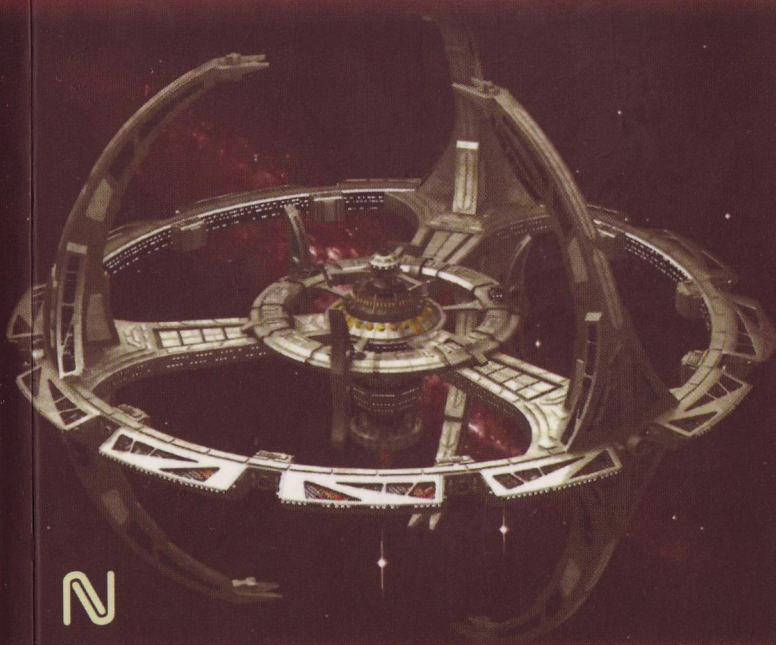

jack
mcdevitt

exploratorul

N

premiul nebula 2007

„O amețitoare călătorie prin sisteme stelare și o intrigă detectivistă [...] personaje minunat construite, inteligențe artificiale și avataruri de personalități de mult dispărute [...] Interpolările științifice sunt la fel de convingătoare ca peisajele planetare din viitorul îndepărtat și societățile umane și extraterestre.“

Publishers Weekly

„«De ce să-l citim pe Jack McDevitt?» Mai degrabă, întrebarea ar trebui să fie: «Cum am putea să nu îl citim pe McDevitt?».“

HARLAN ELLISON

„Adesea, SF-ul poate să alieneze. Lucrurile pot fi atât de diferite și ciudate, încât, paradoxal, să oglindească realitatea cumplit de fidel. Iar Jack McDevitt zugrăvește o imagine a viitorului perfect suprapusă peste viitorul așteptărilor noastre.“

New York Times Book Review

„Rareori mai citesc o carte de la început până la sfârșit. În majoritatea cazurilor nu mai am pur și simplu timpul de altădată și constat că nici nu mai există cărțile de altădată [...] Dar *Exploratorul* nu l-am putut abandona până nu am ajuns la ultima pagină.“

SFRevu

colecția
nautilus
science fiction

ISBN 978-973-143-222-9

9 789731 432229

www.nemira.ro

JACK McDEVITT s-a născut în 1935 și a urmat colegiul din LaSalle, unde una dintre povestirile sale a câștigat concursul anual și a fost tipărită în revista literară a școlii, *Four Quarters*. Considerând totuși că nu va reuși niciodată să se apropie de literatura de calitate, McDevitt nu a mai scris nimic timp de douăzeci și cinci de ani, perioadă în care s-a înrolat în Marină, a fost șofer de taxi, a fost vameș și a predat engleza. A reînceput să scrie în 1980, la insistențele soției sale, iar în 1981 a debutat cu o povestire în revista *Twilight Zone*. După doi ani, i-a fost publicat primul roman, *The Hercules Text*, care are ca subiect descoperirea unui semnal inteligent conceput, dar amenință civilizația umană prin efectele lui. Tema revine în multe dintre cărțile sale, care aduc în prim-plan tentative de stabilire a contactului cu rase extraterestre, de arheologie sau xenoarheologie.

Nominalizat de-a lungul timpului de două ori pentru Premiul Hugo, McDevitt a câștigat, după alte paisprezece nominalizări, Premiul Nebula în 2007 cu romanul *Exploratorul*, lucrare distinsă de asemenea cu Premiul SESF în 2006.

jack mcdevitt

exploratorul

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDEVITT, JACK.

Exploratorul / Jack McDevitt; trad.. Antuza Genescu
București, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-222-9

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111-31=135.1

Jack McDevitt

SEEKER

© Cryptic Inc., 2005

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ

Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-222-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

*Pentru T.E.D. Klein și Terry Carr,
cu toată recunoștința mea*

Mulțumiri

Îi sunt îndatorat lui Michael Shara, de la Muzeul American de Istorie Naturală, lui David DeGraff, de la Universitatea Alfred, și lui Walter Cuirle, pentru sfaturile și îndrumările sale tehnice. Lui Jerry Oltion, pentru că a citit și a comentat o versiune anterioară a manuscrisului. Lui Ginjer Buchanan, pentru sprijinul său editorial. Lui Ralph Vicinanza, pentru ajutorul lui neconținut. Și, ca întotdeauna, soției, editorul meu de acasă, Maureen McDevitt.

PROLOG

„Îi sfătuim pe distinșii noștri oaspeți să nu se avânte astăzi decât pe pista Blue Run, nu și pe celelalte. În toată zona pentru schiat domină încă pericolul avalanșelor. Ar fi mai prudent să rămână în cabană sau să-și petreacă ziua în oraș.“

1398, CALENDARUL RIMWAY

Wescott știa că e mort. Nici Margaret nu prea mai avea șanse. Nici fiica lui. Urmase instrucțiunile și rămase în cabană, iar acum zăcea sub tone de gheață și stânci. Auzea suspine și țipete pierdute în bezna care-l înconjura.

Tremura de frig, cu brațul drept zdrobit și imobilizat sub o grindă căzută. Nu mai simțea durerea. Nici brațul.

Se gândi la Delia. Viața ei abia începuse, iar acum mai mult ca sigur se stinsese. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Fusesse atât de nerăbdătoare să vină.

Închise ochii și încercă să se resemneze. Să se închipuie la bordul *Șoimului*, unde o cunoscuse pe Margaret. Fuseseră ani neprețuiți. Știuse că va veni ziua când va dori să se întoarcă în timp și s-o ia de la început.

Șoimul.

Dumnezeule... Îi trecu prin minte că, dacă Margaret n-a scăpat din clădire, descoperirea lor a murit odată cu ei. Delia știa despre ea, dar era prea tânără ca să înțeleagă.

Nu spusese nimănui! Doar lui Mattie. Mattie știa.

Făcu eforturi disperate să se elibereze de sub grindă. Încercă să-și schimbe poziția și s-o împingă cu picioarele. Trebuia să supraviețuiască până va ajunge să le povestească. Cine știe...

Dar Margaret nu era moartă. Nu putea fi moartă.

Te rog, Doamne!

Țipetele și urletele din jur se calmaseră, acum se auzeau doar gemete sporadice. Câtă vreme trecuse? I se păru că se scurseseră ore întregi de când se dărmase cabana peste ei. Unde erau salvamontiștii?

Își ascultă respirația greoaie. Podeaua se zguduise o dată, apoi încă o dată. Pe urmă, când zguduirile încetaseră, când toată lumea din sufragerie crezuse că s-a terminat, venise bubuitura. Oamenii se priviseră unul pe altul, câțiva se ridicaseră s-o ia la fugă, ceilalți rămaseră pe scaune, îngroziți, luminile se

stinseseră, iar pereții se dărâmară. Era sigur că se crăpase podeaua și că era blocat în pivniță. Oricum, nu avea prea mare importanță.

Auzi sirene îndepărtate. În sfârșit...

Împinse grinda care-i țintuia brațul. Parcă nu mai avea nici o legătură cu propriul corp. Se retrăsese în minte și de acolo privea în jur, ca un spectator ascuns într-o peșteră. Sub el, pământul se cutremură din nou.

Voia să creadă că Margaret supraviețuise. Margaret cea plină de viață, nemuritoare, prevăzătoare, care nu era niciodată luată prin surprindere. Imposibil să se fi lăsat prinsă în nenorocirea asta, zdrobită sub dărâmături în clipa aceea de groază. Se dusesse în cameră să-și ia un pulover. Plecase doar cu câteva minute înainte de a se întâmpla dezastrul. Urcase pe scară și dispăruse din viața lui pentru totdeauna.

Și Delia. În apartament. Opt anișori. Bosumflată pentru că nu-i dăduse voie să plece singură, nu-mi pasă dacă se spune că Blue Run e lipsită de pericole, o să așteptăm până auzim că totul e în regulă. Apartamentul era la etajul al treilea, în partea din față a clădirii. Poate că scăpase. Se rugă ca amândouă să fie undeva, afară, în zăpadă, îngrijorate din cauza *lui*.

Când fusese emisă avertizarea, spusese că erau în siguranță în cabană. Era solidă, trainică. Rămâneți înăuntru și nu veți păți nimic. La noi nu cad avalanșe.

Zâmbi în întuneric.

Stătuseră în sufragerie cu noua lor cunoștință, Breia Nu-știu-cum, din orașul lui natal, când Margaret se ridicase, zisese ceva de genul voi doi să nu mâncați toate ouăle, lipsesc doar un minut, apoi a plecat. Un grup de schiori stătea la ușa din față, gata de plecare, plângându-se, nemulțumiți, de nivelul de precauție din cabană și de faptul că Blue Run era o pistă pentru începători. Două cupluri erau așezate printre ghivecele cu plante și sorbeau din pahare. Un bărbat solid, cu alură de judecător, cobora pe scara în spirală. O femeie tânără, într-o jachetă gri-verzui, tocmai se așezase la pian și începuse să cânte.

Probabil că Margaret de-abia ajunsese în cameră, la prima zguduitură. Mesenii se uitaseră în jur, cu ochii deschiși larg, surprinși. Când veni a doua, încăperea se umplu de teamă. Nu țipa nimeni, din câte își amintea, dar oamenii își traseră scaunele și se repeziră spre ieșiri.

Breia, o profesoară între două vârste, brunetă, aflată în vacanță, se uita pe fereastră, încercând să vadă ce se petrece. Din unghiul în care stătea el nu se vedea nimic, dar i se făcu părul măciucă atunci când femeia, cu respirația tăiată și voce înspăimântată, șopti: *Fugi!* Fără să mai spună ceva, își împinse scaunul și-o luă la goană.

Afară, un val de zăpadă cobora peste ei. Încet, ritmic, parcă sub îndrumarea unui coregraf, valul cristalin aluneca de pe munte înghițind copaci și

bolovani și, în cele din urmă, zidul greu din piatră care marca perimetrul cabanei. În același timp cineva fu măturat în calea lui. Se întâmplase prea repede ca să-și dea seama dacă era bărbat sau femeie. O persoană încercând să fugă.

Wescott rămase liniștit pe loc, știind că nu avea unde să se ascundă. Sorbi din cafea. Timpul parcă se oprise în loc. Receptionerul, o simulare, se dematerializă. La fel gazda și unul dintre portari. Schiorii din dreptul ușii de la intrare se risipiseră.

Wescott își ținu respirația. Peretele din spate și cei laterali se prăvăliră în sufragerie. Simți o durere ascuțită și senzația de alunecare.

Undeva se trânteau uși.

Ceva umed i se scurgea pe coaste. Îl gâdila, dar nu putea duce mâna.

Breia nu reușise să iasă din sufragerie. Poate că se afla la câțiva metri de el. Îi venea greu să vorbească. Parcă nu avea aer în plămâni. Dar îi rosti numele în șoaptă.

Auzi o voce din depărtare.

– *Sunt aici!*

Însă era glas de bărbat.

Apoi se auziră bocanci călcând vânjos în zăpadă.

– *Vezi dacă poți să-l scoți, Harry!*

Cineva săpa.

– *Grăbește-te!*

Nici un răspuns de la Breia.

Încercă să strige, să le spună unde e, dar era prea slăbit. Oricum, nu era nevoie. Margaret știa

că e în pericol, sigur stătea afară, cu salvamontiștii, și încerca să-l găsească.

Dar se făcea tot mai întuneric. Molozul pe care zăcea începea să cedeze, iar lui nu-i mai păsa de secretul pe care-l împărtășea cu Margaret, nici de grinda care-l imobiliza. Margaret era în siguranță. Trebuia să fie.

Așa că se eliberă din închisoare.

„...Dar ceea ce-i conferea [mormântului egiptean] adevărata vechime erau graffiti zgâriați pe pereți de către vizitatorii atenieni, prin 200 C.E.¹ Și faptul de a ști că locul era la fel de vechi pentru ei, cât erau desenele lor pentru mine.“

Wolfgang Corbin, *Vandalul și sclava*, 6612 C.E.

1429, TREIZECI ȘI UNU DE ANI MAI TÂRZIU

Stația era exact unde spusese Alex, pe cea de-a treisprezecea lună a lui Gideon V, un gigant gazos care nu atrăgea prin nimic, în afară de faptul că se învârtea în jurul unei stele moarte, nu al unui soare. Se afla pe o orbită în curs de deteriorare și, peste câteva mii de ani, după afirmațiile experților, va aluneca printre nori și va dispărea. Până atunci, era a noastră.

¹ Common Era – Era Comună (n. tr.).

Consta dintr-un grup de patru cupole și o rețea de radiotelescoape și senzori. Nimic spectaculos. Ansamblul – cupolele, echipamentul electronic și rocile din jur – era de un portocaliu închis, pătat, iluminat doar de gigantul gazos maroniu murdar și de sistemul său inelar de aceeași culoare. Nu era greu de înțeles de ce nu observase nimeni stația în cele câteva vizite de rutină făcute de firma Survey. Gideon V tocmai devenise cel de-al treilea avanpost cunoscut, părăsit de celieni.

– Magnific, spuse Alex, stând lângă hublou, cu brațele încrucișate.

– Locul, l-am întrebat eu, sau tu?

Îmi oferi un zâmbet modest. Amândoi știam că nu se pricepea să facă pe umilul.

– Benedict lovește din nou, am continuat. Cum ți-ai dat seama?

N-aș zice că Alex se umflă în pene prea des, dar în ziua aceea era foarte aproape.

– Sunt foarte bun, nu-i așa?

– Cum reușești?

M-am îndoit de el tot drumul, iar acum își trăia pe deplin momentul de satisfacție.

– Foarte simplu, Kolpath. Hai să-ți explic.

A procedat, bineînțeles, ca întotdeauna. Cu imaginație, asiduitate și atenție la detalii. A citit rapoarte de călătorie, povestiri și memorii personale, tot ce i-a căzut în mână. Apoi a selectat datele esențiale și a tras concluzia că Gideon V era locul central ideal pentru operațiunile de explorare desfășurate,

pe atunci, de celieni. Apropo, planeta purta numeralul roman nu pentru că era a cincea din sistem. În realitate, era singura, celelalte fuseseră înghițite sau deviate de pe orbită de câte-o stea trecătoare. Asta se petrecuse cu un sfert de milion de ani în urmă, fără să existe vreun martor. Dar din orbita eliptică a planetei se putea deduce că mai fuseseră și altele. Rămânea în discuție câte anume. Deși majoritatea astrofizicienilor spuneau că existaseră încă patru, unii susțineau un total de zece.

Adevărul nu-l știa nimeni. Stația însă, la câteva sute de ani-lumină de cea mai apropiată planetă locuită, era o adevărată comoară, descoperită la întâmplare de Rainbow Enterprises. Celienii, în epoca lor de aur, fuseseră o națiune romantică, înclinată spre filozofie, teatru, muzică și călătorii. Se credea că pătrunseseră în Roiul Aurelian mai departe decât orice altă ramură a familiei umane. Gideon V jucase un rol fundamental în efortul lor. Alex era convins că ajunseseră și mai departe, în Bazin. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci mai erau multe de descoperit.

Cu câteva secole în urmă, celienii alunecaseră pe panta declinului. Izbucnise războiul civil, guvernele din lumea de acasă se prăbușiseră, iar în cele din urmă membrii organizației pe atunci numite Pactul fuseseră nevoiți să le acorde sprijin. La sfârșit, zilele lor de glorie apuseseră și ele. Celienii își pierduseră forța, devenind mai conservatori, mai preocupați de confort decât de explorare. Astăzi, s-ar putea să

fie societatea planetară cea mai regresivă din Confederație. Sunt mândri de trecutul lor măreț și încearcă să-l poarte ca pe-o aură. *Iată cine suntem noi.* În realitate, ar trebui să spună *Iată cine am fost noi.*

Ne aflăm pe *Belle-Marie*, cam la douăzeci de mii de kilometri de gigantul gazos, când am zărit cupolele rotindu-se în depărtare. Alex trăiește din comerțul cu artefacte, uneori și din descoperirea siturilor uitate. Se pricepe, parcă descoperă ruinele prin telepatie. Spune-i lucrul ăsta, cum o fac unii căteodată, iar el îți va zâmbi cu modestie și va pune totul pe seama norocului. Orice-ar fi, noroc sau telepatie, a făcut din *Rainbow Enterprises* o afacere foarte profitabilă. M-am pomenit cu mai mulți bani de aruncat decât aş fi crezut vreodată să am.

A treisprezecea lună era cea mai mare dintre cele douăzeci și șase, câte erau în total, dar și cea mai mare lună fără atmosferă. În consecință, a fost primul loc pe care l-am căutat, din două motive. Lunile mari sunt mai potrivite pentru baze, pentru că au o gravitație rezonabilă și nu trebuie generată artificial. Dar nu vrei una atât de mare, încât să aibă propria ei atmosferă. Atmosfera întotdeauna complică lucrurile.

Din punctul nostru de vedere, vidul mai are un avantaj: acționează ca un conservant. Tot ce au lăsat în urmă celienii acum șase secole, când au pus lacăt la ușa și-au plecat, s-a păstrat, probabil, în cele mai bune condiții.

Dacă inelele întunecate ale lui Gideon ar fi fost luminate de soare, ar fi oferit un spectacol înălțător. Erau răsucite și separate în trei sau patru sectoare, nu vedeam clar câte. Depindea de unghiul din care te uita. A treisprezecea lună se afla chiar în spatele celui mai îndepărtat inel. Se deplasa pe o orbită la câteva grade deasupra și dedesubtul planului inelelor. Am fi avut parte de o priveliște irezistibilă, dacă ar fi fost cât de cât lumină. Gigantul gazos în sine, așa cum se vedea de pe stație, nu se mișca niciodată de pe poziția lui, aflată la jumătatea distanței spre cer, deasupra unui șir de dealuri scunde. Era o prezență neagră și impenetrabilă, nimic altceva decât un loc fără stele.

Am înscris-o pe *Belle-Marie* pe orbită și ne-am dus la navetă. Luna avea multe cratere la nord și de-a lungul ecuatorului, iar la sud, câmpii traversate de creste și canioane. Erau și câteva lanțuri muntoase, vârfuri înalte, scheletice, de granit. Cupolele erau la jumătatea distanței dintre polul nord și ecuator, pe un teren destul de neted. Antenele erau în vest. La est se ridicau munți. În mijlocul complexului zăcea un vehicul de teren cu șenile.

Cupolele păreau să fie în stare bună. Alex se uita la ele cu satisfacție crescândă, în timp ce coboram pe cerul întunecat. Se vedeau șase luni. Palide, șterse, aproape invizibile în lumina slabă a stelei centrale. Dacă n-ai fi știut că sunt acolo, nici nu le-ai fi remarcat.

Am coborât nava cu grijă. Când am atins solul, am oprit motoarele și am repornit treptat gravitația.

Alex aştepta nerăbdător să termin manevrele pe care le numea precauții feminine inutile. E întotdeauna pe picior de plecare – hai să mergem, n-avem toată viața la dispoziție. Îi place să joace rolul ăsta. Dar nu-i plac surprizele neplăcute. Asta e treaba mea, să le evit. Cu câțiva ani în urmă am spart fundul unui crater și am lovit o pâlnie de eroziune. Nu m-a iertat nici în ziua de azi.

Toate mergeau pe roate. Alex îmi zâmbi larg, îmi zise „bună treabă“ și alte d-astea. Uită de „hai să ne mișcăm“, savurând priveliștea care se dezvăluia prin hublou. Te duci într-un loc ca ăsta, în care n-a mai călcat nimeni de secole sau chiar de milenii, și habar n-ai peste ce dai. Unele gem de capcane mortale. Se surpă podele și cedează pereți. Într-o stație, a crescut presiunea aerului din pricina unui aparat care n-a mai funcționat cum trebuie și a explodat când o echipă de la Survey a încercat să intre.

Bineînțeles, întotdeauna speri să dai peste o trapă deschisă și o hartă lămuritoare. Cum s-a găsit la Lyautey.

Mi-am desfăcut centura și l-am aşteptat pe Alex. Într-un sfârșit, trase adânc aer în piept, își scoase și el centura, își răsuci scaunul, se ridică și își puse rezervorul de oxigen. Am verificat comunicarea prin radio și ne-am inspectat unul altuia costumele. Când fu gata și Alex, am redus presiunea și am deschis trapa.

Am coborât scara până la sol. Terenul era fărâmicios. Nisip și așchii de oțel. Am văzut

nenumărate urme de pași și de vehicule. Neatinse de secole întregi.

– Sunt ultimele, ce zici? mă întrebă Alex.

– Nu m-ar mira, i-am răspuns.

Pe mine mă interesa mai mult peisajul. Deasupra crestelor muntoase am zărit inele și două luni.

– Ceva nu-i în regulă, spuse Alex.

– Ce?

Cupolele erau întunecate și liniștite. Nici o mișcare pe șesul care se întindea spre sud. Nimic neobișnuit pe cer.

Din cauza beznei, nu-i vedeam fața în cască, dar mi s-a părut că se uită spre cupola cea mai apropiată. Nu, se uita în spatele ei, la una dintre cele patru unități, cea mai nordică și mai mare în același timp.

O ușă deschisă.

Nu o trapă întredeschisă. Cineva tăiase în ea o gaură. Una largă, pe care ar fi trebuit s-o vedem la aterizare, dacă ne-am fi uitat într-acolo.

Alex bolborosi ceva despre vandali și porni nervos în direcția ei. L-am urmat.

– Fii atent la gravitație, l-am avertizat când se împiedică și se redresă imediat.

– Hoți afurisiți! Cum e posibil așa ceva? adăugă, după o serie de imprecășii.

Era greu de crezut că ne-o luase cineva înainte, pentru că artefactele de pe Gideon V nu apăruseră niciodată pe piață. Și nici nu se menționa undeva descoperirea bazei.

- Trebuie să fie recent, am spus.

- Vrei să zici ieri?

- Poate că n-au știut peste ce-au dat. Au intrat cu forța, au aruncat o privire și-au plecat.

- Posibil, Chase. Poate că s-a întâmplat acum câteva secole. Când oamenii mai știau ce e locul ăsta. Speram să aibă dreptate.

Așa se întâmpla de obicei când arheologii descopereau un sit devastat. Jaful se petrecuse în primele sute de ani ale erei în care situl fusese activ. După o perioadă bună de timp, oamenii uită unde se află lucrurile. Așa că se pierde pentru totdeauna. Uneori mă întreb câte nave plutesc în jur prin întuneric din cauza unei explozii la motor, fără să mai apară în nici un document.

Ar trebui să precizez că noi nu suntem arheologi. Suntem doar oameni de afaceri, care duc marfa la colecționari și uneori caută sursele, așa cum facem noi acum. Cu câteva minute în urmă, sursa de aici părea o mină de aur. Acum... Pe măsură ce ne apropiam de deschizătură, Alex își ținea respirația.

Gaura fusese făcută cu o lampă. Bucata tăiată atârna pe-o parte, acoperită de un strat de praf foarte subțire.

- *S-a întâmplat foarte recent*, spuse Alex.

Trebuie să admit că nu e o fire tocmai calmă. Acasă și în societate, e model de politețe și reținere. Dar în locuri ca suprafețele lunare, de care societatea e atât de departe, am uneori ocazia să-i cunosc

adevăratele sentimente. Se uită lung la ușa spartă, luă o piatră, rosti ceva printre două respirații și o aruncă spre orbită.

Stăteam lângă el ca un elev în biroul directorului.

– Cred e vina mea.

Și trapa interioară era căzută. În spatele ei, beznă.

Alex îmi aruncă o privire. Nu-i vedeam expresia prin vizorul opac, dar nu-mi era greu să mi-o imaginez.

– Fii mai explicit? mă îndemnă.

– I-am spus lui Windy.

Era directoarea de relații publice de la Survey, prietena mea de-o viață.

Alex nu era cu mult mai înalt decât mine, dar mă domina.

– Windy este de încredere.

– Știu.

– Ai comunicat printr-un circuit deschis?

– Da...

Oftă.

– Chase, cum ai putut să faci așa ceva?

– Nu știu. Îmi rețineam suspinele. N-am crezut că vor apărea probleme. Discutam despre altceva și mi-a scăpat, pur și simplu.

– N-ai rezistat?

– Se vede că nu.

Puse piciorul pe trapă și-o împinse. Nu se mișcă.

– Păi, acum nu mai avem ce face.

Mi-am îndreptat spatele. Împușcă-mă, dacă te ace să te simți mai bine.

- N-o să se mai întâmple.

- Nu-i nimic.

Vorbea cu vocea lui plină de regrete.

- Hai să vedem ce pagube au făcut.

Intră primul.

Cupolele erau legate între ele prin tunele. Scări în spirală duceau la spațiile subterane. Sunt întotdeauna pline de umbre, luminate doar de lămpile de mână. Umbrele aleargă una după alta pe pereții despărțitori și ai tot timpul senzația că se mișcă ceva în afara razei tale vizuale. Am citit undeva că profesorul Casmir Kolchevsky fusese atacat într-un loc ca ăsta de un robot de securitate pe care-l activase din greșeală.

Vandalii fuseseră nemiloși.

Am străbătut sectoarele operaționale, o sală de sport, cabinele personale. Bucătăria și sala de mese. Peste tot, sertarele erau trase și golite de conținut. Ușile de la fișiere, tăiate, dulapurile, sparte. Locul fusese devastat. Nu rămăseseră prea multe lucruri de scos la vânzare sau care să intereseze muzeele. Ne-am pomenit călcând cu grijă peste cioburi de sticlă, discuri de date și mese răsturnate. Unele obiecte de îmbrăcăminte rezistă admirabil în vid. Dar n-am găsit decât câteva, majoritatea victime ale chimicalelor din materialul original. Sau suficient de banale ca să nu-i mai pese nimănui de ele. Nu prea mai contează de unde ai cămașa pe care-o porți. Dacă n-a purtat-o vreun general legendar sau un dramaturg nemuritor, n-are nici o

importanță. Dar uniforme, de obicei cu identitatea marcată pe umăr sau imprimată pe buzunar, BAZA GIDEON sau ceva asemănător, valorează cât greutatea lor. Am găsit una singură, cam sfârtecă. Literele, în jurul unui pisc înalt și îngust, erau celiene.

– Emblema stației, spuse Alex.

Și centrul de operațiuni fusese vandalizat. Dispăruse echipamentul electronic. Panourile fuseseră rupte, pentru acces. Din nou, se urmărise descoperirea de obiecte marcate ca aparținând bazei. Parcă orice nu corespundea standardelor fusese smuls și abandonat pe podea.

La sfârșit, Alex era turbat. Toate patru cupolele și rețeaua subterană suferiseră același tratament. O singură excepție era în tot haosul general: o cameră obișnuită, plină de moloz. Podeaua era acoperită de proiectoare, cititoare și cristale de date care s-ar fi distrus mult mai rapid de șase secole. Un ulcior spart și niște bucăți de gheață zăceau într-un colț, în altul, un covor pe jumătate rupt. Dar în mijlocul camerei era o măsuță și pe ea o carte deschisă, parcă pusă acolo pentru oricine se așeza pe scaunul singuratic.

– Păi, mi-am dat eu cu părerea, nu-i un eșec total. Obiectul ăla o să ne aducă ceva bani.

Sau poate că nu.

Era ediția de anul trecut din *Ghidul anticarului*.

– Mi se pare că vandalul știa c-o să venim aici, spuse Alex. Ne trimite salutări.

2

„I-am spus că e un idiot. I-am arătat că ne scoate la licitație istoria, o transformă în fleacuri și-o dă unor oameni care habar n-au cine e Mike Esther. Și că, la sfârșit, după ce ultimul cristal va fi scos din muzeu și vândut bijutierilor, n-o să mai rămână nimic din bărbații și femeile care au construit lumea noastră. El mi-a zâmbit și-a scuturat din cap. Parcă am simțit o mică ezitare în vocea lui. «Prietene, mi-a spus, din ei n-a mai rămas nimic de foarte multă vreme.»“

Haras Kora, *Cronicile Binacqua*, 4417 C.E.

Winetta Yashevik, arheologul-ofițer de legătură la Survey, ocupa și postul de director cu relațiile publice. Era singura persoană căreia îi dezvăluisem destinația noastră, dar știam că n-ar fi divulgat-o nici unui rival de-al lui Alex. Era conservatoare. După părerea ei, noi transformam antichitățile în mărfuri

și le vindeam cumpărătorilor particulari. Era o jig-nire la adresa bunului-simț, iar ea întotdeauna se străduia să-mi arate că încalc codul eticii, deși nu mi-o spunea în față. Eram, dacă vrei, oaia răătăcită, ființa coruptă de oamenii înclinați spre minciună, care nu-și mai găsea drumul spre casă.

Îi venea ușor să mă judece. Se născuse bogată și nu știa ce-nseamnă să n-ai din ce trăi. Dar asta e altă poveste.

Când am trecut s-o văd la biroul ei din complexul Survey, aflat la etajul al doilea al clădirii Kolman, se luminează la față, îmi făcu semn să intru și închise ușa.

– Te-ai întors mai repede decât mă așteptam. N-ai găsit locul? Așa sper.

– L-am găsit, i-am spus. Exact unde zicea Alex că e. Dar cineva ne-a luat-o înainte și l-a devastat.

Oftă.

– Hoți sunt peste tot. Oricum, felicitări. Acum știi cum ne simțim noi, ceilalți, când tu și cu Alex puneți mâna pe-un sit.

Făcu o pauză și zâmbi ca și cum ar fi vrut să cred că nu vrea să mă jignească, glumesc, știi și tu cum e. Dar era satisfăcută.

– Doar nu v-ați întors cu traista goală?

Am trecut peste exprimarea ei voalată.

– Locul fusese pustiit, i-am răspuns.

Închise ochii. Am văzut-o cum strânge din buze, fără să mai spună altceva. Era o femeie înaltă, brunetă, pasionată de lucrurile în care credea. Nu admitea jumătățile de măsură. Pe mine mă tolera numai

pentru că nu voia să strice o prietenie care dura de pe vremea când ne jucam amândouă cu păpușile.

– Știi cumva cine a fost?

– Nu. Dar nu s-a întâmplat demult. Poate chiar zilele trecute.

Biroul lui Windy era mare. Pe pereții cu lambrouri atârneau fotografii din diverse misiuni, expuse ca niște premii. Winetta Yashevich, Angajatul anului, Premiul Harbison pentru excelență în serviciu, Recunoștința Apărătorilor Uniți pentru contribuția ei la programul Jucării pentru copii. Și imagini de la locul excavațiilor.

– Îmi pare rău.

– Windy, am încercat să pricepem ce s-a întâmplat, i-am spus, inspirând adânc. Nu mă înțelege greșit, dar, din câte ne-am dat seama, tu ești singura care știai dinainte unde mergem.

– Chase, răspunse ea calmă, mi-ai spus să-mi țin gura și așa am făcut. Pe lângă asta, știi că nu i-aș ajutat niciodată pe *vandalii* ăia.

– Evident. Dar ne-am întrebat dacă nu a transpirat cumva informația într-un fel. A mai aflat altcineva din organizație?

– Nu. Sunt sigură că n-am mai pomenit nimănui despre asta.

Șovăi o clipă.

– Doar lui Louie.

Era vorba de Louis Ponzio, directorul.

– Bine. Asta înseamnă că suntem ascultate.

– Se prea poate.

Păru stânjenită.

– Știm amândouă că directorul nu conduce cea mai impenetrabilă firmă de pe planetă.

De fapt, eu nu știam.

– Poate asta a fost cauza, poate alta. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să scot o vorbă.

– Nu-i nimic. S-a întâmplat, probabil, din cauza sistemului de comunicare.

– Mă rog. Ascultă, Chase...

– Da?

– N-aș vrea să rămâi cu impresia că nu poți să-mi încredințezi un secret.

– Nu rămân. Nu-ți face griji.

– Data viitoare...

– Știu.

Când m-am întors la conacul lui Alex, am dat peste polițistul Fenn Redfield, vechi amic de-al lui. Alex îi povestise cele întâmplate. Bineînțeles, nu făcuse o plângere oficială, n-avea ce să scrie în ea.

– Dar e posibil să fi tras cineva cu urechea.

– Aș vrea să te pot ajuta, spuse Fenn. Trebuie să fiți mai atenți când vorbiți printr-un circuit deschis.

Era scund, îndesat, un butoi ambulant cu ochi verzi și voce de bas. Nu fusese niciodată însurat, îi plăceau la nebunie chefurile și jocurile de cărți, la care participa regulat, într-un grup restrâns, din care făcea parte și Alex.

– Nu-i ilegal trasul cu urechea? am întrebat.

– Nu chiar. N-ai cum să impui așa o lege.

Se strâmbă, sugerând că se gândea la problemă.

- Dar *este* ilegal să deții echipament de ascultare. Eu pot să fiu cu ochii în patru, dar tu, Alex, *ar trebui* să-ți instalezi un sistem de bruiaj.

Sună bine, dar nu-i practic, dacă încerci să atragi clienți noi. Așa că Fenn ne-a asigurat c-o să ne anunțe dacă află ceva, ceea ce însemna, bineînțeles, că trebuia să ne descurcăm singuri.

Am luat prânzul înainte de a ne întoarce la birou. Alex mănâncă prânzuri copioase. Pentru el, să trăiești înseamnă să mănânci zdravăn la prânz. Așa că ne-am oprit la Paramount House și, în timp ce ne consumam sendvișurile și salata de cartofi, am decis să optăm pentru un sistem de criptare care să protejeze discuțiile mele cu Alex și cele de la birou, cu clienții cei mai importanți. Și cu Windy.

În ciuda eșecului de pe Gideon V, Rainbow prospera. Alex avea o căruță de bani, cei mai mulți proveniți din statutul lui de celebritate, pe care-l dobândise în urma afacerilor *Tenandrome* și *Polaris*. Dar ar fi fost bogat și fără evenimentele acelea întâmplătoare. Era un om de afaceri priceput, în care se încredea toată lumea. Dacă aveai un artefact pe care voiai să-l evaluezi, îl duceai la Alex, știind că primești o estimare corectă. În domeniul nostru, reputația face totul. Adaugă integritatea lui nativă la faptul că știe cel puțin la fel de multe ca rivalii săi și la geniul cu care se descurcă în relațiile cu publicul, și obții formula unei afaceri profitabile.

Firma are sediul la parterul locuinței sale, o casă de țară veche, cândva un han ce găzduia vânători și

turiști, înainte să fie distrus de civilizație – sau progres. Se spune că Jorge Shale și echipa lui coborâseră forțat undeva în apropiere, prima descindere pe Rimway. Alex, crescut acolo, pretinde că în trecut îi căutase urmele. Sigur că n-avea cum să le găsească după câteva mii de ani, chiar presupunând că nimerise locul cu exactitate. Dar așa a ajuns să-l intereseze istoria, mai ales partea cu săpăturile și artefactele. Rămășițele. Obiectele din alte vremuri.

Eu sunt pilotul, responsabilul cu relațiile publice și unicul lui angajat. Dețin și funcția de director-adjunct. Aș fi putut să optez pentru orice altă funcție, inclusiv șef de operațiuni. Iarna era în toi când am revenit de la baza celiană. Am anunțat clienții că ne-am întors și le-am răspuns pe ocolite la întrebările pline de speranțe legate de noi artefacte. Nu, am explicat eu toată după-amiaza, n-am adus nimic. A fost un fiasco.

Era una dintre zilele acelea cenușii, amenințând cu zăpadă. Vântul bătea dinspre nord, urlând la propriu în jurul casei. Eu încă munceam din greu când Alex coborî din camera lui. Purta un pulover gri, gros, și pantaloni negri, largi.

Nu e un tip foarte înalt, după cum nici celelalte trăsături ale lui nu sunt exagerate. Nu e o figură impozantă, dar devine așa când i se aprind ochii căprui-închis. Am scris odată că nu dă doi bani pe antichități în sine, că le apreciază exclusiv ca sursă de venit. A văzut comentariul meu și a obiectat puternic. Recunosc, poate l-am judecat greșit. De

exemplu, încă era supărat că Gideon V fusese prădat. Și am înțeles că nu-l durea doar faptul că ne-o luase înainte cineva.

– Le-am găsit, mă anunță.

– Poftim?

– Artefactele.

– Alea *celiene*?

– Normal că alea, ce credeai?

– Au apărut pe piață?

– Da, spuse, și înclină din cap. Sunt oferite spre vânzare de Blue Moon Action.

Afișă inventarul obiectelor: o colecție splendidă de farfurii și pahare, pulovere, uniforme de lucru, toate marcate cu caracterele celiene ale stației Gideon V și obișnuitul vârf de munte. Mai era și ceva echipament electronic. „Acest dispozitiv magnetic de cuplare, spunea reclama, va oferi o notă de eleganță camerei dumneavoastră.” Aparatul purta numele unui producător și o dată de fabricație din urmă cu șapte secole.

Alex îl puse pe Jacob să-i facă legătura cu Blue Moon.

– Vreau să auzi și tu.

M-am dat înapoi, până lângă bibliotecă, să nu fiu văzută. Răspunse computerul.

– Aș vrea să discut cu șeful, ceru Alex.

– Adică doriți cu doamna Goldcress. Îmi puteți spune cine o caută?

– Alexander Benedict.

– O clipă, vă rog.

Apăru o femeie blondă, cam de vârsta mea. Bluză albă, pantaloni albaștri, cercei și brățară de aur. Ne oferă un zâmbet amabil.

– Bună ziua, domnule Benedict. Cu ce vă pot ajuta?

– Aveți artefacte celiene de vânzare.

În spatele ei se materializă un fotoliu. Femeia se lăsa în el.

– Așa este. Încă nu am închis licitația. De fapt, o vom închide doar săptămâna viitoare. Ce piesă vă interesează? Întrebă, după o scurtă ezitare.

– Doamnă Goldcress, îmi puteți spune de unde ați obținut artefactele?

– Regret, dar nu vă pot dezvălui sursa. Însă obiectele sunt însoțite de un certificat de autentificare complet.

– De ce nu-mi puteți spune?

– Proprietarul nu dorește ca numele lui să fie cunoscut.

– Sunteți doar agentul lui?

– Exact.

Se studiară reciproc în spațiul deschis al camerei, ea – din fotoliu, el – în picioare, proptit de biroul meu.

– Apropo, în catalog nu apare decât o parte dintre obiectele disponibile. Dacă vă interesează, veți găsi inventarul complet al antichităților celiene la Întrunirea Anticarilor de la sfârșitul acestei săptămâni. În Parmelee.

– Excelent. M-ați putea pune în legătură cu el? V-aș fi extrem de recunoscător.

- Cu cine?

- Cu proprietarul.

- Îmi pare rău, domnule Benedict. Nu pot face așa ceva. Nu ar fi etic.

Alex zâmbi.

- Sunt încântat să aflu că mai există profesioniști în domeniu.

- Mulțumesc! spuse doamna Goldcress.

- Îi puteți transmite un mesaj din partea mea?

- Desigur.

- Rugați-l să-mi dea un telefon.

- O să mă ocup.

Femeia întrerupse convorbirea, iar Alex își manifestă sonor iritarea:

- Umblăm după potcoave de cai morți. Fac pariu că n-o să ne caute.

Am căutat date despre Întrunirea Anticarilor.

- Ollie Bolton e invitat de onoare anul ăsta.

Conducea Bolton Brothers, o firmă de recuperare de obiecte istorice, veche de cincizeci de ani.

- Sunt programate mai multe expoziții.

Era un drum de două ore cu trenul.

- Fă rezervările, rosti Alex. Mai știi pe cine întâlnim la expozițiile astea?

Evenimentul se desfășura la Medallion Gardens, pe coridoare și incinte de sticlă, printre sute de specii de plante. Noi am ajuns după-amiaza târziu, la scurt timp după deschiderea expoziției de anti-chități. Erau expuse piese din Colecția Rilby, pe cale de a fi transferată la Muzeul Universității, și

câteva piese de electronică vechi de trei mii e ani de pe *Taratino*, prima navă cu echipaj uman care a ieșit din galaxie. Și, bineînțeles, artefactele celiene.

Ne simțeam groaznic știind că ar fi putut – și ar fi trebuit – să fie ale noastre. Pe lângă materialele amintite în catalog, am mai văzut instrumente muzicale, seturi de șah și suji, o lampă și trei tablouri înrămate (extraordinar de expresive, în ciuda vechimii), toate pe fundalul bazei: prima reprezenta o femeie, a doua, un bărbat în vârstă, iar a treia, doi copii, băiat și fată. Băiatul se numea Jayle. Altceva nu se mai știa despre ei.

Doamna Goldcress era și ea de față. La fel de reținută față în față ca prin circuit. Ce mai faceți? Foarte bine, mulțumesc. Ați fost vreodată la vreun sit arheologic? Nu, din păcate sunt prea ocupată. Când Alex se întrebă cu glas tare dacă se afla printre noi și proprietarul exponatelor, îi spuse că nu știe. Mie îmi zâmbi politicos, într-un fel care sugera că mi-ar fi recunoscătoare dacă i-aș găsi lui Alex altă ocupație decât s-o facă să-și piardă vremea.

– Ați comunicat proprietarului mesajul meu? o întrebă Alex.

Stăteam lângă exponatele celiene. Femeia nu-și lua ochii de la ele.

– Da, răspunse ea, i l-am transmis.

– Și ce-a spus?

– I l-am comunicat computerului.

Când ne-am îndepărtat, Alex îmi spuse calm:

– Îmi vine să-i trag una peste bot.

Participanții erau dealeri de antichități, unii proveneau din mediul universitar, iar câțiva erau jurnaliști. La șapte, ne-am adunat în Sala Island pentru un banchet. Se adunaseră cam patru sute de persoane.

Invitații de la masa noastră se arătară foarte impresionați că stau alături de faimosul Alex Benedict. Doreau toți să afle detalii despre incursiunile sale, iar Alex, care trăia la maximum fiecare minut, le făcu voia cu mare bucurie. Era un tip de bun-simț, de obicei cu capul pe umeri, dar îi plăcea, fără îndoială, să-i audă pe alții spunându-i cât de bine se descurcase și ce contribuții majore îi aparțineau. Se roși la față plin de modestie și încercă să-mi pună și mie în cârcă niște merite, dar nu-l băgă nimeni în seamă. Îl vedeam cum crede că se comportă cu modestia adecvată situației. Umilința, mi-a spus el odată, este marca măreției.

După ce am servit masa, maestrul de ceremonii s-a ridicat să prezinte câțiva invitați. Regretatul Maylo Rilby, a cărui prețioasă colecție fusese donată de fratele său, era reprezentat de o tânără nepoată plină de energie. S-a ridicat și am băut cu solemnitate în cinstea ei. Am băut și în cinstea unui comisionar de la Muzeul Universității. Și a președintelui Întrunirii Anticarilor, care se retrăgea după șapte ani în care a ocupat această funcție.

S-au mai rezolvat câteva aspecte oficiale, apoi, în sfârșit, s-a ajuns la invitatul de onoare: Oliver Bolton, directorul de la Bolton Brothers, o adevărată

celebritate. Ciudățenia era că în firmă nu exista nici un frate. Nici surori. Bolton o înființase cu douăzeci de ani înainte, deci n-o moștenise de la o generație anterioară. Lumea zicea c-ar fi spus că regretă că nu are frați sau surori. Numele firmei, explicase el, era o concesie făcută faptului că fusese singur la părinți. Trebuie să admit că n-am înțeles despre ce vorbea.

Era un bărbat înalt, grizonant, o prezență impunătoare, genul de om în față căruia oamenii se dau la o parte. Și pe care-l plac, în același timp. Ar fi fost un politician de excepție. „Mulțumesc, Ben, mulțumesc“, rosti el, după ce maestrul de ceremonii îl ridicase în slăvi vreo cinci minute. Ollie Bolton era, se pare, responsabil de recuperarea unui număr mare de obiecte din „Secolele Pierdute“, care le-au permis istoricilor să-și revizuiască concluziile despre Vremea Necazurilor, și de un șir interminabil de alte și alte realizări.

Scoase în evidență două dintre experiențele sale cele mai renumite, împărțind laude asociaților săi pe măsură ce-i prezentă. Apoi spuse câteva lucruri despre el. Cât de neplăcut fusese la Arakon, când muncitorii plecaseră acasă și luaseră cu ei scările, lăsându-l peste noapte blocat printre cavouri. Noaptea petrecută la închisoarea din Bakudai, acuzat de jefuirea unor morminte.

– Practic, aveau dreptate. Dacă lăsăm treburile pe seama autorităților, vasul de cristal de acolo, care va pleca la muzeu, ar fi rămas îngropat în deșert.

Alte aplauze.

Era, pe rând, supărat, înflăcărat, poetic.

– Avem o istorie de cincisprezece mii de ani, cea mai mare parte a ei într-un mediu care păstrează totul. Urmele lăsate de pașii primului om care a ajuns pe Lună, satelitul Pământului, sunt încă vizibile. Știu că suntem cu toții la fel de pasionați de trecut, de relicvele care au supraviețuit de-a lungul veacurilor, care ne așteaptă în locuri întunecate, unde nu mai calcă nimeni. E o onoare pentru mine să mă aflu alături de dumneavoastră în această seară.

– Cum de nu semeni mai mult cu el? l-am întrebat pe Alex, în șoaptă.

– Poate că preferi să lucrezi pentru Bolton. Aș putea aranja.

– Cât plătește?

– Ce contează? E o figură mult mai admirată decât actualul tău șef.

Eram uimită. Pretindea că glumește, dar am simțit c-am atins o coardă sensibilă.

– Nu. Sunt mulțumită de actualul meu loc de muncă.

Se uită în altă parte. Nu-și întoarce privirea spre mine decât peste câteva secunde.

– Îmi pare rău, rosti.

Bolton era în plin spectacol:

– Este un adevărat privilegiu să stau de vorbă cu dealerii de antichități din Andiquar. Am înțeles că avem și invitați de pe glob, doi chiar din altă lume.

Se opri un minut să-i caute cu privirea pe invitații de pe Spinners și de pe Pământ.

– Lumea de acasă, reluă. (Aplauze.) Locul începuturilor. (Alte aplauze.)

Mă așteptam să vorbească numai despre el, dar era prea deștept. În schimb, descrie munca „pe care o depunem cu toții” și beneficiile ce revin tuturor.

– Cincisprezece mii de ani înseamnă vreme îndelungată. Adăugați câte-un război, o rebeliune, evuri întunecate și prăbușire socială, și lucrurile încep să se piardă. Lucruri pe care n-ar trebui să le uităm niciodată. De pildă, filipinezele dintr-un război uitat, care i-au sfidat pe soldații inamici, oferindu-le apă și mâncare bărbaților și aliaților lor, în timpul Marșului Morții. A, văd că unii dintre dumneavoastră au auzit de el. Dar mă întreb câte am ști dacă n-ar fi fost munca depusă de Maryam Kleffner, care stă acolo în spate.

Făcu un semn cu mâna în direcția ei.

– Bună, Maryam!

Mai aminti câteva persoane pentru meritele lor excepționale.

– Istoricii fac muncă brută, continuă. Contribuția lor nu va fi niciodată apreciată îndeajuns. Există oameni ca Lazarus Colt, acolo în față. Lazarus e șeful catedrei de arheologie de la universitate. Fără el și echipa lui, încă n-am ști dacă mindanii de pe Khaja Luan au existat cu adevărat sau au aparținut mitologiei. O civilizație înfloritoare vreme de o mie de

ani, dar care, din nu se știe ce motiv, a regresat și aproape că s-a pierdut în uitare.

– Aproape.

Audiența îi sorbea cuvintele. Se opri, zâmbi și scutură din cap.

– Dar iată un exemplu de contribuție a aceloră dintre noi care caută și vând antichități. Am stat de vorbă cu Lazarus ceva mai devreme. El va fi primul care să vă spună că nu i-ar fi găsit niciodată pe mindani, nici măcar n-ar fi plecat în căutarea lor, dacă Howard Chandis nu ar fi descoperit un vas de vin îngropat pe un deal. Firește, Howard se află printre noi.

Se uită spre stânga.

– Ridică-te, să te vadă toată lumea.

Bărbatul se ridică într-un ropot de aplauze.

Bolton vorbi încă vreo douăzeci de minute. Încheie cu o înfloritură de stil, remarcând că unul dintre cele mai plăcute aspecte ale profesiei sale era firma de care a ajuns să se ocupe.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse, apoi se înclină, pregătindu-se să coboare.

Unul dintre invitați, un bărbat scund și slab, brunet și cu trăsături aspre, se ridică. Se auziră câteva șoapte, iar o femeie de la masa noastră mormăi un „Ău“. Aplauzele se stinseră. Bolton și bărbatul se uitau unul la altul.

O persoană de lângă el încerca să-l convingă să se așeze la loc, dar bărbatul opuse rezistență și își îndreptă spatele. Bolton zâmbi, păstrându-și mina agreabilă.

– Doreați să întrebați ceva, domnule profesor Kolchevsky?

Casmir Kolchevsky. Arheologul aproape legendar, urmărit de robotul de pază.

– Da, răspunse acesta.

Alex duse mâna la paharul cu vin.

– O să urmeze ceva palpitant, comentă el.

– De ce? Ce se întâmplă? am vrut să aflu.

– Profesorului nu-i plac oamenii din domeniul nostru de activitate. Nu aceia care sapă după mărfuri.

– Îți atribui cam multe merite, începu Kolchevsky.

Nu era un orator înnăscut, ca Bolton, dar patima cu care vorbea compensa timbrul vag. Se răsuci ca să cuprindă cu privirea toată audiența.

Avea chipul zbârcit, parcă bătut de vânt, maxilarul alungit, iar ochii, în clipa aceea, îi luceau de furie.

– N-ar trebui să mă mai mire nimic, dar iată-mă aici, ascultându-vă cum îl elogiați pe hoțul, pe *vandalul* ăsta. Se ridică și vorbește ca un om cinstit. De parcă ar fi avut vreo contribuție. Îl aplaudați pentru că vă spune ce vă place să credeți despre voi.

Se răsuci spre Bolton.

– Îți spun eu cu ce ai contribuit!

Am sesizat mișcare în dreptul ușii. Oamenii de pază se răspândeau prin încăpere șerpuind printre mese, încercuindu-l pe Kolchevsky.

– Ați devastat nenumărate situri din toată Confederația și dincolo de hotarele ei. Dacă nu în persoană, prin împuterniciți. Sprijinindu-i...

Cineva îl apucă de braț și-l trase de la masă.

– Dă-mi drumul! protestă el.

O femeie înaltă, responsabilă cu securitatea locului, apărură în spatele lui însoțită de trei bărbați. Îi adresă câteva cuvinte.

– Nu, spuse profesorul, sigur că nu putem proceda așa. Nu se face să fim confrunțați cu adevărul, nu-i așa?

Se zbătea în continuare. Sosiră întăriri. O persoană de la masa lui începu să se lupte cu una din gărzi. Alta căzu pe jos. Kolchevsky avea deja brațele blocate pe lângă corp.

– Plec singur, răcnii el. Dar asta e un cuib de hoți. Nimic altceva.

Gărzile începură să-l tragă spre ieșire, iar el încă opunea rezistență. Să știți că nu mi-am putut reține admirația față de el.

La câteva minute după ce profesorul fu dat afară, am auzit glasuri ridicate. Bolton nu se mișcă de la locul lui, de lângă masa vorbitorilor. Când se făcu în sfârșit liniște, își aranjă sacoul și zâmbi audienței.

– Și asta face parte din spectacol, prieteni. Așteptați să vedeți ce urmează.

Ai fi zis că seara își pierduse farmecul. Ne-am plimbat printre invitați și, când s-au încheiat momentele oficiale, ne-am alăturat mai multor grupuri. Alex era convins că furnizorul lui Goldcress era prezent. Că trebuia să fie pe-acolo, pe undeva.

– N-avea cum să stea la o parte, mă lămurii el.

– Dar cum crezi c-o să-l găsești? l-am întrebat.

- Ne cunoaște, Chase. Am sperat să se dea de gol, poate să arate mai mult interes la adresa noastră. Sau să fie mai atent când stăm de vorbă cu agentul lui.

- Și ai văzut pe cineva?

- I-am văzut pe mulți care nu ne scapă din ochi. Mai ales *pe tine*.

Era o aluzie la ținuta mea roșu-cireasă, poate puțin cam stridentă față de cum îmi permiteam eu să mă prezint în lume.

Dar dacă respectivul era acolo, atunci știa cum să se ferească de noi. La sfârșitul serii, ne-am întors la hotel cu mâna goală.

În ziua în care am ajuns acasă, am dormit până mai târziu. Când am intrat în birou, pe la mijlocul dimineții, Jacob mi-a trimis o listă a clienților din ziua respectivă. Am văzut un nume necunoscut.

- O localnică, îmi explică el. Vrea o evaluare.

Când vine vorba de antichități, colecționarii serioși preferă să discute lucrurile personal, mai ales dacă își închipuie că dețin un artefact potențial valoros. De fapt, în cazul unor astfel de articole, Alex refuză să facă evaluări la distanță. Dar în majoritatea cazurilor articolele nu sunt foarte valoroase și nu trebuie să le vezi cu ochii tăi ca să-ți dai seama.

Vin la noi mulți oameni direct de pe stradă. Indivizi care-au pus mâna pe ceva la vreo lichidare de gospodărie, ori au moștenit vreun obiect și încep să se întrebe dacă nu cumva valorează mai mulți bani decât li s-a spus. Atunci, bănuind că n-au nimic de pierdut, ne caută pe noi. Mă uit la obiect și le fac

o evaluare. La modul diplomatic, bineînțeles. Adevărul e că nu sunt expert în *antiqua*, dar îmi dau seama imediat când am de-a face cu ciurucuri. Dacă nu sunt sigur, i-l pasez lui Alex.

Nouăzeci și nouă la sută dintre apelurile de pe stradă sunt curate nimicuri. O estimare conservatoare. Așa că, peste câteva ore, când am sunat-o pe femeie și i-am văzut imaginea în birou, primul meu gând a fost să arunc o privire rapidă la ce avea și s-o expediez imediat.

Era o blondă minionă, agitată, nu neapărat bine îmbrăcată, incapabilă să mă privească în ochi. Purta pantaloni aurii, care s-ar fi potrivit mai bine pe niște șolduri mai înguste. Bluza șifonată era deschisă la gât și ar fi scos la iveală multe, dacă ar fi avut ce. Femeia avea o eșarfă roșie ca focul și un zâmbet agresiv și timid în același timp. Stătea pe o canapea Springfield uzată, din aceea pe care o primești pe gratis la cumpărarea a două fotolii.

Ne-am salutat scurt, dar nu grăbit.

– Eu sunt Amy Kolmer. Aș dori să vă uitați la ceva. M-am gândit că s-ar putea să valoreze ceva bani.

Ieși din imagine și reveni cu o ceașcă pe care o ridică în lumină.

Am văzut un obiect decorativ gri, de felul celor pe care le cumperi din magazinele de suveniruri. Pe marginea lui era gravat un vultur alb cu verde. Era ceva antic în stilul în care fusese desenată pasărea: în zbor, cu aripile desfăcute larg, cu ciocul deschis, gata de atac. Cam prea dramatic. Popular în secolul trecut.

Sub vultur se întindea un steguleț pe care scria ceva. Literele se înșirau prea mărunte ca să le văd clar, dar mi-am dat seama că nu era alfabetul standard.

Femeia răsuci obiectul ca să văd și partea de jos. Un glob înconjurat de un inel, cu inscripții în partea de sus și de jos. Același tip de simboluri.

- Ce părere aveți?
- Ce limbă e, Amy? Știi?
- Habar n-am.
- Știi ce e?

Mă privi nedumerită.

- O ceașcă.
- Vreau să zic, ce fel de ceașcă? De unde provine?
- Mi-a dat-o prietenul meu.
- Prietenul tău.
- Fost.

Își îngustă ochii. Mi-am dat seama că relația lor se sfârșise prost. Încerca să transforme în bani ce mai rămăsese din ea.

- A văzut c-o admir și mi-a zis că-i a mea.
- Frumos din partea lui, am remarcat.
- Mi-a plăcut vulturul.

Se uită la el îndelung.

- Mi-a dat-o cu o seară înainte de a ne despărți. Cred că trebuia să fie un premiu de consolare.

- Poate.
- Ceașca e mai valoroasă decât el.

Zâmbi. Unul dintre zâmbetele alea care-ți spun că nu s-ar întrista prea tare dacă prietenul ei ar cădea de pe pod.

- El de unde-o avea?

- O avea dintotdeauna.

Am înțeles că nu mai aveam ce să scot de la ea. Înclinam să-i spun ce cred, și anume că nu făcea multe parale ceșcuța ei. Dar codul etic al lui Rainbow mă obligă să-mi cântăresc cuvintele. Am apelat la computerul casei.

- Jacob, în ce limbă scrie?

- Acum caut, veni răspunsul.

Ceașca nu avea nimic ieșit din comun, nici o trăsătură care s-o distingă, în afară de simbolurile bizare. Dar am văzut o groază de litere ciudate de când sunt la Rainbow și, credeți-mă, ale ei nu aveau neapărat o semnificație aparte.

Jacob scoase un sunet ca și cum și-ar fi dres vocea, semn că era surprins. Dacă Amy Kolmer n-ar fi fost pe circuit, eram sigur că și-ar fi făcut apariția.

- E engleză. Americana medie.

- Serios?

- Sigur că da.

- Mileniul al Patrulea, mi-am dat eu cu părerea.

- Al Treilea. Nimeni nu vorbea engleza în al Patrulea.

Amy prinse viață. Nu se așteptase la vești prea bune de la mine. Dar auzise destul ca să-și facă speranțe. Se uită la ceașcă, apoi la mine, apoi iar la ceașcă.

- Ceașca asta are nouă mii de ani?

- Probabil că nu. Inscripția folosește o limbă veche. Asta nu înseamnă că...

– Greu de crezut. S-a păstrat așa de bine toți anii ăștia.

– Amy, am spus, de ce nu vii cu ceașca aici? Să ne uităm mai bine la ea.

Adevărul e că Jacob ne dă toate detaliile fizice de la distanță. Dar Alex insistă că a studia o reproducere generată de computer nu e totuna cu a ține obiectul în mână. Îi place să sugereze că munca lui are o dimensiune spirituală, deși, dacă-l întrebi direct, îți spune că e prostie, dar există anumite însușiri ale obiectului fizic pe care computerul nu le poate aprecia. Să nu-i cereți amănunte.

Așa că am stabilit o întâlnire cu Amy Kolmer pentru după-amiază. Sosi mai devreme. Alex coborî și-o pofti chiar el în birou. Îi stârnise curiozitatea.

Pe mine nu prea mă interesa femeia. Pe circuit, am simțit că se aștepta s-o înșel. Față în față, își schimbă atitudinea, făcând pe femeia neajutorată, dar cu sex-appeal. Cred că o stimula prezența lui Alex. Dădea din mâini, își scotea hainele în evidență și cobora ochii la podea. „Sărăcuța de mine, e grea viața, dar poate că a dat norocul peste mine și v-aș fi recunoscătoare pentru orice ajutor mi-ai oferi.” Dacă-și închipuia că prețul cerut de Rainbow pentru a încheia o tranzacție avea să scadă în urma eforturilor ei, nu-l cunoștea pe Alex.

Învelise ceașca într-o pânză moale și-o pusese într-o pungă de plastic. După ce ne-am făcut toți comozi în birou, deschise punga, dezveli ceașca și o așeză în fața lui.

Alex o cercetă minuțios, își mușcă buza, se strâmbă și o așează pe cititorul lui Jacob.

– Ce ne poți spune, Jacob?

Becul de pe cititor pâlpâia. Se făcu galben, apoi roșu. Se micșoră, apoi se intensifică. Trecu prin tot spectrul. Întreg procesul ținu cam două minute.

– Obiectul e făcut din rășini de acrilonitril-buta-dien-stiren. În principal, colorația...

– Jacob, îl întrerupse Alex, câți ani are?

– Aș zice că a fost produs în Mileniul al Treilea. Estimativ, anul 2600 C.E., cu o marjă de eroare de plus-minus două sute de ani.

– Ce spun inscripțiile?

– Pe drapel scrie Viitoarea Lume Nouă. Iar pe fundul ceștii cred că e un simbol, un număr de identificare. RFI171. Și mai e un termen de care nu sunt sigur.

– Păi, atunci ceașca asta e... ce? O fi stat într-un birou?

– Probabil că simbolul înseamnă Registrul Flotei Interstelare.

– E de pe o navă? am întrebat.

– A, da. Fără îndoială.

Amy mă trase de braț.

– Cât valorează?

Alex îi făcu semn să aibă răbdare.

– Jacob, poate că termenul celălalt e numele navei.

– Cred că aveți dreptate, domnule. Înseamnă Căutător. Sau Cercetător. Cam așa ceva.

Becul se stinse. Alex ridică obiectul cu delicatețe și-l așează pe birou. Apoi îl studie cu lupa.

- E într-o stare destul de bună, remarcă el.

Amy se abținea cu mare greutate.

- Doamne-ajută! Aveam mare nevoie să meargă bine *ceva*.

Alex zâmbi. Amy deja se gândea la ce-o să-și cumpere.

- Cum se poate să fie așa de vechi? Întrebă ea. Draperiile mele sunt noi și deja se destramă.

- E din ceramică. Ceramica e foarte rezistentă, îi explică. Scoase o pânză moale și începu să șteargă ceașca.

Întrebă din nou câți bani o să-i dăm.

Alex se strâmbă în felul în care o făcea de câte ori nu voiam să dăm un răspuns direct.

- De obicei, noi nu cumpărăm. O să facem niște cercetări. Pe urmă o să testăm piața. Dar cred că, dacă ai răbdare, o să iei un preț bun pe el.

- Vreo două sute?

Alex îi oferi un zâmbet patern.

- Nu m-ar mira.

Amy bătu din palme.

- Excelent!

Se uită la mine, apoi din nou la Alex.

- Ce să fac mai departe?

- Nu trebuie să faci nimic. Hai s-o luăm pe rând. Mai întâi vrem să aflăm exact ce avem.

- Bine.

- Ai vreo dovadă că e al tău obiectul?

Ăăă... Se schimbă la față. Își desfăcu buzele și-i fugi zâmbetul de pe figură.

- L-am primit.

- De la fostul tău prieten.

- Da. Dar acum e al meu. Al meu.

- În regulă, spuse Alex și înclină din cap. Trebuie să facem rost de un document însoțitor. Să dovedim că avem dreptul să-l vindem.

- Bine, îngăimă ea, nesigură.

- Așa vom face. Ar fi mai nimerit să lași ceașca la noi, cine știe, poate mai aflăm ceva, apoi te contactăm noi.

- Ce părere ai? l-am întrebat pe Alex când am rămas singuri.

Părea mulțumit.

- Nouă mii de ani? Cineva va fi bucuros să plătească substanțial pentru privilegiul de-a o expune pe șemineu.

- Chiar crezi că e de pe o navă?

Luă lupa și cercetă din nou ceașca.

- Probabil că nu. Provine din era în care navele interstelare de-abia se nășteau. Mai degrabă a făcut parte dintr-un program de donații sau a fost vândut într-un magazin de suveniruri. Nu are prea mare importanță: nu sunt sigur că se poate stabili dacă a fost sau nu pe o navă.

Desigur, am fi preferat să aflăm că a fost într-adevăr pe *Cercetătorul* și că a aparținut căpitanului. Ideal ar fi fost ca nava să apară într-un catastif, pe undeva, pentru că făcuse fapte mărețe sau

naufrafiase cine știe unde, iar căpitanul era o figură celebră în istorie.

– Ocupă-te tu, Chase. Pune-l pe Jacob să facă săpături și să afle tot ce se poate.

3

„Lumile pierdute exercită asupra noastră o atracție aproape mistică: o Atlantidă rătăcită pe undeva, un loc lipsit de rutina vieții noastre banale, în care toți locuiesc într-un castel, în care se dă câte o petrecere în fiecare seară, în care orice femeie e nespus de frumoasă și orice bărbat e nobil și viteaz.“

Lescue Harkin, *Memorie, mit și minte*, 1376

Mileniul al Treilea a trecut de mult, iar istoria lui scrisă e extrem de lacunară. Știm cine au fost liderii politici, știm când și unde s-au pornit războaiele (chiar dacă nu întotdeauna *de ce*), știm cine au fost cei mai mari artiști, mișcările literare majore, conflictele religioase. Știm care națiune a amenințat că va face ceva și cui. Dar nu cunoaștem aproape nimic despre viața oamenilor, despre felul în care-și petreceau timpul, despre părerea lor în

legătură cu lumea în care trăiau. Știm că au avut loc asasinat, dar nu cunoaștem întotdeauna motivul lor. Nici dacă, atunci când se întâmplau, lumea jelea sau respira ușurată.

Nouă mii de ani e o perioadă tare lungă. Nimeni, cu excepția istoricilor, nu-i acordă prea mare importanță.

Jacob începu să caute *Cercetătorul*. Nu găsi nimic, așa că răscoli după detalii despre nave interstelare celebre, sperând să dea peste o denumire similară.

– *Poate că nu am tradus noi corect*, spuse. *Engleza era o limbă tare alunecoasă.*

Așa că am trecut în revistă rapoarte despre *Răzbnătorul*, care a jucat un rol esențial în primul război interstelar dintre planeta Pământ și trei dintre coloniile ei, de la începutul secolului al treizeci și treilea. Despre *Lassiter*, prima navă pirat. Despre *Karaki*, din veacul treizeci, cea mai mare pe vremea ei, care a transportat o încărcătură gigantică de materiale de importanță majoră pe Regulus IV, pentru a începe colonizarea. Și despre *Chao Huang*, care adus o echipă de medici la Maracaibo când, în ciuda așteptărilor, coloniștii umani fuseseră loviți de o boală indigenă. (Asta se întâmpla pe vremea când specialiștii credeau că germenii bolilor atacă numai ființe din același biosistem.)

Am găsit foarte multe informații despre *Tokyo*, prima navă interstelară dispărută în transdimensiuni. Nu s-a mai auzit de ea. Existau fotografii cu căpitanul și secundul, cu diverși pasageri, cu sala

de mese și camera motoarelor. Tot ce voiai să știi. Cu excepția destinației.

Am aflat și despre cea mai renumită navă spațială, *Centaurus*, care a realizat primul zbor transdimensional către steaua vecină cu Pământul. Șapte săptămâni i-au trebuit numai la dus. Zâmbiți, vă rog: șapte săptămâni ca să străbată patru ani-lumină!

Dar nici o mențiune despre *Cercetătorul*. Sau *Căutătorul*. Am dat peste un *Călător*. Peste trei, de fapt. Evident, un nume foarte folosit. Și chiar peste un *Vânător*.

Puține obiecte concrete din Mileniul al Treilea au supraviețuit. Majoritatea sunt fie din ceramică, de exemplu, ceașca lui Amy, fie din plastic. În branșa noastră circulă o axiomă: articolele cele mai ieftine rezistă cel mai mult.

Nu cunoșteam nici un expert al perioadei care ne interesa, așa că am verificat în Registru și am ales unul la întâmplare, un asistent la Universitatea Barcross. Îl chema Shepard Marquard. Părea tânăr, dar scrisese foarte mult despre perioada respectivă și era renumit printre colegi.

Am sunat și mi s-a făcut imediat legătura. Marquard era un bărbat atrăgător, înalt, roșcat, mult mai plăcut decât lăsa să se înțeleagă fotografiile.

„Majoritatea registrelor navale din epoca respectivă s-au pierdut, îmi spuse. Dar să văd ce pot face. O să trec în revistă informațiile mele și te contactez.”

A doua zi, am făcut tururi virtuale prin vreo șase muzee și am petrecut mult timp admirând artefacte

din Mileniul al Treilea. Am văzut o cutie de plastic, posibil o trusă de machiaj, un aparat electronic destinat unei utilizări greu de ghicit, o pereche de pantofi cu tocuri înalte, pentru femei, câteva stilouri, o lampă, o canapea, o bucată de hârtie trasă în folie laminată, prezentată drept „mica publicitate dintr-un ziar”. Nu știam ce e un ziar, după cum nu știa nimeni dintre cei pe care i-am întrebat. (Marquard mi-a explicat mai târziu că era vorba de informații tipărite pe hârtie și distribuite fizic pe o arie extinsă.) Am văzut o pălărie bărbătească, cu un cozoroc împotriva soarelui. Și o monedă cu un vultur pe o parte. Bani de metal. *Statele Unite ale Americii.*

Credință în Dumnezeu. Era datată 2006, iar pe etichetă scria că e a doua monedă ca vechime din câte există.

M-am plimbat printre exponate și, după ce am văzut tot ce mă interesa, m-am așezat într-o sală de lectură și am deschis un fișier de date.

Mileniul al Treilea a fost o perioadă tumultuoasă. Pământul era suprapopulat. Locuitorii lui se războiau continuu unii cu alții din motive politice, imobiliare sau religioase. Sistemele politice erau, în general, corupte și mereu în pragul prăbușirii.

Existau probleme serioase de mediu rămase din Era Industrială, iar deteriorarea climei globale coincidea cu prezența liderilor politici din ce în ce mai tiranici. Cel mai rău a fost Marko al III-lea, poreclit de supușii lui americani Magnificul.

Pe la mijlocul secolului al douăzeci și cincilea, când Marko închidea și ucidea cum îi dictau toanele, a apărut lucrarea inovatoare a lui Diane Harriman, despre structura dimensională a continuumului spațio-temporal și, după douăzeci de ani, Shi-Ko Han și Edward Cleaver au pus bazele călătoriei interstelare.

Încă patru ani și s-a descoperit prima lume locuibilă. Nu m-a mirat să citesc despre mulțimea de voluntari înscrisă în călătoria spre granițele ei.

Când mă pregăteam să închei ziua și să plec, Jacob mi-a făcut o legătură.

– Chase, am auzit o voce cunoscută, cred că am găsit ce căutai.

Era Marquard.

– Ai descoperit *Cercetătorul*, am presupus.

– Da...

Avea o intonație ciudată.

– Pot să întreb de ce-l căutai?

I-am povestit despre ceașcă. Mă ascultă fără nici un comentariu. Când am terminat, se lăsă liniștea.

– E rândul dumitale.

– O surpriză. Poți să treci pe la școală?

– Aș vrea să aflu acum.

– Știi ce, nu vrei să luăm masa împreună?

Subtil ca un puhoi.

– Doctore Marquard, nu am timp să vin până la Barcross.

Mi-ar fi făcut plăcere, dar era de străbătut un drum lung.

- Spune-mi Shep. Și îți garantez că va merita efortul.

Barcross e o insulă întinsă, în formă de diamant, renumită ca stațiune de vară pentru persoane fără partener. În urmă cu mai mulți ani am trecut printr-o perioadă când a făcut parte din calendarul meu social. Surfing, lumina lunii, vise. Genul de loc unde crezi că vei găsi dragostea vieții tale. Acum sunt ceva mai realistă, dar tot m-a cuprins o undă de regret când m-am apropiat de ocean și am privit de sus plaja pustie și vilele. Soarele tocmai se cuibărise sub linia orizontului și se aprindeau luminile.

Insula e amenajată ca o piramidă, în terase mai înalte pe măsură ce avansezi spre interior, așa că, teoretic, toată lumea are vedere spre mare. Acum era extrasezon. Niște suflete mai călite rățăceau de colo-colo pe rampe și alei. Majoritatea magazinelor și restaurantelor erau închise.

Populația de bază era de patruzeci de mii de locuitori. Încă patruzeci de mii erau răspândiți pe insulele înconjurătoare. La universitate învățau șapte mii de studenți, veniți din toate colțurile arhipelagului și de pe continent. Avea renume bun, mai ales în domeniul științific. Dacă voiai să te faci doctor, acolo trebuia să mergi.

Campusul se întindea pe două terase vaste, imediat sub clădirile municipale, care ocupau vârful insulei. Am răsucit glisorul urmând indicațiile, și am ajuns pe o pistă de lângă o cupolă. Era un complex studentesc cu câteva magazine și un restaurant,

La Benjamin. Mi l-am amintit de pe vremea când era jos, lângă plajă.

Marquard m-a luat prin surprindere, apărând din spatele unei uși laterale. Păși repede spre pistă, deschise trapa și-mi întinse mâna, ajutându-mă să cobor. Într-o perioadă în care cavalerismul e socotit o reminiscență din vremuri apuse, gestul lui însemna mai mult decât un început bun.

Barcross are cel mai frumos campus de pe planetă. E plin de obeliscuri, clădiri în formă de carapace de broască țestoasă și piramide, cu o viziune spectaculoasă a oceanului. În ziua aceea însă era frig și din spate loveau rafale reci, care mai că nu ne-au împins în complexul studentesc.

- Mă bucur să te cunosc, Chase, îmi spuse Marquard, conducându-mă în restaurant. Îți sunt recunoscător că ai venit.

Purta pantaloni largi de culoare gri și o cămașă albastră, ca scoicile de mare, sub sacou. Arăta bine, genul înalt, impunător, cu simțul umorului, poate puțin cam timid, gata să petreacă noaptea în oraș.

Ne-am așezat la o masă și am luat meniul. *La Benjamin* nu se schimbase prea mult. Sala de mese era mai mare decât înainte, când restaurantul se afla pe un debarcader. Meniul se îmbogățise și el, bineînțeles. Dar era tot intim, discret, și își păstrase ambianța de spațiu marin. Peste tot erau împrăștiate pânze, cârme și busole, un perete se deschidea spre un far virtual, în mijlocul unei furtuni. Pe lângă ele, vedeai fotografii cu artiști celebri, inclusiv o imagine

clasică cu Cary Webber în fața restaurantului, pe debarcader, cu oceanul în spate. Arăta pierdută. Fusese o artistă romantică foarte apreciată, dar a murit tânără și, desigur, a devenit nemuritoare.

Am comandat vin și baghete. După plecarea chelnerului, Marquard se aplecă peste masă și-mi șopti că eram fermecătoare.

– Dar sunt sigur că știi asta deja.

M-am întrebat dacă trebuia să mă pregătesc pentru o seară lungă. I-am mulțumit, mi-am așezat coatele pe masă și mi-am proptit bărbia în palmă.

– Shep, am întrebat, ce-ai aflat despre *Cercetător*?

– Că e o traducere greșită.

Se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu ne ascultă nimeni. Mai erau vreo trei-patru studenți la o masă lângă geam, așa că vorbi în șoaptă.

– Corect e *Exploratorul*.

Rosti cuvântul de parcă ar fi avut o semnificație specială.

– *Exploratorul*, am repetat.

– Da.

– În regulă.

– Chase, nu cred c-ai înțeles. E vorba de *Exploratorul*.

– Îmi pare rău, Shep. Habar n-am despre ce vorbești. Ce-i cu el?

– E una dintre navele care i-au transportat pe margolienii pe colonia lor.

– Margolienii?

Zâmbi în fața ignoranței mele.

– Margolienii au părăsit Pământul în Mileniul al Treilea. *Au fugit* e un termen mai potrivit. N-au spus nimănui unde se duc. Au plecat pur și simplu. Cinci mii de oameni. Și nu s-a mai auzit de ei. Sunt colonia pierdută.

Atlantis. Intava. Margolia. În mintea mea se făcea lumină.

– E un mit, nu-i așa?

– Nu. S-a întâmplat *cu adevărat*.

– Nu le-a pasat prea mult de lumea de acasă.

– Chase, trăiau într-o societate care era doar cu numele o republică...

– Dar...?

– Controla bisericile și se folosea de școli ca să îndoctrineze, nu ca să predea. Patriotismul era definit ca sprijin necondiționat acordat conducătorului și drapelului. Dacă nu-l ofereai, erai acuzat de neloialitate. Nu puteai pune la îndoială deciziile autorităților.

– Ce pățeai dacă nu erai de acord? Te închideau?

– Te lua dracu'.

– Poftim?

– Divinitatea îți impunea să te supui voinței președintelui. Să-i dai cezarului ce-i al cezarului.

– Nu asta înseamnă expresia.

– Și-a modificat puțin sensul. Dacă nu susțineai politica și, implicit, societatea, cu gândul și cu fapta, te făceai vinovat de infracțiune gravă împotriva Atotputernicului.

– Și n-au existat sceptici?

- Ba da. Dar nu se prea știe de ei.
- Era greu de crezut că a putut exista așa ceva.
- Deci e o navă renumită?
- Foarte renumită.
- Vrei să spui că nu s-a mai întors niciodată?
- Exact. Se aplecă spre mine.
- La lumina lumânării, i-am zărit dinții albi.
- Chase, dacă ceașca de care mi-ai vorbit a fost pe *Explorer*, atunci ai dat lovitura.
- Chelnerul ne aduse vinul și baghetele.
- Zici că te-ai pomenit cu o femeie care ți-a arătat ceașca așa, pur și simplu? Fără nici o explicație?
- Da. Așa s-a întâmplat.
- Mă gândeam cât de mulțumit o să fie Alex.
- N-ai adus obiectul cu tine, nu?
- Am zâmbit.
- Dacă-ș fi încercat s-o scot din firmă, Alex ar fi făcut stop cardiac.
- Și ești sigură că are nouă mii de ani vechime?
- Așa am fost informați.
- Incredibil.
- Îmi puse paharul în mână și-l ridică și pe al lui.
- În cinstea margolienilor! toastă el.
- Într-adevăr.
- De fapt, ce s-a întâmplat cu ei?
- Nu știe nimeni, spuse, scuturând din umeri.
- Vinul era bun. Lumânări. Foc în șemineu.
- Băutură de calitate. Și vești bune. O combinație greu de întrecut.
- Au dispărut pentru totdeauna?

- Da.

Chelnerul reveni. Mănânc mese ușoare, chiar dacă plătește altcineva. Am comandat o salată de fructe. Chelnerul mă întrebă dacă sunt sigură și mă asigură că gustările Cordelia erau excelente.

- *Exploratorul*, reluă Marquard, a plecat de pe Pământ la 27 decembrie 2688, transportând aproape nouă sute de oameni. Peste doi ani, s-a întors și a mai luat nouă sute.

- A urmat și a treia călătorie, așa-i?

Acum îmi aminteam povestea.

- Da. Cealaltă navă se numea *Bremerhaven*. Ambele au făcut trei zboruri, ducând peste cinci mii de oameni pe lumea colonizată.

- Și nu știa nimeni unde e lumea asta? Cum e posibil? Nu poți părăsi stația fără să completezi un formular.

- Chase, vorbim de începutul erei interstelare. Pe-atunci nu erau atâtea reguli.

- A cui era nava?

- A margolienilor. Conform rapoartelor, a fost recondiționată după fiecare zbor.

- Înseamnă că nu era în cea mai bună stare.

- Nu știu ce presupunea întreținerea unei nave interstelare pe vremea aceea.

- A plecat cineva să-i caute?

- Greu de spus. Rapoartele nu sunt clare.

Termină vinul și rămase cu ochii la marginea paharului, care lucea în lumina lumânării.

- Chase, autoritățile probabil că nici nu s-au străduit prea mult. Oamenii ăia nu mai voiau să fie găsiți.

- De ce nu?

Trăsăturile lui Marquard se relaxară într-un zâmbet. Chiar *arăta* bine. Câteva clipe îmi admiră farmecul, fizicul sau baghetele de pe masă. Îi făcu semn chelnerului, care apăru cu un vas cu nuci și struguri.

- Pentru că erau considerați agitatori. Nu voiau să iasă în evidență, iar guvernul se bucura să le facă pe plac.

- Cum adică erau agitatori?

- Ai fost vreodată pe Pământ, Chase?

- Nu. Plănuiesc să ajung acolo de ani de zile. N-am reușit.

- Ar trebui. Acolo a început totul. Pentru istorici, călătoria pe Pământ e *obligatorie*. Mergi și vizitează monumentele mărețe. Piramidele, statuile, barajele. Turnul Kinei. Mirabilis. Du-te la Atena, unde Platon și colegii lui au pus bazele lumii civilizate. Vizitează Londra, Parisul, Berlinul. Washingtonul și Tokyo. St Petersburg. Locuri odată celebre. Centrele puterii, pe vremea lor. Știi cum arată acum?

- Păi, știi că nu mai sunt capitale.

- Cu excepția Parisului. Parisul e etern, se spune. Chase, Pământul a avut dintotdeauna o problemă: populația prea mare pentru resursele prea puține. Întotdeauna a fost așa. Încă din Era Industrială. În consecință, unii sunt veșnic flămânzi sau o boală

face ravagii pe undeva. Invidia etnică se accentuează în vremuri grele. Națiunile își pierd stabilitatea, deci guvernele se agită și impun restricții. Nu mai există libertate individuală. De un singur lucru n-a dus lipsă Pământul niciodată: dictatorii. Vechile tradiții, vechea ură și vechile idealuri se transmit din generație în generație, nu dispar niciodată. Populația a atins opt miliarde. Când au plecat margolienii, era dublă. Îți poți imagina traiul în asemenea condiții?

- Deci margolienii erau... tiranizați? am întrebat. Încercau să găsească un loc unde să existe hrană pentru copii?

- Nu. Erau la extrema cealaltă. Intelectuali, în cea mai mare parte. Și bogați. Dar nu le convenea mediul toxic. Toxic și fizic, și psihologic. Îi conducea un dictator. Un teocrat pe nume Carvalla, destul de nevinovat pentru un dictator, dar tot satrap. Controla mass media, școlile, biserica. Dacă nu te duceai la biserică, aveai de suferit. Școlile erau centre de îndoctrinare.

- Îmi vine greu să cred că oamenii ar accepta să trăiască așa.

- Fuseseră instruiți să ia în serios autoritatea. Pe vremea lui Carvalla, dacă nu făceai ce ți se spunea, dispăreai.

- Încep să înțeleg de ce au vrut s-o șteargă.

- Erau conduși de Harry Williams.

Alt nume pe care ar fi trebuit să-l cunosc.

- Îmi pare rău, dar nu știu cine e, am spus.

- A fost un magnat al comunicațiilor. A ținut mulți ani legătura cu diverse mișcări sociale și politice, încercând să facă rost de hrană pentru copiii flămânzi sau de servicii medicale. A dat de necaz când a încercat să intervină în educație.

- Ce-a pățit?

- Autorităților nu le-a plăcut ideea lui de bază: copiii ar trebui învățați să pună totul la îndoială.

- Aha.

- I-au reproșat lipsa de patriotism.

- Nu mă miră.

- Și l-au făcut ateu.

- Era?

- Era agnostic. Destul de grav.

- Într-o asemenea societate, presupun. Spui că era o teocrație?

- Da. Șeful statului era și șeful Bisericii.

- Ce s-a întâmplat cu Williams?

- Cincisprezece ani de închisoare. Sau șaptesprezece. Depinde în ce surse te încrezi mai mult. L-ar fi executat, dacă n-ar fi fost prietenii lui sus-puși.

- Deci a ieșit?

- Da. Dar în închisoare s-a hotărât că trebuia făcut ceva. O revoluție ieșea din discuție. Singura variantă rămânea evadarea. „Joseph Margolis a avut dreptate, se zice că ar fi spus la o ședință cu asociații lui. N-o să fim în stare niciodată să schimbăm lucrurile.“

- Ăsta e cel după care și-au luat numele?

- Exact.

- Cine era?

- Prim-ministru britanic. Erou și, în plus, filozof, se pare.

- În ce privință avea dreptate?

- Când spunea că tehnologia comunicațiilor ducea rapid la sclavie. Că e foarte greu să-ți păstrezi libertatea individuală. Îi plăcea să-l citeze pe Benjamin Franklin, care le-a spus americanilor așa: „V-am dat o republică. Încercați să vedeți dacă o puteți păstra.“

Marquard sesiză că nu auzisem nici de Franklin. Zâmbi și se oferă să-mi explice, dar deja înțelegeam cum stăteau lucrurile.

- Nu existau colonii pe vremea aceea?

- Numai două mici. Dar ambele controlate de planeta-mamă. Nici una independentă.

- Guvernul l-a susținut?

- L-a încurajat să plece și i-a oferit ajutor. Se uită pe fereastră la ocean. Drum bun și cale bătută tuturor agitatorilor. Dar asta însemna să știe unde se află colonia. Williams voia să iasă de sub controlul lor. Așa că el și adepții lui au fost nevoiți să acționeze pe cont propriu.

- Imposibil.

- La fel au spus și unii margolieni. Dar i-a convins să încerce. Credeau că pot crea un Paradis. O casă pentru oameni, care să ofere libertate și siguranță. Un loc de trai ideal.

- S-a mai încercat de nenumărate ori.

Marquard mă aprobă cu o înclinare a capului.

- Uneori s-a și reușit. În orice caz, erau disperați. Au trimis oameni în căutarea lumii ideale. Când au găsit-o, n-au scos o vorbă, au cumpărat cele două nave și-au fugit. Cinci mii de oameni.

- E o poveste incredibilă.

- Harry a plecat cu ultima tură, la peste patru ani de la primii margolienii. Cică ar fi spus presei că unde se duc ei nici Dumnezeu nu-i mai găsește.

Chelnerul ne umplu paharele.

- Și nici nu i-a găsit *nimeni*, am remarcat.

- Nu. Nu din câte știu.

Alex nu era genul tumultuos. Dacă ar fi luat foc clădirea, ar fi propus să ieșim pe ușă. Așa că n-a sărit într-un picior de bucurie prin birou când l-am anunțat că ceașca era legată nu doar de o navă faimoasă, dar și de un mister celebru. Am sesizat, totuși, o licărire de satisfacție în privirea lui.

- Jacob! rosti el.

Răspunsul veni sub forma câtorva fragmente din *Simfonia a opta* de Perrigrin. Fundalul muzical grandios pe care își fac apariția figurile eroice din simulări. Alex i-o reteză scurt.

- Cu ce vă pot fi de folos? Întrebă Jacob pe tonul cel mai baritonal de care era capabil.

Alex își dădu ochii peste cap.

- Vrem să știm dacă se găsesc ori s-au găsit vreodată pe piață artefacte de pe cele două nave ale margolienilor, *Exploratorul* și *Bremerhaven*.

- Probabil că sunt foarte vechi. Am nevoie de câteva minute.

Am stat de vorbă vreo cinci minute, când Jacob reveni.

– Nu am găsit nimic legat de aceste nave. Dar există șase obiecte verificate în legătură cu margolienii. Și numeroase articole suspecte.

– Te rog să le numești pe cele verificate.

– O conexiune de comunicații. Un stilou cu numele Jase Tao-Ki gravat pe el. Tao-Ki a fost un membru marcant al grupului, cu contribuții impresionante. O placă de perete în care se aduc elogii margolienilor din partea unui grup de asistență socială. Un ac de rever cu simbolul și numele lor. Simbolul e o torță. Portretul lui Harry Williams. Și un exemplar din *Plecarea glorioasă*, semnat de autoare, Kay Wallis. Cartea povestește cum s-a organizat misiunea. Semnătura e ștearsă, dar vizibilă în lumină ultravioletă. Toate cele șase obiecte au fost lăsate în urmă. N-a mai rămas nimic de la ei după ce au plecat.

– Cine-a fost Kay Wallis? Întrebă Alex.

– Unul dintre fondatorii organizației. Dintre primii ei apărători, când oamenii au luat-o în râs. Informațiile nu sunt clare, dar se pare că a murit înainte de plecarea ultimei nave. N-a părăsit Pământul niciodată.

Se opri, poate așteptând un comentariu. Dar nu veni nici unul.

– În *Plecarea glorioasă*, Wallis aducea obiecții politicilor guvernamentale de diverse orientări. Îngrijorarea principală era că fiecare generație era supusă unei serii de ideologii de care, odată impuse, nu mai puteai

scăpa, care stăvileau gândirea independentă și duceau la ostilitate. Autoarea a pus totul pe hârtie. Controlul grupărilor religioase. Conducerea în stil corporatist. Recunoașterea că disensiunile sunt binevenite. Un teren pe care nici un jucător nu e dezavantajat.

- Dacă societatea americană... de America e vorba, da? Dacă societatea americană era atât de tiranică, cum de a apărut cartea?

- A fost publicată în China, explică Jacob, unul dintre cele din urmă bastioane ale democrației de pe planetă.

- Margolienii, am observat eu, nu erau chiar atât de dezavantajați.

Alex mă privi cu ochi mici.

- Aveau resurse. Dar dacă nu ai libertate de acțiune, termenul potrivit e *dezavantajat*.

Mâzgăli ceva pe o coală.

- Hai să vorbim despre artefacte.

Ceru o listă cu sumele plătite la ultima achiziție a pieselor margoliene. Jacob îl informează că două fuseseră tranzacții secrete și le tipări pe celelalte patru.

- Nu-i rău, spuse Alex, oftând.

Nici nu era. Stiloul lui Tao-Ki s-a vândut pentru o sumă pe care eu o câștigam în câțiva ani. Și eram plătită bine. Celelalte erau și mai mari.

Alex își frecă palmele:

- În regulă. Va trebui să vină cu un act de proprietate înainte să ieșim în public.

Se referea, desigur, la Amy.

- Te ocupi tu de asta? l-am întrebat.

Vor avea loc negocieri, specialitatea lui.

– Ia legătura cu ea. Întreab-o dacă vrea să bea un pahar cu noi la Hillside.

Am căutat-o pe Amy. Își dădu seama că se întâmplaseră lucruri bune și insistă să-i dau detalii. I-am explicat că mai adunam informații, dar că Alex voia să-i mai pună întrebări. Nu avea alte informații, îmi spuse. Dar acceptă. La Hillside, Alex îi va atrage atenția să nu comunice vestea bună nimănui, până când ne asiguram că nu-i va fi atacat dreptul de proprietate. Trebuia să procedăm așa ca să ne protejăm, deoarece noi intermediem vânzarea.

– *O să vin*, promise Amy.

Alex pusese ceașca în seif. I-am afișat imaginea și m-am întrebat care-o fi fost povestea ei.

Probabil a fost considerată suvenir în primii ani ai *Exploratorului*, înainte de asocierea cu migrația margoliană. Sau poate că a luat parte la primele zboruri spre lumea colonizată, dar a fost luată din navă la a treia misiune. Puțin probabil, dar posibil. Dacă așa s-a întâmplat, iar noi puteam dovedi, ceașca ar avea o valoare inestimabilă. Totuși, era greu de crezut că ar fi posibil.

Când i-am spus lui Alex, m-a rugat să nu mă agit.

– Călătoria cu viteză mai mare decât a luminii era lucru mare în secolul douăzeci și șapte. Probabil cineva a obținut dreptul de produce cești, uniforme și tot felul de suvenire cu *Exploratorul*, ca să le vândă pe piață.

Literele englezești erau cele mai bizare. Marquard mi-a pronunțat numele navei și în standard, și în engleză. În același timp, a recunoscut că pronunția nu era sigură. Nu s-au păstrat înregistrări audio din perioada respectivă. Deci, chiar dacă se putea citi în limba respectivă, nimeni nu știa cum suna.

Ex-plo-ra-to-rul. Cu accentul pe a patra silabă.

În drum spre lumea de dincolo.

Încotro se îndreptase nava?

„Atât de departe, că nici Dumnezeu nu ne va găsi.“

Existau informații despre diverse aspecte ale întâmplării, viața lui Harry Williams, începuturile mișcării margoliene, atacurile contemporane la adresa lor, acuza că sunt elitiști, destinația lor probabilă și, în sfârșit, ipoteze despre dispariția lor. Au făcut exact ce-au spus. Au plecat atât de departe, încât nici astăzi, după mii de ani, lumea aleasă n-a fost descoperită.

Dar cei mai mulți credeau că s-a întâmplat ceva și colonia a pierit. După părerea altora, margolienii au fost ocoliți, de-a lungul timpului, de obstacolele și dificultățile prin care a trecut civilizația-mamă și au avansat atât de mult încât n-au mai fost interesați să comunice cu noi. În ce mă privește, cred că așa s-a întâmplat.

Margolia fusese subiectul mai multor simulări. Jacob mi-a arătat una. Se numea *Invadatorul* și fusese produsă cu mai puțin de un an în urmă. Eroul descoperă că margolienii s-au întors în Confederație în secret. Sunt foarte avansați, se plimbă printre noi

fără să fie recunoscuți și controlează mecanismul guvernamental. Consideră că oamenii le sunt inferiori și plănuiesc să-i supună. Când protagonistul încearcă să avertizeze autoritățile, îi dispare prietena, oamenii încep să moară în jurul lui și au loc multe urmăriri pe alei întunecate și pe culoarele unei nave spațiale abandonate. Acțiunea se încheie cu un conflict armat spectaculos, tânăra este salvată, iar oamenii buni din Confederație sunt avertizați.

Nimeni nu a explicat vreodată ce motive ar fi avut margolienii să încerce să ne cucerească. Dar le dau producătorilor măcar atâta credit: m-am ținut strâns cu mâinile de scaun în timpul scenelor de urmărire.

„Bea cupa vieții până la fund;
Lasă vinul să-ți alunece în suflet;
Căci numai o dată face cupa turul mesei.“

Marcia Tolbert, *În zilele Centauri*, 3111 C.E.

Hillside era un club distins și luxos, pe Riverwalk. Genul de local în care nu se trec prețurile pe meniu, pentru că nu-ți pasă de ele. Aveau o gazdă umană, lucru obișnuit în majoritatea restaurantelor mai pretențioase, și chelneri umani, lucru neobișnuit în aceleași locuri. Aveau și un pianist.

Pe mese erau lumânări de iasomie. Pereții și mesele erau din lemn de culoare închisă. Fotografii în stilul secolului trecut creau o ambianță nostalgică. Am zărit doi senatori cu soțiile (presupun) de cealaltă parte a încăperii. Unul dintre ei, maestru al beneficiilor corporatiste, îl recunosc pe Alex și veni să-l salute.

Amy sosi peste câteva minute. Arăta pierdută. Când ne văzu, veni repede la noi.

– Bună seara, domnule Benedict! spuse, încercând să se familiarizeze cu atmosfera. Ce loc frumos!

Alex se ridică, îi așeză scaunul și-i răspunse că era bucuros să afle că-i place. Amy mă salută și pe mine și se așază.

Purta un taior bine călcat, de culoarea lavandei, și părea că trecuse printr-un proces de înfrumusețare. Părul, dat pe spate, arăta mai ordonat. Avea o privire mai vie și o ținută mai dreaptă decât în biroul nostru. Nu se simțea în largul ei, dar tocmai din acest motiv ne aflam la Hillside. Era locul pe care îl alegea Alex când voia să pună un client în poziție de apărare. Cu alte cuvinte, când voia un lucru pe care nu era sigur că-l va obține.

Amy trecu imediat la afaceri:

– Mi-a spus Chase că aveți vești pentru mine.

Își punea imaginația la contribuție. Alex se uită la mine, îmi studie chipul și zâmbi.

– Ceașca este legată de o navă renumită, de la începuturile călătoriilor interstelare. Credem că are o valoare foarte mare.

– Cât?

– Va trebui să lăsăm piața să decidă, Amy. Aș prefera să nu ghicesc.

Scoase un cip.

– Când ai timp, completează acest document. Este actul tău de proprietate asupra ceștii.

– De ce trebuie să-l completez? Ceașca e a mea. Am primit-o.

– Iar dreptul de posesie reprezintă nouăzeci la sută. Asemenea cazuri sunt foarte expuse la dispute. E o formalitate, dar ne poate scuti de probleme mai târziu.

Era iritată, însă luă cipul și-l puse în buzunar.

– O să vi-l înapoiez mâine.

– Foarte bine, spuse Alex. Imediat ce l-ai completat, o să punem ceașca pe piață și-o să vedem ce se întâmplă.

– În regulă.

Alex se aplecă spre ea și vorbi în șoaptă:

– Acum, dacă tot nu știm care e valoarea ei precisă, ar trebui să stabilim un preț de licitație minim.

– Cât?

Îi dădu o cifră. Am mai trecut prin astfel de situații, dar mi s-a tăiat respirația. Prețul propus de el era mai mult decât aș putea câștiga eu într-o viață. Amy strânse tare din ochi, până i se scurse o lacrimă pe obraz. Poate că și ochii mei erau puțin umezi.

– Fantastic, rosti cu glas întrerupt.

Alex radia. Era întruchiparea filantropului satisfăcut. Îi făcea mare plăcere s-o ajute. Onorariul nostru, desigur, va fi cel standard, zece la sută din prețul de vânzare final. Îl cunoșteam destul de bine ca să-mi dau seama că prețul lui minim va fi unul moderat.

O clipă am crezut că Amy o să cedeze emoției. Își flutură batista, zâmbi curajos, chicoti, apoi se scuză. Vai, îmi pare, dar sunt atât de șocată!

– Iar acum, re-luă Alex, vreau să faci ceva pentru mine.

– Sigur!

Sosi chelnerul și am comandat fără grabă, deși Amy nu mai era atentă la meniu. Când plecă, Alex se apropie din nou spre ea.

– Vreau să-mi spui de unde-o ai.

Amy îl privită uimită. Vulpea și copoii.

– Păi, v-am mai spus, domnule Benedict. Mi-a dat-o fostul meu prieten.

– Și asta când a fost?

– Nu știu. Acum câteva săptămâni.

Alex vorbi și mai încet:

– Vrei să fii amabilă și să-mi spui cum îl cheamă?

– De ce? Vă repet, îmi aparține.

– Pentru că s-ar putea să fie mai multe. Și dacă sunt, proprietarul lor s-ar putea să nu fie conștient de valoarea lor.

– Nu, refuză Amy, scuturând din cap. Aș prefera să nu vi-l spun.

Orașul despărțirilor. Alex se întinse și-i luă mâna.

– Ar însemna foarte mult pentru tine. Și am putea aranja să primești comision de intermediere.

– Nu.

Alex se uită la mine, ridică din umeri și schimbă subiectul. Am vorbit despre ce bine era să te pomenesci că-ți pică din cer o grămadă de bani, despre cât de valoros artefact era ceașca. Sosi mâncarea. Am continuat să discutăm în aceeași manieră, până când Alex îmi surprinse iarăși privirea. Am înțeles

ce voia. Peste câteva minute, își ceru scuze și plecă. Momentul discuției între femei.

– S-a terminat urât? am întrebat-o pe ton compătitor.

– Îl urăsc, spuse Amy și înclină din cap.

– Și-a găsit pe alta?

– Da. N-avea dreptul.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. I-am trecut aventurile cu vederea de mai multe ori. Dar promisiunile nu înseamnă nimic pentru el.

– Poate că ți-e mai bine fără el. Mi se pare un nemernic.

– Am trecut peste asta.

– Minunat.

Încercam să par cât mai neimplicată.

– Dacă mai are și alte cești, ai putea câștiga o groază de bani.

– Nu mă interesează.

– Putem face în așa fel încât să nu știe de unde avem informația. Nu trebuie să fii implicată. Nici n-ar afla de tine.

Scutură din cap. Categorie nu.

– Dar ce zici de asta? Dacă mai are și alte artefacte, în afară de ceașcă, nu-i pomenim de tine; dar îi facem o ofertă fără să-i spunem cât valorează cu adevărat. Pe urmă noi două putem împărți câștigul, cât o fi.

Asta ar fi oarecum lipsit de etică, iar Alex n-ar fi fost de acord. Eu însă n-aș fi avut nici o problemă.

Începea să-mi pară rău de Amy, așa că n-aveam rețineri în a-i ține partea.

Începu să se răzgândească.

– Ești sigură că n-ar afla? Că sunt implicată?

– Absolut sigură. Am mai lucrat în maniera asta.

Dacă obțineam un nume, ne-ar fi fost foarte ușor să facem investigații fără să-i atragem atenția. Dacă reieșea că mai existau și alte suvenire de pe *Explo-
rator*, atunci ne întorceam să negociem cu Amy.

– Și-ar da seama că-i vorba de mine în clipa în care ai pomeni de ceașcă.

– Vom fi foarte prudenți.

– Nu contează. Tot s-ar prinde.

– N-o să pomenim de ceașcă.

– Nici să nu aduceți vorba despre ea.

– În regulă. N-o s-o facem. N-o să suflăm un cuvânt.

Se mai gândi puțin.

– Îl cheamă Hap.

Fața i se înăspri și am crezut că e gata să plângă din nou. Seara devenea una plângăcioasă.

– De fapt, Cleve Plotzky. Dar toată lumea îi spune Hap.

– Am înțeles.

– Dacă-i spuneiți, o să vină după mine.

– Te-a agresat.

Nu se uită la mine.

– Locuiește în Andiquar?

– La Aker Point.

Aker Point era o așezare micuță la vest de capitală. Majoritatea locuitorilor erau fie incapabili să se țină de-o slujbă, fie mulțumiți să trăiască la limita subzistenței. L-am văzut pe Alex plimbându-se prin încăpere, făcându-se că studiază lucrările de artă, Întelesese că terminasem de negociat, mai tândăli un minut-două, spuse ceva unui chelner și reveni la masă. Peste câte clipe sosi un nou rând de cocteiluri.

Cleve (Hap) Plotzky chiar *avea* o slujbă. Era spărgător. Dar nu unul de mare succes. Am aflat asta din informațiile publice. Se pricepea să meșterească aparate care opresc sistemele de securitate, dar întotdeauna făcea o greșeală de începător. Uneori era prins când muta prada. Sau pentru că a strănutat și și-a lăsat ADN-ul la locul jafului. Sau pentru că se lăuda cui nu trebuie cât e de priceput. Avea și cazier pentru atac, mai ales împotriva femeilor.

Așa că ne-am dus din nou la Fenn Redfield. Inspectorul de poliție fusese el însuși spărgător cândva, suficient de dedicat acestei îndeletniciri ca tribunalul să-l condamne la spălarea creierului. Bineînțeles, el nu știa nimic. Amintirile lui de cinci-sprezece ani încoace erau false.

Îl lăasă pe Alex să arunce o privire prin documentele procesului lui Hap, dar nu-i putu arăta și rapoartele poliției.

– E împotriva regulamentului, explică. Aș vrea să te pot ajuta.

Documentele procesului nu dădeau suficiente detalii despre ce anume se furase.

– Dar dacă eu îți spun ce caut, propuse Alex, iar tu îmi confirmi dacă se afla printre lucrurile furate de individul ăsta?

Alex îi descrise ceașca cu inscripția în engleză. Fenn se uită în raport:

– Nu-i pe listă.

– Nici vreun alt obiect asemănător? Orice fel de vas pentru băut?

Fenn îl lămuri că Hap Plotzky nu fura decât bijuterii. Și cărți de identitate, dacă le găsea. Eventual aparate electronice, când se aflau prin preajmă. Vase și oale sau piese de colecție?

– Nu, niciodată.

Pasul următor a fost să vorbim direct cu Plotzky.

Am pus la punct o reclamă distribuită în masă. Jacob ne-a oferit un avatar feminin, cu pielea închisă, ochi negri, delicat, cu picioare lungi și sâni impresionanți. Am așezat femeia într-un birou virtual, împodobit cu diverse vase antice. Am folosit vocea mea, despre care Alex îmi spusese că era sexy, apoi zâmbi, ca să-mi dau seama că glumea. Și am scris un scenariu.

„Bună, Cleve, ar spune avatarul, ai vase de ceramică vechi sau alte obiecte asemănătoare, pe care le ții de multă vreme și s-au umplut de praf? Noi te ajutăm să la transformi instantaneu în bani gheață...”

Am folosit „Cleve” în loc de „Hap”, pentru că voiam să fim siguri că va privi reclama ca pe un mesaj trimis în masă, nu lui direct. Ne-am gândit că nu e un tip prea deștept.

– O să treacă de computer? am întrebat.

– Sigur, îmi răspunse Alex. Plotzky precis are un model primitiv, fără prea multe îmbunătățiri.

Așa că am trimis reclama.

N-am primit nici un răspuns. După două zile, am aplicat planul B. Dacă Hap i-a dat ceașca lui Amy, înseamnă că habar n-avea ce valoroasă era. Dacă mai avea și alte obiecte asemănătoare, nu le ținea sub cheie, ci pe un raft. N-aveam decât să intrăm la el în casă.

Jacob mi-a făcut legătura cu computerul lui Hap. M-am prezentat drept analistă la Institutul de Cercetare de Piață Caldwell și am cerut să stau de vorbă cu domnul Plotzky. Computerul mi-a prezentat un avatar, o femeie solidă, neîngrijită. Genul de muiere cu care îți vine să te iei la trântă. Imaginea ei îmi transmise tot ce voiam să știu despre Hap. De fapt, afli foarte multe despre oameni după imaginile din casa lor. Oricine îl caută pe Alex, de exemplu, dă peste un individ îmbrăcat impecabil, rafinat și extrem de politicos. Poate fi femeie, poate fi bărbat, rămâne la latitudinea lui Jacob. Dar nu încape îndoială că și-a luat masteratul la New London.

– De ce? întrebă femeia, fără nici un efort de a-și masca ostilitatea. Ce vrei cu el?

– Aș vrea foarte mult să-i pun domnului Plotzky câteva întrebări pentru un sondaj. Durează doar câteva minute.

– Îmi pare rău, nu se poate. E ocupat.

- Aș putea reveni mai târziu.

- Da, dar n-ar avea rost.

Alex stătea în afara razei vizuale a imaginii, ca să nu fie văzut. Dar dădea tare din cap, încurajându-mă. Nu-ți pierde răbdarea.

- E vorba de niște bani pentru el, am insistat.

- Da? Câți?

- Destui. Vă rog să-i anunțați prezența mea.

Procesă ideea în programul ei. Pe urmă, încremeni cu brațele încrucișate și cu ochii țintă la mine. O asemenea imagine îți atrage atenția. Peste un minut, clipi, iar eu mă uitam la Hap.

- Da? făcu el. Care-i problema?

Arăta ca trezit din somn. Știam că are treizeci și doi de ani, dar trăsăturile dure, adânci, îl făceau să pară mult mai bătrân.

- Realizez un sondaj despre industria de entertainment. Vrem să vedem la ce se uită oamenii. Nu va dura mai mult de câteva minute.

- Lulu mi-a zis că-i vorba despre ceva bani.

- Da. O sumă mică.

- Cât?

I-am spus.

- În regulă. Ce vrei să știi?

- Păi, va trebui să vă vizitez casa, domnule Plotzky. Voi completa și un document despre aparatură.

- Îți zic eu ce am, cucoană. Te scutesc de-un drum.

- Îmi pare rău. Nu putem proceda așa. Mi-ar plăcea, dar trebuie să dovedesc vizita.

Înclină afirmativ din cap și se uită lung la mine. Parcă atunci mă vedea prima oară. Pe urmă spuse că e de acord și scoase un rânjete „las' că vii tu-ncoace". Era strâmb și dezgustător, dar i-am zâmbit înapoi.

Locul nu era cocioaba la care mă așteptam. Plotzky locuia la etajul nouăsprezece sau douăzeci al unuia dintre orașele verticale care făceau din Aker Point o zonă rău famată. Locul nu era prea mare, dar destul de curat, cu vedere frumoasă spre Melony. Departe de a fi luxos, dar dacă voiai să treci prin viață fără pretenții ai fi putut nimeri și mai rău.

Îmi deschise ușa, oferindu-mi o tentativă de zâmbet pe buze. Cu el era o femeie ochioasă, scundă, zdravănă ca o bilă de popice. M-am mirat că n-a încercat s-o păstreze pe Amy. Pe lângă femeia asta, avatarul era un înger. Mă privea suspicioasă, așa cum fac femeile când își închipuie c-ai venit să le furi bărbatul.

Hap era în ținută sportivă. Pe tricou scria ÎN CENTRU, CĂ-MI PLACE, sub imaginea unui pahar și a unor bule. Nici el nu era înalt, dar cu pieptul gros cât un butoi, acoperit pe toată suprafața de păr negru și des. Îmi arătă un scaun pe care să mă așez. M-am supus și mi-am scos carnetul.

Hap Plotzky era mai deștept decât se dovedise prin circuit, poate pentru că devenisem o sursă de bani, dar am observat că încerca să-și pună în funcție artileria grea cât era și crucișătorul feminin de față. Aș fi fost gata să pariez că se străduise zadarnic s-o

dea afară înainte de sosirea mea și că așa se explica indispoziția ei.

– Deci ce voiați să știți, doamnă Kolpath?

I-am pus întrebări despre programele lui preferate, despre cât de mult participa, ce altceva ar prefera să facă, în afară de ce i se oferea, și altele asemănătoare. I-am înregistrat răspunsurile și am admirat mobila, ceea ce mi-a permis să studiez atent camera de zi. Ornamentele erau cam puține. Avea o canapea, două scaune și pereți de culoarea lămâii. Lângă ușa de la intrare era un raft ieftin de laminex, dar nu se afla pe el decât o grămadă de cipuri.

– Da... Îmi plac emisiunile cu polițai. La altceva nici nu merită să te uiți.

Îmi aruncă o privire pofticioasă când își închipui că nu-l vede musafira – sau colega lui de apartament. Îmi părea rău de el. Nu mă întrebați de ce.

Când am terminat cu lista de întrebări, am scos un monitor conceput să interacționeze cu computerul din glisorul meu. E într-o cutie neagră, mică și are leduri roșii și albe. Nu îndeplinește nici o altă funcție și sigur nu era în stare să facă nimic din ce aveam eu să pretind, dar Hap nu avea de unde să știe.

– Dacă nu te deranjează, Hap, o să înregistrez capacitățile sistemului tău.

Ne spuneam deja pe numele mic.

– Nici o problemă, mă asigură.

Am îndreptat monitorul în direcția proiectoarelor și l-am strâns. Se aprinse și luminițele începură să pâlpâie succesiv în jurul lui.

– În regulă. Aha, am spus, de parcă aş fi recepţionat o informaţie preţioasă.

Bucătăria dădea în camera de zi. Am văzut o masă, două scaune şi o plăcuţă pe care scria: ACUM EȘTI ÎN BUCĂTĂRIA MEA. STAI JOS ȘI ȚINE-ȚI GURA. Și încă una: EU SUNT ȘEFUL AICI. Nici urmă de antichități.

Ușa din dreapta mea ducea în dormitor, unul singur. M-am ridicat și am intrat fără ezitare.

– Ce naiba crezi că faci? sări femeia.

– Verific sistemele de proiectare, doamnă.

Hap îmi spusese numele ei, dar nu-l reținusem.

– Trebuie să lucrez temeinic.

N-am văzut nimic interesant. Patul nefăcut. Alți pereți goi. Un dulap de haine deschis. O oglindă mare cu rama ciobită.

Am orientat monitorul spre aparate și am pornit iar luminile.

– Ce face chestia aia? mă întrebă Hap.

Am zâmbit.

– Habar n-am. Nu fac decât să-l mișc și să-l apăs. Altcineva descarcă datele și le analizează.

Scoase un rânjet, se uită la monitor, se încruntă. Am avut impresia că devenea suspicios.

– Mă mir că Dora nu mi-a zis c-o să fiu testat.

Dora era probabil computerul.

– Mi s-a spus că e neinvaziv. Probabil că n-a observat.

– Se poate-așa ceva?

Se uita de parcă îi prezentam niște gremlini.

– Orice e posibil astăzi.

Am închis aparatul.

– Mulțumesc foarte mult, Hap!

M-am întors în camera de zi și mi-am luat ja-cheta. Femeia nu mă slăbea din ochi.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă, i-am spus.

Hap îmi deschise ușa. Ar fi putut s-o roage pe Dora, dar preferă s-o deschidă singur. Un gest neînțeles de partenera lui. Am zâmbit, i-am urat o după-amiază plăcută și am ieșit în hol. Imediat ce s-a închis ușa în spatele meu, am auzit glasuri ridicate.

– Hap are o soră, mă informă Alex, după ce mi-am exprimat îndoiala că Hap ar deține și alte obiecte de pe *Explorer*.

– Ne interesează?

– Ne-ar putea spune de unde are frate-său ceașca.

– Slabe șanse.

– Poate. Dar nu avem altceva, pe moment.

– Bine.

– Locuiește pe Morinda.

– Gaura neagră?

– Stația.

Zborurile interstelare deveniseră mult mai convenabile odată cu saltul cuantic, deplasarea instantanee pe o rază de câteva mii de ani-lumină. După un salt, trebuia să stai câteva ore la reîncărcare, pe urmă puteai sări din nou. Teoretic, ai fi putut face un salt până la Andromeda în aproximativ un an, numai că echipamentul trebuia întreținut și s-ar fi

uzat cu mult înainte de a ajunge acolo. Și nici nu aveai cum să cari suficiente provizii sau combustibil. Deplasarea este realizabilă, dacă ești de acord cu mici ajustări. Totuși, până acum nu s-a găsit un motiv serios pentru a o face. În afară de politicienii în căutare de dezbateri care să nu-i înstrăineze pe oameni. Calea Lactee e încă un teritoriu necunoscut în proporție de nouăzeci și nouă la sută, deci o misiune spre Andromeda n-ar avea rost. Poate doar ca să ne lăudăm. Dar dacă vreun reprezentant al autorității citește rândurile astea și pune ceva la cale, vă rog să nu vă uitați la mine.

– Înțeleg că vrei să stau de vorbă cu ea.

– Da. Ca de la femeie la femeie, cum e cel mai bine.

– I-am promis lui Amy să nu spunem familiei că suntem interesați de ceașcă.

– I-am promis să nu afle Hap. Chase, sora lui locuiește pe *Morinda*. Pe lângă asta, n-a mai vorbit cu frate-său de ani de zile.

– Mama lor unde e?

– A murit.

– Și tatăl?

– S-a făcut nevăzut cu mult timp în urmă. N-am reușit să aflu nimic despre el.

„Când vecina ta e o gaură neagră, nu prea mai dormi noaptea.“

Karl Svenson, *Prostituatele știu cum să se distreze*, 1417

Morinda e una dintre cele trei găuri negre din spațiul Confederației. Același nume îl poartă și uriașa stație orbitală blindată, pe care locuiesc o mie de cercetători și personalul auxiliar, care măsoară gaura, o înțeapă, îi iau temperatura și aruncă diverse obiecte în ea. Conform informațiilor disponibile, majoritatea încearcă să vadă cum se poate îndoi spațiul. Erau și câțiva psihologi, puși pe experimente legate de modul în care oamenii percep timpul.

Nu mai fusesem niciodată pe Morinda și nici nu mai văzusem o gaură neagră până atunci. Dacă se poate spune așa, căci n-ai cum să *vezi* o gaură

neagră. Nu era foarte mare, cum sunt cele mai multe. Avea o masă probabil de vreo două sute de ori mai mare ca a soarelui de pe Rimway. Un inel de resturi luminoase, discul de acreție, o înconjură, scuișând jeturi de raze X și cine știe ce alt soi, uneori chiar roci.

De-asta era stația blindată și echipată cu proiectoare cu fascicule. Activitatea găurii e, în general, previzibilă, dar specialiștii spun că nu se știe nicio dată. Nu-i îngrijorează rocile, pe care le pot dizolva, ci radiațiile, care sunt altă problemă.

Am sărit în sistem la o distanță de șaptezeci de milioane de kilometri de gaură. Mai aproape decât ar fi trebuit, dar în siguranță. Saltul cuantic e convenabil pentru că e instantaneu, dar are dezavantajul gradului de nesiguranță mai mare decât cel al vechilor motoare Armstrong. O diferență minoră, suficientă totuși pentru a te omorî, dacă n-ai suficient loc și te materializezi în interiorul unei planete sau în apropierea a ceva atât de mare încât nu mai poți scăpa.

Mi-au trebuit trei zile să ajung pe stație. Pe drum, mi-am aranjat cazarea, l-am sunat pe vechiul meu prieten, Jack Harmon, aflat acolo în interes de serviciu, și l-am anunțat că vin, poate să-mi ofere ceva de băut. Apoi am căutat informații despre sora lui Hap.

O chema Kayla Bentner. Era tehnolog nutriționist, adică trebuia să se asigure că rezervele alimentare de pe stație erau sănătoase. Soțul ei, Rem,

era avocat. Știu că vă întrebați de ce e nevoie de un avocat pe o stație spațială, dar e vorba de o activitate amplă. Oamenii renegociază întruna contracte sau se ceartă pentru timpul destinat utilizării instrumentelor. În plus, se căsătoresc, își fac testamentul, intentează divorț. Din când în când, se dau în judecată.

Într-un asemenea loc, avocatul e partea neutră, cel în care toată lumea are încredere. Nu așa cum era acasă.

M-am gândit s-o anunț pe Kayla de sosirea mea, dar m-am răzgândit. Mai bine să nu fac tam-tam. Așa că în seara celei de-a treia zile mi-am dus nava pe puntea indicată, m-am cazat la hotel, m-am întâlnit cu Harmon la un bistro și am petrecut seara depănând amintiri și simțindu-mă bine. Am sperat să se numere printre cunoscuții Kaylei sau ai soțului ei. Mi-ar fi ușurat misiunea, dar n-am avut noroc.

A doua zi dimineața, nu foarte devreme, m-am plantat în fața birourilor de la Serviciul de Întreținere unde lucra Kayla. Când a ieșit în pauza de prânz, m-am luat după ea.

Era cu încă două femei. Am intrat după ele într-un restaurant numit La Joystra, un local fără pretenții. Mesele erau prea apropiate, iar conducerea se aștepta să mănânci și să pleci imediat ce-ai terminat ultima îmbucătură. Mobila, draperiile și vesela arătau ca făcute în mare grabă. Dar restaurantul se afla în perimetrul exterior al stației și avea un perete de sticlă, prin care se vedea discul de acreție. Nu

prea aveai ce admira, nu era decât un inel lucios uriaș, care în alte circumstanțe n-ar fi impresionat cu nimic. În Brațul Orion se află cu grămada. Numai că inelul de aici era periculos, pentru că te gândeai întruna la ce se ascunde în mijlocul lui.

Kayla nu semăna deloc cu fratele ei. Era înaltă, îngrijită și sobră. Civilizată. Te uitai în ochii ei albaștri fără senzația că privești în neant. O cunoșteau jumătate dintre clienții restaurantului, și o salutară când trecu pe lângă ei.

Kaylei și prietenelor sale li se indică o masă. Eu urmam la rând, întrebându-mă cum să fac să mă prezint, când am prins un moment prielnic. La ore de vârf, pe stație se obișnuia să împarți masa cu alții.

– Dacă nu vă deranjează, doamnă...

– Deloc, am spus. Poate lângă cele trei doamne care tocmai au intrat...

– Mă ocup.

Autogazda era înaltă, slabă, cu mustață neagră și zâmbea întruna, un zâmbet din acela clar lipit pe buze. N-am înțeles niciodată de ce oamenii care se ocupă de asemenea aspecte nu sunt atenți la detalii. Merse la masa Kaylei și a însoțitoarelor ei și le rugă să mă primească. Femeile se uitară spre mine, una încuviință din cap, iar Kayla îmi făcu semn din mână.

M-am îndreptat spre ele. S-au făcut prezentările. Eu m-am prezentat drept Chase Dellmar.

– Vă cunosc de undeva, i-am spus Kaylei, abordând o mină cât se poate de nedumerită.

Ea mă cercetă din priviri:

– Nu-mi amintesc să ne fi cunoscut.

Mi-am dus degetul la buze și am încrețit din sprâncene, prefăcându-mă că mă gândesc unde ne-am mai văzut. Am pomenit amândouă diverse locuri în care am lucrat. Nu ne-a ajutat. Nici la școală n-am fost colege. Probabil că e de vină imaginația mea. Am comandat, ni s-a adus prânzul, am vorbit vrute și nevrute. Femeile lucrau toate în același departament. Aveau o problemă cu șeful, care se lauda cu idei furate de la alții, nu asculta pe nimeni și nu petrecea timp suficient cu programul calculatorului. Erau bârfe pe seama cuiva care nu socializa, o infracțiune foarte gravă într-o societate mică. Reținerea șefilor de a-și petrece timpul cu subalternii nu era bine văzută în locuri ca Morinda.

Am așteptat până am terminat toate de mâncat și am împărțit nota. Atunci mi-a venit ideea. M-am luminat la față, m-am uitat direct la Kayla și i-am spus:

– Ești sora lui Hap!

Se albi la față.

– Îl știi pe Hap?

– Mă chema Chase Bonner când ne-am cunoscut. Veneam în vizită pe la voi.

Se încruntă.

– Sunt ani mulți de-atunci, desigur. E de înțeles că m-ai uitat.

– Vai, nu! Îmi aduc aminte de tine. Numai că a trecut atâta vreme...

– Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit aici.

- Da, e o coincidență uluitoare, nu?

- Ce mai face Hap? Nu l-am mai văzut de-un car de ani.

- A, bine. Cred. De fapt, nici eu nu l-am mai văzut de mult.

Ieșisem deja din restaurant și mergeam în spatele colegelor ei.

- Mi-a făcut mare plăcere să ne revedem...

Făcu un efort să-și amintească numele meu.

- Shelley?

- Chase, am ajutat-o, zâmbind cu delicatețe. Nici o problemă. N-am petrecut prea mult timp împreună. Nici nu mă așteptam să-ți amintești de tine.

- Ba îmi amintesc. Numai că trebuie să mă întorc la serviciu și cred că-mi fuge mintea la alte probleme.

- Sigur, te înțeleg. Ce-ar fi să mă lași să-ți ofer ceva de băut cât sunt aici? Poate diseară?

- Nu știu, Chase. Soțul meu...

- Vino cu el!

- ...nu bea.

- Atunci luăm cina. Fac cinste!

- N-aș putea accepta.

Încă dădea înapoi.

- Nu-ți face probleme. Mi-ar face mare plăcere, Kayla.

- Te pot găsi la un telefon?

I-am dat numărul.

- Să-l întreb pe el și te sun eu.

- Bine. Sper să puteți veni.

– Sunt sigură c-o să reușim. Îți mulțumesc!

Ne-am întâlnit tot în locul unde mâncasem cu Jack în seara de dinainte. L-am luat și pe el ca să echilibrez situația.

Remilon Bentner era un companion foarte plăcut la masă, agreabil, sincer și știa să mențină o conversație. A reieșit că el și Jack jucau amândoi Governance, un joc devenit popular pe stație. Jucătorii trebuiau să ia decizii politice și sociologice. De exemplu, există implanturi care stimulează inteligența. Fără efecte secundare cunoscute. Le punem la dispoziția marelui public?

– Eu am zis da și am avut parte de surprize neplăcute, mărturisii Rem. Coeficienții de inteligență nu sunt așa cum se spune.

– În ce sens? am întrebat.

Jack bea cafea.

– Peste un anumit nivel, cam 180, oamenii, mai ales tinerii, au tendințe violente. Rebele.

– Pentru că devin agitați, nu? Partenerii lor sunt mai lenți, deci cei mai inteligenți își pierd răbdarea.

– De fapt, spuse Rem, sunt mai greu de programat. Te-ai întrebat vreodată de ce e inteligența umană la nivelul la care e?

– Din pricină că maimuțele mai toante au dat nas în nas cu tigri, presupun.

– Dar de ce nu e la un nivel *superior*? întreabă Jack. Când Kasavitch a realizat studiul despre fenicieni, la începutul secolului trecut, a ajuns la concluzia

că nu există nici o dovadă că oamenii sunt mai inteligenți acum decât în zorii istoriei. De ce nu?

- Foarte simplu, interveni Kayla. Cincisprezece mii de ani sunt prea puțini pentru a se vedea vreun efect pe scara evoluției. Kasavitch, așa îl cheamă? trebuie să se întoarcă peste o sută de mii de ani și să mai facă un studiu. Cred că atunci o să vadă diferența.

- Nu cred, spuse Bentner. Există un plafon.

- De ce? am întrebat.

- După părerea experților, odată ce coeficientul tău de inteligență trece de 180, devii o problemă socială. Ești incontrollabil. Sindromul „cetelor de pisici”. Autoritatea e cam neglijentă, indiferent cum ai structura sistemul politic. Indivizii cu IQ ridicat nu tolerează așa ceva.

Zâmbi.

- Asta îi pune în dezavantaj serios. Ajunși la vârsta de șapte ani, trebuie să învețe totul la modul dur. În loc ca inteligența lor să le fie de folos, ea devine un handicap. Mai demult, tribul se sătura de atâta inteligență și nu-i mai proteja. Așa că-i haleau tigri.

- La fel stau lucrurile cu mușii, preciză Jack. Au același coeficient ca noi. Și același plafon.

Mușii erau singura rasă de extraterestri cunoscută. O specie telepatică.

- Cred că regulile sunt altele pentru telepați.

Bentner scutură din cap:

- Se pare că nu. Jack, tu ce-ai face? Ai folosi implanturile?

– Nu. Mi-am zis că o societate în care toți oamenii cred că știu totul nu-i o idee strălucită.

– Ești deștept. Societatea mea s-a destabilizat după două generații. Am un prieten al cărui stat pur și simplu s-a prăbușit.

– Știai că rata sinuciderilor printre indivizi cu coeficient de geniu este de trei ori mai mare decât în rândul populației normale? Întrebă Jack.

– Prostia are rațiunea ei, am remarcat.

– Exact, mă aprobă Bentner zâmbind. Și e foarte bine așa.

Ridică paharul.

– Pentru înflorirea mediocrității!

Peste câteva minute, am pomenit întâmplător că am un hobby, colecționarea de cești vechi. Nimeni nu s-a arătat interesat. Dar m-am întors spre Kayla:

– Dacă mă gândesc bine, voi aveați una acasă.

– O ce?

– O ceașcă veche. Nu mai știi? Scria ceva ciudat pe ea.

– N-ai văzut-o la noi. Nu țin minte să fi avut așa ceva.

– Ba da. Îmi amintesc foarte clar. Era gri, cu un vultur verde cu alb, cu aripile deschise.

Se gândi o clipă. Își țuguie buzele. Pe urmă mă surprinse:

– Da. Era pe șemineu.

– Am admirat-o întotdeauna.

– Nu m-am mai gândit la ea de ani de zile. Dar ai dreptate. *Am avut așa o ceașcă.*

– Alea erau zile bune, Kayla. Nu știu de ce mă tot gândesc la ceașcă. Probabil c-o asociez cu vremuri fericite.

– Vorbești de parc-ai avea necazuri.

– A, nu. Deloc. Dar era vârsta inocenței. Știi tu cum e.

– Sigur că da.

Noi, femeile, beam ceai. Am luat o sorbitură.

– Mă întreb ce s-o fi ales de ea. De ceașcă. O mai aveți?

– Habar n-am pe unde-o fi. La mine nu-i. N-am mai văzut-o din copilărie.

– Poate că-i la Hap.

– Posibil.

– Știi, când mă întorc acasă, cred c-o să-l caut. M-aș bucura să-l reîntâlnesc.

Trăsăturile Kaylei se înăspriă.

– Nu ți-ar plăcea de el acum.

– Cum?

– Seamănă prea mult cu tatăl lui.

Scutură din cap dezaprobator.

– Hai s-o lăsăm baltă.

Am vorbit despre serviciul ei pe stație și, când am prins momentul prielnic, am adus iar vorba de ceașcă:

– Să știi că mi-a stârnit interesul dintotdeauna ceașca voastră. De unde-o aveți, Kayla? Îți amintești?

– Habar n-am.

– Hap nu mi s-a părut interesat de antichități.

– A, mă îndoiesc că-i o antichitate. Dar în ce-l privește pe Hap, ai dreptate.

Privirea i se întunecă.

– Nu era interesat decât de alcool, droguri și bani. Și femeii.

Își regretă cuvintele. Am abordat o mină compătimitoare și-am dus discuția mai departe:

– Probabil că i-a dat-o cineva.

– Nu. Era pe șemineu de când mă știu. Din copilărie. E *posibil* s-o mai aibă, adăugă după un moment de gândire.

– Aveați mai multe, din câte îmi amintesc.

– Nu, Chase, nu cred.

În sfârșit, ni se aduse mâncarea.

– Sunt sigură că era doar una. Dacă mă gândesc bine, mi-a spus mama c-a primit-o cadou de la tata.

Celebritatea lui Alex se răsfrângea, într-o anumită măsură, și asupra mea. Nu destulă ca să mi se ceară autografe, dar suficientă să atrag atenția din când în când. A doua zi dimineața, stăteam în fața unui chioșc și alegeam o gustare pe care s-o duc în cameră, când m-a abordat un bărbat între două vârste, scund și bine îmbrăcat, cu părul negru dezordonat. M-a întrebat dacă nu sunt Chase Kolpath, pe un ton vag ostil. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că era individul care-l întrerupsese pe Ollie Bolton la Întrunitarea Anticarilor. Kolchevsky.

Nu puteam nega cine sunt. Am făcut-o în trecut, dar nu credeam c-o să-mi meargă cu individul ăsta. Așa că am recunoscut.

- M-am gândit eu, veni comentariul lui.

Am început să mă îndepărtez de el.

- N-am vrut să vă jignesc, doamnă Kolpath. Păreți o tânără de treabă.

- Mulțumesc, i-am spus, apucând o prăjitură cu cireșe la întâmplare și ridicând cardul spre cititor, să plătesc.

- Vă rog, nu fugiți. Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Tuși ușor.

- Numele meu este Casmir Kolchevsky. Sunt arheolog.

- Știi cine sunteți, domnule Kolchevsky.

În ciuda comportamentului isteric la Întrunire, omul *nu* era un oarecare. Făcuse săpături serioase pe Dellaconda, în Baka Ti. O civilizație care prosperase aproape șase sute de ani înainte de a intra într-un declin rapid. Rămăsese din ea numai o mână de sate. Cauzele prăbușirii încă erau dezbătute. Unii ziceau că progresul tehnologic le anulasă bunul-simț, alții că fuseseră victimizați de o revoluție culturală, care-i separase în mai multe grupuri aflate în conflict, sau că vesela lor conținea prea mult plumb, ducând la răspândirea infertilității. Kolchevsky făcuse multă muncă de teren la Baka Ti, descoperind un număr impresionant de antichități, acum găzduite de muzee. Își câștigase reputația de om inteligent, dar belicos.

- Foarte bine. Atunci nu-i nevoie să ne formalizăm.

Se uită la mine ca la o mătă cu laba ruptă.

– Am citit despre tine. Evident, ești foarte talentată.

– Vă mulțumesc, domnule profesor.

– Pot să te întreb de ce naiba lucrezi pentru Benedict?

– Poftim?

– Hai, hai. Știi despre ce vorbesc. Tu și partenerul tău sunteți doi jefuitori de temple. Îmi cer scuze pentru sinceritate, dar sunt de-a dreptul îngrozit.

– Îmi pare rău că nu sunteți de acord cu activitatea noastră, domnule profesor.

Am încercat să trec de el, dar mi-a blocat ieșirea.

– Domnișoară, o să vină ziua când o să privești înapoi la anii ăștia și-o să-ți pară rău de faptele tale.

– Domnule profesor, v-aș fi recunoscătoare dacă m-ați lăsa să trec.

– Sigur că da, încuviință, fără să se miște. Benedict, continuă el, pasionat de subiect, e un jefuitor de mor-minte. Un prădător. Obiecte care ar trebui să fie proprietatea tuturor ajung pe post de exponate în casele bogătaşilor. Știi la fel de bine ca mine, adăugă pe un ton mai calm.

– Îmi pare rău că aveți această impresie. Nu păreți înclinat să luați în considerare și alte păreri. Haideți să fim de acord că nu suntem de acord și să încheiem povestea? Vă rog încă o dată, dați-mi voie să trec.

– Îmi pare rău, chiar nu am vrut să vă jignesc. Dar mă întreb dacă știți ce reputație vă creați prin asocierea cu el?

– Mai degrabă mă întreb, domnule profesor, cine v-a numit paznic al comorilor lumii?

– A, da! Normal, dacă apărarea e slabă, treci la atac.
Se dădu la o parte.

– Nu-i un răspuns mulțumitor, așa-i?

– Nici întrebarea n-a fost.

Mă hotărâsem să petrec niște zile cu Jack. Dar, înainte de a merge să-l întâlnesc la prânz, i-am trimis un mesaj lui Alex, anunțându-l că misiunea fusese inutilă. Mă întorceam acasă cu mâna goală. Nu i-am pomenit de Kolchevsky.

„Talentul este important, perseverența – necesară. Dar când tragi linia, nimic nu-i mai prețios decât norocul chior.“

Morita Kamalee, *La plimbare cu Platon*, 1388

Când am ajuns acasă, Alex mă aștepta cu vești. Fusesse la Fenn și aflate informații despre tatăl lui Hap.

– Îl chema Rilby Plotzky. *Rile*, pentru asociați. Un spărgător, ca fiu-său.

– Cu un nume ca ăsta, nici nu mi-e greu să înțeleg. Talentele se moștenesc, am presupus. Deci zici că *era* hoț. S-a schimbat? Sau a murit?

– A fost spălat pe creier.

– Aha.

– Am întrebat dacă putem sta de vorbă cu el.

– Alex, știi că nu ni s-ar da voie. Și n-ar folosi nimănui.

Ningea din nou. Stăteam în birou și priveam cum cad fulgii mari și umezi. Nu aveau de gând să se oprească. Pe pista de aterizare, stratul de zăpadă se ridica până la șold.

– Nu întotdeauna îți pot spăla creierul complet, spuse Alex. Uneori e posibil să se inverseze efectele.

– Nici asta nu ne-ar lăsa să facem.

– Știu. M-am interesat deja.

– Și ce-ai aflat?

– N-am putut să trec de filtrele oficiale.

M-a mirat că Alex se gândise să meargă atât de departe. Dacă Plotzky senior ducea un alt stil de viață sub un nume nou, avea un set complet de amintiri false și obiceiurile de rigoare. Un cetățean de nădejde. Nu era greu de ghicit că s-ar întâmpla dacă am încerca să spargem zidul care-l proteja.

Alex se opuse:

– E vorba de obiecte cu valoare uriașă, Chase. Nu pot spune că mi-e milă de el. Dacă ar fi fost ceva de capul lui, nu i s-ar fi aplicat procedura de spălare a creierului. Și, oricum, i l-ar putea spăla din nou.

– Acum bănuim că a *furat* ceașca?

– Ți se pare mai probabil să fi fost un iubitor de frumos?

Cariera de spărgător a lui Plotzky senior se încheiase în urmă cu peste douăzeci de ani, în 1412, când a primit a treia condamnare, cu șaptesprezece voturi. Atunci a fost condamnat la spălarea creierului. Prima oară fusese arestat în 1389. Probele indicau

că fusese activ în profesiunea aleasă în majoritatea celor douăzeci și trei de ani scurși.

– Și cum ne ajută?

– Încercăm să descoperim la care dintre jafuri s-a ales cu ceașca.

– Cum procedăm? Există rapoarte ale poliției?

– Da. Pentru toate cazurile de spargere nerezolvate, din aria în care opera Plotzky. Dar nu sunt disponibile. Legea respectării intimității.

– Deci trebuie să apelăm la intermediari.

– Eu așa zic.

– N-are rost. Probabil a luat ceașca pentru că i-a atras atenția. E clar că nu și-a dat seama de valoarea ei, altfel n-ar fi ținut-o pe raft atâția ani. Dacă s-ar fi raportat furtul unei cești vechi de nouă mii de ani, Plotzky ar fi știut ce avem noi.

– Ăsta-i un argument solid, recunosc Alex.

– Bine. Uite, nu-mi place că trebuie să spun, dar acum avem motive să bănuim că ajutam la tănuirea unui obiect furat.

– N-avem de unde ști, Chase. E doar o bănuială.

– Corect. Familia asta de hoți are slăbiciune pentru antichități.

Devenea neliniștit. Frustrat. Afară, vântul căpăta curaj, iar viscolul se înrăutățea.

– Hai să lucrăm așa, reluă el. Setăm anumiți parametri ai lui Jacob și îl lăsăm să caute în rapoartele de știri din toată perioada. Dacă nu găsim spargerea în timpul căreia a fost luată ceașca, n-am pierdut nimic.

Nu era imposibil, chiar dacă așa suna. Spargerile sunt un fenomen rar. Majoritatea oamenilor au sisteme de securitate de înaltă tehnologie, iar comportamentul delincvent e și el neobișnuit. Trăim într-o epocă de aur, deși am temeri că-și dau seama de asta prea mulți.

M-a făcut să mă gândesc la margolieni, la tipul de lume care îi face pe cinci mii de oameni să evadeze, să se îmbarce pe *Explorator* și pe *Bremerhaven* și să pornească spre frontiere incerte. Oare cum se trăia cu adevărat în secolul al douăzeci și șaptelea? Comportament infracțional nestăvilit. Intoleranță. Oprimare politică. Probleme de mediu înconjurător. Excentricități religioase. Tot ce vrei.

– Jacob, spuse Alex, verifică toate știrile legate de spargeri în regiunea Andiquar din 1389 până în 1412. Cauți orice referire la *Explorator* sau o ceașcă veche de nouă mii de ani.

– Încep căutarea.

Alex stătea pe canapeaua mare, moale, de manufactură, așezată cu fața la birou. Purta un pulover gri demodat și părea neatent. Luă o carte, o închise, se duse la fereastră și privi furtuna de zăpadă.

– Pot să te chem când termină.

Aș fi preferat să-l văd că merge în biroul lui de la etaj.

– Mi-e bine, refuză.

Jacob reveni peste zece minute.

– Nici un rezultat, ne anunță.

– În regulă.

Alex închise ochii.

– Încearcă furturi de antichități.

Luminile lui Jacob pâlpăiră în continuare, însoțind zumzetul electronic din pereți.

Am trecut în revistă ultimele articole puse pe piață, căutând obiecte de interes pentru clienții noștri. Cineva găsisese un ceas de optzeci de ani, făcut de mână. Nici unui client nu i-ar fi părut, dar mie mi-a plăcut cum arăta. Nici n-ar costa prea mult și i-ar da camerei mele un aer special. Tocmai mă hotăram dacă să-l iau sau nu, când Jacob ne anunță că nici de data asta nu avea rezultate.

– Bine, rosti Alex, lăsându-se pe spate în canapea, cu brațele încrucișate. Trebuie să descoperim spurgeri de case ai căror ocupanți ar fi putut deține antichități.

– Și cum reușim?

– Stai o clipă.

Deschise o agendă.

– Jacob, vrei să-l cauți pe inspectorul Redfield?

În mijlocul biroului apăru Fenn și o parte din biroul său.

– Cu ce te pot ajuta, Alex?

Vorbea de parcă avea o dimineată interminabilă.

– Cazul de ieri...

Se încruntă de parcă auzise deja prea multe despre el.

– Da?

– Nu mi-ai putea spune dacă spurgerile s-au limitat la o singură zonă?

- Stai o clipă.
- Scoase niște sunete plictisite.
- Cum ziceai că-l cheamă?
- Plotzky.
- Așa, Plotzky.

Dădu instrucțiuni unui computer, îi aminti lui Alex că săptămâna asta jocul de cărți se ținea la el acasă și mușcă dintr-un sendviș. Pe urmă se uită la un monitor.

- Cele mai multe cazuri au fost în Anslet și Sternbergen. Câteva prin alte locuri. Destul de răspândite, aș zice...

- Dar toate în regiunea aflată imediat la vest de Andiquar?

- Da. Plotzky nu călătorea prea mult
- Bine, Fenn. Mersi.

La ultimul său proces, Plotzky fusese acuzat, cu șaptesprezece voturi, de furt și pătrundere prin efracție. Din dosarele de la tribunal știam numele proprietarilor obiectelor furate. Erau peste o sută în toată cariera lui.

- O să ne folosim de mass-media ca să descoperim fiecare spargere dată în zona-țintă pe vremea când Plotzky încă mai lucra.

- O să găsim cu ghiotura.

- Poate că nu. Din dosare nu reiese c-ar fi avut prea mulți rivali.

Alex se ridică, se duse iar la geam și se uită cum ninge.

- Jacob, câte spargerii s-au dat în toată perioada?

Din nou pâlpâit de luminițe.

- Am numărat două sute patruzeci și șapte de rapoarte.

- Parcă ziceai că n-avea prea mulți rivali.

- Chase, e vorba de douăzeci de ani.

Scutură din cap, nemulțumit de vreme. Nu pare că ar avea de gând să se-oprească până dimineața. Într-o zi ca asta, aveam chef să mă ghemuiesc lângă foc și să dorm.

- Jacob, ne trebuie numele victimelor.

Din imprimantă ieși o coală.

- Și acum? am întrebat.

- Le verificăm pe fiecare. Încearcă să găsești posibili deținători de antichități.

Ușor de zis.

- Spargerile au fost în urmă cu patruzeci de ani. Poate că unii au și murit.

- Fă tot ce poți.

Ce s-a întâmplat cu „facem tot ce putem“?

- Bine. Și cine ar fi posibil să dețină antichități?

- Gândește-te ce au în comun clienții noștri.

- Bani, am sugerat.

- Aș fi preferat *gusturi desăvârșite*. Dar, da, trebuie să aibă bani. Fă rost de adresele lor. Caută-i pe cei din zonele mai exclusiviste.

- Alex, vorbim despre spărgători. Tocmai spre asemenea zone *se orientează* ei.

- Nu neapărat. Sistemele de securitate sunt mai puțin eficiente în altă parte.

Alex se puse pe treabă serios. Următoarele zile le-am petrecut dând telefoane. Majoritatea persoanelor care fuseseră jefuite se mutaseră sau muriseră. Găsirea supraviețuitorilor sau a rudelor era o muncă uriașă.

Cu câțiva tot *am avut* o discuție. A deținut familia dumneavoastră vreodată o ceașcă foarte veche, cu simboluri englezești?

Câțiva chiar credeau că avuseseră una, cândva. Dar nimeni n-o putea descrie cu precizie. Și nimeni nu părea serios.

– Alex, m-am plâns, sigur avem și alte lucruri mai bune de făcut.

După câteva zile fără nici un rezultat, se plictisi și el. În a patra seară, ne apropiam de sfârșitul listei.

– Vânam potcoave de cai morți, i-am spus. Sunt gata să pariez că majoritatea spargerilor nici măcar n-au apărut la știri.

Mesteca o bucată de pâine și arăta de parcă mintea i-o luase razna pe-afară, prin noapte. În cameră era o lumină slabă, iar Jacob cânta ceva din *Sherpa*. Un ritm pașnic, potrivit cu atmosfera sobră a serii.

– Plotzky nu știa pe ce-a pus mâna. Poate că nici proprietarul.

– Foarte posibil, am aprobat.

– Poate că victima nu era colecționar de antichități. Un tip care aduna cești, de exemplu.

– Un colecționar de cești.

– Jacob, spuse Alex, mai arată-ne ceașca o dată. Mărită.

Ceașca apăru în mijlocul încăperii cam cât mine de mare

– Răsuțește-o, te rog!

Începu să se rotească. Ne-am uitat la vultur, la numărul de înregistrare, la planeta cu inel.

– Imposibil să-ți scape legătura cu navele interstelare.

– Exact la asta mă gândeam și eu. Jacob, hai să ne întoarcem la perioada spargerilor. Aceeași zonă. Câte familii au legătură cu flota interstelară.

– Dintre cele jefuite?

– Nu. Oricare.

Am găsit nouă familii. Cinci se mutaseră între timp. Dintre cele patru rămase, două erau ale unor militari, iar una avea legătură cu o firmă care întreținea stații orbitale. A patra era formată din singura supraviețuitoare a familiei, o femeie măritată cu un jurnalist, care locuia în estul Arhipelagului, deși era încă proprietara casei. O chema Delia Cable.

Pe vremea când Plotzky „lucra“, o chemase Wescott. Părinții ei, Adam și Margaret, proprietarii locuinței la vremea jafului, muriseră în avalanșa din 1398. Margaret fusese pilot de clasa a doua la Survey, iar Adam un cercetător care făcuse carieră în misiuni îndepărtate.

Lui Alex îi atrase atenția conexiunea cu Survey. Delia Cable trecu în capul listei. Jacob o apelă, iar ea se materializă în birou.

Prin circuit, e greu să apreciezi înălțimea unei persoane. Oamenii sunt tentați să modifice setările,

deci proiecția poate diferi considerabil de realitate. La ochi poți umbla doar ca să le schimbi culoarea. Ochii Deliei Cable străluceau cu o intensitate ieșită din comun. Am bănuț că e înaltă. Avea pomeții obrazilor fini și trăsături de manechin. Părul negru îi cădea peste umeri.

Alex se prezentă în calitate de reprezentant al Rainbow Enterprises. Dorea să-i pună câteva întrebări în legătură cu o piesă antică.

Expresia ei, deși politicoasă, ne dădu de înțeles că avea lucruri mai bune de făcut și spera sincer că Alex nu încerca să-i vândă ceva.

Hainele ei, o bluză Brandenburg moale, gri, fusta asortată și eșarfa albă, pantofii nu i se vedeau, arătau că nu duce lipsă de bani. Avea o dicție perfectă, cu accent kalubrian, acea combinație fericită de detașare și superioritate culturală pe care o dobândești la universitățile apusene.

– Familia dumneavoastră a deținut vreodată o ceașcă antică? o întrebă Alex.

Se încruntă și scutură din cap. Nu.

– Habar n-am despre ce vorbiți.

– Dați-mi voie să vă mai întreb ceva, doamnă Cable. În copilărie ați locuit la Andiquar, așa este?

– În Sternbergen, da. E o suburbie. A fost înainte de moartea părinților mei.

– V-a fost vreodată prădată locuința?

Am sesizat o schimbare de expresie.

– Da. Am auzit ceva despre un spărgător. De ce mă întrebați?

– Vi s-au returnat obiectele furate?

Se gândi puțin,

– Nu știu. S-a întâmplat de mult. Eram mică la vremea aceea.

– Vă amintiți de vreo ceașcă antică? Una de mărime obișnuită, cu simboluri ciudate? Și un vultur?

Închise ochii. Buzele austere i se deschiseră într-un surâs.

– Nu m-am mai gândit la ea de peste treizeci de ani. Să nu-mi spuneți c-o aveți dumneavoastră?

– Ba da, ne-a atras atenția.

– Serios? Unde era? Cum ați făcut legătura cu mine?

– E o poveste lungă, doamnă Cable.

– M-aș bucura s-o primesc înapoi. Aveți de gând s-o înapoiați?

– Nu sunt sigur de ramificațiile legale. O să verificăm.

– Nu-i o chestiune esențială. Dacă mi se poate înapoia, bine. Dacă nu, nu vă faceți probleme.

– Nu vă supărați, insistă Alex, ați mai avut în casă obiecte asemănătoare? Alte antichități?

Încă o pauză de gândire.

– Nu, din câte îmi amintesc. De ce? E valoroasă?

Alex ar fi preferat să nu implice firma într-o luptă legală de interese.

– S-ar putea.

– Atunci evident că doresc s-o primesc înapoi.

– Înțeleg.

– Cât valorează?

- Nu știu. Valoarea unor asemenea obiecte pe piață e fluctuantă.

- Și eu cum o primesc înapoi?

- Cel mai ușor, cred, e să luați legătura cu poliția locală. Noi o să facem un raport.

- Vă mulțumesc!

Mă neliniștea evoluția situației.

- Sunteți convinsă că nu mai aveți în casă alte obiecte asemănătoare?

- Sigur că nu. Aveam șapte sau opt ani.

N-a adăugat „idiotule“, dar nici n-a lipsit mult.

- Dar nu-mi aduc aminte de alte obiecte.

- În regulă.

Alex se lăsă pe spate în scaun, încercând să de-tensioneze atmosfera. Mie nu-mi plăcea femeia în mod deosebit. Aș fi preferat să-și păstreze Amy premiul. De fapt, deja regretam că ne-am băgat nasul în afacerea asta.

- Din câte am înțeles, reluă Alex, părinții dumneavoastră au murit în avalanșa din 1398.

- Este adevărat.

- Aveți idee de unde aveau ceașca?

- Nu. Era acolo dintotdeauna. De când mă știu.

- Unde o țineau, dacă nu vă deranjează să-mi spuneți?

- În dormitor.

- Și sigur nu știți de unde o aveau?

Delia își mușcă buza de jos.

- Am avut impresia că o aduseseră din călătoriile lor.

- Ce fel de călătorie?

- Un zbor. Au lucrat pentru Survey la un moment dat. Plecau împreună în misiuni de explorare.

- Cât de sigură sunteți că au adus-o la întoarcerea dintr-un zbor?

- N-aș paria, domnule Benedict, răspunse, ridicând din umeri. Nu uitați că s-a petrecut cu mult timp înainte de a mă naște. Aveam doi ani când au plecat de la Survey.

- Asta a fost...

- Prin 1392, cred. De ce? Ce legătură vreți să stabiliți?

- În afară de misiunile pentru Survey, au mai zburat?

- Da. Călătoream foarte mult, își aminti cu un zâmbet.

- Unde mergeați, dacă nu vă supărați?

În imagine apăru o canapea de două persoane. Delia se așază.

- Nu știu. Nu undeva anume. Nicăieri și peste tot. Nu cred că am aterizat vreodată.

- Serios?

- Da, era foarte ciudat. Mergeam la o stație. Foarte impresionant pentru un copil.

- O stație.

- Da.

- Știți care anume?

Se enervase din nou.

- Habar n-am!

- Sunteți sigură că era o stație.

– Da, nu era pe planetă. Ce altceva putea fi?
– Cât era de mare? De aglomerată?
– A trecut prea mult timp. Oricum, eu nu cred c-am părăsit vreodată nava.

– De ce nu?
– Nu știu. Probabil îmi joacă feste memoria. Eu voiam să plec de pe navă. Dar ei...

Se opri, făcând un efort să-și amintească.

– E ciudat. N-am înțeles de ce, ca să fiu sinceră. Mi-au spus că nu era un loc potrivit pentru fete.

– Aveți dreptate. E ciudat.

– Așa îmi aduc aminte. Întotdeauna am crezut că nu s-a întâmplat chiar așa. N-are sens.

– Ați reușit să vedeți stația?

– A, da. Era un cilindru mare și lung. Arăta înfricoșător, spuse zâmbind.

– Ce vă mai amintiți despre ea? Vreo structură neobișnuită?

– Nu-mi amintesc.

– Ați andocat?

– Nu știu.

– Dar luminile? Ați văzut lumini?

Pe unele stații se făcea reclamă la hoteluri și alte servicii pe cupole vizibile la apropiere.

– Avea lumini, domnule Benedict. Spoturi de jur împrejur.

– Bine.

În timp ce vorbeau, Alex trecea în revistă informații despre familia Deliei, puse la dispoziție de Jacob.

– Erați cu ei când s-a petrecut avalanșa, nu?

- Da. Am avut noroc. Eram la o stațiune de schi în Karakas, a avut loc un cutremur și a căzut muntele pe noi. Au murit vreo două sute de oameni.

- Trebuie să fi fost o experiență devastatoare pentru o fetiță.

Delia se uită într-o parte.

- N-a supraviețuit decât o mână de oameni la hotel. Inspiră adânc.

- Spargerea de care vorbeați s-a petrecut cu un an înainte de a pleca în excursia aceea.

M-am uitat la datele de pe ecran. După accident, locuise cu o mătușă pe Insula St Simeon.

- Doamnă Cable, întrebă Alex, ce s-a întâmplat cu bunurile din casă? Ale părinților dumneavoastră?

- N-am idee. Nu le-am mai văzut niciodată.

- Aha.

- Poate că nu-i adevărat ce spun. Mătușa mea, Melisa, care m-a luat la ea, a recuperat câte una, alta. Dar nu prea multe.

Alex se aplecă în față.

- V-aș putea convinge să-mi faceți o favoare?

- Ce anume doriți?

- Când aveți ocazia, uitați-vă printre lucrurile dumneavoastră vechi și vedeți dacă nu găsiți ceva măcar puțin asemănător cu ceașca. Orice cu caractere englezești. Sau orice lucru aveți impresia că aparține de alt loc.

- Bine.

- Vă mulțumesc!

- Domnule Benedict, mai e ceva.

– Da?

– Țin minte că, la un moment dat, când se pregăteau să iasă din navă și să plece spre stație, crezând că nu-i aud vorbind, mama i-a spus tatei că-i e frică.

Am căutat date despre familia Wescott. Adam își luase diploma de matematician la Turnbull, o mică universitate din vest, apoi doctoratul în astrofizică la Yulee. Nu a vrut să meargă la academie, optând pentru o carieră de teren la Survey. Destul de multe persoane cu doctorat aleg calea asta. Înseamnă că pe astfel de oameni nu-i interesează atât de mult să-și creeze o reputație sau să facă muncă de teren serioasă, cât să se apropie de stele și să viziteze lumi pe care nu le-a mai văzut nimeni. În general, cei cu pregătire științifică nu au înclinații romantice, dar se pare că ei le au. Am fost doi ani pilot pe navele Survey și am cunoscut câțiva. Entuziasmul lor nu cunoaște margini. De obicei, o misiune se întinde pe opt sau zece stele. Intri în fiecare sistem, faci profilul soarelui central, obții mai multe date despre el decât o să citească vreodată cineva, apoi faci un studiu despre planete, dacă există. Și cercetezi mai atent în special lumile din biozonă.

M-am uitat la fotografia de absolvire a lui Adam de la Turnbull. Avea douăzeci și doi de ani, era atrăgător, șaten cu ochi albaștri și zâmbet încrezător. Un tânăr care, fie genial, fie nu, nu avea nici o îndoială că va fi cel mai bun.

Am făcut săpături să aflu tot ce era de aflat. Adam Wescott făcând munca de jos în Laboratorul

Central de Prelucrare Carmel. Wescott pășind pe *Lumley*, prima oară la bordul unei nave interstelare. La treisprezece ani, primind un premiu de Explorator, zâmbind ca și cum ar fi știut că vor urma multe altele. Îi stătea bine în uniforma pusă la punct, radiind de fericire când un adult, tot în uniformă, îi înmâna emblema. Când s-a răsucit, am studiat publicul format din alți cincisprezece băieți, toți trași la patru ace, în uniformă, și de trei ori mai mulți adulți. Părinții mândri ai micului grup de Exploratori, la Societatea Filozofică Overlook, cum scria pe bannerul întins pe un perete, societate care se pare că sponsoriza armata.

L-am auzit chiar și vorbind:

– *Mulțumesc, Harv*, spuse, și se corectă imediat, *adică domnule Striker*.

Un surâs pentru public. Știm cu toții că el e dragul nostru Harv. Scoase o bucată de hârtie din buzunar, o desfăcu și se strâmbă la ea.

– *Echipa vrea ca eu să le mulțumesc tuturor părinților, domnului Striker și Societății. Vă suntem recunoscători pentru ajutor. Fără voi, n-am fi ajuns aici*.

Puștiul pleca pe drumul lui.

Iată-l pe Adam între două vârste, observator la masa lui Jay Bitterman, când acesta primea Premiul Carfax. Apoi la aniversarea unui politician pe care îl cunoscuse trecător.

Nunta lui Adam. A dovedit bun-gust și s-a căsătorit cu pilotul lui, Margaret Kolonik. Tânăra arăta minunat, ca orice mireasă, pentru că toate

sunt fericite și emoționate și sărbătoresc un moment unic. De fapt, ei i-ar fi stat bine în sala motoarelor. Avea părul negru lucios, moștenit de fiica ei, încadrând trăsături perfecte, și un zâmbet care lumina încăperea.

La Survey, piloții și cercetătorii se schimbă între ei la fiecare misiune. O misiune obișnuită durează acum opt-nouă luni și nu cred că lucrurile stăteau altfel cu patruzeci de ani în urmă. Nu plecau decât un pilot și doi sau trei cercetători. Oamenii izolați perioade lungi au tendința să se calce pe nervi unii pe alții.

Din informații reieșea că tânăra pereche fusese împreună zece zboruri la rând. În ultimele două, o luaseră și pe Delia, fetița lor. Am bănuț că nu era o problemă să iei copilul cu tine, dacă așa voiai.

Stăteam în biroul meu și mă uitam la Margaret Kolonik pășind hotărâtă printre scaune, spre viitorul ei soț, gata să preia controlul. Nu era deloc lipsită de personalitate. Am citit că, tatăl ei fiind mort, a condus-o la altar unchiul ei, un bărbat supraponderal, care se tot uita în jur, ca și cum voia să scape de-o povară. Nu mi s-a părut o persoană de care să fi fost apropiată.

Era o ceremonie religioasă. Preotul ceru Atotputernicului să-i binecuvânteze pe cei doi tineri fericiți și îi invită să depună jurământul. Cavalerul de onoare scoase verigheta, Adam o puse pe degetul ei, ea se lăsă în brațele lui, apoi se sărutară.

În clipa aceea, i-am invidiat. Duc o viață fericită, n-am de ce mă plânge. Dar nu cred c-am simțit vreodată bucuria pe care-am văzut-o în ochii lui Margaret când se desprinsese din brațele lui Adam și porniră amândoi înapoi printre scaune.

Cavalerul era prezentat drept prietenul de-o viață a lui Adam. Tolly Weinborn. L-am recunoscut imediat și am revenit la ceremonia tinerilor Exploratori. Iată-l la cincisprezece ani, stând drepti alături de colegi, trăind clipa cu intensitate și inocență.

L-am găsit pe Tolly destul de repede. Locuia la Barkessa, pe coasta de nord, unde era administrator la serviciul public, locul în care te duci când dai de necaz. Pe moment nu era disponibil, mă anunță computerul. M-ar putea contacta el?

Am găsit cu ce să-mi ocup timpul cât am așteptat telefonul lui Tolly. Cărți despre margolieni și fuga lor de pe Pământ. Am dat peste *Lampa de aur*, de Allie Omar. Cercetează cauzele pentru care omenirea, în lungă ei istorie, pornește la drum apoi se oprește, face trei pași în față, cotește la stânga, merge înainte și cade în fund de multe ori. Principala întrebare a autoarei: ce s-ar fi întâmplat dacă, începând cu secolul al douăzeci și șaptelea, rasa umană ar fi fost capabilă să evite luptele interne, perturbările economice, colapsul? Ar fi dispărut cele trei perioade distincte de întuneric din Mileniul al Patrulea, al Șaptelea și al Nouălea? Să presupunem că am fi progresat fără nici o piedică. Unde am fi ajuns?

Autoarea nu răspunde la propria întrebare, ci se mulțumește să speculeze pe marginea consecințelor în eventualitatea în care margolienii ar fi avut succes. Concluzia: ar fi fost cu trei sau patru mii de ani înaintea noastră. *Ne-ar considera nu barbari, ci inferiori.*

În primii ani de călătorii interstelare, oamenii erau îngrijorați că vor întâlni extraterestri net superiori lor. *Tehnologic. Poate și etic. Poate și tehnologic, și etic.* Se temeau că, față în față cu o civilizație hiperdezvoltată, oricât de bune ar fi intențiile ei, oamenii tot și-ar pierde curajul. Rezultate asemănătoare s-au observat de multe ori în decursul anilor, în timp ce oamenii se răspândeau în lumea lor.

Dar, în cazul margolienilor, temerile erau, desigur, nejustificate. După ce au părăsit Pământul, nu i-a mai văzut nimeni. La distanță de mii de ani, singurii extraterestri pe care i-am întâlnit sunt telepații de pe Ashiyyur, muții, uneori prieteni, alteori rivali, alteori dușmani. Spre surprinderea noastră, am descoperit că, în privința tehnologiei, suntem egali. Și, din moment ce ei tot se războiesc între ei, din când în când, și împotriva noastră, am tras bucuroși concluzia că nu sunt cu nimic mai buni decât noi.

Alte rase n-am mai întâlnit. De-a lungul mileniilor, vizitele făcute pe sistemele stelare au dat la iveală multe lumi vii, dar nici una cu formă de viață pe care s-o recunoști ca inteligentă. Sigur că mai existau și alte civilizații cu potențial. Dacă aveai chef să mai aștepți câteva sute de mii de ani, poate

că găseai pe cineva cu care să stai de vorbă. Dar galaxia, așa cum s-a exprimat Art Bernson în cuvinte faimoase, are nenumărate camere goale.

Tolly n-a mai sunat, așa că l-am căutat din nou seara. Când am pomenit computerului numele de Wescott, a fost imediat de acord să vorbească. Arăta încă tânăr, în ciuda anilor trecuți peste el. Trăsăturile sale, angelice la doisprezece ani, atrăgătoare la cavalerul de onoare, dezvăluiau acum cât de plictisit era de viață.

Câștigase în greutate, chipul i se înăsprise, părul cândva blond, cu inflexiuni roșcate, devenise grizonant. Avea barbă și o privire de om hăituit. Prea mulți ani petrecuți în serviciul public, probabil. Prea multe povești triste.

M-am prezentat și i-am spus că făceam cercetare istorică.

– Ai ținut legătura cu Adam după ce s-a însurat? l-am întrebat.

Nu-și putu reține un zâmbet.

– Nu puteai ține legătura cu el. Era tot timpul plecat.

– L-ai mai văzut vreodată?

Își mușcă buza și se așeză mai bine în scaun.

– De vreo două ori. În primii lui ani de căsătorie.

– Dar după ce a plecat de la Survey?

– Cariera lui nu s-a încheiat niciodată, veni răspunsul prompt, de data asta. A plecat de la Survey, dar el și Margaret făceau zboruri permanente. Pe cont propriu.

- Adică plăteau singuri facturile?

- Da.

- De ce ?

Ô ridicare din umeri.

- Nu știu. Am presupus întotdeauna că prinse-
seră gustul și nu se mai puteau opri. L-am întrebat
odată de ce.

- Și ce ți-a răspuns?

- „Lumea e prea mică.“

- Păi, dacă voiau să zboare, de ce n-au rămas la
Survey?

- Mi-a spus că la Survey avea întotdeauna itine-
rarul prestabilit. Lui îi plăcea să rătăcească pe
unde avea chef.

- Ți s-a părut logic?

- Sigur. Aveau foarte mulți bani, Economisiseră
ani la rând, iar Margaret avea acces la un fond.

- Te-ai gândit vreodată să mergi cu ei?

- Cine? Eu?

Figura i se deschise într-un zâmbet.

- Mie-mi place să stau cu picioarele pe pământ.
Pe teren solid, adevărat și de încredere. Și eram pre-
ocupat de carieră. Așa cum era.

- Te-au invitat cu ei vreodată?

Își frecă maxilarul.

- Nu-mi aduc aminte, Chase. A trecut prea
mult de-atunci. Sunt sigur că m-ar fi primit, dacă
i-aș fi rugat.

- Știai unde mergeau? În zboruri anume? În locuri
diferite? Sau aveau întotdeauna aceeași destinație?

Se întinse și luă un pahar pe jumătate umplut cu lichid incolor și cuburi de gheață. Sorbi și-l puse la loc.

- Mi-am închipuit că zboară în locuri diferite.
- Dar nu i-ai întrebat?
- Ce rost ar avea să te întorci mereu în același loc?
- Nu știu.
- Trebuie să te fi gândit la ceva anume, altfel nu

m-ai fi întrebat.

I-am dat de înțeles că îl întrebam ce-mi trecea prin cap.

- Dar ce importanță are?
- Încercăm să refacem o istorie a misiunilor din perioada respectivă.

Răspunsul păru să-l mulțumească.

- Și nu ți-au povestit niciodată nimic despre zboruri?

- Nu ne întâlneam atât de des. Și nu, nu-mi aduc aminte să-mi fi povestit ceva despre ele. Poate doar că era bucuros să fie din nou acasă, când se întorcea.

- Tolly, ar mai putea fi cineva cu care să fi stat de vorbă Adam? Care să cunoască scopul misiunilor?

Avu nevoie de câteva minute până să răspundă. Pomeni vreo două nume. Cineva care ar fi știut ceva, dar care murise de câțiva ani. Și o prietenă de-a lui Margaret, poate că i-au povestit ei ceva, dar și ea decedase.

- Hai să privim lucrurile altfel, Tolly. Ți-au spus vreodată Adam sau Margaret că au găsit ceva acolo unde au fost? Ceva ieșit din comun?

– De exemplu?
– O navă veche. Foarte veche.
– Nu, nu țin minte așa ceva. Scutură din cap. Ba, poate o dată sau de două ori.

– Ce anume?
– N-a vrut să-mi spună. A zâmbit și-a zis că o să meargă acolo în cele din urmă, iar eu o să am parte de surpriza vieții mele. Dar glumea foarte des. Înțelegi?

I-am raportat lui Alex conversațiile avute.

– Foarte bine, se bucură el. Facem progrese.
Își frecă palmele și-mi spuse că era o treabă de milioane.

N-am înțeles, așa că l-am întrebat:

– În ce sens? Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să compromitem interesele clienței noastre.

– Găsim noi o cale s-o recompensăm.

– Cum?

– Îi cumpărăm un cadou frumos de ziua ei. Îi indicăm posibilitatea unei descoperiri esențiale și-i spunem că, dacă reușim, o să primească și ea o sumă generoasă.

– Nu cred că-i genul care lasă banii din mână pentru o șansă oarecare.

– Știu.

Inspiră adânc.

– Aici am cam dat-o în bară amândoi, cred.

– Amândoi?

– Bine, bine, eu am dat-o în bară. Chase, am făcut ce trebuia.

– Am fi putut pur și simplu să vindem obiectul, să ne luăm comisionul și s-o facem fericită. Acum, dacă avem noroc, poate ne alegem cu niște bani pe post de recompensă. Nu-mi place cum decurg lucrurile în ce-o privește pe Amy.

– Știu.

Făcu o mutră tristă.

– Doamna Cable pare o ființă generoasă. Dacă nu obținem nimic spectaculos, sunt sigur că ne va răsplăti pentru deranj.

– Sunt convinsă.

– Chase, aveam o responsabilitate etică. Nu lansăm pe piață bunuri furate.

– N-aș vrea să fiu aici când o să-i explici lui Amy.

„Unde s-au dus? În poieniță sau de-a lungul
apei? Înapoi în mare sau de partea cealaltă a lunii?”

Fabulă australiană pentru copii din
secolul al douăzeci și treilea, C.E.

Am discutat dacă s-o invităm pe Amy din nou la Hillside, dar ne-am temut amândoi să nu facă o scenă. Era mai bine să vorbim cu ea la birou și numai *pe urmă* să vedem dacă vrea să ia masa cu noi.

Vă spun un singur lucru despre femeia asta: nu era proastă deloc. Își dădu seama că o așteaptă vești proaste imediat ce intră în birou.

– Ce este? îl întreabă pe Alex, trecând peste salutul convențional și ignorându-mă complet.

Alex îi făcu semn să ia loc pe canapea, iar el se așează în spatele biroului. Nu dorea ceva de băut? Nu, mulțumesc.

– Se pare că ceașca a fost furată, o anunță el.

Lui Amy îi tremurără nările.

- E-o prostie. Mi-a dat-o Hap. A fost o ofertă de pace după ce l-am prins că mă înșela. O afurisită de ceașcă.

Nu semăna cu ce ne spusese prima oară.

- E ciudat, continuă Alex. În asemenea situații se merge cu flori și bomboane.

- Da. Păi, Hap nu se situa în asemenea categorii. Era ceașca din care beam de obicei la el, și avea de gând să scape ușor oferindu-mi-o.

- Ai băut din ea? întrebă Alex oripilat.

- Da. E vreo problemă?

- Nu.

Alex îmi aruncă scurt o privire.

- Nu, deloc.

Se lăasă liniștea peste tensiunea dintre noi.

- N-am furat-o, spuse Amy. V-am rugat să nu luați legătura cu el. Asta v-a spus? E-o minciună.

În cele din urmă, catadicsi să se uite și la mine.

- Ăsta-i stilul lui. Acum, știind că-i valoroasă, o vrea înapoi.

- Hap nu știe nimic, o liniști Alex. Nu el e problema.

- Atunci, cine?

- E foarte probabil ca el să nu fi fost deținătorul ei legal.

- Adică a furat-o de la cineva? Asta vreți să spuneți?

- Nu Hap. Probabil tatăl lui.

Lui Amy i se colorară obrajii.

– Mai bine să mi-o dați înapoi și să lăsăm totul baltă.

– Se poate, dacă așa vrei. Dar proprietarul adevărat știe că știm unde se află. Mă aștept să treacă la fapte.

– Mulțam. M-ați ajutat mai mult de-o grămadă, domnule Benedict. Acuma vă rog să-mi dați ceașca.

Alex îi vorbește pe același ton calm:

– Ca s-o primească înapoi, cealaltă parte va trebui să demonstreze că a deținut-o legal. Nu cred că poate.

Amy se uită fix la Alex.

– Vă rog să-mi aduceți ceașca.

El oftă.

– Fie cum vrei tu, dacă trebuie. Dar faci o greșeală.

Se ridică și ieși din birou. Amy stătea țeapănă ca scândura.

– Am putea aranja să primești comision de intermediere, i-am spus.

Înclină abrupt din cap.

– N-am avut de ales, am continuat.

Un pic exagerat, dar nu foarte tare.

Amy era gata să plângă.

– Lasă-mă-n pace!

Alex se întoarce cu ceașca, i-o arată și-o împachetă într-o cutie.

– Vezi să nu pățească nimic, Amy.

– O să am grijă. Nu vă temeți.

– Bine.

Se ridică. El îi deschise ușa.

– Probabil că te va căuta poliția.

– Da... Oare de ce nu mă miră?

Rămași singuri, am spus:

– Nu-mi prea convine situația asta.

– Legea e lege, Chase. Astfel de lucruri se mai întâmplă.

– Nu s-ar fi întâmplat dacă nu ne-am fi băgat nasul.
Alex inspiră adânc.

– Codul etic ne cere să cercetăm originea oricărui obiect suspect. Dacă începem să manipulăm obiecte furate, suntem pasibili de pedeapsă. Dacă am fi vândut ceașca și *pe urmă* ar fi apărut doamna Cable?

– N-ar fi știut niciodată.

– Ar fi ajuns pe piață, Chase. Ar fi aflat cu ușurință.
Turnă cafea în două cești și-mi dădu și mie una.

– Nu. Trebuie să lucrăm ca la carte.

Din tonul lui, am înțeles că o parte din conversație era încheiată.

– M-am uitat peste discuția ta cu Delia Cable.

– Și?

– Am căutat informații despre ea. Despre părinții ei. Știi din ce-au trăit după ce au plecat de la Survey?

– N-am idee.

– Din nimic. Margaret avea o moștenire care-i dădea independență financiară.

– Trebuie să fi fost o sumă mare, dacă și-au permis să meargă la schi în concediu și să zboare Dumnezeu știe unde.

– Da. A primit-o la începutul căsătoriei. Făceau ce le trecea prin cap. Iar în cele din urmă i-au asigurat viitorul Deliei.

– Și asta ne duce undeva?

– Poate. Cât costă să închiriezi o navă interstelară?

– Enorm.

– Ei închiriau frecvent. Dar nu se spune nicăieri că s-ar fi oprit undeva. După spusele Deliei, au zburat împreună cu ea de mai multe ori, dar nu-și amintește să fi coborât. Ține minte doar o stație. Nu ți se pare ciudat?

– Cei care lucrează pentru Survey nu coboară din navă.

– Dar ei nu lucrau pentru Survey. Asta s-a întâmplat după ce-au părăsit organizația. Știai că la vremea când și-au dat demisia mai erau doar șase ani până când Wescott n-ar mai fi fost apt pentru program? De ce crezi că s-a retras mai repede?

– Păi, în primul rând, aveau o fetiță, Poate că stilul de viață de la Survey nu le mai convenea.

Alex își acordă o clipă de gândire.

– S-ar putea să ai dreptate, încuviință. Dar apoi au început să zboare singuri.

– Știu.

– Și unde mergeau?

– Habar n-am.

– Ar fi o idee bună s-o mai presăm pe Delia.

– Era copil pe atunci. Am presupus că nu-și amintea bine. Că pentru ea erau niște simple excursii.

- Chase, au trecut treizeci de ani. E vorba de perioada de dinainte de saltul cuantic. În vremea când îți trebuiau săptămâni întregi să ajungi într-un loc. Ți-ar plăcea să călătorești două săptămâni într-o cabină închisă, cu un copil de șase ani, dacă n-ai fi nevoit?

- Cred c-ar fi distractiv să ai la bord o puștoaică de șase ani.

Se aplecă brusc în față, de parcă nu m-ar fi auzit.

- Erau încă la Survey cu șase luni înainte de a începe să zboare mai des. Pe banii lor.

- Da, recunosc, nu are logică. Dar unde ne duce asta?

Se uită peste umărul meu.

- Nu mergeau ei doar să admire obiective turistice. Cred că au descoperit ceva într-una dintre misiunile Survey. Indiferent ce-a fost, voiau să fie numai a lor. Așa că și-au ținut gura. Au demisionat. Apoi s-au întors în spațiu.

- Doar nu sugerezi c-ar fi descoperit Margolia?

- Nu. Dar cred că pe ea o căutau. De-asta au făcut *mai multe* zboruri.

- Dumnezeuule, Alex, *ar fi* descoperirea secolului!

- A tuturor timpurilor, iubire. Răspunde-mi la o întrebare.

- Dacă pot.

- Când pleci în misiune cu cercetătorii de la Survey, cine stabilește destinația?

- Din câte am înțeles, cercetătorul. Dacă erau mai mulți, șeful lor. În orice caz, prezentau un plan celor de la sectorul operațional. Planul țintea o anumită

zonă, stabilea obiective și preciza motivele speciale de zbor, în afară de cercetarea propriu-zisă. Dacă era aprobat, se pleca în misiune.

– Se puteau răzgândi pe drum? Puteau schimba planul?

– Bineînțeles. Se și întâmpla câteodată. Dacă vedeau o stea interesantă, făceau un scurt ocol.

– Țineau un jurnal, desigur.

– Da. Cercetătorul predă o copie la Operațiuni la sfârșitul misiunii.

– Era validat?

– Cum adică?

– De unde știau cei de la Survey că cercetătorul a fost acolo unde a spus?

Ciudată întrebare.

– Păi, nava se întoarce cu date de pe sistemele vizitate.

– Dar computerul ținea și el un jurnal?

– Sigur că da.

– Și-l comparau cu al cercetătorului?

– Nu, din câte știu. Ce motiv ar fi avut? Adică, de ce să creadă c-ar fi mințiți?

– Am zis *dacă*. Dacă cineva găsea ceva și nu voia să-l facă public, să-l raporteze, Survey n-ar fi aflat. Corect?

– Probabil.

– Chase, cred c-au descoperit *Exploratorul*.

– Stația spațială? Dar Delia zicea că era luminată.

– Amintiri din copilărie.

– Cred că și-ar fi amintit dacă n-ar fi văzut lumini. Ar fi șocat-o.

– Poate vedea cum se reflectă luminile lor de navigare.

– Bine. Să zicem c-au descoperit *Exploratorul*, deși nu cred nici o clipă, ar fi descoperit și Margolia.

– Nu neapărat.

Cum stăteam pe canapea, am simțit aerul ieșind din ea când m-am lăsat pe spate.

– Nu-i decât o ceașcă, am spus. Ar fi putut s-o ia de oriunde. Poate zăcea pe undeva de mii de ani.

– În podul cuiva?

– Cam așa ceva.

Alex încercă să-și rețină râsul. În cele din urmă, renunță.

– Dacă au găsit nava, de ce n-au găsit și Margolia?

– Nu știu. Asta-i întrebarea la care trebuie să aflăm răspunsul.

– De ce n-au raportat c-au găsit *Exploratorul*?

– Pentru că ar fi luat-o Survey, și toată Confederația ar fi dat năvală s-o vadă. Nu cred că familia Wescott voia. Dacă au descoperit-o mai târziu, când zburau pe cont propriu, o puteau pretinde drept a lor și numai a lor.

Alex era emoționat.

– Deci plecăm de la presupunerea asta. Primul lucru e să găsim *Exploratorul*. Care se află într-unul dintre sistemele vizitate de ei.

– Ultima misiune la Survey. Știm câte sisteme planetare au fost cercetate în ultimul zbor?

- Nouă.

- Atunci trebuie să fie foarte simplu. Margolia este o lume terestră localizată în biozonă. Să verifici nouă sisteme e muncă imensă, dar nu imposibilă.

- Mie nu mi se pare chiar așa de ușor.

- De ce nu?

- Pentru că, dacă avem dreptate, familia Wescott știa unde e *Exploratorul*. Dar tot au fost nevoiți să facă mai multe zboruri. N-au aterizat, după spusele Deliei. Deci n-au găsit colonia pierdută. De ce?

- Habar n-am.

- Pentru că e în alt sistem decât *Exploratorul*.

- Poate c-au găsit locul și n-au lăsat-o pe Delia să coboare.

- Nu crezi c-ar fi spus ceva dac-ar fi dat peste Margolia? Descoperirea tuturor timpurilor? N-ar fi avut nici un motiv s-o țină la secret. Nu, după părerea mea, *Exploratorul* și Margolia nu se află în același loc, indiferent de motiv.

- Asta înseamnă să răscolim nouă sisteme planetare după o navă?

- Da.

- Se poate și asta. Dar va ține cam mult.

- Chase, nu suntem siguri nici măcar că au făcut descoperirea în ultima misiune. Poate c-au dat peste navă mai devreme și s-au gândit că e mai bine să nu întreprindă nimic imediat. La urma urmei, cum ar fi fost să plece de la Survey prea devreme, iar peste câțiva ani, să zicem, să fi făcut o

descoperire epocală într-unul dintre sistemele nu demult vizitate ca angajați?

Numărul sistemelor creștea.

– Câte sisteme au explorat în misiunea anterioară? am întrebat.

– Unsprezece.

Alex se mută lângă geam. Era o zi rece și posacă. Se apropia furtuna.

– Trebuie să mai reducem. Părerea mea e că trebuie să stăm de vorbă cu familia Wescott.

Își împreună mâinile și își propti bărbia în ele.

– Jacob?

– Da, Alex?

– Fii amabil și fă-ne legătura cu Adam și Margaret Wescott.

Cum cei doi erau morți de mult, se referea, desigur, la avatarurile lor. Dacă nu existau, un computer suficient de avansat putea să pună cap la cap datele înregistrate despre un anumit individ și să-i refacă personalitatea, cu o anumită marjă de eroare.

De aproape trei mii de ani, oamenii își creau propriile avataruri, considerându-le „cadouri” pentru posteritate. Rețeaua geme de ele. Majoritatea sunt ale unor bărbați și femei care și-au trăit traiul și s-au dus, nelăsând nici o urmă a existenței lor, în afară de copii și ce-au instalat în ciberspațiu. Evident, în avatar nu te puteai încrede absolut deloc, pentru că era un ideal, împlinirea unei dorințe. Întruchiparea obișnuită a inteligenței, virtuții sau curajului, alcătuit din calități pe care originalul nici n-a visat

să le aibă. Nu cred să fi fost introdus în sistem vreun avatar fără îmbunătățiri considerabile față de modelul original.

Nu numai atât, dar erau și mai atrăgători *fizic*.

Nici Adam, nici Margaret nu-și creaseră un avatar, dar Jacob ne-a spus că avea destule informații despre amândoi ca să realizeze niște modele credibile.

Prima care clipi fu Margaret, lângă ușă. Avea părul negru tuns scurt, o freză demult ieșită din modă. În mod clar, o femeie a anilor nouăzeci. Privea în jur ca o persoană cu răspundere, lucru bun când ești pilot și te lovești de probleme la o mie de ani-lumină de casă. Purta o uniformă albastru-închis. Pe urmă, eticheta de identificare: *Șoimul*.

Adam apăru peste câteva minute în mijlocul camerei. Avea o ținută formală: sacou roșu, cămașă gri, pantaloni negri. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, fața prelungă și trăsături care nu se deschideau prea des într-un zâmbet.

Alex făcu prezentările. Apărură scaune pentru ambele avataruri, care se așezară. Am făcut câteva remarci despre vreme, despre ce frumoase erau biroul și casa. Așa se întâmplă întotdeauna. Sigur că pentru avataruri nu contează, dar Alex are nevoie de introducere ca să intre în dispoziția potrivită. S-a mai folosit de avataruri în câteva rânduri, să confirme sau să infirme date despre existența și/sau poziția unor antichități. Dar face totul metodic și, dacă-l întrebi, o să răspundă că trebuie să parcurgi

totul, de la a la z, să accepți iluzia că stai de vorbă cu oameni adevărați, nu cu niște copii ale lor. Casa de la țară se afla în vârful unui deal scund, unde bătea puternic vântul. Rafalele de la nord-est zguduiau geamurile și scuturau copacii. În aer se simțea zăpada ce avea să cadă în scurtă vreme.

– Vine furtuna, constată Margaret.

Copacii creșteau aproape de casă. Uneori, vântul sufla cu atâta putere, încât Alex se temea să nu cadă peste noi. Îi spuse ceva despre asta lui Margaret, apoi trecu la misiuni. Câtă vreme lucrase Adam la Survey?

– Cincisprezece ani. Atât am fost în misiuni pentru ei. Am bătut recordul la timpul petrecut pe teren.

– Din ei, câți ați rămas pe navă?

Adam se uită la soția lui.

– Aproape toți. Câte o misiune pe an, în medie. O misiune dura opt până la zece luni. Uneori mai mult, alteori mai puțin. Între zboruri, acceptam sarcini universitare sau de laborator. Câteodată, pur și simplu îmi luam liber.

– Margaret, tu nu ai fost întotdeauna pilotul lui. Ești prea tânără.

Ea zâmbi, mulțumită de compliment.

– Adam zbura de patru ani înainte să vină pe *Șoim*.

– A fost tot timpul nava ta?

– Da. Am zburat cu ea din prima zi la Survey. Eram în al doilea an când l-am cunoscut pe Adam.

– În prima noastră misiune împreună, interveni Adam, am hotărât să ne căsătorim.

Un scurt schimb de priviri între soți.

– Dragoste la prima vedere, remarcă Alex.

Adam încuviință din cap.

– Dragostea se naște întotdeauna la prima vedere.

– Am fost o norocoasă, spuse Margaret. E un om bun.

Alex se uită la mine.

– Chase, când ai lucrat pentru Survey, te-ai gândit vreodată să te căsătorești cu un pasager?

– Nici vorbă, am răspuns.

Zâmbi și se întoarse spre Adam.

– Zici că nimeni n-a petrecut mai multă vreme pe navele Survey decât tine. Cincisprezece ani acolo departe, cu un sigur coechipier la bord. Nimeni altcineva. Locul doi a rezistat opt ani.

– Baffle.

– Poftim?

– Emory Baffle. El era pe locul doi.

– L-ai cunoscut?

– L-am întâlnit, spuse Adam și zâmbi. Era foarte sânguincios. Știu la ce vă gândiți. Și tu, și Chase, de acolo.

– La ce ne gândim?

– Că suntem antisociali. Dar nu-i adevărat.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, am subliniat.

– Uite, adevărul e că îmi plăcea să fiu înconjurat de oameni. Amândurora ne plăcea, dar mai mult lui Margaret. Eu eram de-a dreptul împătimit de muncă.

– Era cel mai bun de la Survey, preciză Margaret.

Majoritatea piloților nu stau mult în organizație. Intri, câștigi experiență și pleci. În altă parte se plătește mai bine și ai mai mulți colegi. Zborurile lungi cu o mână de oameni la bord devin plictisitoare. În situația fericită. Cât am lucrat la Survey, de-abia am așteptat să mă transfer.

– Vă plăcea amândurora să schiați? întrebă Alex.

– Mai mult mie, răspunse Margaret. L-am convins, Dumnezeu știe cum, să mergem la Orinoco...

– Stațiunea de schi?

– Da. Mai fusesem și altădată. De câteva ori. Pentru cât de puțin schiase, era foarte bun.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Un cutremur. Ironia sorții: se afișau avertizări de avalanșe, spunându-ne să nu mergem pe pârtii, nu erau condiții prielnice, și ne lovește un cutremur.

– Fără nici o avertizare?

– Fără. Nu mai fuseseră cutremure acolo și nici menii nu se gândea la ele.

– De câtă vreme plecaseși de la Survey, Adam, când s-a întâmplat accidentul?

– De șase ani.

– De ce-ai plecat?

Soții Wescott se priviră din nou. Aici era buba. Dacă ar fi ascuns un lucru, nu l-ar fi făcut public pe rețea, iar avatarurile n-ar fi avut de unde să-l știe.

– Am hotărât că ne-a ajuns. Eram pregătiți să ne oprim. Să mergem acasă.

– Așa că ați tras linie.

– Da. Ne-am stabilit în Sternbergen. E lângă Andiquar.

Alex lăasă câteva clipe să se scurgă în liniște, bătând darabana cu degetele pe canapea.

– Dar, la scurtă vreme, făceați mai multe zboruri.

– Da.

– De ce?

Adam, care asculta în liniște răspunsurile date de Margaret, se hotărî să răspundă el de data asta:

– Ne era dor de trecut. Ne plăcea amândurora să zburăm singuri. Până n-ai survolat mai multe lumi, nu știi cum e. Am început să ne simțim legați de Pământ.

– Se pare că ați început să vă simțiți legați de Pământ imediat ce v-ați mutat la Sternbergen.

Margaret zâmbi scurt.

– Da. Nu ne-a trebuit prea mult.

– Ne-am dat seama, completă Adam, că nu putem să stăm deoparte, la odihnă pe prispa casei. Ne plăcea meseria noastră. Îi simțeam lipsa.

– Atunci de ce nu ați așteptat pensionarea? De ce să nu vă plătească organizația facturile?

– Da, am fi putut proceda și așa. Dar cred că am preferat să facem lucrurile în ritmul nostru, fără să ne implicăm în proiecte cu alții. Fără să tot cerem voie. Aveam resursele noastre să facem ce vrem, și asta am făcut.

– Eu cred, interveni Margaret, că am vrut să vadă și Delia cum e să zbori.

– Era foarte tânără.

- Da.

- Prea tânără ca să înțeleagă.

- Nu, spuse Adam. Era destul de mare să vadă ce frumos era. Ce liniștit.

- Ar fi putut lua parte la misiunile Survey.

- A și luat parte, preciză Margaret. La două, împreună cu noi. Însă nouă ni s-a părut important să trăim după propriul nostru program.

Alex își plimbă privirea de la unul la celălalt.

- Oare nu căutați ceva?

- Ce anume? Întrebă Margaret.

- Margolia.

Râseră amândoi.

- Margolia e un mit, spuse ea. Nu există un asemenea loc.

- Ba da. Nu e un mit. A existat.

Ambii soți protestară. Doar nu vorbea serios.

- Când ați zburat în misiunile Survey, continuă Alex, ați făcut vreo descoperire neobișnuită.

- Sigur că da.

Adam se luminează la față.

- Doi sori care se apropie unul de celălalt în Norul Galițian. Se vor ciocni în mai puțin de o mie de ani. Și în misiunea următoare...

- Stai puțin, îl întrerupse Alex. Vorbesc despre artefacte.

- Artefacte?

- Da. N-ați descoperit nici unul? Nici un obiect din altă epocă?

- O singură dată.

Expresia de pe față lui Adam se înăspri.

– Am dat peste o navetă la Arkensfeldt. Era de pe o navă dellacondă. Vechi de două sute de ani.

– Nu la asta ne-am referit.

Adam scutură din umeri.

– Pilotul și un pasager se aflau la bord.

– Aveați acasă o ceașcă pe care am reușit s-o datăm: secolul al douăzeci și optulea, calendarul terestru.

Soții Wescott răspunseră deodată. El, că nu știa nimic despre așa ceva, ea, că nu e adevărat.

– Noi credem că o țineți în dormitor. În casa voastră din Sternbergen.

– Eu nu-mi aduc aminte, repetă Adam.

Margaret negă ferm din cap.

– Sunt sigură că mi-aș aminti, dacă am fi avut un asemenea obiect.

– Nu contează, spuse Alex. Se pare că a fost omis când ați fost programați.

Pentru mine, asta însemna că soții Wescott știau că au ceva de ascuns. Păstrasera ceașca pe șemineu ca pe-o recompensă personală, dar nu pomeneau de ea în afara casei.

Puțin înainte de ora închiderii, Jacob mă anunță că aveam un vizitator.

– Acum coboară.

Nu era trecut nici un nume pe calendarul întâlnirilor.

– Cine e? am întrebat.

– Domnul Bolton. Îl caută pe Alex.

M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Furtuna care amenințase toată ziua veni, în cele din urmă. Ninge ușor, dar știam că se va întepi.

– Ocupă-te de el, Jacob. Alex e reținut pentru moment.

Un vehicul galben cu negru, aparținând unei companii, aluneca pe cerul gri. Pe fuzelaj se vedea sigla *BBA*, cu litere mari, galbene. Am apăsător butonul interfonului:

– Șefu', a venit Ollie Bolton. Aterizează.

– Îl văd. Cobor imediat.

În birou se materializă o siluetă. Bolton, în aparatul de zbor.

– Bună, Chase! mă salută el voios. Mă bucur că te văd din nou.

– Bună, Ollie!

– Îmi cer scuze că am venit fără să mă anunț, dar eram prin zonă.

V-am spus mai devreme că Bolton posedă acea seriozitate asociată cu un lider politic important. Nu uita nici un nume și era cunoscut ca metodic și perseverent. Un partener de-al lui mi-a spus că era genul de om pe care-l voiai de partea ta când nu-ți mergea prea bine. Dar Bolton avea ceva care mă ținea la distanță. Poate credința lui că vede lucruri care le scapă celor din jur.

– Cu ce te putem ajuta, Ollie?

– Speram să stau puțin de vorbă cu Alex.

– Sunt aici, l-am auzit pe Alex, pe când intra în cameră. Ce pui la cale, Ollie?

– Mai nimic. Mi-a părut rău că n-am apucat să stăm de vorbă la Întrunire.

Eu eram tot lângă geam. Glisorul ateriză și se deschise o ușă.

– Ca să fiu sincer, mă gândeam că ești ocupat să-i faci față individului pătimaș.

– Kolchevsky? Da, și, din păcate, nu-l putem trata cu ușurință. M-a mai contactat de atunci.

– Serios? În legătură cu ce?

– Face presiuni asupra legii să fim scoși în afara ei.

– Am mai auzit asta.

– Cred că vorbește serios.

– N-o să ajungă nicăieri. Amândoi satisfacem gustul publicului de a deține o bucățică de istorie.

– Sper să ai dreptate.

Imaginea lui Bolton dispăru. Bolton însuși ieși din vehiculul zburător, își scoase șapca cu boruri albe și porni în pas vioi pe alee, oprindu-se să privească încruntat cerul amenințător. Își ridică gulerul, se uită în direcția mea, îmi făcu semn cu mâna și porni spre ușa de la intrare, care se deschise.

Alex îl întâmpină, îl aduse în birou și-i turnă de băut.

– În vizită de curtoazie? îl întrebă.

– Poți zice și așa. Am vrut să te avertizez în legătură cu Kolchevsky. Trebuie să punem la punct un front comun.

– Nu cred că avem motive serioase de îngrijorare. Dar sigur că sunt de partea ta.

– Ca să fiu sincer, Alex, mai e ceva. Mă întorcem spre casă, dar mi-a venit o idee.

– Povestește.

– Te implică și pe tine.

Stăteau de o parte și de alta a măsuței de cafea.

– În ce fel?

Bolton se uită în direcția mea.

– Ar fi mai bine să vorbim între patru ochi.

Alex făcu un gest de ignorare.

– Doamna Kolpath cunoaște toate detaliile firmei.

– Foarte bine.

Bolton se luminează la față.

– Da, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Lăudă vinul și făcu o remarcă despre vreme.

Apoi începu:

– Suntem rivali de multă vreme, și nu văd ce avantaje ar avea situația asta pentru oricare dintre noi. Îți propun o alianță.

Alex se încruntă.

– Nu cred...

– Ascultă-mă până la capăt. Te rog.

Se întoarse spre mine:

– Domnul Benedict are fler pentru localizarea siturilor originale.

Trase aer adânc în piept și-și dresе vocea.

– Dar Bolton Brothers beneficiază de resurse pentru a exploata la maximum această însușire. Dacă Rainbow Enterprises s-ar uni cu BBA, am avea și mai multă putere financiară cu care să lucrăm. Și ai avea în spate o rețea întinsă de cercetători. Nici

unul de calibrul tău, dar ar putea face munca de jos. Ar fi în avantajul tuturor.

Alex vorbi după câteva clipe:

– Ollie, apreciez oferta. Dar adevărul e că prefer să lucrez pe cont propriu.

Bolton încuviință din cap.

– Nu mă miră. Dar de ce te grăbești? Mai gândește-te. Adică...

– Nu. Mulțumesc, Ollie. Îmi place să am propria mea organizație. Și tu oricum nu ai nevoie de mine. Te văd foarte prosper.

– Nu e vorba c-aș avea nevoie de ceva. Dar îmi place să lucrez cu tine. Cot la cot cu asul domeniului.

Se lăsă pe spate.

– Ca să nu mai spun de funcția pe care ar primi-o Chase.

Alex se pregătea să se ridice, ca să pună capăt conversației.

– Mulțumesc, dar răspunsul meu e nu. Vorbesc serios.

– Bine. Dacă te răzgândești, contactează-mă fără ezitare. Oferta rămâne valabilă.

La indicațiile lui Alex, am căutat ce companii închiriau nave superluminice pe la 1390. Singura de pe Rimway fusese StarDrive, dar se destrămasese. L-am găsit pe unul dintre foștii directori, Shao Mae Tonkin, acum angajat la o firmă de distribuție alimentară.

Mi-a trebuit aproape o zi să ajung la el. N-a vrut să stea de vorbă cu mine, cică e foarte aglomerat,

până când nu i-am spus că lucrez la biografia lui Baker Stills, directorul general al StarDrive. Tonkin era un tip masiv. Probabil cea mai solidă creatură omenească pe care am întâlnit-o. Avea de trei ori dimensiunile normale. Dar nu era neapărat gras, cât bine clădit. Cu trăsături sobre, iar de sub pleoapele groase mijeau doi ochi mici. Strămoșii lui trăiseră pe o lume cu gravitație scăzută sau pe orbită. Sau mânca el prea mult. În orice caz, ar trăi mai mult dacă ar pleca de pe planetă.

Nu m-au impresionat doar dimensiunile sale fizice și greutatea, ci și un soi de fermitate spirituală, o atitudine de oțel. I-am pus întrebări despre *StarDrive*.

– S-a prăbușit acum douăzeci de ani.

Vorbea pe un ton atât de grav, încât dacă ar fi tras cineva cu urechea ar fi avut impresia că de conversația noastră atârna sfârșitul lumii.

– Îmi pare rău, doamnă Kolpath, dar nu s-a păstrat nici un alt act, în afara registrelor financiare. A trecut multă vreme. Vă pot spune tot ce vă interesează despre Baker.

Fuse un tip competent, ingenios, un șef dur etc.

– Dar nu vă pot da prea multe detalii despre operațiunile de rutină. A trecut prea mult de atunci.

– Deci nu pot afla de nicăieri unde duceau clienții navele?

Părea să fi rămas în urma conversației. Se gândi la întrebarea mea în timp ce-și mângâia ceafa cu degetele.

– Nu. Absolut de nicăieri.

– Câte nave avea flota companiei?
– Când am închis taraba, în '08, aveam nouă.
– Știți unde sunt acum?
– Vă gândiți că s-ar fi putut face înregistrări permanente pe computer.

– Da.

– Evident. Din păcate, flota noastră era veche la sfârșit. E unul dintre motivele pentru care am închis firma. Ar fi trebuit să le modernizăm sau să cumpărăm altele noi. În ambele situații...

Mișcă din cap la stânga și la dreapta, ca pentru a-și dezmoři gâtul.

– Așa că am încheiat. Majoritatea navelor au fost reciclate.

Distruse și retopite.

– Dar computerele?

– Datele s-au descărcat și s-au organizat în fișiere. Cred că legea cere să fie păstrate nouă ani de la distrugerea navei.

Se gândi o clipă.

– Da. Așa este. Nouă ani.

– Și după aceea?

Scutură din umeri.

– Se șterg.

Se încruntă treptat, un front de gânduri reci pe fruntea masivă.

– Pot să întreb de ce vă interesează? Astfel de amănunte nu sunt legate de biografie.

Am mormăit ceva despre cercetare statistică, i-am mulțumit și m-am deconectat.

– Cred că ni se răcesc pistele, i-am spus lui Alex.

Refuza să se lase descurajat. În ciuda rezultatelor negative, era într-o dispoziție exuberantă. Mai târziu, am aflat că fusese contactat de un potențial client, care intrase în posesia Diamantului Riordan. Dacă sunteți printre foarte puținii din Confederație care n-ați auzit de el, aflați că a fost purtat cândva de Annabel Keyshawn și se zice că era blestemat. În cele din urmă, a fost unul dintre cele trei articole pe care le-am avut în inventarul nostru, incluse oficial în categoria diamante. Ne-a crescut valoarea.

– Încă n-am epuizat toate posibilitățile, sublinie. Bănuiam ce avea să urmeze.

– Ce facem mai departe?

La Rainbow Enterprises, *noi* este, bineînțeles, un termen strict peiorativ.

– Survey nu-și șterge înregistrările, mă informă. Ar fi interesant de aflat dacă soții Wescott au raportat descoperiri neobișnuite, mai ales în ultimele lor misiuni.

Eram sătulă de răspunsuri evazive.

– Alex, dacă au găsit ceva legat de ceașcă, Margolia, să zicem, nu crezi că Survey ar fi luat deja măsuri?

S-a uitat la mine de parcă mi-ar fi zis că mai am multe de învățat.

– Ți-ai imaginat că la Survey se citesc rapoartele.

– Tu nu presupui la fel?

– Chase, noi am presupus până acum că, dacă soții Wescott au descoperit ceva, n-au menționat în raport.

– Cred că e o presupunere sigură. Tu nu?

– Ba da. Dar tot nu putem fi siguri. În plus, există posibilitatea ca unul dintre rapoarte să conțină ceva anume, care să dezvăluie involuntar descoperirea. În orice caz, nu pierdem nimic dacă ne uităm în ele.

„Oare grupul Harry Williams ar fi reușit să construiască o societate capabilă să exileze imbecilitățile care ne bântuie ca o boală? Răspunsul reflex e nu, câtă vreme nu se schimbă natura umană. Dar această perspectivă neagă faptul că putem învăța din istorie, că putem evita închizițiile, dictaturile și măcelurile din epocile trecute. Că programarea valorilor false în tineretul nostru poate fi oprită. Că oamenii pot învăța să trăiască decent. Dacă ar fi în stare să se stabilească pe lumea aleasă de ei și să-și transmită idealurile generațiilor următoare, dacă ar putea evita să uite cine sunt, atunci poate că ar avea succes, în cele din urmă. Poate că nu am auzit de ei de șase secole, de când au plecat, pentru că n-au vrut să fie contaminați. Îmi place să cred acest lucru.“

Kosha Malkeva, *Drumul spre Babilon*, 3376 C.E.

Birourile administrative ale Departamentului de Studiu Planetar și Cercetare Astronomică se aflau într-un complex de clădiri de sticlă și aliaj de oțel și plastic, în partea de nord a Andiquarului, pe malul râului Narakobi. Centrul operațional era la mijlocul continentului, dar aici se stabileau strategii, se întrețineau politicieni, se aprobau misiuni și se alocau resurse. Aici se luau decizii de personal, aici își prezentau și, în ultimă instanță, își apărau proiectele cercetătorii. Aici se afla sectorul de informații publice, unde se păstrau datele înregistrate.

Terenul era în cea mai mare parte transformat în parc, deși pe la mijlocul iernii locul era cam pustiu. S-a propus ridicarea unei cupole care să acopere tot complexul, dar propunerea, în momentul în care scriu, e blocată undeva la nivelul unui comitet.

Spațiul de parcare pentru vizitatori era plin, așa că am oprit într-o parcare la jumătate de kilometru distanță și am mers pe jos. Vremea se mai potolise, era chiar călduță. Pe cerul galben, o ceață de nori mascau soarele. Câțiva părinți își scosese ră copiii la plimbare. Doi bărbați de vârstă mijlocie jucau șah pe bancă și tremurau. În față se înălța Clădirea Trainor, o structură parabolică cu trei etaje, care găzduia birourile personalului. În stânga, în spatele unui grup de copaci, se afla Anexa Centrală, care semăna mai mult cu un templu decât cu o clădire destinată cercetării. Acolo se aflau muzeul și expozitiile companiei Survey.

Am cotit la dreapta, plimbându-mă pe lângă monumente comemorative ale epocilor de aur, am ocolit Fântâna Eternă (care se presupune că simbolizează ideea că explorarea nu va înceta niciodată sau că universul e veșnic, așa ceva), am trecut pe lângă o pereche de birocrați care se certau și păreau nervoși, și m-am apropiat de clădirea Kolman, unde se aflau biroul directorului și colaboratorii săi apropiați.

Am urcat cele unsprezece trepte de la intrarea din față. Alex mi-a spus că reprezintă cele unsprezece nave care au alcătuit prima flotă a firmei. Opt coloane dorice susțineau acoperișul. La capătul porticului, un copil alerga pe scări trăgând un zmeu roșu, sub privirile mamei.

În spatele ușilor de la intrare se întindea un hol rece și stânjenitor, plin de plante, fotolii și mese. Avea tavanul boltit și un șir lung de ferestre, reale și virtuale, încadrate de draperii argintii, luxoase. Pe pereți atârnavu tablouri cu navele Survey în zbor pe lângă sori explodând sau sisteme inelare senine, cu oameni coborând din navete în postură de eroi care privesc peisaje extraterestre. PUTNAM SOSEȘTE PE HELIOTROP IV, scria pe o plăcuță explicativă. Sau DOCURILE JAMES P. HOSKINS DE LA STARDANCE. Genul de loc special amenajat pentru ca vizitatorul să se simtă cât mai lipsit de importanță.

Iat-o și pe Windy. Stătea de vorbă cu o persoană pe care n-o cunoșteam. Mă văzu și-mi făcu semn să aștept. Veni la mine după câteva minute.

- O vizită de curtoazie?
- De data asta, nu. Vreau autorizație să mă uit peste niște înregistrări.
- Pot să te ajut?
- Sigur.
- Bine. Apropo, ați aflat cine era hoțul?
- De pe Gideon V? Nu. Habar n-avem.
- Eu am făcut niște verificări. Mai mulți oameni au avut acces la raportul meu.
- Nu-i nimic.
- Îmi pare rău. Mai mult ca sigur că din pricina asta s-a întâmplat.
- Data viitoare o să fim mai atenți.
- Mă scoate din sărite.
- Las-o baltă.
- Păi, nu prea pot. Nu și dacă este cineva care dă informații pe baza cărora se fac descinderi la situri arheologice.

Gura i se întinse până ajunse o linie. Dumnezeu să-l ajute pe acel cineva, dacă-l prinde.

- Ce anume voiai să vezi?

Adam Wescott îndeplinise în total paisprezece misiuni pentru Survey, în decurs de cincisprezece ani, din 1377 până în 1392.

Am început cu cea mai recentă misiune în care a fost cu Margaret și le-am parcurs pe toate în sens invers. Poate că am exagerat, dar n-am vrut să-mi scape nimic.

Majoritatea zborurilor Survey au scopuri generale: alegi un grup de stele, te duci acolo, faci fotografii,

mășori cu senzorii tot ce-ți iese în cale și pleci mai departe. Adam era interesat în special de mecanica stelelor din clasa G, apropiate de faza de ardere a heliului. Trei misiuni, inclusiv ultima, se concentrau pe acest subiect. Cercetau și alte aspecte ale stelei centrale și sistemului planetar. Dar heliul era țelul. În consecință, toate stelele de pe itinerarul lor erau bătrâne.

Am vizitat fiecare sistem împreună cu ei. M-am uitat la imagini, am răsfoit detaliile fiecărui soare, constanta gravitațională, masa, limitele lui de temperatură, totul. Și, bineînțeles, am văzut familiile planetare. În cariera lor comună, au descoperit patru lumi vii, una în prima misiune împreună, una în a treia și *două* în a șaptea. Le-am auzit vocile, a lui, uniformă, de cercetător profesionist, întotdeauna calm și metodic, a ei – moale și supusă, în contrast izbitor, după părerea mea, cu înfățișarea ei de comandant.

I-am auzit vorbind când au crezut c-au găsit dovezi de inteligență într-o pădure care semăna uluitor de mult cu un oraș. Și-au păstrat tonul profesional, dar le-am simțit entuziasmul. Până când, peste câteva minute, și-au dat seama că se uitau la un fenomen natural. Au suferit o dezamăgire cruntă.

Probabil că *există* și altcineva în cosmos în afară de noi. Și de Muți. Mai sunt atâtea locuri necercetate. Unii experți sunt de părere că în momentul descoperirii unei a treia rase vom fi trecut de mult de stadiul uman.

Nu am găsit nici o mențiune despre epave sau despre Margolia.

Am făcut o copie a înregistrării. Îmi trebuia cineva priceput la procedurile de la Survey.

Shara Michaels era astrofizician, angajată la personalul de analiză. Responsabilitatea ei era să dea sfaturi conducerii superioare în legătură cu proiectele propuse: care meritau inițiate, care să fie puse pe lista de așteptare sau anulate fără probleme.

Am fost colege de școală și de chefuri, chiar i-am prezentat-o unui viitor soț. Unui fost viitor soț, de fapt, dar am rămas prietene, deși în ultimii ani nu ne-am prea întâlnit.

În tinerețe fusese regina frumuseții, femeia pe care n-ai fi vrut s-o vadă iubitul tău. Păr scurt, tuns în stil spiriduș, ochi albaștri ca marea, înclinație spre răutăți. Toată lumea o iubea.

Încă arăta bine, am constatat, când a venit la ușa biroului. Dar renunțase la atitudinea disprețuitoare. Era întruchiparea femeii de afaceri. Politicoasă, bucuroasă că mă vede, spuse că ar trebui să ne întâlnim din când în când. Simțeam însă o rezervă în atitudinea ei, pe care n-o avea în tinerețe.

– Ar fi trebuit să suni, îmi spuse, arătându-mi un scaun și așezându-se, la rândul ei. Era să nu mă găsești. Tocmai plecam.

– N-am știut c-o să trec azi pe la tine, Shara. Ai câteva minute?

– Pentru tine? Sigur că da. Despre ce-i vorba?

– Alex m-a pus pe treabă. Am fost la arhive.

– Tot muncă de sclav faci?

– Mai tot timpul.

Am discutat lucruri mărunte, pe urmă am trecut la ce mă interesa.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Ceru de băut pentru amândouă. Vin de pe insule.

– Spune!

– M-am uitat peste niște rapoarte vechi. De acum patruzeci de ani.

– De ce? Cauți ceva anume?

– Survey a avut o echipă formată din doi soți, Adam și Margaret Wescott. E posibil ca ei să fi făcut o descoperire neobișnuită într-una dintre misiunile lor.

– Când mergi în misiuni, dai frecvent peste lucruri neobișnuite.

Se referea la planete cu orbite bizare sau giganți gazoși din amestecuri de carbon și metan, să zicem.

M-am uitat la ea pe deasupra ochelarilor.

– Nu și peste anumite lucruri.

– De exemplu?

– Un artefact. O epavă. Legată de Margolia.

– De ce?

– De Margolia.

Își păstrase zâmbetul fermecător.

– Râzi de mine.

– Shara, acum o săptămână a venit la noi o femeie cu o ceașcă. E posibil ca obiectul să provină de pe *Exploratorul*.

Când am văzut că se încruntă a nedumerire, i-am dat explicațiile necesare. La sfârșit, părea amuzată. Poate dezamăgită că am tras o concluzie evident copilărească.

– Chase, îmi spuse ea, oricine poate produce o ceașcă.

– Are nouă mii de ani, draga mea.

Făcu ochii cât cepele.

– Am reușit să descoperim că aparținea soților Wescott. A fost luată din casa lor pe la 1390. De un spărgător.

– Dar nu știi de unde o avea Wescott?

– Nu.

– Poate-a cumpărat-o. Ai motive să bănuiești că provine de pe navă? Sau de pe, nu-și putu reține un zâmbet, Margolia?

– E o posibilitate.

– Una foarte îndepărtată.

Biroul Sharei se afla la etajul al treilea. Își decora pereții cu fotografii de stele în coliziune. Asta era specialitatea ei. Scrisese o teză de doctorat despre accidente din traficul interstelar și încă era dezamăgită că se născuse prea târziu ca să apuce ciocnirea dintre Delta Karpis și o stea pitică, în urmă cu șaiszeci de ani.

Una dintre fotografii mă intrigă: o imagine realizată pe computer a unei stele galbene gata să se ciocnească de o masă albă. Probabil, tot o stea pitică.

– Cât de des se întâmplă asemenea accidente? am întrebat.

– Coliziunile? Tot timpul se petrece câte una. Chiar și în clipa asta. Undeva în universul observabil.

– Păi, universul observabil e destul de vast.

– Încercam să-ți răspund la întrebare.

– Sunt multe resturi, am recunoscut. Dar eu am auzit doar de una singură în viața mea.

– Incidentul *Polaris*.

– Exact.

Shara zâmbi din nou, să-mi arate cât de ignorantă eram.

– Accidentele se petrec tot timpul, Chase. Nu le vedem pentru că au loc la distanță mare. Din fericire. Stelele nu se apropie niciodată una de alta, ci se îndreaptă spre roiuri...

Se opri să se gândească puțin.

– Dacă desenezi în jurul soarelui o sferă cu raza de un parsec, câte stele se vor acumula între cei doi aștri?

– Nici una, i-am răspuns.

De fapt, cea mai apropiată stea era Formega Ti, la distanță de șase ani-lumină.

– Corect. Dar dacă te uiți la un roi, cum e Colizoid, vei vedea jumătate de milion de stele adunate în aceeași sferă.

– Glumești.

– Eu nu glumesc niciodată. Se lovesc una de alta întruna.

Am încercat să-mi imaginez stele ciocnindu-se. Oare cum ar arăta cerul nopții într-un astfel de loc? Probabil că nu se întuneca niciodată.

– Vreau să te întreb ceva.

Shara își aranjă o șuviță rebelă.

– M-am gândit eu.

– Dacă vreau să plec într-o misiune, vin la tine cu un plan. Tu îl studiezi și, dacă e în regulă, îmi dai o navă și un pilot și plec la drum. Așa merg lucrurile, nu?

– E puțin mai complicat, dar în esență, da.

– Bine. În planul meu precizez ce sisteme stelare vreau să studiez. Există și un plan de zbor și, eventual, motive speciale pentru misiunea respectivă. Acum e *mai bine*?

– Da.

– Eu am fost în misiuni preliminare. Știu că după ele urmează alte zboruri, cu specialiști.

Shara mă aprobă cu o înclinare a capului.

– Cât de des? Dacă m-aș întoarce dintr-o misiune în care am vizitat, să zicem, douăsprezece sisteme, ce șanse sunt să meargă cineva înapoi și să le studieze?

– De obicei, cam jumătate dintre ele sunt revizitate.

– Zău? Așa multe?

– Sigur că da.

– Deci, dacă am găsit ceva și vreau să-mi țin gura...

– Nu vei trece sistemul în raportul misiunii. L-ai înlocui cu altul.

– Dar dacă aş proceda așa, v-ați da seama, nu?

Shara se arată stânjenită.

– Mă îndoiesc. Nu știu cum se lucra la Survey acum treizeci sau patruzeci de ani. Dar nu există motive să verifici raportul prin comparație cu planul

propus inițial pentru misiune. Nimeni nu are motive să mintă și, din câte știu eu, până acum nici nu au fost probleme.

- Mai există propunerile de misiuni?
- Cele din 1390? Nu cred.
- Vrei să verifici pentru mine?
- Stai puțin.

Îi puse întrebarea computerului. Am auzit amândouă răspunsul:

- *Propunerile se păstrează trei ani, apoi se șterg.*
- E mai mult decât am crezut eu, spuse Shara. Crezi că soții Wescott au găsit *Exploratorul* și au falsificat raportul?

- Se prea poate.
- De ce? S-ar fi ales cu laurii.
- Dar dacă au găsit nava, Margolia nu e pe undeva, prin apropiere? Ce-ar fi făcut Survey dacă ei și-ar fi anunțat descoperirea?

- Aha... făcut Shara, căzută pe gânduri.
- Exact. Ar fi trimis o mică flotă să caute Margolia. Deci marea descoperire ar fi fost atribuită altcuiva.

- Cred că da. Da.
- De-asta nu apare în raport, Shara. Soții Wescott au vrut să găsească ei Margolia. Ar fi fost cea mai grozavă descoperire. Pentru asta, trebuiau să nu scoată o vorbă despre *Explorator*.

Am auzit voci pe coridor.

- Dar computerul de pe navă, am continuat, ar fi înregistrat itinerarul exact al misiunii.

- Da.
- Deci și la el ar trebui să umbli, ca să poți falsifica înregistrarea.
- Da.
- Știu din experiență că nu-i așa de greu.
- N-aș zice. Sunt sigură că Margaret Wescott ar fi știut cum. Pedepsele sunt foarte dure dacă ești prins.
- Dar ei nu aveau cum să fie prinși.
- Probabil că nu.
- Avem acces la computerul din misiunile lor?
- Nu. Datele sunt șterse periodic, tot la câțiva ani. Nu sunt foarte sigură, dar oricum nu se păstrează treizeci de ani.
- Ei, ce-ai aflat? m-a întrebat Alex, când l-am sunat a doua zi dimineața.
- Nu prea multe.
- I-am povestit și mi-a spus că se așteptase la așa ceva.
- Cred că ne lăsăm purtați de entuziasm.
- Poate. Nu știu. Am o întrebare.
- Dă-i drumul.
- Știm ce sisteme au vizitat. Sau cel puțin pe care au pretins că le-au vizitat.
- Așa este.
- Știm în ce ordine au vizitat sistemele la fiecare zbor? Care a fost primul, care a doilea și așa mai departe?
- Am verificat înregistrările și am scuturat din cap.
- Nu.
- Ar fi bine de știut.
- De ce? Ce importanță are?

– E bine să ne formăm o imagine completă a faptelor. Se scărpină la tâmplă. Apropo, Fenn mi-a spus că a mai găsit date despre alte spargerii. Printre ele, și cea de la reședința Wescott. Iar în raport e inclusă și ceașca.

– Deci Amy va trebui să renunțe la ea.

– Mă tem că da. Însă nouă asta ne spune că soții Wescott știau că nu e o simplă ceașcă.

– Tot nu ne duce nicăieri.

– Poate că nu.

Alex avu o ezitare.

– Ce s-a întâmplat?

– A sunat Amy. Mi-a spus că a stat de vorbă cu Hap.

– I-a spus care-i situația?

– Mda. Cred că a vrut să se răzbune pe el. I-a zis cât de valoroasă e ceașca numai ca să-l facă să se zgârie pe ochi.

– Și...

– Se pare că Hap și-a ieșit din pepeni. A început să amenințe. Pe ea și pe noi.

– Pe noi? I-a spus că suntem implicați?

– I-a dat numele nostru. Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm, dar am vrut să știi și tu. Nu-ți dezactiva sistemele de siguranță.

În ziua următoare eram liberă, dar nu și pregătită să uit de Margolia. Am dejunat devreme și m-am făcut comodă pentru a urmări Sanctuarul, un thriller vechi de treizeci de ani despre colonia pierdută.

Filmul reda una dintre aventurile lui Sky Jordan, foarte populare la vremea lor. Pe Sky îl juca, în

toată seria aceea lungă, Jason Holcombe, un bărbat pe care l-am considerat întotdeauna cel mai sexy actor. În *Sanctuarul*, nava lui se apropie prea mult de un aparat extraterestru care-i absoarbe energia. E salvat de Solena, o frumusețe margoliană, interpretată de o actriță renumită pe atunci. Am scos-o din film, m-am pus pe mine în locul ei și am urmărit acțiunea.

Solena îl face pachet pe eroul căzut, îl scoate din nava lui moartă și, cu ajutorul unui scut de forțe care oprește scurgerea de energie, se îndreaptă spre casă.

Margolia e o lume de orașe strălucitoare și arhitectură imposibilă. Cetățenii ei duc un trai absolut lejer. (Nu se spune cum s-a ajuns la el.) Locul arată extraordinar. Munții sunt mai înalți, pădurile mai verzi, oceanele mai înspumate decât pe Rimway. Sunt doi sori gemeni care se deplasează împreună pe cer, trei sau patru luni și mai multe inele.

Dacă soții Wescott au descoperit un asemenea loc, tare mi-ar fi plăcut să-l vizitez.

Dar Margolia din film e amenințată de baylo-kieni, o hoardă de extratereștri malefici. Ei au cauzat scurgerea de putere. Au bot de șopârlă, nenumărate tentacule și ochi roșii înspăimântători, care lucesc pe întuneric. Mi-a fost imposibil să descopăr vreun avantaj al evoluției lor. Dar erau hidoși și-ți întorceau stomacul pe dos, ca orice monstru creat prin efecte speciale.

În pofida tehnologiei avansate, margolienii, izolați de restul omenirii de atâta vreme, au uitat cum să se

apere. Nu au nave de luptă și habar n-au cum să le construiască. Nu au specialiști în arta militară. (La un moment dat din trecut, s-a hotărât că forțele armate nu au ce căuta într-o societate iluminată.) Și, colac peste pupăză, sunt împotriva uciderii.

Tangus Korr e iubitul Solenei. E gelos pe Sky și complotează împotriva lui.

Solena își dă seama de planurile lui ascunse și trece de partea eroului principal, care, între timp, le dă margolienilor sfaturi tehnice. Extraterestrii se apropie cu rapiditate. Urmează o adevărată cursă pentru consolidarea forței de apărare. Se face turul noii nave a lui Sky, pe care margolienii o numesc *Vulturul Războiului*. E mică, dar încărcată până la refuz cu diverse obiecte.

Solena se îndrăgostește de Sky și îl duce în dormitorul ei. E noaptea de dinaintea luptei cu inamicul. Poate că nu se va mai întoarce. *Probabil* că nu se va mai întoarce. Vrea ca Solena să se ferească de rău, dar ea nu e de acord. În cele din urmă, cu obrajii brăzdați de lacrimi, ea își rupe nasturii bluzei, se descoperă și îl pune să aleagă: „*Dacă mă vrei, promite-mi că mă iei cu tine mâine.*”

De parcă avea de ales, bietul bărbat...

Ar trebui să mărturisesc aici că cel mai mult îmi place la simulări când mă văd pe mine în brațele eroului principal, reprezentantul binelui. Știu că femeile nu recunosc lucrul ăsta, mai ales dacă sunt și bărbați prin preajmă, dar nimic nu mă stârnește

mai mult decât să mă uit cum Jason Holcombe își exercită farmecele asupra mea.

Lucrurile o iau razna când reiese că, paradoxal, Tangus e plătit de baylokieni. Aproape că reușește să distrugă flota de-abia construită, dar după o bătălie disperată și o luptă corp la corp cu Sky, navele sunt lansate în siguranță.

Ceea ce știe publicul, dar nu și margolienii, e că inamicii se pot teleporta pe distanțe scurte. În toiul bătăliei, își fac apariția fulminantă pe puntea *Vulturului Războiului*.

Stăteam liniștită și urmăream acțiunea, când un baylokian se materializă exact în fața mea și mă amenință urlând printre colții firoși. Am țipat și am căzut de pe scaun.

– *Asta-i de-a dreptul înspăimântător*, comentă Carmen, computerul.

De pe jos, din mijlocul camerei, mă uitam la bătălia sângeroasă din jurul meu.

– Cei care fac asemenea lucruri ar trebui să fie închiși, am hotărât.

Am dormit toată după-amiaza, am luat cina în oraș, cu o prietenă, și m-am întors puțin înainte de miezul nopții. Am făcut un duș și m-am pregătit de culcare, dar m-am oprit o clipă să mă uit la râu și la regiunea adormită. Mă gândeam cât sunt de norocoasă, cât de sigură pe mine. O slujbă bună, o viață interesantă, o locuință frumoasă. Nu era Margolia, dar avea restaurante și teatru. Și dacă, în fiecare

noapte, nu făceai altceva decât să te uiți la simulări, vina nu era decât a ta.

Am stins lumina, mi-am așezat halatul pe scaun și m-am urcat în pat. Era întuneric în cameră, străluceau doar câteva pătrățele de lună pe podea și ceasul de pe șifonier. Mi-am tras păturile până la umeri, cuibărindu-mă în îmbrățișarea lor caldă.

Dimineată trebuia să mă întorc la serviciu.

Încercam să uit de sarcinile care mă așteptau a doua zi, ca să pot adormi, când Carmen mă anunță că aveam un musafir.

La ora asta? M-am gândit imediat la Hap.

– *O femeie*, preciză computerul.

Am auzit voci la ușă, Carmen vorbind cu cineva.

– *Chase, zice că o cheamă Amy Kolmer.*

Sigur nu venea cu vești bune. M-am întins după halat.

– Poftește-o înăuntru.

„Percepția e totul.“

Sursă necunoscută, aproximativ
secolul al douăzecilea, C.E.

Amy era agitată. Bluza îi atârna pe jumătate în afară, nu se pieptănase și se îmbrăcase în culori neasortate. Parcă trăsesese pe ea niște haine la repezeală. Când am deschis ușa, mă întâmpină cu un oftat – vai, ce bine că eram acasă –, se uită pe coridor, apoi năvăli peste mine în apartament. A avea o privire sălbatică.

– M-a urmărit, rosti. Acum câteva minute. Era chiar în spatele meu.

Avea ceva învelit într-o pânză roșie.

– Hap?

– Cine altul?

Se duse la fereastră și se răsuci să privească afară dintr-o parte.

- Îmi cer scuze, știu că e târziu.
- Nu-i nimic. Te simți bine?
- N-am știut unde să merg în altă parte.
- E-n regulă, așază-te. Acum ești în siguranță.

Cum m-ai găsit?

- Ești singura Chase Kolpath înregistrată.
- Bine, bine. Ai făcut ce trebuia.
- A venit la mine și-a bătut cu pumnii în ușă.

Striga să-i dau ceașca.

Își șterse lacrimile și încercă să se adune.

- Ce-ai făcut?
- I-am zis că-i *a mea*.

Începu să tremure.

- Am ieșit prin spate. Când se-nfurie, își pierde mințile.

Dădu la o parte pânza roșie, o bluză, și scoase la iveală ceașca.

- Dacă nu te deranjează, aș vrea s-o las la tine.
- Bine, dacă așa vrei.
- E mai în siguranță aici. Dacă pune mâna pe ea, n-o mai văd.

- Zici că l-ai văzut în spatele tău?

- Acum câteva minute. Când veneam pe alee.

Nu știu cum de m-a găsit.

„Nu i-ai spus chiar tu cum mă cheamă, gâsculițo?”

- Așa. Relaxează-te. O să fie bine. O să ne ocupăm de protecția ta.

- Zice că, de fapt, nu-i a mea. Că nu mi-a zis că pot s-o păstrez de tot.

- De ce n-ai chemat poliția, Amy?

- M-ar fi omorât. Nu știi cum e când își pierde cumpătul.

- Am înțeles.

- E nebun.

Mă gândeam cum intră singuri oamenii la apă pentru că nu-s în stare să-și țină gura.

- Ascultă-mă, i-am spus. În noaptea asta e mai bine să rămâi aici. Mâine mergem la poliție să facem o plângere și să cerem ajutor.

Amy scutură violent din cap.

- N-o să ne folosească la nimic. I-ar da drumul în două zile.

- Nu poți trăi așa. Până la urmă, tot o să rănească pe cineva. Dacă nu pe tine, pe altcineva.

- Nu, nu-i așa. Doar că-i trebuie timp să se liniștească.

Ne întrerupse vocea lui Carmen:

- *Chase, mai avem un musafir.*

Amy începu să tremure.

- Nu-l lăsa înăuntru, mă rugă.

- Calmează-te, nu-l las.

- Urmărește ceva.

Ușa mea are o încuietoare manuală. Măsuri de siguranță suplimentare, pentru că nu am încredere deplină în echipamentele electronice. Am coborât-o exact când s-au stins luminile.

- El a tăiat curentul. Are un *obiect...*

- Da.

- Întrerupe curentul cu el...

M-am gândit imediat la baylokieni și la dispozitivul de furat curent.

– Știu. Nu te agita. Suntem în siguranță. Carmen, ești aici?

Nici un răspuns.

– ...și nu mai funcționează nimic.

Ușa se zgudui sub o lovitură de pumn. *Mare*, greu.

– Deschide ușa, Amy.

Era grohăitul lui Hap, fără îndoială.

– Știu că ești aici.

– Pleacă, strigă Amy.

Alte lovituri de pumn. Luminată de lună și de un bec stradal, ușa mea se înclină. Amy țâșni de pe canapea și se ghemui de frică lângă geam. Dar eram la etajul al treilea. N-aveam cum să scăpăm sărind pe fereastră. Și nu aveam nici o ieșire prin spate.

– Să nu deschizi, mă imploră cu voce de șoricel.

Ușa bubuia de parcă Hap ar fi lovit-o cu barosul. M-am uitat repede pe geam și-am văzut că se aprindea lumina și în alte apartamente din clădire.

– Du-te în dormitor, i-am spus lui Amy. E o conexiune pe noptieră. Cheamă poliția.

Se uita la mine paralizată.

– Amy, am strigat.

– Bine, îmi răspunse abia vorbind.

– Pleacă, m-am adresat eu celui din spatele ușii.

Am chemat poliția.

Hap mă răsplăti cu o avalanșă de înjurături.

– Deschide, afurisito! Altfel îți fac și ție felul.

Amy dispăru în dormitor și închise ușa în spatele ei. Nu se încuia. Hap se apucă iar să dea cu pumnii și încuietorea începea să slăbească. Am pus ceașca pe canapea și am aruncat o pernă peste ea. Halal ascunzătoare. Apoi, bâjbâind pe întuneric, am tras perdeaua la intrarea în bucătărie și am închis ușa de la baie.

– Am un scrambler. Dacă intri, ai încurcat-o.

Chiar aveam unul, dar era pe acoperiș, în glisor. Bine l-am mai ascuns.

Hap îmi răspunse cu o ultimă bufnitură zdravănă. Ușa se sparse tremurând în balamale și lovindu-se de perete. Hap se năpusti în cameră, mare, greoi și hidos. Era o privesc înfricoșătoare. Nu m-am uitat prea atent la el când l-am vizitat, în circumstanțe mai pașnice. Era cu un cap mai înalt decât mine și poate de două ori mai greu. Purta un pulover gros negru, cu buzunare laterale imense și burdușite. M-am întrebat dacă-și ținea arma într-unul. N-ar fi avut nevoie de ea.

Aprinse o lanternă și mi-o vârî în ochi:

– Unde-i?

– Unde-i cine?

Am auzit voci pe coridor. Și zgomot de uși deschise. Am vrut să strig după ajutor, dar Hap îmi citi gândul și scutură din cap:

– Nici să nu te gândești, șopti.

Vecinul meu de vizavi, Choi Gunderson, apăru în prag. Am pățit ceva?

Choi era slab, sfrijit și bătrân.

- Nu, n-am pățit nimic.

Se uită la ușa spartă. Și la Hap.

- Ce s-a întâmplat?

- Un accident mărunț, mormăi acesta. E-n regulă, moșule.

- Oare ce s-o fi întâmplat de nu este curent.

O clipă m-am temut să nu încerce să intervină.
Speram să nu intervină.

- Habar n-am, i-o trânti Hap. Du-te mai bine la tine în cameră și așteaptă până vine cineva să repare.

Îi luminează cu lanterna ușa deschisă.

Choi mă întrebă din nou dacă era totul în regulă, apoi zise:

- Mă duc să-l chem pe Wainwright.

Proprietarul. Apoi se retrase și închise ușa.

- Bine, mi se adresează Hap. Nu ești așa de proastă cum arăți. Plimbă lanterna în jurul camerei. Unde-i?

- Hap, i-am spus, încercând să-mi păstrez tonul calm. Ce vrei?

Începu să spună ce vrea, dar se opri la mijlocul frazei ca să se holbeze la mine.

- Ești tipa cu sondajul.

Am făcut un pas către el.

- Da.

- Aia care a venit la mine acasă.

Venele de la gât îi pulsau vizibil.

- Așa este.

N-avea rost să neg.

Aș fi vrut să spun mai multe, nu știam exact ce, inventam eu pe parcurs. Dar mă întrerupse înainte să deschid gura.

– O ajuți să-mi tragă clapa.

– Nimeni nu-ți trage clapa, Hap.

Mă prinse de umăr și mă izbi de perete.

– Mă ocup de tine imediat, mârâi. Pe urmă proferă amenințări, „las’ c-o să vadă curvele astea ce-o să le fac“, se uită în bucătărie, trânti cu cotul niște sticle pe covor, verifică baia și se îndreaptă spre dormitor.

Se scărpină sub braț și împinse ușa. Fu nevoit s-o deschidă manual, pentru că oprise curentul. Lumină camera cu lanterna.

– Ieși de-acolo, Amy, strigă.

Femeia țipă, iar el intră după ea. Am căutat o armă în timp ce lumina lanternei făcea tumbe prin dormitorul meu. Amy când îl implora, când țipa.

Hap o scoase afară de păr. Ea ținea conexiunea în mână.

– Poliția e pe drum, am spus, cât am putut de ferm. Cel mai bine ar fi să dispari.

Dar Amy n-o să primească niciodată laude pentru inteligență.

– N-am chemat-o. N-am vrut să-ți fac necazuri.

– Deja mi-ai făcut o groază de necazuri, târfo.

Îi smulse conexiunea, o aruncă pe podea și-o călcă în picioare. Apoi o trase pe Amy lângă el, îi răsuci brațul la spate și-o târî la ușa de la intrare, pe care-o închise cu piciorul. Ușa se deschise din nou. Nici a doua lovitură nu ajută la nimic, așa că o trase

pe Amy în direcția mea. Pe urmă blocă ușa cu un scaun. Mulțumit că n-o să vină nimeni să ne strice petrecerea, își îndreaptă atenția spre noi.

– Și acuma, *doamnelor*, hai să vorbim despre ceașcă.

Puse lanterna pe o măsuță și o trânti pe Amy pe sofa, fără să mă scape din ochi.

Era mai rapid decât părea.

– Mă bucur că te văd din nou, Kolpath. Ești dealer de antichități. N-ai nici o legătură cu vreo firmă de sondaje, nu? Ce-ai căutat la mine acasă?

Mânile i se terminau cu pumnii ca doi bolovani cărnoși. Orice luptă ar fi început, s-ar fi sfârșit într-o clipă.

Din hol se auzeau voci.

– Am crezut c-o să găsesc și alte obiecte de genul ceștii.

N-avea rost să mint.

– Nu ți-a fost de-ajuns c-ai furat ceașca, nu?

O prinse pe Amy de braț și-l răsuci. Ea țipă.

– Ia zi, iubire, unde-i?

– Dă-i drumul! am strigat și-am făcut un pas spre ei.

Dar Hap o strânse și mai tare. Amy plângea.

Îmi trebuia o armă.

În spatele nostru, pe un raft, era o statuie solidă de bronz a lui Philidor cel Mare. Nu m-am uitat la ea, să nu-i atrag atenția asupra ei. Știam oricum că e acolo. Dacă l-aș putea distrage cumva...

Hap se aplecă asupra lui Amy.

– Unde-i ceașca?

Amy se uită în jur, nesigură. Nu știa ce se întâmplase cu vasul.

– Probabil c-am lăsat-o în dormitor.

O ridică în picioare cu forța și-o târî spre ușa deschisă.

– Ad-o-ncoala!

Fata porni, clătinându-se. Eu ascultam vocile din hol. În afară de Choi, vecinii mei erau o femeie tânără timidă și un bătrân de nouăzeci de ani. Nici o șansă de ajutor din partea lor. Speram să fi chemat cineva poliția.

Amy se întoarce și spuse că nu găsisese ceașca. Nu mai știa ce făcuse cu ea. Înainte ca Hap s-o pocnească, am tras perna și i-am arătat-o. Își arată dinții într-un rânjet larg, o luă, o admiră, scutură din cap de parcă s-ar fi întrebat cine-ar fi zis că gunoiul ăsta valorează ceva, și-o îndesă în buzunar. Am auzit un pocnet și m-am strâmbat. Vasul călătorise nouă mii de ani ca să fie spart de un barbar.

– Cât îi de valoroasă?

Vorbea mai degrabă cu peretele, căci se uita la un punct alb dintre mine și Amy. Oricare din noi i-ar fi putut răspunde.

– Probabil vreo douăzeci de mii, i-am răspuns.

– Bine.

Se uită la buzunar.

– În regulă.

Stăteam și ne întrebam ce să facem mai departe. Hap îi făcu semn lui Amy să se așeze iar pe canapea.

Ea îl ascultă, iar el ridică lanterna spre mine. Mi-am acoperit ochii cu mâna, să mă feresc de lumină.

– Dacă pleci acum, sunt gata să uit ce s-a întâmplat.

Păi da, dar după ce găsesc o cale să-l dau afară.

– Da, spuse Hap, cu un rânjet rece. Știu c-o să uiți, că, dac-o să-mi faci vreodată probleme, îți rup gâtul ăla frumos.

Îmi dădu de înțeles că nimic nu i-ar face plăcere mai mare.

– Așa, continuă el. Uite cum facem.

Încă un rânjet. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, mă pocni peste maxilar și mă trânti la podea.

– Ridică-te! îmi ordonă.

Vedeam stele verzi, iar podeaua se clătina.

– Mai vrei una?

Ridică piciorul, amenințându-mi coastele.

– *Ridică-te!*

M-am uitat la el. L-am zărit pe Philidor cu coada ochiului. N-aveam cum să ajung la el. M-am ridicat cu greu, proptindu-mă de canapea. Mi se învârtea capul.

– Uite ce-o să faci, Kolpath.

Nu-mi dădea de ales. Avea o charismă de invidiat. Gustul lui Amy în materie de bărbați era de invidiat.

– O să dai un telefon. Sună pe oricine trebuie. Și transferă douăzeci și două de mii în contul meu.

Scoase un card.

– Ăsta-i numărul. O să-ți vând ceașca. Facem o tranzacție cinstită.

M-am hotărât că nu-i bine să-l contrazic.

- E-a mea, să știi. A fost în familia mea de generații întregi. Numai eu am dreptul la banii ăștia.

Numai el...

Scotoci în buzunarul în care vârase ceașca și scoase o conexiune.

- Dă telefon! îmi ordonă, întinzând-o spre mine.

- Nu știu pe de rost numerele de cont. Am nevoie de computer.

Își ridică pumnul și se pregăti să mă lovească, dar se răzgândi. Dacă mă scoate din circuit, nu mai obține banii. Așa că duse iar mâna în celălalt buzunar, cel stâng, și scoase o plăcuță albastru închis. Se jucă puțin cu ea și se aprinse lumina. Ledurile lui Carmen începură să pâlpâie.

- N-o să-ți meargă. Poliția o să descopere banii.

- Nu, mă opri, zâmbind la naivitatea mea. E o rețea. Banii se plimbă de colo-colo. N-o să știe nimeni de ei.

Nu intenționase să spună asta, ar fi însemnat că viitorul meu și al lui Amy ar fi fost cam scurt. Scoase din buzunar un scrambler și mă amenință cu el.

- Haide!

- Carmen?

- *Da, Chase?*

Vorbea pe un ton neobișnuit, grav, aproape masculin, semn că voia să ajute cum putea.

Am luat cardul lui Hap și l-am ridicat în fața cititorului.

- O să transferăm douăzeci și două de mii.

- Ia stai! mă întrerupse Hap. Câți bani ai în cont?

- Nu știu, trebuie să mă uit.

Mă lovi din nou. De data asta nu m-a luat chiar prin surprindere, căci am pășit lateral și am redus impactul. Dar tot m-a trântit la podea.

- Las-o-n pace! strigă Amy. Nu ți-a făcut nimic.

- Cât? repetă el.

Nu știam, așa că i-am trântit o cifră aproximativă:

- Destul. Vreo douăzeci și patru de mii.

- Zi treizeci!

Mă împunse cu scramblerul în stomac, mă apucă de păr și mă ridică în picioare.

- Mi-ai făcut o groază de necazuri, Kolpath.

Mă trase de păr.

- Golește contul!

Ar fi trebuit neapărat să facă un duș. Și să cumpere o apă de gură.

- Trece tot ce ai aici! porunci, și bătu cu degetul în card.

Orice îndoială am fi avut eu sau Amy în legătură cu planurile lui, acum o înlăturase.

Stătea în fața canapelei, să ne vadă pe amândouă. Dar nu cred că era îngrijorat.

- *Din ce cont executăm transferul?* întrebă Carmen, pe ton plat, dezinteresat.

Nu aveam decât unul. Îmi sugera un plan de acțiune. Poate din contul baylokian?

Baylokian? Sky Jordan?

Jordan în luptă cu monștrii teleportați.

Să nu aud pe nimeni că nu sunt receptive computerele.

- Da, am răspuns, încercând să par supusă. Hai să-l folosim pe acesta.

- Cât ai în contul baylokian? se interesă Hap.

- Patruzeci și două de mii. Și ceva mărunțiș.

- Mai bine arată-mi.

Se uita la mine și la Amy, plimbând arma înainte și înapoi, să ne aibă pe amândouă în raza ei. Arăta amenințător și mulțumit de sine în același timp. Baylokianul sări brusc în cameră, mârâind și scuipând.

Hap tresări.

Monstrul răcni și trase. (Amy țipă.) Deschise botul și azvârli un tentacul spre capul lui Hap, care trase o dată și se împiedică de un suport pentru picioare, căzând pe spate.

Ar fi trebuit să-i iau arma. Dar eram fixată pe Philidor. L-am apucat de pe raft când Hap căzuse la pământ. Fantoma răcni și dispăru. L-am lovit cât de tare am putut. Se auzi un *pocnet* puternic. Țipă și ridică ambele brațe să se apere. Carmen opri secvența de realitate virtuală. L-am lovit a doua oară și începu să curgă sânge. Amy sări ca arsă de pe canapea, implorându-mă să încetez. Oamenii de pe hol dădeau cu pumnii în ușă. Am pățit ceva?

Am vrut să-l mai pocnesc o dată pe Hap. Amy se lăsă în genunchi lângă el și-mi blocă lovitura.

- Hap, iubitule, ești teafăr?

Poate că nu pricep eu astfel de situații, dar îmi venea să-i trag și ei una la mir.

„Am fost de față când *Exploratorul* a părăsit orbita, la 27 decembrie '88. Hotărâsem să rămân. Am văzut cum sora mea și câțiva prieteni de-o viață se îndreptau spre o destinație îndepărtată, despre care nimeni nu știa nici cum se numește, nici unde se află. Știam, în timp ce urmăream cu privirea nava gigantică alunecând pe lângă docuri și pornind să străbată întunericul, că niciodată nu voi regreta decizia luată. Și că n-aveam să-i mai văd nicicând.“

Autobiografia lui Clement Esteban, 2702 C.E.

A doua zi dimineață, când am intrat în birou, Alex mă întreabă ce-am pățit la buză. Eram deja sătulă de *Explorator*, de ceașcă și de margolienii.

– A trecut Hap pe la mine.

– *Poftim?*

Se făcu roșu la față.

- Ai pățit ceva? Unde e acum. Hai, stai jos, Cât de tulburată arătam?

- N-am nimic, l-am asigurat. Doar niște vânătăi.

- Unde-i acum? Ticălosul naibii!

Cred că era prima oară când îl auzeam pe Alex înjurând.

- Am vorbit cu Fenn de dimineață. Mi-a zis c-o să-l țină la răcoare o vreme. Acum chiar a întrecut măsura. A atacat-o pe Amy de două ori și le-a mai agresat și pe alte iubite de-ale lui. Poate-au ajuns, în sfârșit, la concluzia că nu reacționează la tratament.

I-am povestit ce s-a întâmplat. Râse cu gura până la urechi la faza cu baylokianul.

- Excelent! O idee strălucită!

- Da. A fost a lui Carmen.

- Cine-i Carmen?

- Computerul meu.

Se uită cu ochi mijiți la vânătăile mele și-mi spuse că spera ca Hap să nu mai umble liber pe stradă. Pe urmă se așează lângă mine.

- Dar Amy?

De obicei, când vin la serviciu, mă salută, mă anunță care sunt prioritățile zilei și merge sus, să vadă cum merge piața. De data asta nu-și găsea cî-vintele. Se bucura că nu e nimic grav, că nu fusesem rănită în urma acestor momente de groază. Sări de pe scaun și se întoarse peste câteva minute cu cafea și pâine prăjită.

Ce bine că n-am pățit nimic, repetă el. Sigur nu sunt rănită? Am fost la doctor? N-am apucat să-i închid gura, că mi-a luat-o înainte:

– Înainte să renunțăm la margolieni, mai e o pistă pe care aș vrea s-o verifici. Dacă te simți în stare.

Așteptă până trecură câteva secunde, necesare să-mi dau seama că, de fapt, printre urările de sănătate, îmi dădea o sarcină.

– E ultima, îți promit. Dacă nici acum nu ajungem nicăieri, lăsăm totul baltă.

– Ce vrei să fac?

– Mattie Clendennon. A fost colegă cu Margaret la școala navigație și au fost apropiate.

– Bine, dă-mi numărul ei. Vorbesc imediat.

– Nu-i chiar așa simplu.

Încă o tură în jurul lumii, mi-am zis.

– Nu, repetă el.

Se simțea cu musca pe căciulă. Greu ajunge Alex Benedict să se simtă vinovat.

– Se pare că-i puțin sărită.

– Îl întrece pe Hap?

– Nu, nu în felul ăla. Dar îi place să locuiască singură. Nu prea vorbește cu nimeni.

– Adică e offline.

– Da. Va trebui să te duci la ea.

Îmi arată o fotografie.

– Are peste optzeci de ani și locuiește în Wetland.

Greu de crezut că Mattie Clendennon era așa de tânără. Albise, arăta subnutrită, de-a dreptul epuizată.

Fotografia fusese făcută cu doi ani în urmă. Mai era în viață?

Alex mă asigură că era. Așa că a doua zi dimineață am luat expresul de noapte (de ce i-o fi zicând așa?) și am ajuns la Paragon după-amiază. De acolo am luat trenul la Wilbur Junction, unde am închiriat un glisor cu care am parcurs ultima sută de kilometri până la Wetland¹. În ciuda numelui, locul se află în mijlocul Marelui Deșert Nordic. În secolul trecut, când era la modă să-ți faci concediul în deșert, orașelul fusese o stațiune turistică renumită. Dar vremea ei venise și trecuse, turiștii plecaseră, antreprenorii renunțaseră la proiecte și nu mai rămăseseră decât cei două mii de locuitori.

De la distanță, orașul mi se păru destul de întins. Vechile hoteluri se îngrămădeau în partea de nord a parcului acvatic. Spațiile antigravitaționale din centru, în care dansatorii și patinatorii plutiseră cândva în voie, semănau cu un vas uriaș, iar imitațiile egiptene – piramidele, Sfinxul – se luptau cu vântul la marginea de vest a orașului. Aici, în vremurile bune, veneai cu prietenii, călăreai un drom (animalul de pe Rimway care semăna cel mai bine cu cămila) și porneai în explorarea glorioasei lumi a trecutului. Templul lui Ophir la răsărit, Palatul Grădinilor, al lui Japhet cel Groaznic, la câțiva kilometri depărtare (de unde, dacă erai vigilent și știai să călărești bine, scăpai cu viață și cu toate bunurile

¹ Mlaștină (n. tr.).

asupra ta). Un loc în care veneai ca să scapi de realitatea virtuală și să trăiești aventura *adevărată*. Într-o anumită măsură.

Dar asta a fost mult înaintea mea. Mi-ar fi plăcut să petrec un timp acolo în vremurile bune. Astăzi stăm prea mult închiși în casă. Totul e artificial, cum a spus cineva. Nu-i de mirare că majoritatea locuitorilor sunt supraponderali.

Străzile erau liniștite. Doar câțiva rătăceau de colo-colo. Niçi urmă de copii.

Aveam o adresă. Numărul 1 pe alea Nimrud. Însă Carmen nu reușise s-o localizeze, așa că mergeam la întâmplare. Am văzut puține piste de aterizare, toate private. Dacă voiai să cobori, rămânea doar deșertul.

Am aterizat lângă o clădire de piatră cu aspect de pagodă uriașă și am coborât din glisor pe nisip. Soarele strălucea implacabil, dar aerul era mai degrabă rece decât fierbinte. Nu la așa ceva mă așteptam.

Am întrebat câțiva trecători dacă știu unde-i situată strada, dar au scuturat din umeri.

– Încercați la City Center, m-a sfătuit unul, arătând spre pagodă.

Peste cinci minute am intrat și m-am oprit în hol. Arăta de parcă l-ar fi ocolit istoria: mai multe lifturi în peretele de vizavi, scaune și canapele uzate răsfirate peste tot. Am văzut o singură persoană, un bărbat în vârstă așezat pe o canapea, cu ochii într-un laptop.

M-am apropiat de recepție. Își făcu apariția un avatar masculin, proaspăt și plin de solitudine.

Păr negru, pieptănat pe spate, trăsături plăcute, ochii puțin mai mari decât ai unui om.

– Da, doamnă. Mă numesc Toma. Cu ce vă pot fi de folos?

I-am dat adresa. Se arată nedumerit.

– Nu e pe hartă. Sunteți amabilă să așteptați o clipă, până mă consult cu șeful meu?

Nu lipsi nici un minut.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. E lângă Muzeul Nimrud. Fostul Muzeu Nimrud. Acum e proprietate particulară.

Muzeul, unul dintre punctele de pe traseul caravelor de turiști care plecau din Wetland, era la nouă kilometri de oraș.

Mattie Clendennon locuia într-un palat. Ziduri de piatră înalte, turnuri la fiecare colț. Intrare boltită, un șir de trepte mari, păzite de sculpturi ale unor oameni în haine de epocă. Ferestre imense. Luminatoare înclinate. Steaguri și parapete. O curte interioară întinsă, plină de statui, arbuști și copaci. Apa care țâșnea din fântână stropea aleea. Singurul semn de paragină era o piscină prăfuită, într-un portic din partea de est a clădirii.

Am vrut să aterizez în curte, dar m-am răzgândit. Am preferat să cobor în fața intrării principale. Am salutat cu ajutorul conexiunii, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am ieșit, mi-am strâns jacheta din cauza vântului rece și am petrecut următoarele minute admirând clădirea. Oficial, orașul pretindea că avanposturile

străvechi din jurul lui erau autentice, adică așa arătaseră și *trăiau* Ninive, Hierakonpolis și Micene în epoca lor de glorie. Conform laptopului meu, Nimrud făcuse parte din Imperiul Asirian.

Adevărul era că singurul lucru pe care-l știam despre asirieni era versul din Byron.

Am urcat scările de la intrare (tăiate la dimensiunile originale, după cum susțineau autoritățile), am trecut pe sub arcadă și m-am oprit în fața unor uși din lemn sculptate. Masive, de două ori mai înalte decât mine. Inelele de fier erau inserate la nivelul ochiului. Am tras de unul.

O voce de femeie, nu de computer, mă întrebă:

– Cine e, vă rog?

– Chase Kolpath. O caut pe Mattie Clendennon.

– Pentru ce? Nu te cunosc, Kolpath.

– Sunteți doamna Clendennon?

– Cine altcineva să fiu?

Un mormăit.

– Sunteți amabilă să stăm de vorbă câteva minute despre Margaret Wescott?

O pauză lungă

– Margaret a murit de mult. Ce-ar mai fi de vorbit despre ea?

Ușile de lemn rămaseră nemișcate. Ornamentele sculptate erau cu pisici la vânătoare, bărbați cu coifuri și scuturi de război. Și nenumărate bărbi ascuțite. Fiecare bărbat avea barbă.

– Pot să intru?

– Nu sunt singură, mă preveni vocea.

- Nu-i nimic. Nu vreau să vă fac nici un rău, doamnă Clendennon.

- Ești prea tânără s-o fi cunoscut.

- Aveți dreptate. N-am cunoscut-o. Dar fac un studiu despre ea.

- Lucrezi la ziar?

- Sunt anticar.

- Zău? Ciudat mod de a-ți câștiga existența.

- E o provocare.

Încă o pauză lungă. Se auzi un declic și se deschise o ușă.

- Mulțumesc! am spus.

- Mergi drept înainte până la capătul pasajului. Apoi faci la stânga și treci printre draperii.

Am mers pe o podea de piatră până într-o cameră umbroasă. Pereții erau acoperiți de cuneiforme, iar pe cilindrii de piatră montați peste tot se vedeau regi acceptând tribut, arcași în vârful unor turnuri identice cu acelea care înconjurau palatul, războinici luptându-se cu topoare, creaturi lucioase coborând tăblițe din cer. Rasteluri cu topoare, sulite și săgeți decorau pereții laterali. La ușă se afla o stivă de scuturi.

Am urmat instrucțiunile și, printr-o altă ușă, am trecut într-un coridor larg, am luat liftul până la etajul al patrulea și am făcut la stânga, într-o sală de așteptare. Am auzit încălțări lovind podeaua. Mattie Clendennon apăru lângă mine. Fotografiile n-o avantajau. Mă așteptam la o femeie pipernicită, pe jumătate nebună. Mattie era dreaptă ca un soldat,

radia energie și călca pe podeaua de piatră ca o pisică. Înaltă, impunătoare, suplă, cu ochi gri-verzui și trăsături intense.

– Bine ai venit, Chase Kolpath! mă întâmpină. Nu am parte de mulți vizitatori.

Purta haine de culoarea nisipului și o pălărie de soldat, din cele pe care le iei când mergi să faci excavații. Dar femeia de optzeci de ani din fața mea nu arăta deloc ridicol în asemenea ținută.

– Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Clendennon.

Gazda mea își mută privirea de la mine la gravurile din jur.

– Aici s-a descoperit *Epopaea lui Ghilgameș*, mă informă.

– Într-adevăr?

Încercam să par surprinsă, crezând că femeia nu e în toate mințile. Dar îmi ghici reacția falsă.

– Nu chiar aici, evident. E o copie a palatului de la Khorsabad. Acolo a găsit George Smith tăblițele.

Mă conduse pe un coridor lung. Piatra fu înlocuită cu draperii de mătase, covoare groase și mobilă de lux. Am cotit într-o cameră cu scaune și o canapea modernă. Cele două ferestre se ascundeau după draperiile care mascau lumina soarelui.

– Stai jos, Kolpath. Și spune-mi ce te aduce în casa lui Sargon.

– E un loc magnific, am spus. Cum de locuiți aici? Ridică o sprânceană cărunță.

– Un compliment ironic? E vreo problemă?

- Nu. Mi se pare doar puțin neobișnuit.

- Unde mi-ar fi mai bine?

Mă studie, hotărând dacă sunt prieten sau alt-
ceva, apoi reveni la o atitudine mai amabilă.

- Vrei să bei ceva?

În timp ce pregătea două cocteiluri, am tras
draperia la o parte și m-am uitat pe geam.
Wetland, care ar fi trebuit să apară la orizont,
dispăruse. În locul lui, se înălța un oraș de mina-
rete și turnuri.

- Bagdad, îmi explică ea, în vremurile bune.

Era o proiecție.

- Minunat! am exclamat.

- Ar trebui să-l vezi noaptea, când e luminat.

Îmi oferi băutura.

- Mi-am dat seama că nu mă atrăgea prea mult
viața pe Rimway. Așa că am preferat o altă epocă,
mai interesantă.

M-am uitat în jur, la aparatul de climatizare,
pereții sintetici și capacitățile de realitate virtuală.

Doamna Clendennon râse.

- Asta nu înseamnă că sunt o idioată. Aici am
tot ce-i mai bun din ambele lumi. Bagdadul e ro-
mantic, dar trebuie să te ții la distanță de el.

Am gustat băutura și am lăudat-o.

- E preferata mea.

Vru să se așeze, dar se răzgândi.

- Kolpath, hai să-ți arăt ceva.

Ne-am întors pe coridor, am cotit de două ori,
am străbătut câteva încăperi și am ajuns într-o

cameră enormă. Soarele pătrundea în ea numai cât să te nu te pierzi prin întuneric. Era plină cu vase de ceramică și cilindri de piatră, toți gravați.

– Fiecare grup e o poveste. Acolo, faptele lui Sennacherib. La dreapta, gloria lui Esarhaddon. Dincolo – scoase o lanternă, o aprinse și o îndreptă spre un podium –, însuși Tronul de Cristal.

Obiectul sclipea impresionant în lumina lanternei.

– Ce e Tronul de Cristal?

– Sargon, draga mea. Doamne, dar n-ai prea fost educată, nu-i așa?

– Uneori am și eu aceeași impresie.

Râse – un clinchet de cuburi de gheață.

– Sunteți un fel de ofițer de pază, așa-i?

– Un fel. De fapt, computerul e responsabil cu siguranța.

Zâmbi.

– În caz că-ți vine vreo idee...

– Nici prin cap nu-mi trece, am liniștit-o. N-am ce face cu un tron de cristal.

Ne-am întors în camera de zi, unde doamna Clendennon mai pregăti un rând de băuturi.

– Ei, ia zi, ce voiai să afli despre Margaret de ai venit până la palat?

– Ați fost prietene apropiate, nu-i așa?

– Margaret Wescott.

Se uită în jur, ca și cum căuta ceva cu privirea.

– Da. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea.

– În ce sens?

– Era o femeie extraordinară. Îi păsa de toate. Dacă te împrieteneai cu ea, puteai fi sigură că-ți stătea alături la nevoie.

– Dar Adam? Cât de bine l-ați cunoscut?

Își luă o clipă de gândire.

– Adam era de treabă. Ca majoritatea bărbaților. Puțin cam lent. Absorbit de sine. Nu cred c-a apreciat vreodată suficient ce avea. La ea mă refer.

– Considera c-o merită?

Un surâs, apoi:

– A, da. Era prea ocupat cu stelele, cu lucrurile aflate la distanță prea mare, ca să le vadă pe cele din fața nasului.

– Dar nu se purta urât.

– Vai, nu. N-ar fi făcut rău nici unei muște. O iubea. Numai că dragostea lui era limitată. O iubea pentru că era atrăgătoare din punct de vedere fizic, le plăceau aceleași lucruri și aveau o pasiune comună, să zboare dincolo de hotarele cosmosului. În plus, era mama fiicei lui.

Își plimbă din nou privirea prin cameră.

– E cam deprimant aici. Ești drăguță să tragi draperiile?

Le-am tras și am lăsat soarele înăuntru.

– Mult mai bine. Mulțumesc! Ai cunoscut-o pe fiica lor, Delia?

– Da.

– Un copilaș tare dulce. Seamănă mult cu mama ei.

Se opri, evident cu mintea în trecut. Am profitat de moment:

- V-a sugerat Margaret vreodată că ea și Adam au făcut o descoperire neobișnuită în zborurile lor?

- Da, sigur. Știai?

- Știu că au găsit ceva.

- Îmi spunea întotdeauna să nu mai povestesc nimănui.

- Ce-au găsit?

Reveni în prezent și se uită la mine atentă, să vadă dacă se poate încrede în mine sau nu.

- Nu știi?

- Nu. Am aflat doar despre o descoperire, dar nu sunt sigură ce anume. Au găsit Margolia?

Mă țintui cu privirea.

- Au găsit *Exploratorul*, preciză ea.

- *Exploratorul*.

- Da. Știi despre ce vorbesc?

- Da.

- S-au întors la navă de mai multe ori, încercând să extragă informații. Dar era prea veche.

- M-am gândit eu.

- Sperau să afle unde era Margolia.

- Dar n-au aflat.

- Nu. Însă nici n-au mai avut timp. Încă se ocupau de problemă când au plecat la schi, în excursia aia nefericită.

- Unde-i *Exploratorul*?

- Nu știu. Mi-a spus odată, dar nu-mi aduc aminte. Mi-a dat niște coordonate. Niște numere, dar cine le mai ține minte?

- Sunteți sigură?

- Foarte sigură.

- Vi le-a scris?

- Și dacă mi le-a scris, a fost foarte demult.

Îmi oferi încă un zâmbet.

- Îmi pare rău. Știu că nu asta voiai să auzi de la mine.

- Nu-i nimic. Deci au găsit *Exploratorul*.

- Da.

- De ce n-ai spus nimănui?

- Cred că nu voiau. Nici ție nu ți-aș fi spus, dacă n-ai fi pomenit de *Margolia*. Cunoșteai deja povestea, în parte. Așa că mi-am zis că nu fac nici un rău. Mă privi precaută. Sper că nu mă înșel.

- Nu am nici un interes să pătez reputația cuiva. Am înțeles că s-au urcat la bordul navei.

- Așa este.

- Îmi puteți spune ce au văzut?

- O navă moartă.

Coborî vocea, ca și cum s-ar fi aflat într-un loc sacru.

- Și un efectiv complet.

- Un echipaj?

- Un efectiv de pasageri. N-am să uit niciodată fața lui Margaret când mi-a povestit.

Dumnezeule, m-am gândit, în nava aia încăpeau nouă sute de oameni.

- S-au pierdut împreună. Indiferent ce s-a întâmplat, s-au pierdut împreună.

Când m-am întors la birou, mă aștepta un apel de la Delia Wescott.

– Am ceva ce cred c-ai dori să vezi. Poți veni pe insulă?

Delia locuia pe Sirika, la câteva sute de kilometri depărtare, la sud-est de Andiquar. Mi-a dat indicații cum să ajung și am luat repede un tren spre Wakkaida, o comunitate pe coasta marină. De acolo m-am urcat într-un taxi, m-am așezat pe banca din spate și m-am relaxat în timp ce vehiculul se ridică deasupra țărmlui și porni spre mare.

Se înserase. Cerul era senin, iar la răsărit pâlpăiau primele stele. Taxiul trecu pe lângă o pereche de insule întinse și se înscrie în traficul local. Sirika se ghicea la orizont. Un loc obișnuit, mai degrabă un refugiu pentru bogătașii înclinați spre izolare. Populația nu depășea câteva mii de locuitori.

Casele erau enervant de mari, cu coloane, colonade și piscine. Toate aveau hangare pentru bărci, mai arătoase decât orice locuință obișnuită.

Taxiul se înclină spre o vilă situată pe un vârf de deal, în mijlocul unor pajiști vaste. Era modestă, în comparație cu cele din vecinătate. Lateral, se înălța o casă de oaspeți. Coboram spre pista de aterizare, când Delia mă contactă pe circuit.

– Chase, bine ai venit la Sirika!

Se deschise o ușă. Doi copii, un băiat și o fată, tâșniră pe alee. Delia venea în urma lor.

Taxiul ateriză în strigătele de bucurie ale copiilor. Am coborât. Delia mă prezentă celor doi puști. Voiau să se uite în taxi, așa că l-am reținut puțin, înainte de a-l plăti. Pe urmă o luară la fugă, însoțiți

de avertizarea fermă a mamei: nu vă depărtați prea mult, cina e aproape gata. Îi urmări cu o privire mândră până dispărură în spatele unui grup de copaci.

– E lung drumul de la Andiquar, dar mă bucur că ai reușit să vii.

– Am luat o carte bună cu mine.

Am intrat în casă. Un interior somptuos, cu tavan înalt, o seamă de lucrări de artă originale, podea de marmură.

– Soțul meu e plecat într-o călătorie de afaceri. M-a rugat să-ți spun că-i pare foarte rău că nu e aici.

Mă conduse în camera de zi, o încăpere mică, intimă, fără îndoială, locul în care familia prefera să se adune. Două fotolii, o canapea, o măsuță de cafea de culoare închisă, pe care stătea o cutie de metal. Se auzea muzică. L-am recunoscut pe Bullet Bob și trupa Ricochets.

– Știu că ești nerăbdătoare să afli de ce te-am rugat să vii. După ce m-ai întrebat de *Explorator*, am sunat-o pe mătușa Melissa. Ea m-a îngrijit după moartea părinților. Nu știa despre nici o descoperire, dar ea și tata nu erau deloc apropiați. N-o interesa spațiul cosmic.

Am vorbit cu ea, așa cum ți-am promis. La început mi-a spus că nu rămăsese nimic să merite atenția. De la părinții mei, vreau să zic. Dar s-a pus pe căutat și m-a sunat ieri, să mă anunțe că a dat peste ceva.

Delia arată spre cutie. I-am urmărit privirea și-am înclinat din cap. Deschide-o.

Înăuntru era o cămașă albă învelită în plastic. Avea emblema de pe ceașcă, vulturul.

– E foarte frumoasă.

– Melissa mi-a spus că mai erau și alte lucruri. Haine, bocanci, electronice. Discuri de date.

– Dumnezeu! Ce s-a întâmplat cu ele?

– Le-a aruncat. Le-a păstrat câțiva ani, dar se învechiseră, iar electronicele nu păreau să facă mare lucru. Nu erau compatibile cu nimic, deci n-a văzut nici un motiv să le păstreze. A ținut doar cămașa, ca amintire.

– A aruncat și discurile?

– Mi-a zis că a aruncat totul.

Oftă. Am oftat și eu, la rândul meu.

– Acum am ajuns la motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine.

Arăta îngrijorată.

– Să-l auzim.

– Dacă ai dreptate, dacă părinții mei chiar au descoperit *Exploratorul*, sigur nu l-au raportat. O să reiasă că au ascuns informația de cei de la Survey.

– Da. De fapt, cred că așa au și făcut.

– Cât de grav e?

– Nu știu.

I-am spus Deliei de ce credeam noi că părinții ei au ținut secretă descoperirea. Considerau necesar să protejeze artefactul. Am încercat să învălui situația într-o lumină prielnică. Dar Delia nu era proastă.

– Nu contează. Dacă așa s-a întâmplat, lucrurile nu vor arăta prea bine.

– Probabil că nu.

– Chase, nu vreau să mă implic în ceva care să le păteze reputația.

Făcu o mică pauză și își plimbă privirea prin cameră.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Da.

– Nu știu cum să procedez mai departe.

– Voi face tot ce pot ca să-i protejez, i-am promis.

– Dar n-o să poți face prea multe, nu?

– Probabil că nu, am recunoscut.

În drum spre casă, m-am uitat la *Infiltrarea*, un horror clasic, în care supraoamenii fără sentimente de pe Margolia se insinuau în Confederație. Au ajuns să ne considere o piedică în calea progresului, pe care îl definesc drept inteligență superioară însoțită de un set de valori morale „înalte“. Acestea însă nu interzic uciderea oamenilor care le descoperă secretul sau pur și simplu le stau în cale.

Dacă ați văzut filmul, e imposibil să fi uitat cursa disperată prin aer, deasupra turnurilor din New York, în care eroul principal, urmărit de câțiva margolienii însetați de sânge, încearcă să ia legătura cu autoritățile și să le avertizeze. În toată aventura, trebuie să folosească lubrifiant, circuite electrice, un spălător automat și alte dispozitive, ca să scape de urmăritori. Margolienii vorbeau ei cât voiau cu subînțeles sau îndoiau metalul sau făceau multe alte lucruri uluitoare, dar, la momentul hotărâtor, tot confederatul se dovedea mai tare, învingându-i cu

ingeniozitatea lui nativă. Cel mai mult mi-a plăcut cârligul cu lubrifianți, de care s-a folosit ca să-l facă pe-un urmăritor să alunece de pe o terasă în construcție.

Nu mă dau în vânt după simulări horror. În cel de care vă povestesc, peste douăzeci de oameni sunt uciși în cele mai sângeroase moduri posibile – ochi scoși, tras în țeapă. (N-am înțeles de ce cărau margolienii vătraiele alea lungi, când se puteau descotoși de oameni cu scramblerul.) Prea multe victime pentru o singură seară. Dar am vrut să văd ce impresie aveau alții despre povestea margolienilor.

Și am văzut. *Infiltrarea* e distractiv, în sensul pueril al cuvântului. Dar așa ceva nu se poate întâmpla în realitate.

„Părăsim această lume pentru totdeauna și avem de gând să mergem atât de departe, încât nici Dumnezeu să nu ne mai găsească.“

Citat atribuit lui Harry Williams (rostit când margolienii se pregăteau să părăsească Pământul).

Fotografiasem cămașa albă să i-o arăt lui Alex.

– Crezi că-i originală? mă întrebă el.

– N-ai cum să-ți dai seama doar văzând-o. Dar Delia n-avea motive să mintă.

– Da, n-avea.

Nu-și putu reține un zâmbet care luminează dintr-odată încăperea.

– Chase, nu-mi vine să cred. Dar există o navă undeva, în spațiu.

– Din păcate, nu avem și discurile de date ale soților Wescott.

– Chiar le-a aruncat mătușa?

– Așa zice Delia.

– Ai verificat? Ai întrebat-o pe mătușă?

– Nu. N-am considerat necesar.

– Încearcă. Poate că totuși a păstrat *ceva*. Poate știe unde au fost duse. Poate le mai găsim.

– Ești cam disperat, Alex.

În cele din urmă, am sunat-o pe mătușă. Delia mi-a dat codul ei. Femeia s-a întrebat dacă nu cumva mi-am pierdut mințile.

– Le-am aruncat la gunoi acum treizeci de ani.

Cele mai serioase eforturi de a coloniza alte lumi s-au depus cu două sute de ani înainte de zborurile navelor *Exploratorul* și *Bremerhaven*. Conform cărților de istorie, pionierii au fost mânați nu de disperare, ci de simțul aventurii, dorința de a evada din monotonia și rutina apăsătoare ale civilizației. Au sperat să-și încerce norocul dincolo de granițele îndepărtate. Au plecat pe Sirius, Groombridge, Epsilon Eridani și 61 Cygni.

Primele nave interstelare se deplasau încet. Zborul la stelele cele mai apropiate dura luni de zile. Dar au plecat mii de oameni cu tot cu familii și s-au stabilit pe lumi considerate mai primitive.

Din păcate, eforturile nu le-au fost răsplătite. Coloniile, teoretic de sine stătătoare, au întâmpinat multe dificultăți: intemperii, virusuri, recolte rulate pe care n-au avut cu ce să le înlocuiască. Sprijinul tehnologic de pe pământ, constant la început, a devenit sporadic, apoi a încetat.

Supraviețuitorii s-au întors acasă.

Prima colonie de succes, în sensul că a prosperat, a apărut după o mie de ani. La opt secole de la eforturile margolienilor.

Inițial, *Exploratorul* fusese construit într-o izbucnire de entuziasm, pentru a transporta populații întregi pe lumile colonizate. În misiunea margoliană, căpitanul lui a fost Taja Korinda, pilotul navei *LaPierre*, care a descoperit o lume vie în sistemul Antares. Secundul ei a fost Abraham Faulkner. Fost politician, anticipase evoluția lucrurilor și își schimbase cariera astfel încât, dacă legenda se dovedea adevărată, să aibă o soluție de scăpare.

Am găsit hologramele lui Korinda și Faulkner. Când i le-am arătat lui Alex, mi-a spus că secundul semăna cu mine. Era o femeie atrăgătoare, dar Alex e destul de stângaci când dorește să complimenteze. Se pricepe să trateze cu clienții, însă, din motive necunoscute, când vine vorba de mine se cam fâstâcește.

Faulkner părea un om care știa ce vrea. Solid, musculos, cu umeri lați, evident obișnuit să comande. Pe la patruzeci de ani. Genul de bărbat pe care îl iei în serios.

– Dar noi cu Harry vrem să stăm de vorbă, protestă Alex. El e sufletul margolienilor.

Din păcate, pe vremea lui nu existau avataruri. Jacob reuși să asambleze unul din cele ce se cunoșteau despre Williams, dar nu știam cât de fidel era originalului. Marea problemă a avatarurilor.

– *Sunt cam puține informații*, se plânse Jacob. Iar cele existente sunt suspecte.

– Fă tot ce poți, îl rugă Alex.

– *O să dureze câteva minute. Trebuie să realizez câteva interpretări subiective.*

– În regulă. Anunță-mă când ai terminat.

Alex nu prea se concentra în dimineața respectivă. În timp ce aștepta, se plimbă prin casă aranjând scaune și ajustând draperii. Se opri în fața bibliotecii și se holbă la cărți.

– Te simți bine? l-am întrebat.

– Sigur că da.

Se duse la geam și se uită la cerul cu tentă roșiatică, mascat de nori.

– Te gândești la discuri.

– Da. Le-a făcut vânt, idioata.

– Nu-i vina ei. Nu avea de unde să știe.

Înclină din cap.

– Bine că nu s-a descotorosit și de cămașa.

– Crezi c-a supraviețuit colonia? Că mai există?

– Margolienii? După nouă mii de ani?

Căzu pe gânduri.

– Ar fi frumos. Dar nu cred că-i posibil.

Ce întrebare prostească am pus! Dacă ar mai fi trăit, cum îți explici că nu s-a mai auzit de ei în atâta vreme?

– Și dacă ar *mai* trăi, poate că n-ar vrea să fie găsiți.

– Când o face plopul pere...

– În romanul pe care-o să-l scriu, dac-o să-l scriu vreodată, margolienii o să provoace cutremurul în care au murit soții Wescott, ca să pună punct căutării lor.

– Și de ce n-ar vrea să fie descoperiți?

- Pentru că, în ochii lor, suntem niște barbari.
- Vorbește în numele tău, Chase.
- Scoase un sunet din gât și se trânti pe canapea.
- Nu numai c-au murit, dar au murit repede.
- De ce?

- Pentru că generațiile ulterioare ar fi renunțat la ura simțită de Harry Williams și prietenii lui. Pur și simplu ar fi uitat-o. Ne-ar fi contactat, la un moment dat. Ar fi fost în avantajul tuturor. Închise ochii. Ar fi fost obligați s-o facă. Înainte de toate, ar fi fost la fel de interesați de noi, ca noi de ei. Locul coloniei există însă pe undeva. Ți spun eu, Chase, dacă reușim să aducem niște artefacte de *acolo*, o să încasăm niște bani frumoși.

Se lăsă o tăcere prelungită. Treptat, am sesizat o prezență în spatele meu, lângă ușa biroului. Un bărbat între două vârste, înalt, cu pielea închisă, îmbrăcat în haine din alt secol: vestă de culoare crem, cămașă largă, deschisă până la buric, pantaloni albi, de felul celor purtați pe mare. O ținută cam stridentă pentru ziua de azi. Zâmbi, se uită la mine, apoi la Alex. Ne salută cu cea mai groasă voce pe care mi-a fost dat s-o aud vreodată.

- Harry Williams, rosti Alex, ridicându-se.
- La dispoziția dumneavoastră, domnule. Chase, eu n-aș trece așa de repede peste posibilitatea de-a fi supraviețuit.

Traversă încăperea și se așează pe fotoliul cel mai apropiat de Alex.

- Credeți că puteți găsi teritoriul colonizat?

Am înghețat imaginea.

– Știam că n-a supraviețuit nimic în urma lui.

– Perseverența e totul, zâmbi Alex. Să nu renunți niciodată. Țsta e mottoul meu.

– Unde l-ai găsit?

– Practic, am găsit mai mulți. Țsta e luat din memoriile unui contemporan.

Individul arăta bine. Înfațisare nobilă, tot tacâmul. Înțelegeam de ce oamenii erau gata să-l urmeze. Chiar și în locuri îndepărtate, unde nu existau restaurante. Alex își răsfoi agenda și-l reactivă pe Harry.

– Scopul vostru a fost să creați „minți libere într-o societate liberă“. Așa este, Harry?

– Sunt cuvintele tale? am întrebat.

– Da.

– Înălțător sentiment.

Harry mă aprobă înclinând din cap.

– Din păcate, nu-i decât o hiperbolă. Nimeni nu trăiește într-o societate liberă.

– Ba da, noi.

– Mă îndoiesc. Credem cu toții ce credeau și părinții noștri. Ești îndoctrinat în primii ani de viață, când mintea ți-e deschisă și presupui că adulții știu ce se întâmplă. Deci ești vulnerabil. Și dacă, mai târziu, nu mai vrei să accepți mitologia locală, care-o fi ea, trebuie să plătești. Părinții se încruntă, prietenii vechi sunt șocați, ești ostracizat. Nu o există o societate liberă.

Se așează pe o sofa apărută din senin.

– Nu vorbești despre noi, i-am spus.

– Libertatea e o iluzie, rosti el, zâmbind.

În biroul vast, ne-am uitat unul la altul. În clipa respectivă, parcă ne separau ani-lumină. Alex îmi oferi un zâmbet. Chiar vrei o dispută filozofică cu individul *ăsta*?

Dar eu m-am lansat în dezbatere:

– Harry, nu ți se pare că exagerezi?

– Trăim asemenea unui trib, Chase. Vorbim despre libertate, dar nu-i indicat să spui lucruri care nu sunt pe placul tribului. Sau să te comporți în afara normelor.

– De exemplu?

– Nu știi unde mă aflu.

Se uită în jur, la piesele antice expuse pentru clienți. La cele câteva diplome înrămate.

– Colecționați artefacte.

– Da.

– Asta e meseria voastră.

– Exact, am spus.

– La fața locului? Le recuperați personal?

Asta se putea deduce din pergamentul înrămat, oferit nouă de Universitatea Coryn.

– Da. Câteodată.

Se uită la Alex.

– Ați fost, tu și asociata ta, acuzați că jefuiți morminte?

– Asta-i foarte bine, comentă Alex.

– Ce mai societate liberă...

– E cu totul altceva.

– În ce fel? Câștigați bani cinștiți, nu? Dar există instinctul ăsta tribal, că mormintele sunt sfinte. Dacă nu lucrați cumva pentru un muzeu.

Alex interveni:

– Putem să dezbatem aspectul altă dată. Harry, am vrea să găsim colonia. Știi unde e?

– Habar n-am. Sursele de care s-a folosit Jacob ca să creeze acest program nu conțin această informație.

– Păcat.

Individul avea charismă. Sau poate că nu mă exprim bine. Prestanță. Stăteam lângă el și simțeam că mă aflu în compania unui om cu greutate. Felul în care zâmbea, în care stătea picior peste picior, în care discuta cu noi. Era obișnuit să dea indicații, să ia frâiele în mână, să înfrunte orice obstacole. Știu că așa era programat, că adevăratul Harry Williams era cu totul altfel. Totuși, modalitatea în care se exprima și personalitatea lui erau extrase din ce se știa despre el.

– Cât a trecut?

– Nouă mii de ani.

Făcu ochi mari și inspiră adânc. Înghiți. I-am sesizat teama din expresia feței.

– Vreți să spuneți că nu știți unde sunt?

– Da.

– Cum e posibil?

– Nu s-a mai auzit deloc de ei. Niciodată.

– De când?

– De când au plecat de pe Pământ.

Rămase cu respirația tăiată.

- Dumnezeule!

Își dădu capul pe spate.

- Nu înțeleg cum e posibil. Pot să vă întreb unde ne aflăm acum?

- Nu suntem pe Pământ, îi răspunse Alex.

- Uluitor. Nu-i o glumă, nu? ne chestionă zâmbind.

Alex scutură din cap. Nu-i o glumă.

Harry se ridică, merse la fereastră și privi afară.

- Parcă sunt acasă.

- Majoritatea plantelor sunt concepția design-ului. Restul, copacii, iarba, tot ce vezi, crește pe Rimway.

- Așa se numește acest loc? Această lume?

- Da. Suntem în apropiere de marginea Brațului Orion. Cândva, cea mai îndepărtată lume de Pământ.

- Dar e minunată!

Avea lacrimi în ochi.

- Și niciodată n-ați întâlnit colonia?

- Nu.

- În nouă mii de ani?

- Nu.

- Incredibil.

Îmi părea rău de el.

- Au mai contactat Pământul după ce-au plecat?

- Din câte știm noi, nu.

- Păi, asta și era ideea. Credeam că suntem optimiști.

Afară se auzeau voci. Se jucau niște copii în apropiere.

- V-ați păstrat bine secretul, Harry. N-am reușit să-l aflăm. Și nici tu.

- Ceva nu a mers cum trebuie.

- Da, așa cred și eu.

- E greu de înțeles ce s-a putut întâmpla. Am plănuit să rămânem izolați până cream societatea pe care o doream. Dar să dispărem pentru totdeauna? E de neconceput. Imposibil să se fi întâmplat așa.

- A fost o întreprindere riscantă, am spus. Știați.

- Am luat în considerare toate posibilitățile.

- Una v-a scăpat.

- Așa se pare.

Alex scutură din cap, nedumerit.

- Harry, pe vremea voastră comunicațiile nu depășeau viteza luminii, așa-i?

- Într-adevăr.

- Așadar, dacă apărea o problemă gravă, nu aveți cum să fiți ajutați. Decât să trimiteți o navă, *Bremerhaven* sau *Exploratorul*, înapoi pe Pământ.

- Corect.

- Ceea ce însemna că ajutorul ar fi sosit după doi ani.

- Da.

- Unde vrei să ajungi? am întrebat.

- Mattie Clendennon spune că soții Wescott au găsit *Exploratorul* plutind la întâmplare. Că în momentul avariei, sau cine știe ce-o fi pățit, era plin cu pasageri.

Își îndreaptă din nou atenția spre Harry.

– Ați făcut planuri să transportați un număr mare de locuitori în altă parte? După colonizarea Margoliei?

– Ne-am gândit. În timp. Dar, nu, nu am făcut planuri de relocalizare. Nu erau destui aceia dintre noi care se gândeau la un astfel de plan.

– Deci unde s-au dus?

Când Harry scutură neștiutor din cap, Alex îl întreabă dacă mai erau și alte nave în grup.

– Nu, numai cele două.

– Erau vechi când le-ați cumpărat, așa-i?

– Da, așa este. Dar au fost garantate pentru noi. Ne-am cheltuit banii pe verificarea și întreținerea lor.

– Dar, conform înregistrărilor, după fiecare misiune îndeplinită pentru voi, trebuiau reechipate. Dacă s-ar fi defectat amândouă sau nu s-ar mai fi putut repara, ați fi rămas izolați.

– Șansele să se strice ambele erau foarte mici.

– Nu sunt chiar atât de sigur. Ar fi trebuit întreținute. Erați pregătiți pentru asta? Pe o perioadă de timp mai lungă?

– Da. Aveam o firmă de service.

– Dar ce se întâmpla după ce se stingeă prima generație? Aveați un program de înlocuire?

– Nu când am plecat, desigur. N-a fost un aspect de care să ne preocupăm în mod special. Ne aștepta o lume primitoare. Sigură. Am luat cu noi toată tehnologia de care credeam că vom avea nevoie. Nu doream nici un fel de contact cu Pământul, așa că ne-am asigurat că nici nu va fi necesar.

Trase aer adânc în piept.

– Nu-mi dau seama cum a trecut timpul. Nouă mii de ani sunt totuși prea mulți. Pământul mai are un sistem politic organizat?

– Da, Harry, răspunse Alex.

– Ce fel de sistem este? În ce fel de sistem trăiți voi?

– Avem o republică. La fel ca Pământul. Suntem răspândiți în peste o sută de lumi. Și vei fi bucuros să afli că o ducem bine, avem instituții libere, după toate definițiile rezonabile. Ducem un trai bun.

– Sunt de-a dreptul uimit.

– Te miră că o ducem bine?

– Pe vremea mea, oamenii o duceau rău.

Se uită pe pajiște. Ziua se sfârșea, cerul devenea cenușiu și se răcea.

– Mă simt atât de acasă...

Ceva trecu prea repede prin fața ochilor ca să poată fi văzut. Se uită în urmă.

– Nu-mi vine să cred că sunt pe altă lume.

– Noi n-o considerăm așa.

– Cred că nu. E vreun cimitir pe-aici?

– Da, chiar la marginea proprietății.

– Mi se pare foarte vechi.

– Îl știu de când eram copil, am crescut aici, explică Alex. Întotdeauna mi-a fost frică de el.

– De cât timp suntem aici? Pe Rimway?

– De foarte multă vreme. Peste șase mii de ani.

Harry scutură din cap.

– Mai mult decât a durat civilizația noastră de pe Pământ.

– Cam tot atât de mult.

Alex îl țintuia cu privirea.

– Deci nu ți-a plăcut cum se trăia în Republica Americană?

– Căutam un loc mai bun.

– De unde ați luat navele? am întrebat.

– *Exploratorul* l-am cumpărat de la Interworld. Un dealer de nave scăpate de la naufragiu. *Bremerhaven* a fost construită de chinezi. La vremea ei, a fost foarte renumită. A făcut parte din flota care a transportat oamenii și navele pe Utopia.

– Utopia? am repetat.

Harry oftă.

– Un efort timpuriu de colonizare. N-a mers. Nici el.

Se îndreptă spre bibliotecă și începu să citească titlurile.

– N-am auzit de nici unul dintre acești autori.

Alex ignoră comentariul cu un gest.

– Tu ai avut ideea să plecați spre alte stele?

Harry arăta obosit.

– Nu cred că a fost ideea unui singur om.

Încerca să-și amintească ceva.

– Cred că s-a născut într-un grup. Nu-mi amintesc să fi venit cineva anume cu propunerea. Se vorbea mult despre plecare. Puteam face rost de o navă? Ne puteam găsi un loc numai al nostru? La început, erau numai vorbe.

Era copleșit de emoție.

– A devenit o mantra pentru noi.

- Cum i-ați găsit pe cei cinci mii de oameni dornici să plece?

- Cinci mii trei sute, mai precis. Am fost optzeci la început. Dar genetica nu funcționa, așa că am prezentat planul prietenilor. Altor care se săturaseră de societatea în care trăiau.

- Și vi s-au alăturat?

Harry râse.

- Nu mulți vor să plece de acasă pentru totdeauna, nici măcar cei mai curajoși. Dar s-au tot adunat și, în cele din urmă, a trebuit să spunem stop.

- Au mai fost și alte încercări de colonizare? Ai menționat Utopia.

- Da. Când eram pregătiți de plecare, exista deja o istorie a eșecurilor.

- Cum a reacționat guvernul? A încercat să vă oprească?

- Se bucurau că plecăm. La început numai purtătorii de cuvânt neoficiali, apoi întreaga populație, ne acuzau că suntem lipsiți de simț patriotic. Dar ni s-a dat tot sprijinul necesar.

- Cine a hotărât ce lume veți coloniza?

- Nu o anumită persoană. Am trimis câțiva oameni, un grup de savanți și alți specialiști, să facă cercetări. Ei au găsit locul...

- Și au jurat să-l țină secret.

- Da.

- N-aș fi crezut că e posibil să păstrezi un asemenea secret.

– Alex, spuse Harry, am înțeles cu toții că, dacă trăda cineva locul viitoareii colonii, aveau să vină după noi relele și prostia de care voiam să scăpăm. Știi unde e Margolia?

– Știi bine că nu.

– Deci am reușit.

– Dar ce știm, de fapt? am întrebat.

– Habar n-am. Ai vreo idee?

– Am putea răscoli sistemele din dosarele Wescott. Dar nu avem garanția că *Exploratorul* nu se află în altă parte.

– Chase, ai spus că li s-a repartizat o anumită porțiune de cer la fiecare misiune. Cât de mare e o porțiune?

– Uriașă.

– Nu poți fi mai exactă?

– Acolo unde au ajuns soții Wescott probabil că încăpeau treizeci de mii de stele de clasa G.

– Măcar se mai reduce zona de căutare.

Se uită la panoul de control al lui Jacob.

– Dar computerul?

– La ce te referi?

– Poate că am urmărit pista greșită. În loc să încercăm să găsim vehiculul pe care l-au închiriat, mai bine am fi căutat nava de la Survey cu care au zburat.

– Șoimul.

– Așa se numea?

– Da.

– Computerul ar fi înregistrat ceva?

– Da. Dar soții Wescott ar fi șters ce nu voiau să se afle.

– E o infracțiune destul de gravă, nu? Dacă erau prinși?

– Destul de gravă.

– Ai spus că nimeni nu verifică roboții. De ce să-i mai modifichi?

– Ai pus punctul pe i. Dar, înainte să ți se urce la cap, află că Survey face recondiționări la câțiva ani. Vin, curăță sistemul, poate îi fac un upgrade și îl reinstalează.

– Tot la câțiva ani?

– Da. Computerul soților Wescott a fost șters acum foarte mult timp.

Alex se așează calm și făcu observații spontane despre vreme, cimitir și despre probleme de afaceri. Am crezut c-a renunțat la subiect, dar spuse dintr-odată:

– Hai să facem o încercare, orice-ar fi.

– Ce *fel* de încercare?

– Cu computerul. Poate avem noroc.

– Alex, nu are rost.

– Nu avem nimic de pierdut. Hai să-i contactăm prin circuit pe cei de la Survey și să-i întrebăm. Poate că descarcă toate datele într-un fișier master. Cine știe?

Ieși să ia prânzul cu un client. Am sunat la Survey și mi-a răspuns un avatar. Unul mai bătrân, de data asta. O eminență bărboasă.

– Da, domnișoară, cu ce te pot ajuta?

I-am spus ce voiam, că mă interesau detalii despre zborurile Wescott din deceniul 1380 și începutul

următorului. Că speram să mai existe datele computerului de pe *Șoim*.

– Noi ne organizăm jurnalele oficiale pe fișiere, îmi spuse, de parcă asta mi-a fi rezolvat problema.

– Da, desigur. Dar credem că s-a strecurat o greșeală. Am vrea să recuperăm computerul, dacă este posibil.

– Serious?

– Da.

– Ești amabilă să aștepti o clipă?

Dispăru. Survey are și ea birocrația ei. Când te roagă să aștepti, îți pun imagini cu cascade, plaje și creste muntoase, muzică lină și te lasă să aștepti o oră. Acum nu s-a întâmplat așa. Am avut parte de o cascadă, dar am fost contactată în mai puțin de un minut. De un om, de data asta.

– Bună, Chase. Sunt Aaron Winslow. Probabil că nu mă mai ții minte, dar ne-am cunoscut la evenimentul de la Polaris, de anul trecut.

– Cel cu explozia.

– Da. Ce îngrozitor! Dar m-am bucurat că am scăpat teferi toți. Cu ce te pot ajuta?

– Aaron, lucrez pentru Rainbow.

– Știu. Firma lui Alexander Benedict.

– Exact. Am făcut cercetări legate de moartea soților Wescott în 1398. Speram că a supraviețuit computerul de pe nava lor, *Șoimul*.

– După treizeci de ani? Nu prea cred. Îi reprogramează cu religiozitate la fiecare șase misiuni.

Își mușcă buza de jos.

- Zici c-au zburat cu *Șoimul*?

- Da.

- Numele nu-mi spune nimic.

Se uită într-o parte, probabil la datele de pe un ecran.

- Stai puțin.

- Bine.

- *Șoimul* a fost înaintea mea. De fapt, a fost vândut după ultima misiune a soților Wescott.

- S-a ivit vreo problemă?

- Nu, dar fusese folosit patruzeci de ani. Nici o navă nu se păstra mai mult pe atunci.

- Acum le țin mai mult?

- Cincizeci și cinci de ani. Cumpărăm marfă mai bună.

- Ce se întâmplă cu o navă când expiră?

- Dacă putem, o vindem. O dăm la fiare vechi, dacă trebuie.

- Ștergeți roboții înainte?

Se arată nedumerit.

- Să știi că habar n-am. Nu m-am gândit niciodată să întreb.

Scoase o strâmbătură și bătu darabana pe o suprafață plană. Un birou, probabil.

- Mai stai puțin, Chase.

Mi-a pus din nou peisaje frumoase, cu dune de nisip, și muzică menită să te simți recunoscătoare față de firma Survey. Aaron Winslow reveni destul de repede.

– Da, acum se șterg roboții. Dar la sfârșitul secolului nu cred că se deranja nimeni. A avut loc un proces acum optsprezece ani. Ne-a determinat să luăm treaba în serios și acum ștergem totul.

– Știi ce s-a întâmplat exact cu *Șoimul*?

– Stai să verific. Te caut eu.

Trebuie să știți că nici o clipă n-am sperat că o să ne alegem cu ceva din mica mea anchetă. Dar Alex îmi cerea să lucrez temeinic.

Când mă contactă Aaron, avea o bucată de hârtie în față.

– Chase, *Șoimul* a fost cumpărat în 1392 de Fundația Hennessy.

– Hennessy, am repetat.

– Dedicată păcii cu rasa Mușilor.

„Takmandu e cea mai frumoasă lume a oamenilor. Are păduri dese, mări învăluite în ceață, trei luni care taie respirația. E izolată de aleile celeste mundane și de parcurile aglomerate din interiorul Confederației, iar vecinătatea ei cu Ashiyyur, cea bântuită de demoni, sugerează că va rămâne așa.“

Hyman Kossel, *Călătorii*, 1402

„Pantele cerești sunt și ele extraordinare.“

Leslie Park, citat în *Cel din urmă turist*, 1403

Fundația Hennessy își avea sediul pe Takmandu, în Roiul Coroli. Secole la rând, Takmandu fusese centrul politic al lumilor marginale. Am fost odată acolo cu clasa, eram adolescentă, prima oară când părăseam Rimway-ul. Am trăit atunci o experiență care mi-a marcat existența. Nu neapărat pentru că am vizitat obiectivele istorice, scopul propriu-zis al

excursiei, ci pentru că m-a cucerit nava, *Praful stelelor*. Și zborul în sine. M-am întors hotărâtă să mă fac pilot.

Într-o eră în care te informai despre ce se întâmplă la distanțe interstelare mai repede călătorind fizic, decât prin orice alt mijloc, știam că trebuie să plec din nou la drum. Alex s-a ascuns în spatele afacerilor, care ne presează, insistă el. Întâlniri cu clienții. Trebuie să-i mulțumești tot timpul. Știi cum e, Chase.

– Oricum, eu nu știu nimic despre roboții de la bordul navelor. Găsește *Șoimul*. Hai să vedem ce ne spune computerul de pe el.

– Dacă o să ne spună ceva.

Se uită la mine cu cea mai optimistă expresie:

– Nu riscăm nimic.

Așa că mi-am pus în bagaj două romane bune, am luat un cip gol, compatibil cu datele de pe computerul *Șoimului*, și m-am îmbarcat pe *Belle-Marie*. În prima zi a anului nou am plecat spre Takmandu și Fundația Josef Hennessy, care dorea să îmbunătățească relațiile dintre noi și ashiyyurieni.

N-am văzut niciodată un mut în carne și oase. Alex a vorbit odată cu unul, dacă se poate spune așa. Sunt telepați, iar când te uiți la ei, ți se face părul măciucă. Să nu mai spun că-ți citesc gândurile. Alex și-a descris experiența în memorii. Mi-a spus că între oameni și muți nu e nevoie de înțelegere, ci de o distanță cât mai mare. *Pur și simplu nu suntem făcuți să ne înțelegem unii cu alții.*

- Fundația se luptă pentru armistițiu de cincizeci de ani. Ar fi trebuit să-și dea seama de realitate până acum.

- Se pare că nu se dau bătuți.

- Îhî. Mă întreb dacă nu-s niște ticăloși care sug banii de la idioți.

Pe drum, am citit tot ce-am găsit despre fundație. Supraveghea programe de schimb și organiza seminarii despre comunicare, natura psihologiei muților și cum să-ți controlezi repulsia naturală în prezența lor. Muții nu sunt chiar atât de hidoși. Sunt umanoizi, dar au ceva de insectă. Dacă-i vezi în poze, nu-ți vine s-o iei la fugă. Însă Alex m-a prevenit să mă încred în înțelepciunea populară: apropie-te de ei, și ți se face imediat pielea de găină.

Computerul creă un avatar mut cu care să stau de vorbă. *Arăta* într-adevăr revoltător de urât, ca o sperietoare din simulările de groază: ochi roșii, colți, gheare și un rânjet care-ți sugerează că tu ești următorul fel de mâncare. Dar n-am simțit dezgustul de care fusesem avertizată.

- Pentru că nu era într-adevăr un mut în fața ta, iar tu știai, îmi preciză Alex.

Orice ar crede el, se pare că Fundația are un oarecare succes. Focurile de armă și ostilitățile ocazionale dintre muți și oameni au încetat. Ambele părți își trimiteau vizitatori care petreceau timpul cu grupuri receptive. Există până și o societate a prieteniei ashiyyuriano-umane. Sloganul Fundației era: *Doună specii inteligente cu un țel comun.*

Țelul, riposta Alex, e să stea la distanță cât mai mare unii de alții.

După părerea istoricului Wilford Brockman, suntem norocoși că i-am întâlnit pe muți, pentru că astfel oamenii au devenit mai uniți. De când au apărut muții în peisaj, marile puteri umane s-au războit numai o singură dată. Ultimele câteva secole au fost cea mai lungă perioadă de pace internă, după milenii întregi de lupte.

Interesant e că un efect similar s-a observat și la muți. Și ei au o istorie lungă de conflicte armate interne, care s-au stins treptat. Nimic nu i-a apropiat între ei pe oameni, respectiv pe muți, mai mult decât un dușman comun.

Mi-am încheiat saltul la distanță de trei zile de Takmandu. Am anunțat autoritățile de sosirea mea și am început să citesc unul dintre romanele polițiste pe care le luasem.

N-am fost în stare de șase sau șapte ore de lectură neîntreruptă, așa că m-am pomenit din nou uitându-mă la simulări inspirate de legendele margoliene. În *Oamenii-tigri din lumea pierdută*, o misiune găsește colonia, acoperită de păduri adânci, unde trăiesc foștii coloniști, transformați în fiare sângeroase. (Nu se explică o asemenea transformare în numai câteva mii de ani.) În *Vampirul de lângă tine*, un cargobot întâlnește o navă margoliană doar cu pilotul la bord, pilot care este... Ați ghicit deja.

Majoritatea cărților despre margolienii nu tratează subiectul cu seriozitate. Autorii lor cred în ce

spun și promovează viziuni oculte despre cele întâmplăte, uneori pretinzând că lumea pierdută are o influență mistică asupra anumitor indivizi. *(Trimite banii și vei învăța cum să aplici puterea margoliană în viața ta.)*

Teoria de departe cea mai răspândită e cea despre steaua demonilor, apărută la scurtă vreme după plecarea coloniștilor de pe Pământ. Cuvintele lui Harry Williams, citate atât de des – că se vor duce atât de departe, încât nici Dumnezeu nu-i va mai găsi – au dobândit notorietate ca descriind un spirit antireligios. În consecință, a început să circule ideea că misiunea margoliană fusese condamnată la eșec de la bun început. Cineva a lansat ideea că deasupra lumii lor va apărea o stea roșie, ochiul lui Dumnezeu, și că va anticipa distrugerea coloniei.

S-a răspândit și zvonul că mulți dintre cei care au donat bani și au sacrificat din timpul lor pentru margolienii s-au stins din viață prematur. De-a lungul anilor, văzând că nu sosește nici un mesaj de la cei plecați, oamenii au început să vorbească despre un blestem. Ochiul lui Dumnezeu nu mai suna ca o exagerare.

M-am gândit la câte ar putea realiza o societate cu adevărat liberă în nouă mii de ani. Refugiații lui Harry Williams au pornit de la intenția de a evita greșelile trecute și de a aplica lecțiile istoriei. Societatea lor va renunța la toate restricțiile, cu excepția celor impuse de compasiune și bunul-simț. Educația va pune accent pe științe și filozofie și va

sublinia valoarea gândirii independente. Totul se va pune sub semnul îndoielii. Nu vor exista politicieni de profesie.

Sună bine. Dar noi cu toții suntem condiționați să presupunem că noțiunile utopice sunt, ei bine, *utopice*. Nu practice. Utopiile s-au prăbușit întotdeauna.

Stăteam pe puntea navei *Belle-Marie* și mă uitam cum Takmandu devine, treptat, un disc. La babord se vedeau norii uriași de stele ai Doamnei cu Voal, chiar și un grup transparent, lângă vârful a ce se considera a fi urechea ei dreaptă. Era Roiul Versinjian, unde, conform unei legende fără nici o susținere reală, își stabiliseră margolienii colonia. Dar roiul avea zeci de mii de stele. M-am întrebat, în momentul acela, dacă vedeam lumina soarelui margolian.

Fundația Josef Hennessy are un centru operațional pe orbită. Am sunat dinainte și mi-am făcut o programare, pretinzând că fac un studiu. Cei de-acolo mi-au spus că vor fi încântați să mă primească.

Takmandu e un avanpost. Niciunde Confederația nu e mai aproape de spațiul muților. Lumea ashiiyyureană Kappalani e la o distanță mai mică de trei ani-lumină. Așa că mă așteptam să văd semne ale existenței lor în apropiere. O navă trasă la docuri. Chiar vreo doi muți circulând în zona de așteptare.

N-a fost așa. Mai târziu am aflat că muții veneau pe-acolo câteodată, dar prezența lor tulbura ambele părți atât de tare, încât s-a ajuns la o înțelegere: la coborârea de pe navă îi aștepta o escortă, aveau cale

liberă și nu-i vedea nimeni, în afară de membrii escortei, instruiți în mod special.

Stația Takmandu cred că e cea mai mare organizație orbitală funcțională. Priveliștea splendidă oferită de Doamna cu Voal atrage mii de turiști, iar în apropiere se află baza navală Gamma, deci traficul e aglomerat și sunt multe posibilități de cazare pentru turiști. Zonele de așteptare sunt ticsite de localuri, cluburi de realitate virtuală, magazine de suvenire, până și un teatru cu reprezentații reale.

M-am cazat la un hotel, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am plecat să-mi văd de treabă.

Pe punți se înșirau nenumărate agenții industriale, operaționale și științifice, aliniate de-a lungul unor pasaje late, vopsite în culori țipătoare, cotind lin.

Fundația se afla între o agenție de turism și o stație de prim-ajutor. Am văzut o femeie înăuntru, în spatele unui birou, absorbită de datele afișate pe un ecran. În spatele ei, un banner se întindea pe tot peretele: PRIETENII NOȘTRI, ASHIYYURIENII. M-am oprit în fața ușii și m-am prezentat. Ușa mi-a spus că se bucură să mă cunoască și s-a deschis.

Femeia ridică privirea și surâse.

– Doamnă Kolpath, bine ați venit la Fundația Hennessy!

Își lăsă capul pe-o parte.

– Sau e cumva *dr.* Kolpath?

– *Doamnă* e foarte bine. *Chase* e și mai bine.

– Bună, Chase!

Îmi întinse mâna.

– Eu sunt Teesha Oranya. Cu ce te pot ajuta?

Era roșcată, cu ochi albaștri, și avea energia reținută a unui asistent social.

– Mă interesează Fundația. Poți să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– Sigur! Te rog!

– Încercați să îmbunătățiți relațiile cu mușii. Cum procedați?

– Cu *ashiiyyurienii*.

Se arată extrem de afectată, de parcă tocmai se materializase un bigot în fața ei.

– În general, încercăm să comunicăm cât mai mult. Vorbim cu ei. Îi pregătim și pe alții să le vorbească. Și învățăm să trecem peste diferențe.

– Ce fel de oameni? Diplomați? Turiști?

Îmi făcu semn să mă așez.

– Comercianți. Navigatori. Cercetători. Câteodată, oamenii pur și simplu vor să-i cunoască. Să-i salute.

Am zărit pe birou o fotografie: Teesha lângă un mut, sub un copac. Îmi urmări privirea și zâmbi.

– El e Kanta Toman, mă lămuri. Kanta Magnificul, cum își spune el.

– Vorbește serios?

Râse și scutură din cap, îngăduitoare cu ignoranța mea.

– E omologul meu. Lucrează într-o organizație similară. Au și ei birocrăția lor. El e blocat într-una și se simte invizibil.

– Mi se pare o reacție umană.

– Asemănările dintre ashiyyurieni și oameni sunt mai numeroase decât diferențele care îi separă. Nu te lăsa păcălită de colții lor. Sau de telepatie. Au grijă de copii, vor să își facă treaba bine, au nevoie de afecțiune. Se așteaptă să fie tratați cu bun-simț. Și respectă un cod de principii etice foarte asemănător cu al nostru.

Kanta Magnificul era de înălțimea Teeshei, cu pielea gri și ochii roșii, depărtați, de animal de pradă. Avea gura deschisă, probabil o încercare de zâmbet, ascunsă însă de colții ca niște pumnale. Purta o pălărie caraghioasă, cu boruri mari, niște salvari roșii și un pulover alb, pe care scria UNIVERSITATEA BELLINGHAM.

– E directorul școlii.

– Unde e făcută fotografia?

– Aici, acum doi ani, când a venit în vizită.

Oftă.

– E bine că are simțul umorului.

– De ce?

– Ai stat vreodată în aceeași încăpere cu un ashiyyurian?

– Nu.

– Când a fost aici, am invitat mai mulți oameni din zona de așteptare să-l salute. Călători obișnuiți. Pe atunci eram nouă în meserie.

Zâmbi și scutură din cap.

– Doi dintre ei au avut nevoie de îngrijire medicală.

– Serios?

– Probabil din pricină c-au încercat să nu se gândească la nimic. Să-și golească mintea. Dacă există vreo diferență între speciile noastre, ea constă în faptul că noi ne șocăm mai ușor. Și nu suntem atât de sinceri. Într-o societate în care toată lumea își pune gândurile pe tavă, nu prea există ipocriți.

– Te dezvelești în văzul lumii.

– Cam așa.

– Tu te descurci binișor.

– Sunt bine antrenată. Acum, să revenim la tine.

Ce mai voiai să știi?

– Mă interesează o navă superluminică pe care Fundația a cumpărat-o de la firma Survey în 1392.

– În 1392? se miră Teesha, ridicând o sprânceană.

– Da. Dacă este intact computerul, ar putea avea informații valoroase pentru mine.

– Foarte interesant.

Se lăsa pe spate în scaun și mă rugă să-i explic.

– E o poveste complicată. În legătură cu un proiect de cercetare.

Înclină din cap.

– Trebuie să-ți atrag atenția că politica fundației nu permite accesul persoanelor neautorizate la bordul navelor noastre.

– Te pot convinge să-mi dai autorizație?

– Vrei să-mi precizezi exact ce cauți?

La urma urmei, nu era un secret militar. I-am spus că aveam motive să presupun că *Șoimul* a întâlnit epava unei nave. Că înregistrarea de la Survey era incompletă.

- În regulă, spuse Teesha, cu o ridicare din umeri. Nu avem nici un *Șoim* în flota noastră, dar nu mă miră, pentru că a fost, probabil, rebotezat. Să văd ce pot face.

- Mulțumesc!

- La bord vei fi însoțită de un tehnician de-al nostru, înțelegi, da?

- Sigur. Nu e o problemă.

- Bine. Hai să vedem unde e *Șoimul*.

Dădu instrucțiuni ecranului, care se umplu de date. Îl atinse, spuse ceva pentru sine, și afișă altă pagină. Evident, nu găsea ceea ce căuta.

- Nu-i aici.

- Adică e plecat?

- Nu. Nu e pe inventar.

- Câte nave aveți?

- Șapte.

- Și nici una dintre ele nu este, sau nu a fost, *Șoimul*?

- Nu, din câte se pare.

Se deschise o ușă. Într-un birou alăturat stăteau un bărbat și o femeie care-și luau rămas-bun. Bărbatul avea barbă albă, frumos îngrijită. Pe fața lui am citit că mâncase ceva care nu-i pria deloc și nici n-avea să-i priască vreodată. Femeia ieși, el se retrase, iar ușa se închise la loc.

Era minionă, poate cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Teesha, îmbrăcată elegant, într-o ținută albastră, de serviciu. Trecu pe lângă mine fără să mă observe. Teesha îi surprinse privirea și mișcă din

cap în direcția mea. Femeia mă privi scurt, lăsându-mă să înțeleg că avea treburi mai importante de rezolvat.

– Emma, rosti Teesha, am avut vreodată o navă numită *Șoimul*?

Își miji ochii. Era prea ocupată ca să aibă timp de fleacuri.

– Nu, răspunse. Nu de când sunt eu aici.

Apoi se făcu nevăzută pe ușă.

– De când lucrează aici?

– Cam de cincisprezece ani. De multă vreme. E directorul departamentului relațiilor interspecii.

– Nu prea pare diplomată.

– Se poate spune și așa.

M-am dus pe puntea de întreținere și l-am salutat pe șeful de serviciu, un tip scund, cu piele măslinie, pe la șaiszeci de ani, mult prea gras și cu respirația foarte greoaie. Îl chema Mark Woolley. Avea nevoie de îngrijire medicală și sper că o primea.

– *Șoimul*? spuse, frecându-se pe față și scuturând din cap. Nu. N-am avut așa ceva, din câte știu.

– A fost acum multă vreme, Mark.

Purta o salopetă cu emblema STARTECH INDUSTRIES imprimată pe un buzunar și MARK pe celălalt. Arăta obosit.

– Lucrez aici de când mă știu. N-am avut nici o navă cu numele ăsta.

– Am înțeles. Hennessy a cumpărat-o de la Survey în 1392. Poate că i-au schimbat numele.

Mă conduse în biroul lui, plin cu diverse piese de schimb, discuri, unelte și instrumente. Fereastra dădea spre unul dintre docuri. Se vedeau două nave cu însemnele fundației, legate la punctul ombilical. Pe una, din clasa *Monitor*, era deschisă sala motoarelor, unde trebuia o echipă de roboți.

Mark se așază, se răsuci spre dreapta, accesă un ecran și ceru înregistrările operațiunilor de întreținere sau informații despre flotă în legătură cu o navă care se numește sau s-a numit cândva *Șoimul*.

– Ia-o de acum cincizeci de ani.

Computerul răspunse pe tonul familiar:

– Nu există date despre *Șoimul* în perioada indicată sau despre altă navă cu acest nume.

– Ceva nu e în regulă, am spus.

Mark scutură din umeri.

– Nu știu nimic.

Aș fi putut să plec în aceeași seară și să-i spun lui Alex că pista lui nu ducea nicăieri. Dar petrecusem câteva zile în *Belle-Marie* și aveam nevoie de o pauză.

Mi-am schimbat din nou hainele, alegând o ținută mai interesantă decât costumul de afaceri pe care-l purtasem. O haină neagră și mulată. Apoi m-am dus la Clubul Outrider. Din câte aflasem, era cel mai luxos restaurant de pe stație.

Stațiile spațiale nu înregistrează trecerea timpului. Într-un local ca Outrider e întotdeauna seară, pentru că au loc zboruri permanente și lumea se deplasează dintr-un context temporal în altul. Faptul că oamenii au ceasuri biologice diferite, unele setate

pe optsprezece ore, altele pe treizeci, altele variabile, te nedumerește și mai tare. Așa că restaurantele se specializează pe felii de timp. Unele servesc numai dejunul. În altele e întotdeauna opt seara. Sau ora corespunzătoare orei opt în partea de Confederație în care trăiești.

M-am așezat la o masă lângă un copac înflorit, o specie nouă pentru mine. Am comandat o băutură și m-am străduit să mă prefac accesibilă. Speram să nu-mi petrec seara singură.

Localul avea de toate: muzică liniștită, lumină discretă, lumânări, aromă de mosc, o priveliște spectaculoasă a Doamnei cu Voal. Era un nor sclipitor, format din milioane de stele. Ți trebuia multă imaginație să-i dai forme feminine. Dar nu avea importanță. Sub el, pe suprafața planetei, tocmai se lăsa întunericul și se aprindeau luminile în orașe.

Mi-am îndreptat atenția spre bărbații care intrau în restaurant, căutând pe vreunul mai interesant, când l-am zărit pe bărbatul cu figura marcată de durere și barbă albă de la sediul fundației. Purta smoching și era însoțit de o femeie în vârstă, care stătea la intrare. Am încercat să-mi amintesc dacă-i văzusem numele scris pe ușă sau dacă i-l rostise Teesha, dar în zadar. El și însoțitoarea lui fură conduși la o masă din capătul celălalt al sălii. Chelnerul meu reveni și i-am comandat o masă frugală.

Am sunat-o pe Teesha la fundație, dar plecase deja, iar computerul n-a vrut să-mi dea nici o informație. Vă spun sincer că nu speram ca individul

bărbos să-mi dea vreo informație despre *Șoim*, dar cine știe de unde sare iepurele...

Așa că mi-am luat băutura și m-am dus la masa lor. Cei doi ridicară privirea spre mine. Bărbatul se încruntă, încercând să-și amintească unde mă mai văzuse.

– Îmi cer scuze. Mă numesc Chase Kolpath. V-am văzut astăzi la sediul Fundației.

Fața i se luminează într-un zâmbet.

– A, da, spuse el, ridicându-se.

Își spuse numele, era Jacques Corvier, și o prezentă și pe însoțitoarea lui.

– Sper că ați găsit ce v-a interesat.

I-am povestit totul. Că veneam de foarte departe, că eram implicată într-un proiect de cercetare, că *Șoimul* fusese vândut fundației și că voiam foarte mult să stau de vorbă cu computerul de pe această navă.

Se prefăcu interesat, dar îmi dădu impresia c-o făcea de dragul însoțitoarei.

– Cred că știu ce s-a întâmplat, îmi spuse, când am terminat de vorbit.

Am avut senzația clară că, dacă n-ar fi fost femeia de lângă el, m-ar fi invitat la birou să ne uităm la dosare. Alta fiind situația, îmi oferî un scaun și vorbi în conexiune. Ascultă răspunsul, spuse *da*, apoi se uită la mine.

– Chase, *Șoimul* n-a făcut niciodată parte din flota fundației. L-am luat de la Survey cu scopul precis de a-l preda ashiyyurienilor.

- Ashiyyurienilor?

- S-a întâmplat înainte de a veni eu la Fundație. Aveau nevoie de o navă pentru o expoziție pe care o pregăteau ori pentru un muzeu, nu știu precis. Dar nava le-a fost predată imediat. Noi am deținut-o numai cât a fost necesar să facem transferul.

- Cui anume ați predat-o? Știți cumva?

Repetă întrebarea în conexiune, ascultă și scutură din cap.

- Nu știm.

În zona de așteptare principală era un coridor pentru mușii care plecau spre lumile ashiyyuriene. Conform pachetului informațional al stației, se făceau zboruri la fiecare patru zile spre Xiala, poarta de intrare spre celălalt domeniu. Ar trebui să vă spun acum că Xiala e un cuvânt inventat de oameni. Știm cum arată scris, dar, pentru că mușii nu vorbesc, nu știm cum se pronunță corect, dacă se pronunță cumva. Indiferent de pronunție, eu zic că am fi putut găsi un termen mai fericit decât *Xiala*.

M-am dus la biroul din coridor, unde am fost întâmpinată de un avatar uman. O femeie reținută, politicoasă, în ținută conservatoare: o uniformă roșie cu ornamente argintii. Zâmbi și mă salută. Cu ce mă putea ajuta?

Biroul era mobilat simplu: o masă, două scaune, o ușă interioară. Două postere pe care scria CĂLĂTORII ASHIYYURIENE și DOCUMENTAȚIE DE TRECERE AICI. Un tablou electronic afișa orarul

zborurilor care veneau și plecau în următoarele două săptămâni.

Am fost tentată să cer avatarului feminin să mă adresez direct mutului de serviciu, dar m-am abținut.

– Am o întrebare. Pot sta de vorbă cu cineva? Cineva care e aici de multă vreme.

– Sunteți sigură că nu vă pot răspunde eu?

Am pus-o la încercare: ce știa despre o navă spațială donată de fundație cu decenii în urmă, posibil unui muzeu ashiyyurian. *Șoimul*. Știa cumva pe unde era? Nu avea idee. Nici nu auzise de ea.

– Așteptați o clipă, vă rog. O să-l întreb pe șeful meu.

Clipi și dispăru. Peste câteva minute am auzit sunete în spatele ușii, apoi un scaun zgâriind podeaua.

Zgomote de pași.

M-am pregătit pentru primul contact cu muții. Am remarcat câți oameni treceau pe-afară. Nu era dracul chiar atât de negru.

Se deschise ușa. În fața mea apăru o femeie. Modelul avatarului, am presupus. Numai că originalul părea puțin mai atrăgător.

– Bună ziua! mă salută ea scurt. (În lumea afacerilor de pe stație era miezul zilei.) Mă numesc Indeila Caldwell. Vă interesează o navă?

– Da, vă rog.

– A fost vândută unei organizații ashiyyuriene de către Fundație?

– Da.

– Și Fundația nu știe cui?

– Nu știe ce s-a întâmplat cu ea după ce a fost predată – o mică pauză – ashiiyurienilor.

Femeia stătea în prag, gândindu-se cum să scape de mine.

– Nu-mi dau seama cum ați ajuns în posesia acestei informații. Sunt peste treizeci de ani...

Se uită fix la posterul pe care scria DOCUMENTAȚIE DE TRECERE AICI, de parcă acolo ar fi găsit răspunsul.

– Noi nu facem decât să prelucrăm electronic datele celor care vin și pleacă. Din Xiala.

– Înțeleg. Există cumva un birou ashiiyurian aici? O ambasadă? Cineva care să-mi ofere informația? Sau poate își amintește?

N-am terminat bine de vorbit că mi-am și dat seama de gafă. Muții nu vorbesc. Nu pot vorbi decât cu ajutorul unor dispozitive vocale.

– Eu sunt singura angajată.

– Înțeleg.

– În acest moment, desigur. În total, suntem patru. Lucrăm în schimburi. Dar nu e nici un ashiiyurian printre noi.

– Există vreo ambasadă pe undeva?

– La sectorul de operațiuni auxiliare de pe aerodrom.

„E bine să înveți să privești fără uimire sau dezgust slăbiciunea minților puternice.“

T.B. Macauley, *Warren Hastings*,
Edinburgh Review, octombrie 1841

Am fost tentată să-i trimit un mesaj lui Alex, să-i sugerez că, dacă vrea să meargă mai departe cu investigația, el ar fi cea mai indicată persoană, întrucât mai tratase cu ashiyyurienii. Problema era că știam deja ce mi-ar răspunde: Tu ești deja acolo, Chase. Ia-ți inima în dinți și du-te să vorbești cu ei. Vezi ce poți afla.

Așa că am m-am împăcat cu ideea. I-am trimis, totuși, un mesaj în care am spus ce știam și că, dacă aflu cine deținea *Șoimul*, plecam pe Xiala. La sfârșit, am avut grijă să-i spun că nu mă plătea destul.

Apoi am contactat ambasada muților. M-a surprins când mi-a răspuns un bărbat tânăr. M-am gândit

că se foloseau de un chip uman pentru fațadă, dar mă așteptam la un avatar. Individul de pe circuit părea *real*, și mi-a confirmat acest lucru când l-am întrebat direct.

– Cred, adăugă el râzând, că vrem să arătăm tuturor că nu au de ce să se teamă. Așadar, doamnă Kolpath, cu ce vă pot fi de folos?

Îl chema, neverosimil, Ralf. Când i-am spus că aveam nevoie de niște date, mă invită să le cer. Era grațios, agreabil și politicos. Păr castaniu, ochi căprui, zâmbet plăcut. În jur de treizeci de ani. Cea mai bună alegere pentru a întâmpina vizitatorii.

După ce i-am explicat ce voiam, scutură din cap.

– Nu, nu știu nimic. Dar stați puțin, să verific. Se uită la o serie de date tabelate, înclină din cap de câteva ori, apoi atinse ecranul. Ce ziceți de asta? L-am găsit. *Șoimul*, da?

– Exact.

Citi data și ora transferului. Și destinatarul. O altă fundație.

– Excelent! Pot ajunge pe navă?

I-am oferit și lui povestea cu cercetarea.

– Chiar nu știu. Pot să vă spun unde se află. Sau unde a fost expediată. După aceea, va trebui să tratați cu ei.

– În regulă. Unde e?

– A fost expediată la Muzeul Formelor de Viață Străine din Provno. Pe Borkarat.

– Borkarat?

– Da. Aveți un document de călătorie?

Se referea la autorizația de la Confederație pentru a intra în spațiul muților.

– Nu.

– Trebuie să obțineți una. E un birou pe stație. Apoi mergeți la agenția noastră de turism. Avem și noi un birou. Va trebui să completați un formular și pentru noi. S-ar putea să dureze câteva zile.

Am pierdut vremea pe stație vreo două săptămâni, clocind tot felul de gânduri deloc pașnice pentru Alex, până când am obținut actele necesare și mi-a sosit nava de transport. Nu mi s-a permis s-o duc pe *Belle-Marie* în spațiul muților. O interdicție impusă de Confederație cu câțiva ani în urmă, când am intrat în posesia tehnologiei saltului cuantic. Confederația nu voia ca sistemul să ajungă în mâinile muților. Bineînțeles că nu a reușit. Nu poți să ai sute de nave cu un anumit sistem de comandă, net superior altor sisteme deținute vreodată de cineva, și să te aștepti ca vecinii să nu-l obțină și ei imediat. Muții au susținut întotdeauna că își creaseră singuri versiunea, dar nu i-a crezut nimeni.

Lucru curios: când i-am întâlnit prima oară pe muți, am presupus că o specie care comunica prin telepatie în loc de cuvinte nu era capabilă să mintă, nu cunoștea arta înșelăciunii. Dar s-au dovedit la fel de înclinați spre neadevăr ca noi. Mai ales când au descoperit că noi nu le putem citi gândurile.

L-am informat pe Alex la fiecare pas. I-am subliniat că zborul spre Xiala era cam scump. O să mă îmbarc pe *Diponga* sau *Zăpăcita*, cum i se spune pe

stație. Nu-mi convenea deloc că investigația mea se transforma într-o cruciadă, i-am mai zis șefului. I-am sugerat să ne oprim aici cu investigatul, că nu mai rezist. Și că nu mai mișc un deget până nu-mi trimite un răspuns.

Mi l-a trimis. Conținutul era exact cel la care mă așteptam. Stătea la biroul meu, senin. Pădurea acoperită de zăpadă se zărea prin ferestre. M-a asigurat că mă descurcam de minune, că era norocos să aibă o angajată așa de perseverentă.

– Cei mai mulți oameni ar fi renunțat, pur și simplu.

Cei mai mulți oameni erau mai inteligenți decât mine.

M-am gândit să mă înscriu la seminarul despre cum să-ți controlezi reacțiile fiziologice la comunicarea cu ashiiyyurienii, organizat de Fundația Henessey. Dar mi-era greu să pricep cum m-ar fi ajutat, dacă nu era și un mut prezent în sală. Mi se părea o lașitate.

După ce am pus la punct toate detaliile, m-am urcat la bordul lui *Zăpăcitei*, împreună cu alți opt pasageri umani. Ne-au așezat în sala principală. Un bărbat în vârstă, în uniformă gri, marcată cu simboluri criptice pe buzunarul de pe mâneca stângă – TRANSPORT MUT, am bănuir eu că scria – ne-a urat bun venit la bord, ne-a spus că-l cheamă Frank și că ne va însoți în călătorie. Nu trebuie decât să-i cerem ce dorim, iar el ne va face drumul cât mai tihnit. Vom pleca în aproximativ o oră. Zborul spre Xiala,

ne explică el, durează patru zile standard. Dorește cineva să pună întrebări?

Colegii mei de drum arătau ca niște oameni de afaceri. Nu neapărat tineri, nici foarte preocupați. Dar m-a surprins faptul că erau toți oameni. Nu era nici un mut care se întorcea acasă?

Mai târziu, Frank ne-a condus la cabinele noastre și ne-a rugat ca, după ce ne instalăm, să revenim în sala principală la orele 19:00. Vă mulțumesc foarte mult.

Mi-am aranjat lucrurile. Patru zile până la Xiala. Apoi încă patru până la Borkarat, în mijlocul spațiului mut. (Un aspect ciudat al saltului cuantic era că orice destinație la care ajungeai se afla la trei sau patru zile distanță, în funcție de cât de departe erai când ai încheiat saltul.) Oare n-ar fi cazul să-mi aleg o nouă carieră?

Când ne-am întors la Frank, vorbea deja despre proceduri, despre orarul meselor, despre utilizarea băii etc. Apoi, ne-a anunțat el, căpitanul dorea să se prezinte.

Imediat ușa de pe punte de deschise și intră primul mut pe care l-am văzut în persoană. Avea pielea cenușie pătată, ochii cufundați sub încrețituri groase, brațe prea lungi în raport cu corpul și, în general, avea nevoie de mai mult soare. Purta aceeași uniformă ca Frank.

Mă așteptam, după câte auzisem, să mă treacă un fior de groază simultan cu ideea că toate gândurile mele erau expuse. N-a fost așa. N-aș fi vrut să dau nas în nas cu căpitanul noaptea, pe Strada Bridge.

Nu pentru că el sau ea, mă rog, era o ființă cu aspect înspăimântător. (Părea de sex masculin, dar nu manifesta intenția de a mă gusta împreună cu alte aperitive.) În schimb, deși nu semăna cu o insectă, fizicul lui îți crea repulsie, ca în fața unui păianjen. Cred că din pricina pielii lucioase.

– Bună seara, doamnelor și domnilor, ne salută el, cu ajutorul dispozitivului vocal. Sunt căpitanul Japuhr. Frank și cu mine suntem bucuroși să vă avem la bordul navei *Diponga*. Sau, așa cum se încăpățânează s-o numească Frank și oamenii de pe stație, *Zăpăcita*.

N-o prea nimerise cu pronunția. Rostise mai degrabă *Zăpăchita*.

– Sperăm că o să vă simțiți bine în timpul zborului. Dacă putem face ceva pentru dumneavoastră, vă rugăm să ne contactați fără nici o ezitare.

Înclină din cap spre Frank, iar acesta zâmbi.

Mă concentram cu toate celulele din corp. Știe exact ce simt, mi-am zis. Îmi percepe repulsia. Și, ca o confirmare a celor mai negre temeri ale mele, căpitanul se uită la mine și mișcă din cap. Nu așa cum face un om, ci înclinându-și parcă și ceafa odată cu capul. Poate că nu era la fel de flexibil ca noi. Dar i-am înțeles intenția. Mă saluta. Îmi înțelegea reacția fără să se simtă jignit.

Era un lucru bun. Dar ce s-ar întâmpla dacă n-aș fi lângă el, ci ar trebui să mă confrunt cu mușii de rând, de pe stradă?

În ce m-am băgat?

În timp ce mă dădeam de ceasul morții, căpitanul Japuhr se apropie de mine. Ne-am privit. El, cu ochii lui roșii, senini, puțin cam prea mari, eu... Ei bine, parcă mă îmbrățișa din priviri. În clipa aceea, când mă luptam cu propriile senzații, zicându-mi *habar n-ai ce gândesc, n-ai cum să mă citești*, își deschise buzele într-o tentativă de surâs.

– E-n regulă, doamnă Kolpath. Toată lumea pățește la fel prima oară.

A fost singura dată când i-am văzut colții.

Pe întreg parcursul zborului, căpitanul rămase pe punte sau în cabina lui, aflată imediat în apropierea punții, dar separat de zona accesibilă pasagerilor. Colegii mei de zbor au povestit că ashiyyurienii – nimeni nu folosea termenul *muți* pe navă – erau conștienți de reacția noastră viscerală față de ei. În realitate, și ei aveau una similară față de noi. Le repugnam în aceeași măsură. Așa că încercau pe cât se poate să detensioneze atmosfera încărcată.

Frank ne spuse că nu erau ashiyyurieni pe navă din aceleași motive. Fiecare zbor era rezervat unei singure specii. L-am întrebat dacă era valabil și pentru el. Zburase cu pasageri ashiyyurieni?

– Nu. Ar fi împotriva regulamentului.

Zburam de douăsprezece ore, când am făcut saltul. Unei pasagere i se făcu rău, dar îi trecu repede. Culoarea îi reveni în obraji la câteva minute după încheierea tranziției. Frank ne-a informat că vom ajunge pe Xiala cu șaisprezece ore înaintea orarului. Asta însemna că aveam un interval de

nouăsprezece ore pe stație înainte de a prinde următoarea legătură.

– Am verificat lista pasagerilor, mi-a spus Frank. Vei călători pe *Komar* și vei fi singurul pasager uman.

– Bine, am pronunțat.

Bănuiam eu că așa se va întâmpla.

– Ai mai călătorit vreodată în Acumulare?

Era traducerea cea mai apropiată în limba standard a termenului folosit de muți pentru a numi porțiunea lor din Brațul Orion. Ar trebui să adaug că organizarea lor politică e mai relaxată decât a oamenilor. Există un consiliu central, dar nu e decât un organism deliberativ, fără putere executivă. Lumile și grupurile de lumi operează independent. Dar am învățat, grație unei lecții aspre, ce repede se unesc și cât de eficiente sunt când luptă pentru o cauză comună.

– Nu. E prima oară.

Am înțeles, din atitudinea lui, că mă dezaproba.

– N-ar trebui să fii singură.

Am ridicat din umeri.

– N-am găsit însoțitor, Frank. De ce? Mă pândește vreun pericol fizic?

– A, nu. În nici un caz. Dar o să petreci multă vreme fără să vezi pe nimeni.

– N-ar fi prima oară când rămân singură.

– N-am spus că vei fi singură. Vei avea companie.

Dădu din mâni, arătându-mi că de acum nu mai aveam ce face.

– Nu vreau să-ți faci o impresie greșită. Vei vedea că pasagerii cu care vei călători se vor oferi să te ajute, la nevoie.

Încă o ezitare.

– Pot să te întreb unde mergi? Mai departe de Borkarat?

– Nu.

– Când te întorci?

– Imediat ce închei ce am de făcut.

– Bine. Sunt convins că te vei descurca.

În prima noapte nu am dormit deloc. N-a dormit nimeni. Am organizat o mică petrecere și ne-am simțit bine. După ce am băut cu toții puțin cam mult, a apărut și căpitanul, dar atmosfera nu s-a schimbat.

Când, în sfârșit, m-am retras în cabina mea, eram într-o dispoziție excelentă, cum nu mai fusesem demult. Nu m-am gândit prea des la căpitanul Japuhr în primele ore, dar după ce am stins lumina și mi-am tras cearșaful peste cap, m-am întrebat care sunt abilitățile mușilor (spune-le *ashiyuri*eni, m-am sfătuit). Cabina mea era la cel puțin treizeci de metri de punte și de cabina căpitanului. În plus, dormea cu siguranță. Dacă nu, era oare capabil să-mi citească gândurile? Eram expusă?

Dimineață i-am pus întrebarea lui Frank. Depinde de individ, mi-a răspuns.

– Unii te citesc și dacă ești la câteva camere distanță. Deși să știi că toți îi consideră pe oameni mai duri decât ei.

Era această capacitate a lor pasivă? Sau exista și o componentă activă? Pur și simplu citeau gândurile? Sau le puteau și induce?

Eram cinci în sala principală și luam dejunul. Frank repetă întrebarea mea lui Klaymoor. Joe era trecut de șaptezeci de ani, cărunt, scund și introvertit, aș fi zis, dar nu-mi venea să cred că un introvertit ar călători în țara mușilor. Era, mai degrabă, reținut. Un om de treabă. Își păstră simțul umorului până la capătul experienței noastre comune. Râdea de ea.

– N-am nimic de ascuns, spuse. Spre marele meu regret. Mai demult, problema asta filozofică a fost mult dezbătută printre ei. Așa cum și noi ne-am întrebat dacă ochii noștri emit raze care ne permit să vedem. Sau dacă lumea stinge razele. La fel ca ochii noștri, ashiyyurienii sunt doar receptori. Captează ce li se transmite. Nu doar gânduri. Imagini, sentimente, tot ce plutește la nivelul lor conștient. Probabil că „plutește“ e un termen neadecvat, adăugă el după un moment de stânjeneală.

– Care ar fi cel adecvat? Întrebă o pasageră, Mary DiPalma, magician din Londra.

– Un fel de torent indisciplinat. După părerea lor, psihicul uman e haotic.

Strașnic. Dacă așa stau lucrurile, nu-i de mirare că ne socotesc idioți.

– La nivel conștient, am subliniat eu. Dar în subconștient?

– Nu ne-au spus, rosti Joe.

Își propti capul de spătarul scaunului.

– Apropo, n-au rezolvat problema transmisie/recepție până când nu ne-au întâlnit pe noi.

– Zău? Cum așa?

– Înțelegeau foarte multe dintre gândurile noastre, deși marea lor parte era inaccesibilă din cauza limbii diferite. Când au încercat să ne transmită ceva, noi n-am făcut decât să ne holbăm la ei.

Un alt pasager, nu mai știu care anume, a adus în discuție animalele. Citeau și gândurile lor?

– Ale celor superioare, într-o anumită măsură, îl lămurii Joe.

– Dar durerea? Întrebă Mary DiPalma.

– Da, absolut.

– Asta trebuie să le fi dat de lucru.

Frank inspiră adânc și întrebă.

– Care e avantajul evoluționist, în cazul acesta? O ființă care simte durerea din jurul ei mă aștept să nu reziste prea mult.

Joe se gândi o clipă, apoi vorbe:

– Evoluția merge pe două căi. Una se bazează pe individ, cealaltă contribuie la supraviețuirea speciei. Cel puțin așa mi s-a explicat mie. Nu-i domeniul meu.

– Deci nu sunt animale de pradă, am sugerat.

Una dintre femeii râse.

– Nu sunt animale de pradă? Te-ai uitat la colții ăia? Și la ochii lor? Sunt vânători, nu încape îndoială.

– E-adevărat, confirmă Joe. Din câte am înțeles, nu stabilesc o legătură cu prada lor naturală. Se pare că și-au dezvoltat capacitatea telepatică destul de

târziu. Sunt o specie mult mai veche decât noi, dacă tot veni vorba.

– Mă întreb, interveni un pasager, dacă o să dezvoltăm și noi capacități psihice cândva.

– Sper că nu, se grăbi să răspundă o femeie, îndreptându-și brusc umerii.

Mary râse.

– Eu deja am făcut-o.

– Dovedește-mi, îi ceru Larry, cel mai tânăr de pe navă.

Mary se răsuci spre mine.

– Nu poți să-i citești gândurile, Chase?

– Ba da.

Nimeni nu se grăbea să se culce. Frank ne aducea băutură în fiecare seară, iar noi chefuiam. Mary m-a avertizat că ea nici acum nu uitase cât de neliniștitor fusese pentru ea primul zbor într-un spațiu străin.

– Dar relaxează-te și încearcă să te simți bine. N-o să trăiești a doua oară o asemenea experiență.

Am trăit momente plăcute pe *Zăpăcita*.

Trebuie să recunosc, pe parcursul vizitei mele în țara mușilor, nici un ashiyyurian nu s-a purtat urât cu mine, au fost toți foarte politicoși. Totuși, eram conștienți de *creatura* de pe punte, de faptul că era diferită, nu neapărat fizic, ci spiritual. Iar prezența *celuilalt*, oricât de pașnic ar fi fost, ne unea. Instinctul de turmă în acțiune.

Mi-am făcut câțiva prieteni pe parcursul zborului, oameni cu care încă mai păstrez legătura. Joe Klaymoor, de exemplu, sociolog din Toxicon,

preocupat de analiza efectelor răspândirii telepatiei într-o societate. Și Mary DiPalma, din Londra cea străveche. Mi-a arătat destule ca să mă facă să cred în magie. Și Tolman Edward, reprezentant al unei firme de comerț. La fel ca mine, nici el nu mai vizitase Acumularea înainte. Fusesse trimis acolo să rezolve o problemă de ordin comercial.

M-am gândit adesea, de atunci, că efortul meu de a descoperi *Șoimul* nu a fost în zadar, grație celor câteva zile petrecute cu ei. Totul a început cu o ceașcă de pe o navă interstelară. Acum, scriind aceste rânduri, mă uit la una asemănătoare, aflată pe biroul meu. Nu cunosc simbolurile de pe ea. În loc de vultur, e ornată cu o stea în șapte colțuri, înconjurată de un halo. Nu provine de pe *Explorator*, ci de pe *Zăpăcita*.

Dar zborul, din păcate, s-a încheiat. Când căpitanul Japuhr a revenit printre noi, să ne informeze că vom andoca în paisprezece ore, am simțit toți că pierdeam ceva. Am zburat de nenumărate ori, cât pentru o întreagă viață, dar acest voiaj a fost unic. Căpitanul ne-a întrebat dacă ne simțeam bine și dacă ne putea ajuta cu ceva. Apoi s-a retras.

Frank mă luă deoparte.

- Te-ai gândit cum o să te descurci?
- La ce te referi?
- O să ai probleme cu limba.
- De ce?

Presupunând că aveam de-a face cu cititori de gânduri, comunicarea trebuia să fie ușoară.

– Gândești în limba standard. Ei citesc imaginile, nu și limba. Chiar dacă vei reuși să *te faci înțeleasă*, nu-i vei putea înțelege pe *ei*.

– Ai vreo propunere?

Deschise un dulap și scoase un laptop. Îl porni și vorbi către el:

– M-am pierdut, nu știu unde mă aflu. Ajutați-mă!
Pe ecran apăru un set de cuvinte în limba mută.

– Arată-le aceste cuvinte. Le vor citi și o să tasteze răspunsul. Nu te aștepta să poarte dispozitive vocale, mă informă, zâmbind.

– Cum citesc răspunsul?

Tastatura laptopului era în limba mușilor.

– Pot tasta orice vor. Computerul traduce și afișează informația. Nu e folositor pentru conversații lungi, dar te va ajuta să comanzi la restaurant și să găsești drumul înapoi la hotel.

– Pot să-l împrumut?

– Poți să-l *închiriezi*.

– Absolut.

Nu era ieftin, dar l-am trecut în contul de cheltuieli de la Rainbow.

– Dar mâncarea? N-o să am probleme?

– Hotelurile mai selecte o să-ți pună la dispoziție un meniu. Să nu încerci mâncarea locală. Ai înțelege?

Văzusem imagini cu mâncarea mușilor. În nici un caz n-aveam de gând s-o gust.

– Încă un lucru, Chase. La agenția noastră găsești întotdeauna pe cineva care vorbește limba standard. De acolo afli cum să ajungi unde vrei.

În acea seară am coborât pe stația orbitală Xiala, ne-am recuperat bagajele și ne-am luat rămas-bun. Noroc și numai bine. Căpitanul Japuhr a venit să ne spună și el la revedere. Ne-am strâns mâna și ne-am îmbrățișat. Am coborât împreună treptele spre sala de așteptare înțesată cu muți. Erau mai înalți decât noi, aveau șase degete la fiecare mână și purtau, cu predilecție, îmbrăcăminte sobră (o singură femeie purta o pălărie galbenă, care semăna cu un sombrero). Se uitau la noi de parcă eram, cum se zice în popor, de pe Bashubal. Frank rămase pe lângă noi. Ne asigură că totul va fi bine și ne-a urat noroc. Se arătă preocupat în special de mine. În cele din urmă, am rămas singură.

Am avut doi iubiți care m-au părăsit, bărbați de care fusesem foarte atașată și pe care încă îi regret. Dar neliniștea de atunci nu se compara cu presentimentele pe care le trăiam acum.

Trecu pe lângă mine o mamă cu doi copii. Își schimbă locul, astfel încât să se intercaleze între mine și ei, de parcă eram un pericol. M-am întrebat dacă a simțit, dacă au simțit, resentimentele mele bruște. La ce bun telepatia, dacă n-o însoțește empatia?

Sala de așteptare era acum aproape goală, lucru îmbucurător. M-am dus lângă unul dintre portaluri și am privit în jos. Soarele tocmai se ridica deasupra orizontului curb al planetei. Dedesubt, uriașa întindere era încă în beznă. Am văzut o singură lună, mare, apunând spre vest. Razele ei delicate luminau niște creste muntoase.

La agenție, am rămas uluită. M-a întâmpinat propria mea copie.

– Cu ce te pot ajuta, Chase?

Mi-a confirmat rezervarea pentru zborul spre Borkarat. Nava pleca în după-amiaza următoare. Mi-a recomandat un hotel, mi-a rezervat o cameră și mi-a urât o seară plăcută.

Să știți că arăta foarte bine.

În general, structura anatomică a mușilor e similară cu a noastră, cel puțin în privința eliminării resturilor. Presupun că o făptură inteligentă funcționează după același principiu. Trebuie să existe gravitație, deci preluarea conținutului energetic se face prin partea de sus a corpului, prelucrarea are loc undeva la mijloc, iar eliminarea în partea de jos. Camerele puse la dispoziția oamenilor la hotelul Gobul erau pentru muți. Toate lucrurile erau mai mari. Vă spun deschis că toaleta a fost o adevărată provocare.

Am servit prima masă la un restaurant, în efortul de a mă obișnui cu gazdele. Stăteam acolo ca o idioată, convinsă că lumea se uită la mine, la mine cea *adevărată*, nu la învelișul exterior pe care ne-am obișnuit să-l afișăm. Cel mai greu mi-a fost să știu că, aflându-mă într-un loc pe care îl uram, într-o companie care mă dezgusta, trebuia să-mi reprim senzațiile, fiind conștientă în același timp că erau expuse în fața oricui se interesa de ele. Aflasem de la Joe Klaymoor că mușii sunt capabili, într-o anumită măsură, să-și protejeze mintea de a altora.

Probabil că evoluează într-o entitate care, zice el, va avea o singură conștiință. Dar mai au până acolo. Pe mine mă sperie posibilitatea ca și noi să evoluăm în aceeași direcție, cum susținea Joe.

Unul sau doi muți veniră la mine să se prezinte și i-am salutat cu ajutorul laptopului, dar a fost o discuție cam stângace. Mi-au spus că nu mai văzuseră oameni. Știam că vor să fie politicoși. Dar m-am simțit ca un animal la expoziție.

Plecară după câteva minute, apoi mi-a sosit mâncarea. Am terminat-o repede. Încercam să le zâmbesc muților din jur, care se holbau cu insistență la mine când credeau că nu-i văd. Am fost foarte bucuroasă la întoarcerea în cameră.

M-am gândit să renunț. Să-l las pe Alex să găsească *Șoimul*.

L-ar găsi.

Nu mi-ar reproșa nimic, nu m-ar critica, dar știu eu cum e el. Pune un copil – sau o femeie – să facă treabă de bărbat.

M-am îmbarcat pe *Komar* a doua zi dimineată. Zbor direct la Borkarat, una dintre principalele lumi ale Acumulării, la optzeci și șase de ani lumină de Xiala.

Mai erau douăzeci și unu de pasageri, toți muți. I-am găsit în sala principală, când mi-am făcut intrarea. Bine spus, mi-am făcut intrarea. Mă observă un tânăr. Altcineva nu se mai uită în direcția mea, deși toți intrară în alertă. Nu mă întrebați cum mi-am

dat seama. Dar am simțit dintr-odată că mă studiază toți prin singura pereche de ochi.

Un puști își vârî capul în poala mamei.

Am înțeles imediat că mă aștepta un zbor absolut agreabil. I-am zâmbit ușor tânărului. Mușii nu prea știu să zâmbească. Poate că n-au nevoie. Unii dintre ei, care au locuit printre noi, au învățat, dar nu e ceva natural. Iată motivul pentru care ți se face pielea de găină de câte ori încearcă.

O altă caracteristică a timpului petrecut cu mușii e că nu vorbesc. Ești într-o cameră cu peste douăzeci de ființe care stau toate în liniște și se uită unele la altele. Nimeni nu scoate *o vorbă*.

Încercau să fie sociabili. Făceau gesturi în direcția mea. Se uitau la mine. Câțiva ridicară mâinile în semn de salut.

După câteva minute, am făcut ce-mi promisese: m-am cuibărit în cabina mea și am închis ușa, dorind din tot sufletul să ferec și ușa minții. La scurtă vreme, se închiseră și trapele exterioare. Am auzit motoarele trezindu-se la viață. Și o bătaie în ușă.

Am deschis și m-am pomenit în fața unui mut îmbrăcat într-o uniformă ca a lui Frank. Îmi oferî un card alb, pe care scria *Bine ați venit la bord! Vă rugăm să vă puneți centura de siguranță. Suntem gata de lansare.* Apoi încă un card: *Aveți nevoie de ajutor?*

M-am aplecat în față și am dus mâna la frunte, ca un retardat. Voiam să-l informez că gîndesc. Am rostit *Nu în gînd. Nu, mulțumesc! Mă descurc.*

Apoi mi-am amintit că nu înțelege limba standard. Se înclină.

Am văzut un ham legat de scaun. O să-l folosesc.
M-am imaginat legată cu el.

Se înclină din nou și plecă.

Sunt o cutiuță albastră cu prăjituri.

M-am ascuns în cabină. Am ieșit numai ca să merg la baie sau să iau masa pe fugă. Mâncarea era bună. (Mi s-a dat de înțeles că la bord existau preparate speciale pentru mine.) Patru zile nu era chiar atât de mult. Rezistam eu cumva.

Zburam de o oră când am auzit din nou o bătaie în ușă. De data asta nu mai era însoțitorul de zbor, ci un mut a cărui vârstă era greu de ghicit, înalt chiar și pentru ei. Prea înalt pentru coridor, așa că trebuia să se cocoșeze. Se uită la mine cu o privire de gheață. M-am întrebat dacă-mi percepea disconfortul. Purta colanți albaștri mați și o cămașă largă, o ținută obișnuită printre muți, deși preferau robele.

M-am ridicat și m-am uitat în ochii lui. Am auzit un declic și o voce sintetizată:

– Bună. E totul în regulă?

Am încercat să-mi golesc mintea complet și să-i răspund:

– Da, mulțumesc, totul e bine.

– Mă bucur. Știu că nu e foarte plăcut.

– Ba da, sunt bine. Nici o problemă.

Halal logică, să minți pe cineva care-ți citește gândurile.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Cred că tocmai ai făcut-o.

– Excelent.

Vocea venea dintr-o amuletă.

– Dă-mi voie să-ți spun că, indiferent ce gândești, să știi că te afli printre prieteni.

Dezbrăcată printre prieteni. Am încercat să-mi retrag gândul. Mutul avu o ezitare. Nu voia să-mi arate că mă putea sonda. Mă gândeam dacă să-l invit sau nu în cabină.

– Mulțumesc că te interesezi de mine.

– Să nu iei în serios această experiență. Vom petrece împreună aproximativ patru zile. După aceea vom merge fiecare pe drumul lui. Deci nimic din ce faci aici nu va atrage pericolul asupra ta.

– Sigur, ai dreptate.

– Nu vrei să stai cu noi? Ne-am bucura să te cunoaștem.

– Ba da, cu plăcere.

Se dădu înapoi ca să-mi facă loc să trec. L-am urmat, închizând ușa în spatele meu.

– Mă numesc Chase.

– Cred că-mi vei considera numele imposibil de pronunțat. Spune-mi, i-am simțit prezența în minte, Frank.

Oare mă gândisem la însoțitorul de zbor de pe *Zăpăcita*?

– Bine, Frank.

I-am întins mâna.

Le-am oferit laptopul pasagerilor, care au început să-mi pună întrebări. De unde veneam? Mai

fusesem în Acumulare? Unde mergeam? De ce mi-era atât de frică? (Asta dorea să afle un copil care nu prea voise să participe la discuție și arăta la fel de îngrozit ca mine.)

Frank se descurca foarte bine.

– Nu-ți poate trece prin minte ceva ce noi să nu fi văzut deja. Poate doar dezgustul față de prezența noastră.

Așa, măi, pălugă, spune tot. Nu te reține.

Câțiva pasageri își dădură coate și mișcară din cap. Probabil așa râdeau ei.

L-am întrebat pe Frank dacă nu era deranjant să primești întruna fluxuri de gânduri și sentimente de la alții.

– Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc altfel. Aș fi izolat.

Se uită la mine cu ochii lui roșii.

– Tu nu te simți izolată? Singură?

Pe parcursul zborului, am aflat că îmbinarea minților împrumută o dimensiune suplimentară sentimentelor trăite de iubiți sau de prieteni între ei. Că telepatia înlesnește o comunicare mai profundă. Că nu, nici vorbă ca ashiyyurienii să evolueze spre o minte comună. De fapt, chiar au râs când le-am povestit teoria lui Joe.

– Suntem entități individuale, Chase, îmi spuse o femeie, pentru că sesizăm foarte clar diferențele dintre noi și ceilalți.

– Nu ne putem ascunde de gândurile noastre, îmi spuse Frank a doua zi. Sau de ceea ce simțim.

Știm foarte bine. Am înțeles că oamenii nu sunt întotdeauna cinstiți nici cu ei înșiși. Mi-e greu să pricep cum vine asta, dar e un concept fascinant. Pe de altă parte, știm că vă luptați cu noțiunile voastre vulgare. Dar le avem și noi pe ale noastre. Nu credem nimic special despre ele. Fac parte din noi, din *tine*, așa că le acceptăm. Și, apropo, nu trebuie să te simți stânjenită de reacția ta automată la înfățișarea noastră. Nici noi nu te considerăm atrăgătoare.

Se opri și se uită în jur. Înțelegeam deja câteva dintre indiciile nonverbale pe care le foloseau. Unii pasageri îi semnalizară că nu sunt de acord.

– Ar trebui să specific, reluă Frank, că nu te considerăm atrăgătoare din punct de vedere *fizic*. Dar am început să te cunoaștem pe dinăuntru, să ne apropiem de sufletul tău. Ne-am dat seama că ești una dintre noi.

„Omul s-a considerat dintotdeauna culmea creației, acea parte din univers care gândește, scopul tuturor lucrurilor. Fără îndoială, o concepție de care merită să fie mândru. Dar universul e de altă părere.“

Marik Kloestner, *Jurnal*, 1388

Deși Borkarat nu constituia lumea centrală a mușilor, avea multă influență. Aici se stabilea politica față de oameni și, când era posibil, oferită diverselor unități politice independente din Acumulare. Aici se întâlneau reprezentanții. Și tot de aici se comandau operațiunile în perioadele de ostilitate recurente la adresa Confederației.

N-au mai avut loc lupte între navele de război ale mușilor și pământenilor de câțiva ani, dar conflictul fierbea mocnit. Nimeni nu mai știa exact motivul neînțelegerilor. Cele două părți nu erau

nici una interesată de teritoriile celeilalte. Nici nu se amenințau reciproc. Dar antipatia dintre ele dura de secole. Politicienii ambelor rase câștigau sprijinul alegătorilor promițându-le că vor adopta o atitudine dură față de ceilalți. (N-am înțeles cum de aveau mușii politicieni, când mintea lor era deschisă tuturor.)

Termenul „Acumulare“ era întrebuințat greșit. Statele, lumile, ducatele, avanposturile și orașe orbitale ale mușilor alcătuiau mai degrabă o grupare socială, decât o entitate politică formală. Dar, la un loc, erau capabile să reacționeze cu eficiență uluitoare. Unii observatori susțineau că percep deja freamătul unei minți de grup.

Am simțit un sentiment de ușurare când am coborât de pe *Komar*. M-am dus la recepție, unde o altă copie fidelă a mea se prezentă și-mi spuse cum ajung la muzeul din Provno.

Drumul spre naveta căutată era marcat de o săgeată luminoasă. Era aglomerată și a trebuit să mă înghesui. Nimic nu reflecta mai bine caracterul societății mușilor decât felul în care se îmbarcau și interacționau, în care își făceau loc, își așezau bagajele, își duceau copiii la locurile lor, se întrebau unii pe alții cine stă lângă geam – totul în liniște de mormânt. Nu chiar de *mormânt*, pentru că auzeam haine fâșâind, panouri închizându-se și aerul ieșind din perne. Centurile se închideau. Dar nici o vorbă.

Fiind deja de o săptămână în compania exclusivă a mușilor, am învățat să ignor senzația că eram expusă privirilor publice. Nu te mai gândeai, îmi spuneam.

Câteodată nu rezistam și mă uitam spre câte-un mut, închipuindu-mi că-i fac semn cu mâna.

De obicei stârneam o reacție fizică, o privire sau o sprânceană ridicată. Uneori, primeam și un salut din mână.

Mă străduiam să gândesc frumos și incoerent. De fapt, reacția mea față de muți, frica și repulsia inițială în prezența lor, scădea pe zi ce trecea. Dar, stând în navetă și încercând să citesc, nu înțelegeam nici un cuvânt și nu mă simțeam liniștită nici pe departe.

Ne-am ridicat în atmosferă, am coborât printr-un cer de amurg, am străbătut o zonă de turbulențe și furtună și, în cele din urmă, am ieșit din nori sub acoperișul de stele. Dedesubt, orașele sclipeau de lumină.

O însoțitoare de zbor se apropie de mine:

– Vom ateriza în șapte minute, îmi spuse.

Nu mi-am dat seama de unde venea vocea.

Am petrecut noaptea la un hotel aproape de un râu. Stilul arhitectonic ashiyyurian, cel puțin pe Borkarat, e foarte diferit de al nostru. Indiferent de tendințele lor culturale, clădirile oamenilor sunt statice, simetrice și, oricât de eclectic ca design, tot se caracterizează prin echilibru și proporție. În schimb, clădirile muților sunt un studiu de mișcare, scurgere și energie. Nu au nici un pic de simetrie. De la distanță, hotelul meu părea neterminat, ca și cum o parte din el se proiecta în altă dimensiune.

Am mâncat la restaurant, înconjurată de muți. Pot să vă spun cu mândrie că m-am întrecut pe

mine. Odată ce m-am așezat, am mâncat relaxată toată mâncarea și nici măcar n-am clipit când un copilăș de la o masă vecină se uită la mine îngrozit, pentru ca apoi să-și ascundă fața la pieptul mamei.

M-am întrebat la ce vârstă deveneau muții conștienți de capacitățile lor telepatice. Oare copilul din pântecul mamei putea comunica?

La un moment dat își făcură apariția doi oameni, un bărbat și o femeie. Ai fi zis că ne cunoaștem de-o viață. La invitația mea, s-au așezat lângă mine și am pălăvrăgit de toate cam o oră. Erau din St Petersburg, una dintre vechile capitale terestre.

V-am spus, cred, că ashiyyurienii nu beau nici un fel de alcool. Am citit undeva că nu consumă nici un alt drog comparabil și nu înțeleg de ce ne simțim noi înclinați să ne îmbătăm simțurile. Așa că am ciocnit paharele numai simbolic, dar ne-am promis că ne vom reîntâlni acasă. Uimitor ce apropiate au devenit Andiquar și St Petersburg.

Am dormit bine, deși m-am trezit în toiul nopții, după un vis erotic extrem de real. Și din nou m-am întrebat dacă muții percep și visele. Oare îi speriasem pe copiii de pe cele trei etaje? Nu era de mirare că nu voiau să aibă oameni prin preajmă.

Mi-am amintit de perechea cu care m-am întâlnit la cină. Erau tineri, proaspăt căsătoriți. Dar am făcut pariu cu mine că în noaptea aceea au dormit separat, emanând o cantitate mult prea mare de vibrații emoționale pentru antenele mușilor decât dacă s-ar fi tăvălit la modul clasic.

Lumea mușilor nu e locul în care să-ți petreci luna de miere.

Muzeul Formelor de Viață Străine se afla pe un teren vast din Provno, aparținând unui lanț lung de insule din apele sudice. Întinderea era destinată în cea mai mare parte clădirilor publice și monumentelor istorice. Porțiunile de peisaj amenajate sunt separate, deseori comemorând figuri istorice sau oferind, pur și simplu, spații de meditație. Printre ele curg mai multe pârâiașe, din care se ridică miriade de creaturi minuscule, care cerșesc de mâncare de la vizitatori.

Arhitectura era în stil hiperbolic, cu acoperișuri care se unduiau ca valurile oceanului, spirale înclinate și profiluri verticale plutitoare. Mulțimea rătăcea pe alei lungi și curbate, care duceau uneori la etajele superioare. Pretutindeni se zăreau galerii înverzite, unde puteai să te ascunzi numai ca să savurezi jocurile naturii. Totul părea ușor, delicat, diafan ca lumina soarelui.

Vehiculele personale nu aveau voie să intre în parcuri. Vizitatorii intrau cu taxiul aerian, deși cei mai mulți călătoreau cu trenul suspendat, care se deplasa deasupra apei. Nu mai văzusem unul până atunci și nici acum n-am idee cum funcționează.

Muzeul se ridica între două obeliscuri asemănătoare, dar nu identice. Era de marmură albă, cu arcade, coloane și alei ascendente. Semăna cu un puzzle pentru copii, pe care îl strici și-l refaci, dar întotdeauna obții o altă imagine. Am ajuns la intrare

pe rampa automată. Am dat peste un zid gravat cu literele localnicilor. Mi-am deschis translatorul și am aflat că muzeul fusese înființat la o dată necunoscută (translatorul nu știa să transforme data și ora) și că erau binevenite toate formele de viață din galaxie.

Am intrat. Niște copii se uitau când la mine, când la semne și se holbau curioși, alții doar se holbau, alții se dădeau înapoi speriați. Le-am zâmbit politicos și mi-am văzut de drum.

Când vizitezi un muzeu al sistemelor biologice din alte lumi, te aștepti să vezi un șir nesfârșit de holograme ale diverselor forme de viață în mișcare. Eu n-am avut parte de așa ceva. Poate că vizitatorii aveau voie să ia hologramele acasă. Dar nu am văzut decât vitrine cu piei și capete împăiate.

Probabil fuseseră alese pentru că șocau. Creaturi gigantice cu burdihane în care încăpea ușor o navetă. Șerpi care m-ar fi putut folosi pe post de scobitoare. Animale de pradă de toate mărimile și formele, unele incredibil de înspăimântătoare. Și victimele lor, ființe mărunte și drăgălașe, cu blană, care fugeau repede. Al naibii de repede.

Am văzut plante capabile să devoreze un bărbat bine clădit, creaturi cu mai multe brațe care trăiau în copacii din Barinor – oare unde-o mai fi și locul ăsta – și furau copii. M-am întrebat de ce ar alege cineva să trăiască într-un asemenea loc, mai ales dacă are copii.

Vă spun cu bucurie că nu am văzut oameni împăiați. Poate era o concesie faptului că la muzeu veneau din când în când și vizitatori umani. Erau

vreo două păsări și șopârle de pe Rimway și un tigru de pe Pământ. Singurul om era, de fapt, un avatar, un tip cu barbă care semăna cu omul de Neanderthal. Avea chiar și o lance. Când m-am apropiat de el, a scos un mârâit.

Prima impresie contează – părerea mea. Oare câți copii muți își făceau prima impresie despre rasa umană după ce-l vedeau?

Individul păzea Sala Oamenilor, o aripă întreagă dedicată nouă. *Singura specie cu cunoștințe tehnologice cunoscută.* Un interior vast, circular, tavan boltit de trei etaje. Peste tot, vitrine și mese cu exponate, reprezentări ale diverselor zeități, instrumente muzicale, costume din diverse culturi, un joc de șah în desfășurare și veselă. Un alcov era amenajat ca un birou de lucru. Multe exponate erau datate și li se specifica originea, dacă era cazul. Aveai la dispoziție căști prin care să asculți istoria anumitor obiecte. Un șir de cărți, toate traduse în limba mută. Am descoperit printre ele *Republica*, *Ultimele zile ale statului american*, de Burnwell, *Patru romane de Hardy Boshear* și multe, multe altele. Privită în ansamblu, colecția nu era reprezentativă. Majoritatea scriitorilor erau moderni. Clasicii aproape că lipseau.

În mijlocul sălii, pe o platformă, am zărit ținta călătoriei mele: *Șoimul*. Muții stăteau la coadă pe o rampă ca să intre în ecluză. De ieșit, ieșeau pe altă parte, printr-o deschizătură făcută în fuzelaj.

Lângă puntea navei scria DEPARTAMENTUL DE STUDIU PLANETAR și însemnele TTV114. Și, bineînțeles,

ȘOIMUL. Luminile de navigare erau aprinse. Lucru bun, înseamnă că avea curent. Adusesem un mic generator, pentru orice eventualitate.

În sală se aflau cam patruzeci de muți, dar nici unul nu se mișca. Priveau drept înainte, pretinzând că studiază exponatele, dar îi dădea de gol faptul că stăteau ca niște statui. De lângă o statuie ce reprezenta o zeitate antică mă cerceta o femeie. Toată lumea mă privea prin ochii ei.

Ridică mâna. *Bună.*

Am zâmbit și mi-am îndreptat atenția din nou spre Șoim, spunându-mi ce linii frumoase are și ce mult mi-ar plăcea să-l pilotez. Am încercat să nu mă gândesc la motivul real al vizitei. Treptat, vizitatorii începură să se miște. Din câte mi-am dat seama, nici unul nu s-a întors să-mi arunce priviri furișe.

M-am plimbat printre exponate, pipăind cipul pe care voiam să descarc datele.

Existau stații-ghid care își dădeau informații despre oameni. Cu ajutorul translatorului, am descoperit că eram destul de sus pe scara evoluției, dar cu un pas în urma ashiyyurienilor. Ne consideram având conștiință, explica ghidul, și într-un sens limitat chiar așa era, deși principalul nostru mijloc de comunicare era *chelălăitul*. Asta-i varianta mea. Ei spuneau că vorbim „prin sunete și zgomote“. Voi alegeți ce vreți.

Prezentarea ne descria ca având niște trăsături admirabile. Eram cinstiți, destul de inteligenți, simțitori și puteam fi prietenoși. Dar eram și necinstiți,

ticăloși, nemernici, destrăbălați, trădători, ipocriți. În general, trăiam într-o societate plină de polițiști și aveam nevoie de toți.

„Indivizii sunt docili, spunea ghidul, și pot fi abordați fără teamă. Dar când formează grupuri, comportamentul lor se schimbă și devine o problemă. Sunt mai degrabă înclinați să adere la o concepție generalizată decât să-și formeze una personală. În altă parte se spunea: Există o corelație directă între dimensiunea unui grup și înclinația spre a aproba sau a face apel la violență sau alt comportament îndoielnic și/sau predilecția individuală spre a adera la soluțiile violente sau simpliste sugerate de lideri la problemele percepute.

Acesta este fenomenul de reacție colectivă.“

Mai multe cărți erau prezentate ca oferind interpretări foarte incisive ale limitelor minții umane. Începeam să mă enervez.

Mă uitam cu colțul ochiului la Șoim, în timp ce dădeam ocol sălii, încercând să-mi controlez gândurile și întrebându-mă din nou pe ce rază se întindeau capacitățile telepatice. Sosiră mai mulți muți, care se așezară la rând. Eu mă plimbam printre expozate cât de normal puteam.

Când mi-am dat seama că rândul nu se va sfârși niciodată, m-am așezat și eu. Aveam peste zece muți în față, printre ei și doi mai tineri, nu neapărat adulți, dar nici copii. Erau, de fapt, două tinere. Am văzut cum reacționează la prezența mea, cum își dau coate. Una își strânse haina pe corp.

Eram deja sătulă. Am încercat să transmit un mesaj. Pentru toți cei care mă ascultă. *Cei ce simt nevoia să se considere superiori prin naștere ajung, de obicei, niște prostovani.* Nu știam cum să-l vizualizez, deci nu cred că a fost perceput în totalitate, dar m-am simțit mai bine după aceea.

Trapa spre punte era deschisă și vedeam instrumentele și poziția pilotului. Însă intrarea era blocată de un cordon albastru și de placa pe care scria INTRAREA INTERZISĂ. Am văzut două scaune, unul pentru pilot și unul pentru vizitator sau tehnician. Acolo trebuie să fi stat ei, Margaret Wescott la pannelul de comandă, iar Adam pe scaunul auxiliar. M-am uitat prin hublou la pereții cenușii ai muzeului și m-am întrebat oare ce văzuseră *ei*.

În fața scaunului pentru pilot, în dreapta, se afla cititorul. Am dus mâna în buzunar și am atins cipul.

Computerul se numea James.

M-am aplecat peste cordon, foarte conștientă de cei din jur. Aș fi vrut să rămân puțin singură.

– James, am șoptit, ești acolo?

Nu am primit nici un răspuns, dar se aprinse un bec verde. Nu cunoșteam instrumentele de pe *Șoimul*, dar unele caracteristici sunt identice pe fiecare navă și rămân neschimbate de la o generație la alta. Becul verde însemna că James e activ și lucrează. Deci am trecut de primul obstacol. (Am presupus că vocea lui James fusese deconectată să nu sperie vizitatorii.)

Cordonul era prea înalt ca să trec *peste*, așa că l-am ridicat și m-am strecurat *pe dedesubt*. M-am

dus direct la cititor, ignorând agitația din spate. Am inserat cipul.

– James, descarcă jurnalele de navigație. Toate care sunt în legătură cu dr Adam Wescott.

Se aprinse încă un bec, de data asta alb. Am auzit cum începe transmisia de date. M-am răsucit și am zâmbit spre muții din spatele meu. Salut. Ce mai ziceți? Vă place muzeul? Am încercat să mă gândesc la îndeplinirea unei activități de întreținere de rutină. Dar mi-a trecut prin minte că muții ar putea crede că vreau să fur nava, să decolez, să o șterg din sală și să plec spre Rimway, cu o ceată de muți după mine. Deja vedeam *Șoimul* ridicându-se deasupra turnurilor de pe Borkarat și accelerând spre cosmos. Oricât am încercat, nu mi-am putut scoate imaginea din minte.

Dar un asemenea scenariu era imposibil. Ca să aducă nava în sală, fusese îndepărtat un perete și apoi pus la loc. Motoarele erau oprite, dacă nu cumva lipseau. Și nici combustibil nu cred că era.

Cipul bâzâia și zumzăia în timp ce datele adunate în decurs de zece ani se scurgeau prin sistem. M-am uitat la instrumente ca un tehnician care face mici verificări de rutină, da, uite, trebuie să reglez puțin presiunea.

Tot mai mulți muți se înghesuiau lângă cordon să vadă ce se întâmplă. Mi-am imaginat că le simt prezența în cap, încercând să vadă dacă sunt întreagă la minte. Poate trag concluzia că așa se comportă speciile inferioare, deci hai să le lăsăm în pace.

Oare fusese acesta gândul meu, ori îl promisem de undeva, din afară?

Doi dintre ei plecară, dar imediat le luară alții locul. M-am uitat la becuri, așteptând să se schimbe culoarea celui alb, semn că s-a încheiat operațiunea.

Am aranjat scaunele. M-am uitat la ușa sălii. Am verificat setările ecranelor. Mi-am aranjat bluza.

Ar fi trebuit să iau o cârpă de praf cu mine.

M-am uitat din nou la ușa. Doi muți în uniforme albastre se apropiau de *Șoim*.

Becul se încăpățâna să rămână alb.

Mulțimea începu să freamăte și să se dea la o parte. Am auzit pași grei. Dar, desigur, nici o voce.

Apoi sosiră doi reprezentanți ai autorităților. Ambii în uniformă. Ambii cu figuri severe. Dar la muți cum să-ți dai seama dacă erau sau nu severi? M-am străduit să-mi alung gândul din minte. Să le transmit *Plec imediat, aveți puțină răbdare*.

Pășiră peste cordon. Unul mă prinse de braț și mă trase de lângă cititor. M-am uitat în spate. Becul era tot alb.

Voiau să-i urmez și nu eram în situația de a-i refuza. M-au târât pe jumătate prin ecluză și prin mulțimea care se holba la mine fără nici o jenă. Am ieșit din sală, am coborât pe o rampă, am străbătut un hol și am ajuns într-un pasaj.

Eram neputincioasă. Le transmiteam toate protestele care-mi treceau prin cap. Nimic n-a mers. Imposibil să vorbești cu indivizii. Nici prin gesturi

n-am reușit. Și nici nu aveam cum să mă folosesc de farmecul meu.

Am trecut de niște uși duble și am străbătut un coridor din care se ajungea în birouri. Mi-am dat seama că nu eram dată afară. Ne îndreptam spre spatele muzeului.

Ușile erau de sticlă. În spatele lor se aflau simboluri electronice. Una dintre ele se deschise și am fost îndemnată să intru. Era un birou gol. Am văzut o ușă interioară, două mese și trei sau patru scaune, toate mari, pentru muți. Gărzile mi-au dat drumul și m-au așezat.

Au rămas cu mine, în picioare, una lângă ușa pe care am intrat, cealaltă lângă cea interioară. M-am întrebat dacă cipul terminase de încărcat datele.

Am așteptat cam cinci minute. Din spatele ușii interioare se auzeau zgomote. Când se deschise, apărură o femeie într-un costum de antrenament cenușiu. Avea și o glugă, dar o ținea pe umeri.

Se uită la mine, apoi la escorta mea. Făceau schimb de informații. În cele din urmă, gărzile pleacă. Se pare că nu reprezentam o amenințare. Femeia a dus mâna în buzunar, scoase un translator conectat la un cablu și-l așeză după gât.

– Bună, Chase, mi se adresează. Eu sunt Selotta Movia Kabis. Poți să-mi spui Selotta.

În ciuda circumstanțelor nefavorabile, îmi venea să râd. M-am prezentat și am salutat-o.

Se uită lung la mine.

– Ne bucură că ai venit să ne vizitezi astăzi.

– Plăcerea e de partea mea. Muzeul e extraordinar.

– Da.

Trecu prin spatele meu și se așează pe scaunul de vizavi.

– Poți să-mi spui ce căutai în *Șoim*?

N-avea rost să mint. Translatorul n-o ajuta să-mi citească gândurile, dar oare chiar avea nevoie?

– Am încercat să descarc jurnalele de navigație.

– De ce? *Șoimul* e în Sala Oamenilor de când lucrez aici. Cred că sunt vreo douăzeci și cinci de ani.

– O perioadă lungă, am recunoscut.

Se concentrează asupra mea. Nu făcu nici un efort să ascundă faptul că-mi pătrunsese în minte.

– Ce e *Exploratorul*? mă întrebă.

I-am spus. I-am povestit despre legătura lui cu Margolia, apoi i-am explicat ce era Margolia.

– Nouă mii de ani? se miră.

– Da.

– Și speri să găsești locul ăsta? Margolia?

– Știm că suntem exagerat de optimiști. Dar sperăm să găsim măcar nava.

Își acoperi ochii cu pleoapele cenușii, apoi se ridică. Avea corneea neagră, în formă de diamant. Mă cântări câteva minute bune.

– Cine știe, vorbi în cele din urmă, dacă o găsești pe una, poate dai și peste cealaltă.

– După cum vezi, am nevoie de ajutorul tău să obțin informațiile de pe *Șoim*.

Se așează și rămase nemișcată câtă vreme își cumpani răspunsul. Apoi se pare că ajunse la o concluzie.

Una dintre gărzi reveni pe ușa dinspre coridor. Avea cipul meu în mână dreaptă. Nu puteam oare să i-l smulg și s-o iau la fugă?

– Nu, spuse Selotta. N-ar fi o idee prea bună.

Garda îi dădu cipul, se răsuci și plecă. Ea aprinse o lampă și-l cercetă îndelung. Când termină, mă fixă cu ochii în formă de diamant. Mi-am dat seama imediat ce se petrecea: avea impresia că-mi vorbește. Dintr-odată se arătă surprinsă. Scutură din cap cu mișcări aproape umane și apelă la translator.

– Uneori mi-e greu să nu uit că trebuie să vorbesc.

– Te cred.

– Te întrebam dacă nu aveți rețineri față de posibilitatea existenței unei civilizații acolo, undeva în cosmos. Semenii voștri, după nouă mii de ani. N-ai cum să știi peste ce dai.

– Înțeleg.

– Nu te supăra, dar cred că voi, oamenii, sunteți imprevizibili.

– Câteodată, am precizat. Nu ne așteptăm să găsim o civilizație vie. Dar, dacă găsim colonia inițială, poate găsim și câteva artefacte. Sunt foarte valoroase.

– Sunt convinsă.

Am așteptat, sperând să-mi dea cipul și să-mi ureze noroc.

– Poate că ajungem la o înțelegere.

– La ce te gândești?

– Îți dau cipul.

– Dacă...

– În schimbul unei donații generoase, dacă găsești nava.

– Vrei artefacte?

– Cred că e o înțelegere rezonabilă. Da, las detaliile în seama generozității tale. Cred că pot să procedez așa fără să mă înșel.

Se ridică.

– Mulțumesc, Selotta. Da, dacă reușim, voi avea grijă ca muzeul să fie recompensat.

– Prin mine personal.

– Bineînțeles.

Așteptam cipul, dar nu schiță nici un gest.

– Chase, sunt uimită că n-ai venit la noi mai întâi.

Stăteam acolo de parcă tentativa de furt fusese o acțiune logică.

– Îmi pare rău. Așa ar fi trebuit să fac. Ca să fiu sinceră, n-am știut dacă o să-mi acordați permisiunea.

– Sau o să încercăm să punem noi mâna pe tot.

– N-am spus asta.

– Dar ai gândit-o.

Așeză cipul pe masă.

– Aștept cu mare nerăbdare să mă contactezi, Chase.

„Deciziile cu adevărat importante se iau o singură dată. Fie că e vorba de alegerea partenerului de viață, fie de a unei rute de invazie, ocazia nu se ivește a doua oară. Trebuie să iei decizia corectă prima oară.“

Mara Delona, *Călătorii cu Episcopul*, 1404

În camera de hotel, am introdus cipul în laptop și am rulat datele. Mai întâi am căutat orice referire la Margolia, *la o epavă sau la orice fel de artefact*.

– Nici un rezultat.

– Atunci tipărește naibii totul, să vedem ce avem.

– Foarte bine, Chase. Informațiile acoperă zece misiuni, din 1381 până în 1392.

Hotelul oferea musafirilor diverse combinații de băuturi nealcoolice. Cât am așteptat să se termine listarea, am gustat una cu gust de lămâie. Era foarte bună.

Soții Wescott vizitaseră cu *Șoimul* nouă sori la ultimul zbor, nici unul binar. Aveam detaliile obișnuite despre fiecare – masă, temperatură și vârstă, plus o mulțime de alte date. Aveam și detaliile sistemelor planetare, acolo unde existau. (Una dintre ținte, Branweis 4441, nu avea.) Adică aveam tot ce scria în raportul original, dar nimic în plus.

Și toate informațiile se potriveau.

M-am dus la penultima misiune, din 1390–91. Atunci inspectaseră zece sisteme, iar datele corespundeau din nou.

Am trecut în revistă și restul zborurilor, până la întâia misiune a lui Adam cu *Șoimul*. N-am găsit nimic neobișnuit.

Peste o săptămână eram pe Takmandu, unde mă aștepta un mesaj de la Alex: „Nu precupeți nici un efort. Întoarce-te victorioasă și consideră-te partener.”

Sigur că da, Alex. Am obținut o copie a datelor pe care le aveam deja.

Am părăsit bucuroasă hotelul și am luat naveta spre stația orbitală. Nu găsesc cuvinte să-mi descriu sentimentele trăite peste zece zile, când am văzut-o pe *Belle-Marie* din nou.

M-am urcat la bord, am vorbit frumos cu cei de la operațiuni să-i facă o verificare rapidă, i-am mărturisit că mi-a fost dor de ea, m-am așezat pe punte și am verificat lista de control. Peste cinci-sprezece minute eram în drum spre casă.

Zborul a durat patru zile. Toată vremea m-am gândit la timpul și efortul irosite în zadar. Am citit, m-am

uitat la simulări și, când am intrat în zona de frecvențe radio a planetei Rimway, l-am sunat pe Alex.

– Cum te-ai descurcat? mă întrebă.

– Am descărcat datele de pe computer. Dar nu conțin nici o noutate.

Comunicam numai audio, dar transmisia avea o întârziere totală de douăsprezece minute. M-am făcut comodă.

– Nu-i nimic. Nu te da bătută. Găsim noi ceva.

Ce credea, c-o să arunc datele peste bord?

– Nu sunt deloc optimistă, i-am spus.

Mă aștepta la Skydeck când am andocat, tot un zâmbet și-o alintare: nu-i vina ta că datele nu conțin nimic nou. Nu-ți face probleme. Ne mai uităm o dată peste ele. Cine știe peste ce dăm?

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Chase, adăugă.

Credea că mă simt vinovată, când eu nu simteam decât frustrare. Trei săptămâni m-am hrănit cu mâncare imposibilă, iar neuronii mi-au jucat ping pong încercând să comunice cu mușii, și ne-am trezit că n-avem cu ce ne lăuda.

– Unde-s datele pe care le-ai descărcat? mă întrebă, în cele din urmă.

Pusesem cipul într-una dintre sacoșe.

– Bine. Se străduia să mă liniștească. Nu vrei să-l scoți și să ne uităm la ele pe drum?

– Sunt tot alea din raportul oficial.

Se aștepta să-l ascult. L-am ascultat și, cu foile în mână, am pornit spre puntea navetelor. Nu cred

c-am făcut cinci pași că i se și luminară ochii, făcu hârtiile sul și le flutură deasupra capului.

- Ce-i? l-am întrebat.

- Operațiunile individuale sunt date. Știm în ce ordine au vizitat fiecare sistem. Excelentă treabă, Chase. Ești un geniu.

- Ce importanță are ordinea?

- Gândește-te. Tu ai lucrat la Survey înainte de primul salt cuantic, pe vremea când distanțele mari erau greu de străbătut.

- Da.

- Păi, să zicem că într-o misiune trebuie să vizitezi șase stele. Cum le stabilești ordinea?

Era foarte simplu.

- În așa fel încât distanța generală de străbătut să fie minimă.

- Exact.

Mă strânse de braț.

- Acum putem afla dacă înregistrările reflectă exact unde au fost. Dacă n-au mers pe ruta cea mai scurtă dintre stelele țintă, atunci e clar că au schimbat ceva. Poate că așa o să aflăm unde e *Exploratorul*.

Când am insistat să-mi explice cum o să procedăm, începu să-mi vorbească de economia de combustibil.

- Prietena ta Shara e în concediu. Pe o insulă îndepărtată. Când se întoarce, o să-i prezentăm chestiunea și vedem dacă poate să aranjeze ceva.

- Bine.

- Apropo, te-a căutat Delia. Când ai timp, contactează-o.

M-am întâlnit cu ea în seara următoare la Longtree, un bistro din centru lângă Parcul Confederației. Colțuri întunecoase, lambriuri colorate, lumânări, muzică discretă. Fusese alegerea ei, dar era și unul dintre localurile mele preferate.

Când am ajuns, ea deja venise. Trăsăturile atrăgătoare, încadrate de părul negru, dezvăluiau o umbră de teamă. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă albastru deschis, bluză și jachetă de dantelă fără mâneci. Numai firul conexiunii îi trăda apartenența la clasa bogată: era împletit într-o brățară de aur.

– Ce bine că te văd, Chase. Mă bucur că ai putut veni.

Am schimbat două vorbe despre vreme, apoi i-am spus că mă miră s-o văd în Andiquar.

– Am venit în mod special să te văd.

Apăru autochelnerul, se prezentă, ne luă comanda de băuturi și se retrase repede.

– Trebuie să-ți spun că am localizat datele înregistrate de pe *Șoim*. Coincid cu raportul oficial.

– Ce bine!

Zâmbi de parcă bătea în retragere.

– E doar o chestiune de timp, nu?

– Nu știu.

– Urăsc povestea asta.

– Sunt convinsă.

Sosiră băuturile. O studie pe a ei, apoi ridică paharul:

– Pentru *Explorer*! Oriunde s-ar afla.

– Pentru *Explorer*! i-am ținut eu isonul.

– Părinții mei ar fi vrut să-l găsești. Știu că nu le-ar fi plăcut să rămână uitat pe undeva.

– Ai dreptate.

Își aranjă gulerul jachetei, strângându-l, ca și cum se ferea de ceva.

– Chase, știu că investigația ta i-a implicat și pe părinții mei. Câteva aspecte ale ei au ajuns până la mine.

– Noi nu pe părinții tăi i-am investigat, ci misiunile lor.

– Spune-o cum vrei, dar rezultatul e același. Se răspândesc zvonuri și oamenii mă caută să mă întrebe în ce fel de misiune sub acoperire erau implicați.

– Îmi pare rău. Am încercat să fim cât mai discreți. Eu știu că nimeni nu e acuzat de nimic.

– E de-ajuns că există investigația. Ea însăși e o acuză. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar aș fi recunoscătoare dacă te-ai opri aici.

Am privit pe fereastră. Trecătorii grăbiți se zgribuleau în frigul nopții.

– Nu pot, i-am spus.

– Sunt gata să te recompensez.

– Tocmai mi-ai spus că mama și tatăl tău ar vrea să găsească *Exploratorul*.

– Da, asta ar vrea ei. Dar eu nu vreau să fie pătat numele familiei.

– Îmi pare rău, am repetat. Foarte rău.

Nu se mai uita la mine cu prietenie.

– Sunt morți și nu se pot apăra.

- Delia, dar nu sunt acuzați. Nimeni nu susține că au greșit cu ceva.

- Modificarea înregistrărilor, dacă asta au făcut, e o infracțiune penală, nu?

- Cred că da.

Îi curgeau lacrimi pe obraji.

- Te rog să te gândești puțin la ce ne faci.

Chelnerul veni să ne ia comanda. După cum evolua situația, nu credeam c-o să mai luăm cina. Delia se uită la mine, apoi la meniu, vru să spună ceva, dar se răzgândi.

- Specialitatea casei, rosti în cele din urmă. În sânge.

Carne roșie.

Am comandat boca - pentru cititorii mei din alte lumi, boca seamănă foarte mult la gust cu tonul - și încă un rând de băuturi și m-am pregătit să aștept.

- Întâmplător, să știi că s-a mai interesat cineva de părinții mei.

- Zău? Cine?

- Unul Corbin. *Josh* Corbin, cred.

Își mușcă buza.

- Da, Josh. Tânăr, cam douăzeci și cinci de ani.

- De ce?

- Mi-a spus că scrie o istorie a operațiunilor de la firma Survey.

- A întrebat de *Explorator*?

- Ca să fiu sinceră, da.

Hopa! Mai știa cineva.

- Ce i-ai spus?

- N-aveam nici un motiv să mă ascund. I-am spus ce ți-am spus și ție.

În timp ce eu mă distram de mama focului cu Delia, Alex fu contactat de producătorul de la *Peter McCovey Show*. Auzise de căutarea Margoliei și voia să „o scoată în față“ a doua zi. O să fie mai mulți invitați. Nu vrea să vină și el?

Alex nu era deloc bucuros că se împărtășiau zvonuri despre căutările noastre, dar, în condițiile date, nu le mai putea ascunde. Încercă să se eschiveze, dar producătorul îi spuse că, fiind centrul atenției, prezența lui era esențială pentru emisiune. Dacă refuza în mod repetat să participe, îl informă că nu vor avea de ales, și vor fi nevoiți să informeze audiența că fusese invitat, dar refuzase. Și vor fi obligați să așeze un scaun gol în decor, ca să-l reprezinte.

Alex mai participase la asemenea emisiuni și fusese întotdeauna atacat.

- Nu te lasă să vorbești, mi se plângea el de fiecare dată. Gazdele dau drumul la întrebări, controlează conversația și nu te lasă să-ți duci răspunsul la capăt dacă nu le convine ce spui.

Faptul că îl hăituiau permanent ca pe un individ interesat mai mult de bani decât de adevăr nu era de nici un ajutor. De parcă era o crimă să obții profituri.

Dar nu-i plăcu ideea cu scaunul gol, nu dădea bine. Acceptă.

M-am dus cu el la televiziune în seara următoare. Emisiunea putea fi realizată și de la distanță, bineînțeles. Dar realizatorii preferau să vii la ei în

persoană, să te machieze și să-ți dea ceea ce numesc o notă personală, adică să te vrăjească să lași garda jos înainte de a intra în emisie. Realizatorul de acum era același tip care, după dezvăluirea informațiilor despre Christopher Sim, îl acuzase deschis că era lipsit de patriotism.

Peter McCovey e scund și îndesat, cu barbă neagră și un zâmbet care nu dispare și nu se schimbă niciodată. Purta jacheta albastră, simbolul lui, o cravată albă și o centură de stofă, tot albă. Cam pretențios, recunosc el în fața mea, dar la asta se aștepta publicul.

Ceilalți doi invitați erau dr Emily Clark, care nu credea că margolienii au reușit să pună bazele unei colonii pe lumea aleasă, oriunde ar fi fost ea, și Jerry Rhino, care susținea sus și tare că Margolia nu numai că supraviețuise primilor ani, dar ne și afectase traiul zilnic, prin influență la nivel subliminal și manipulare magnetică. „Este sursa energiei noastre spirituale”, afirma. Scrisese câteva cărți pe acest subiect și era foarte popular printre amatorii de ocultism.

Emisiunea s-a desfășurat într-un decor astfel conceput, încât să semene cu un cabinet ticsit de cărți. McCovey îi prezentă pe invitați și deschise discuția întrebându-l pe Alex ce se întâmplase cu margolienii în realitate.

Bineînțeles, Alex nu avea habar.

– Nimeni nu știe, adăugă.

Rhino pretinse imediat că știe el. Emisiunea evolua rapid într-o ceartă. Lui McCovey îi plăceau

certurile dintre invitați. A fost, și rămâne, unul dintre cei mai apreciați realizatori de emisiuni.

Clark zâmbi întruna pe tot parcursul emisiunii, sugerând cu succes că oricine lua în serios chestiunea margolienilor era un idiot. Când Alex încercă să-i spună că, din câte știam noi, era posibil ca margolienii să trăiască și s-o ducă foarte bine pe undeva prin cosmos, ea își dădu ochii peste cap și se întrebă cu glas tare ce se întâmplase oare cu bunul-simț. Nu-l putea suporta pe Rhino și-l expedia sarcastică și glacială.

Dar Jerry perora nestingherit. Margolienii fuseseră prinși în capcana fluxului spiritual al cosmosului. Izolați de activitățile obișnuite ale lumii de acasă, ajunseseră într-un fel de nirvana. Și tot așa. Din când în când, se uita la Alex, așteptând să-l aprobe. Am avut impresia că șeful meu încerca să atragă atenția cât mai puțin.

McCovey's pretindea constant că nu ține partea nimănui. Nu avea rețineri în a-i jigni pe invitați. La un moment dat, îl puse pe Alex să demonstreze că nu era vandal, iar pe Rhino îl făcu țicnit. Atunci mi-am dat seama că invită în mod special oameni ușor de atacat, care nu răspund înapoi. Nu i-am spus niciodată lui Alex.

În orice caz, șeful meu părăsi studioul cam plo-uat. Jură că n-o să se mai lase prins în așa ceva cât trăiește. Ne-am oprit la Silver Cane și dădu peste cap trei sau patru pahare, mult peste limita lui obișnuită.

Dar atacul cu adevărat dur nu avu loc decât a doua zi, când Casmir Kolchevsky apăru la *Dimineața cu*

Jennifer. „Ar trebui să existe legi care să-l scoată din afaceri pe unul ca Benedict, insistă el. Sunt niște hoți. Fură comori care ne aparțin tuturor și le vinde celui care dă mai mult. E vrednic de dispreț.“

O ținut tot așa cam un sfert de oră. La încheierea respectivului segment de emisiune, Jennifer îl invită pe Alex să apară în emisiune și să se apere. Recunosc că fusese deja contactat.

– Mi s-a spus că aș vrea să mă uit.

– Ce-o să faci?

– Nu știu. Nu sunt sigur că n-aș agrava situația. M-am săturat, spuse cu un oftat. Pe tipii ăștia nu-i mulțumești niciodată. Indivizi de teapa lui Kolchevsky, incapabili să întrepreindă ceva singuri, susțin întruna că furăm obiecte care aparțin publicului. În fapt, nici unul nu aparține cuiva anume, ci persoanei suficient de ambițioase care vrea să facă muncă de teren. Dacă n-am fi noi, cele mai multe artefacte ar zăcea încă pierdute prin cosmos.

– Bine, bine, dar trebuie să-ți *susții* în continuare punctul de vedere. Nu poți să-l lași să te acuze fără să-i răspunzi. Pare o cedare.

Înclină din cap aprobator.

– În regulă, atunci stabilește o întâlnire. Apropo, amica ta Shara trebuie să se întoarcă mâine. Ți-am programat deja o întâlnire.

– Am înțeles.

– Arată-i jurnalul computerului. M-aș mira să nu știe unde e *Exploratorul*.

Seara m-a căutat Windy.

- N-am vrut să vorbesc de la birou, de teamă să nu fim ascultate.

- Ce s-a întâmplat?

- Cred că știi cine și-a bătut gura. Unul dintre oamenii mei a văzut o membră a personalului directorial în centru aseară. Era la un bar cu un specialist al lui Ollie Bolton.

- Bolton?

- N-am nici o dovadă. Dar... Scutură din umeri.

- Aveți informații confidențiale care l-ar interesa pe Bolton?

- Sigur. Avem întotdeauna date despre proiecte și speculații care, știu sigur, te-ar interesa pe tine și pe Alex.

- Asta nu dovedește nimic.

- Nu, spuse Windy pe un ton mai dur. Dar o vom chema la o mică discuție mâine dimineață.

Am ezitat o clipă, apoi am spus:

- Mai bine nu. De ce să n-o lași în pace? Urmărește doar ce face.

Windy nu prea era de acord cu lipsa de loialitate.

- Nu pot să îngădui așa ceva, Chase. Dacă femeia asta colaborează cu Bolton și-i oferă informații, trebuie *terminată*.

Mi-am zis că e mai bine să nu-i susțin răutatea.

- Nu știi nimic sigur, deci n-ai cum să acționezi. Las-o baltă, deocamdată.

„Timpul este fluviul evenimentelor, iar curentul său e foarte puternic. Nici nu apare bine un eveniment, că e și luat de ape și înlocuit cu altul nou, până când și acesta dispare din fața ochilor.“

Marc Aureliu, *Către sine însuși*

A doua zi dimineața m-am dus la Shara, la birou, să-i explic ce voiam de la ea. Rapoartele misiunilor indicau stelele vizitate de soții Wescott în zborurile lor. Grație înregistrărilor de pe computerul *Șoimului*, știam ordinea vizitelor.

– Alex crede că ne poți spune dacă ordinea lor coincide cu cea din propunerea inițială.

– Dar propunerile s-au aruncat, protestă Shara. Am discutat deja.

– Știu. Dar ascultă-mă până la capăt. Înainte de saltul cuantic, navele firmei Survey calculau

mereu cea mai scurtă distanță totală de parcurs într-o misiune.

Pe fața ei, expresia perplexă lăsă locul unui zâmbet.

– Aha, roști.

– Mai știm că soții Wescott erau interesați de stelele de clasă G, apropiate de ciclul de ardere a hidrogenului.

– Înțeleg.

– Suntem foarte siguri că au făcut o descoperire într-unul dintre sisteme și au șters steaua din raport. S-au dus în alt loc și l-au trecut pe *acesta* în locul destinației din propunerea inițială. Dacă reușim să vedem care a fost șters...

– Aflați unde e *Exploratorul*.

– Putem?

– Fără propuneri...

– Da.

– Sigur.

Se concentrează cu privirea în altă parte. Trecu un pâlc de nori, mânat de bătaia vântului. Computerul o întrerupse s-o informeze că o solicita cineva.

– Nu acum, îl expedie.

Apoi, către mine:

– Chase, arată-mi ce ai.

I-am dat discul. Îl introduse în cititor și făcu întuneric în birou.

– Putem presupune că s-a întâmplat la ultima misiune?

– E un punct de plecare foarte bun, am spus.

Îi ceru computerului să proiecteze suprafața de căutare pentru zborul din 1391-1392.

Biroul dispăru. Ne-am trezit plutind printre stele.

– *Am anulat tot ce e în afara ariei care ne interesează, ne informă computerul. Sunt o mie trei sute unsprezece stele în volumul rămas. Cele mai multe erau din clasa G. Lângă biblioteca de pe perețele îndepărtat, una strălucea puternic. E Taio 4776, pe care au vizitat-o prima. De la ea porni o linie care o legă de altă stea, la jumătate de metru distanță. Icehouse 27651. Linia se continuă până la a treia stea, lângă lampa de birou. Koestler 2294. Apoi pornea în sus, spre lampa din tavan. De acolo alunecă de-a lungul canapelei – încă două stele – și se răsuci brusc prin cameră. La sfârșit, ne uitam la o rută luminoasă, în zig-zag. Distanța parcursă pe tot câmpul e de 32,4 ani-lumină. Distanța totală acoperită în misiune este de 89,7 ani-lumină. Zece stele vizitate*

– Mark, se adresă Shara computerului, menține acest câmp. Vreau să ne indici stelele care se apropie de sfârșitul ciclului de ardere a hidrogenului. De exemplu, cele în care arderea heliului va începe în următorii cinci sute de mii de ani. Pe celelalte te rog să le anulezi.

– Am nevoie de puțin timp, Shara.

– Nu te grăbi.

– Shara, am intervenit, oare sistemele astea nu trebuiau vizitate înainte, astfel încât Adam să știe care sori se apropiau de finalul ciclului?

– Nu. Analiza spectrografică îi dădea toate detaliile necesare pentru planificarea zborului.

– *Gata*, ne întrerupse Mark.

– În regulă.

Stelele începură să se stingă.

– Ia să vedem cu ce rămânem.

Am rămas cu aproximativ treizeci de stele țintă, inclusiv cele vizitate de soții Wescott. Ruta *Șoimului* ieșea în evidență prin strălucire.

– Stochează tiparul, ceru Shara.

Traseul dispăru.

– Acum vreau să planifici un zbor cu durata minimă spre cele zece stele. Începe de la steaua de la care a pornit *Șoimul*. *Taio* nu mai știu cum. Când ai terminat, afișează-l.

Taio 4776 se luminează. Linia plecă din nou de la ea, o uni cu Icehouse, apoi cu steaua de lângă lampă. Când le parcurse pe toate, aveam în fața ochilor același model în zigzag.

– Mie mi se pare același, am spus.

– Hai să verificăm. Mark, micșorează acest model și arată-ni-l din nou pe primul. Suprapune-le.

Mișcă modelele până când le alinie. Apoi le suprapuse.

Erau identice.

– Încearcă misiunea anterioară, am sugerat.

Diferența am găsit-o în zborul din 1386-87.

Modelele erau *aproape* identice. Și în misiunea respectivă vizitaseră zece sisteme planetare, dar nu

urmaseră traseul pe care ar fi economisit cel mai mult combustibil. Devierea apărea la a șasea stea.

Tinicum 2502.

Nu era o schimbare majoră, dar suficientă să ne atragă atenția că ceva nu era în ordine.

Am stat și ne-am uitat la modelul stelar. Dacă soții Wescott ar fi respectat ruta, n-ar fi ajuns pe Tinicum.

– Ok, am spus, ce stea *ar fi trebuit* să viziteze? Care dintre ele corespunde cu modelul?

Shara îi repetă întrebarea computerului.

– Să presupunem că după Tinicum 2502 au revenit la traseul inițial.

– *Aici*, l-am auzit pe Mark, și selectă o stea din apropiere.

Tinicum 2116.

– Genial, Shara!

– Am și eu sclipirile mele de inteligență.

Am invitat-o să luăm prânzul împreună. Măcar cu atât s-o răsplătesc. Ne-am dus la Hillside, ne-am așezat la o masă lângă geam, ne-am făcut comode și am vorbit despre nave pierdute.

– Sistemul planetar al lui Tinicum are probabil un diametru de aproximativ opt miliarde de kilometri, îmi spuse Shara. Dar gravitația soarelui se extinde pe o distanță mult mai mare. Dacă *Exploratorul* plutește pe orbita unei planete, ar trebui să-l găsiți ușor.

– Dar dacă e pe orbita solară...

– O să trebuiască să vă pregătiți multe bagaje...

Mda. Țsta era următorul punct pe listă. *Belle-Marie*, dotată numai cu echipament de navigare de bază

pentru a conduce cercetarea, va avea nevoie de foarte mult timp. Poate ani de zile.

- Nu ne pot ajuta cei de la Survey?

- Vă pot da piese, un telescop, care să vă înlesnească operațiunile.

- Shara, ești o ființă extraordinară.

- Așa este. Dar eu ce primesc în schimb?

- O să-ți fac cinste cu prânzul.

- Deja îmi faci cinste.

- A, da.

Am căzut pe gânduri.

- Vrei să vii și tu cu noi? Să fii de față când găsim nava?

Se uită la mine de parcă i-aș fi oferit o porție de tocană de caracatiță.

- Mai bine nu. Știu că e o descoperire epocală, dar eu nu sunt o exaltată. Nu am entuziasmul necesar să petrec atâta vreme pe o navă. Probabil c-o să fiți plecați o lună sau două.

Chelnerul ne aduse mâncarea. Sendvișuri și de băut. Un tip de la o masă vecină, tot lângă geam, încerca să-i atragă atenția Sharei. Se prefăcu că nu-l vede.

- Când o găsiți, împărțiți public gloria cu Survey...

- S-a făcut.

- Și ne veți permite accesul la navă. Adică tu și șeful tău n-o goliți înaintea să ajungem și noi acolo.

- Păi, o să luăm *câte ceva*. Nu mult.

- Nu vă întindeți. Se poate?

- Bineînțeles.

– Vorbesc serios, Chase, mă avertiză, privindu-mă fix în ochi.

– Știu. N-o să fie nici o problemă, am asigurat-o.

– În ordine.

Sorbi din băutură, dar mintea îi fugea în altă parte.

– Adevărul e, continuă după o scurtă ezitare, că obiectivul principal al organizației, nedeclarat public, e să descoperim o altă civilizație. Neoficial, desigur. Oficial, facem inventarul cosmosului. Introducem fiecare sistem în catalog, cu detalii fizice despre sori și planete, caracteristicile și dispunerea planetelor în sistem, trăsături neobișnuite și așa mai departe. Dar echipajul navelor știe că majoritatea informațiilor este catalogată, apoi uitată. Cui crezi îi pasă de temperatura de la suprafața unui nou gigant gazos?

– Vrei să spui că...

– Verificarea giganților gazoși se face pe distanțe lungi și în mare viteză. La fel și în cazul planetelor prea apropiate sau prea îndepărtate. Navele sunt obligate să inspecteze sistemul în întregime, dar în general nu se intră în detalii. Știi și tu, doar ai lucrat pentru noi. Dacă *Exploratorul* se află pe orbita unei planete, atunci planeta respectivă se află, mai mult ca sigur, în biozonă. De acolo trebuie să porniți.

– Nici măcar nu știm dacă e în sistem.

– Tocmai de asta e o provocare.

Mușcă din sandviș pentru prima oară.

– E bun, remarcă. Îmi place locul ăsta.

– Vorbește-mi despre telescop.

- Da, va trebui să vedem cum să ajungă la voi.

Îl observă pe bărbatul care flirta cu ea și făcu o mutră plictisită.

- Când plecați?

M-am întors la birou și i-am relatat lui Alex conversația cu Shara. Șeful lovi aerul cu pumnul.

- Cred că suntem pe drumul cel bun.

I-am povestit și conversația cu Windy.

- Ollie Bolton... Oare de ce nu mă mir? comentă, și se strâmbă.

- Nu cred că avem ce face. Eventual să-l agresăm fizic.

- Și eu cred la fel.

- Nu ești deloc nervos.

- Așa-i în afaceri. S-a găsit cineva mai deștept ca noi.

- *Nu-i* așa în afaceri. A fost vorba de mită.

- Hai să nu ne batem capul deocamdată, Chase. Avem lucruri mai importante de pus la punct.

Belle-Marie nu avea suport pentru telescop, deci am pierdut câteva zile până s-a construit unul și s-a instalat pe fuzelaj.

Între timp, Alex încercă să afle amănunte despre Josh Corbin, bărbatul care o vizitase pe Delia și-i pusese întrebări despre *Explorator*. Din păcate, nu găsi nimic în plus: era consultant ocazional al firmei Bolton.

Sosi un colet pentru mine la birou, însoțit de o felicitare: „Chase, nu te-am uitat niciodată. Am fost cel mai mare dobitoc când te-am părăsit. Te sun deseară. Jerry.“

Am avut un iubit pe nume Jerry Unterkefler cu niște ani în urmă, dar nu mi s-a părut genul pătimaș.

Anul trecut, cât s-a derulat afacerea *Polaris*, au fost câteva atentate la adresa noastră, și am trecut la un sistem de siguranță de clasa A. Eram gata să deschid pachetul, când sistemul se dovedi pe măsura prețului. Jacob îmi spuse să las coletul jos cât mai ușor, să-l avertizez pe Alex și să ieșim amândoi din casă.

După o oră eram afară, pe gazon, când poliția scoase cutia.

– Nanotehnologie de lichidare, ne informă Fenn. În câteva minute ar fi transformat casa într-un parc împodobit cu trei bănci de piatră.

Se uită la mine.

– *Tu* ai fi fost una.

O remarcă tulburătoare.

– Cine-are vrea să vă vadă pe năsălie? ne întrebă.

Habar n-aveam cine era capabil să meargă atât de departe încât să ne *omoare*. Am petrecut o oră cu Fenn, răspunzând la întrebări ca să stabilim suspiecții. I-am povestit despre *Explorator* și despre Josh Corbin. Și despre Ollie Bolton.

– Crezi c-a fost mâna lui Bolton?

Alex spuse că nu știe. Nici eu nu mă dau în vânt după Ollie, dar nu-mi venea să cred c-ar fi în stare să ucidă.

– De unde faci rost de așa ceva? De nanotehnologie? am întrebat.

– O să cercetăm. E destinată uzului industrial. Nu-i greu de găsit. Din păcate.

În aceeași, seară, poliția îl localizează pe Jerry Unterkefler și-l duse la secție pentru interogatoriu. Mi-a făcut plăcere să-l revăd. Dar nu fusese implicat în incident.

Fenn ne contactă să ne avertizeze, fiți atenți, nu riscați, anunțați-mă imediat dacă vă simțiți amenințați în vreun fel.

Ca să fiu sinceră, deja ne simțeam amenințați și ne bucuram că urma să zburăm din nou cu *Belle-Marie*.

Doi tipi de la Serviciul Tehnic au instalat telescopul, căruia îi ziceau Martin, după Chris Martin, considerat primul om care a folosit acest tip de telescop. De mult, în vremuri apuse. L-au conectat la computerul navei, au făcut niște teste și ne-au spus că eram gata de plecare.

De data asta, venea și Alex, bineînțeles. Ne-am programat o plecare matinală, dar nu am găsit camere la nici un hotel din Skydeck în seara de dinainte, așa că am fost obligați să dormim la bordul navei. Am luat cina la Karl, un restaurant dellacondan liniștit. Locul preferat al lui Alex pe Skydeck. De câte ori ajungem acolo, își face timp să mâncăm la el. După cină, el s-a întors la navă, iar eu am plecat în căutarea unui chef. L-am găsit și nu m-am întors pe *Belle-Marie* decât cu două ore înainte de lansare. Nu mă deranja, căci odată plecați de pe stație, aveam la dispoziție nouă ore pentru încărcare, deci puteam să dorm cât voiam. Alex era treaz când am ajuns, și-mi aruncă priviri dezaprobatoare. Dar nu scoase nici o vorbă.

I-am dat lui Belle informațiile destinației noastre înainte de pleca la restaurant. La un singur salt, nava putea parcurge maximum o mie de ani-lumină. Tinicum 2116, ținta noastră, era la o mie șase sute de ani-lumină. Așa că va trebui să ne oprim și să reîncărcăm. Voiajul avea să dureze aproape nouăsprezece ore, de la decolarea de pe Skydeck până în vecinătatea sistemului țintă. *Șoimului* i-ar fi trebuit șase săptămâni.

Am făcut un duș, m-am schimbat și m-am așezat la locul meu, când operatorii anunțară cincisprezece minute până la plecare. Clemele magnetice au prins nava și ne-au așezat la rând.

În fața noastră era o navă cu treizeci de pasageri. Oameni care plecau în concediu, probabil. M-am uitat cum decolează. Apoi veni rândul nostru.

Alex stătea pe scaunul din dreapta. Fusese neobișnuit de tăcut și, în ultimele secunde înainte de decolare, se uită la mine.

– Sigur te-ai trezit? mă întrebă.

În drum spre punctul de salt, am rulat o simulare de acțiune și am jucat șah. Eu nu sunt spirit prea competitiv. Un lucru bun, pentru că el ia jocul în serios. Am urmărit varianta teatrală a comediei muzicale *Din nou împreună*.

La sfârșitul după-amiezii, după ora navei, unitatea cuantică era încărcată la maximum, așa că am făcut primul salt. E mai ușor pentru sistem să nu străbați distanța maximă. Ținta noastră fiind la o mie șase sute de ani-lumină, am împărțit distanța în jumătate.

Evident, ne-am trezit la mijloc de nicăieri, printre stele. Am inițiat reîncărcarea și i-am spus lui Alex că vom fi gata de plecare în jurului orei două noaptea. Nu era cea mai fericită sincronizare.

Dacă după al doilea salt am fi ajuns imediat lângă *Explorator*, probabil am fi fost oricând gata de drum. Dar avea să fie o călătorie lungă. Ne-am hotărât să amânăm saltul următor, să dormim bine peste noapte și să țâșnim spre Tinicum dimineța.

După cină, Alex se așează comod să urmărească un grup de specialiști dezbătând politică. (Luasem cu noi câteva cipuri, pe lângă cele din biblioteca navei.) Eu m-am distrat o vreme cu Realitatea Virtuală, într-o călătorie interplanetară în care stai pe scaun și navighezi printre inelele unui gigant gazos, iar o voce îți povestește cum s-au format și de ce arată așa. Am coborât pe o novă și m-am simțit mai puțin agitată decât la coborârea în atmosfera lui Neptun. Întrucât naratorul o considera o lume extraordinară, mi-am dat seama că nu fusese acolo niciodată. Nici eu, dar mai văzusem locuri asemănătoare. Credeți-mă pe cuvânt, apropierea de ele nu-ți trezește sentimente înălțătoare.

Am citit o oră și am adormit pe la miezul nopții, după ce i-am spus lui Belle să nu mă trezească.

– Când s-a terminat reîncărcarea, o să-mi dau seama singură.

– Bine, Chase.

Apăru lângă mine sub forma unei tinere de douăzeci de ani, sfioasă, atrăgătoare, fâlfâind dintr-o pereche de aripi.

– Pleci undeva?

Surâse.

– Întotdeauna mi-am închipuit că oamenii arată mai interesați dacă au echipament de zbor.

N-am știut ce să-i răspund.

– Să mă trezești doar dacă se ivește vreo problemă.

Dar nu mi-a folosit la nimic. Când reîncărcarea este completă, se modifică puțin zgomotul motoarelor, iar eu nu pot să dorm cu el în urechi.

Am făcut al doilea salt cum am plănuit, imediat ce ne-am trezit amândoi. Luminile pâlpâiră, apoi se înverziră. Aveam stomacul cam zguduit. Mi se întâmplă câteodată, în fața de tranziție. De data asta am ajuns lângă un soare, identificat de Belle drept Tinicum 2116.

Sistemul pe care ar fi trebuit să-l viziteze *Șoimul*, dar pe care-l ocolise, dacă te luai după raport.

– Ne aflăm la 3,1 unități astronomice de astrul central, ne informează Belle. La jumătatea distanței de biozonă.

– Bine. Hai să pornim scanarea la mare distanță. Trebuie să vedem cum arată sistemul planetar.

– Reglez cursul. Pornim spre el.

– Și hai să-l punem pe Martin la treabă. Vezi dacă întâlnești ceva ce seamănă cu o epavă.

Tehnologia lui Martin era foarte simplă. Telescopul de trei metri cerceta pătrate de cer cu latura de zece grade, un pătrat pe minut, de la ultraviolet la infraroșii medii, și înregistra rezultatele. Acoperea cerul în șase ore, apoi o lua de la început.

Cu ajutorul lui, am alcătuit un catalog cu toate obiectele în mișcare – planete, luni, asteroizi, tot ce vrei. Cel pe care îl căutam avea, probabil, o carcasă reflectantă, adică un albedo ridicat. Dacă era acolo, speram să-l depistăm în câteva zile.

L-am invitat pe Alex să apese pe buton și să activeze sistemul, dar mă refuză.

– Tu ai făcut toată munca grea până acum, Chase. Tu trebuie să-l apeși.

Așa că l-am apăsât. Becurile pâlpâiră și Belle apărură în costum kaki, cu pălărie în stil safari.

– Încep căutarea, ne anunță.

L-am conectat pe Martin la ecranul de navigație ca să-l urmărim. Alex se uită o vreme, apoi se plictisi și plecă în sala principală.

În următoarele ore, scanarea la mare distanță scoase la iveală un gigant gazos la zece unități astronomice de soare și încă unul la paisprezece. Atât pentru prima zi. Alex se arată vizibil dezamăgit, dar i-am reamintit că un sistem solar e un spațiu foarte vast și nu te poți aștepta să găsești imediat ceea ce cauți.

Am petrecut prima zi pe punte, urmărind cum creștea soarele pe măsură ce ne apropiam de el. Alex mergea ba în cabina lui, ba în sala principală, răsfoind cataloage de antichități disponibile pe piață. După cină, veni la mine în față, de parcă așa ar fi stimulat-o pe Belle să se miște mai repede.

– Belle, nu se vede nimic încă?

– E prea repede, Alex.

– Dar cât ne trebuie să detectăm o *planetă*?

– Încă o zi-două.

Se uită la mine.

– Presupun că nici Martin n-a găsit nimic.

– Nu. Dar pe tine-o să te anunț primul când o să descopere ceva.

– Nu-mi vine să cred că navele Survey au nevoie de așa mult timp să vadă din ce-i făcut un sistem planetar.

– Noi nu avem echipament de cercetare planetară. Instrumentele noastre sunt concepute să localizeze ținte mici, care reflectă multă lumină. Epave sau stații de andocare, așa ceva. Scanarea la mare distanță e eficientă, dar ne-am fi descurcat mai bine cu tehnici specializate.

– Și de ce n-ai făcut rost de *tehnici specializate* pentru partea asta a operațiunii? Îl avem pe Martin ca să găsim *Exploratorul*. De ce n-ai adus un obiect cu care să găsim *lumi*?

– Nu știu, am recunoscut, încercând să-mi păstrez tonul calm. M-am gândit la epavă, nu mi-a trecut prin minte cartografierea unui sistem solar.

– Păi, lasă, nu-i nimic. Vom găsi noi ce-o fi acolo, pe-afară.

Era dezumflat, dar nu numai pentru că trebuia să aștepte.

– Te simți bine? l-am întrebat.

– Da.

Nu se uită la mine.

– Te supără ceva.

– Nu. Nu chiar.

În mintea lui, plecam, ajungeam și în câteva minute localizam o planetă din clasa K, o lume cu apă lichidă și gravitație la nivel favorabil oamenilor. Nu s-a întâmplat așa, iar acum bănuia că nu vom găsi nimic.

De fapt, nu căutam o epavă. Alex căuta Margolia.

– Nu te aștepta să întâlnim lumi cât ai zice pește. Fii mai răbdător.

Oftă.

– Dacă ar fi existat o planetă din clasa K în biozonă, am fi văzut-o deja, nu?

Nu-l puteam minți.

– Probabil. Acum relaxează-te.

Scutură din umeri.

– Eu sunt întotdeauna relaxat. Nu s-a născut individul mai relaxat decât mine.

În a patra zi de când ne aflam în interiorul sistemului, *Belle* raportă o descoperire.

– E terestră, ne informează. N-am văzut-o mai de vreme pentru că era de partea cealaltă a soarelui.

– Unde e? Întrebă Alex.

– În biozonă.

Bingo. Sări de pe scaun și mă strânse de braț.

– Să sperăm!

Se uită prin hublou.

– Se vede?

Belle indică o stea cu lumină slabă.

– Hai să ne uităm.

Belle schimbă cursul. Ne mai trebuiau zece ore pentru reîncărcare, după care puteam face un salt mai aproape.

– Are atmosferă. Diametru ecuatorial de treisprezece mii de kilometri. Distanță de la soare de o sută patruzeci și două de milioane.

– Splendid! strigă Alex. O altă Rimway.

– Nu se vede nici un satelit.

– Dar transmisie radio? Interceptăm ceva?

– Negativ. Dar e foarte departe.

Nimic nu-i mai strica dispoziția.

– Am cere prea mult dacă ne-am aștepta să mai fie în viață după atâta vreme.

L-am aprobat.

– Nu te aștepta la miracole, l-am avertizat. Aveam un presentiment.

– Detectez prezența oceanelor.

– Excelent!

Alex se aplecă în față ca un ogar la vânătoare.

– Am o întrebare.

– Dă-i drumul.

– Dacă planeta aceea e într-adevăr Margolia, de ce n-au spus nimic soții Wescott? Au fost aici... când? În 1386? Sau 1387? Propunerile de misiune nu aveau să fie distruse decât în 1390, cel mai târziu. Dar ei nici în 1395 n-au spus nimic.

– Ar fi trezit suspiciuni, spuse Alex.

– Și ce dacă? Până la urmă, tot ar fi trebuit să-și facă publică descoperirea.

Scutură din cap.

– Poate că pur și simplu voiau să mai aștepte puțin.

– Alex, nu-ți face prea multe speranțe.

Nu-i stătea în fire să se lase dus de val. Dar șansele erau atât de mari, că nu se mai putea controla. Și nu mă refer la bani. În spatele atitudinii lui dure, de om care câștigă mai mult decât pierde, se ascundea un romantic. Iar acum se afla în fața ultimei posibilități romantice.

Încă nu ne trecuse entuziasmul când, peste câteva ore, *Belle* ne spuse pe un ton calm:

– Am vești proaste.

Pe punte coborî liniștea pe aripi frânte.

– Ce este, *Belle*? am întrebat.

– Planeta nu e potrivită pentru colonizare. Nici pentru a susține viața.

Alex scoase un geamăt.

– Am crezut c-ai pomenit de biozonă, *Belle*.

– Se depărtează de soare.

– Cum vine asta?

– E pe o orbită foarte eliptică. Nu am încă cifrele exacte, dar estimez că ajunge la patru sute de milioane de kilometri.

– Asta înseamnă iarnă grea, am remarcat.

– Și se apropie la patruzeci de milioane. E posibilă o eroare de zece la sută, dar, la distanțele respective, nu mai contează.

– Probabil că nu, rosti Alex.

– Când ajunge la periheliu, regiunile ecuatoriale ale planetei au parte de lumină solară de paisprezece ori mai multă pe centimetru pătrat decât *Rimway*.

– Ce se întâmplă cu oceanele când iese din orbită?

– Nu am suficiente date încă.

Planeta era învăluită în cumulus alb. Apele acopereau peste jumătate din suprafață. Iar întinderile de pământ erau verzi.

– Înclinație axială la zece grade, continuă Belle, apoi ne confirmă absența oricărei luni.

– La patruzeci de milioane de kilometri, probabil că fierbe, spuse Alex.

– Pe măsură ce se apropie de periheliu, accelerează. Se va mișca foarte repede în faza în care primește radiație maximă.

– Un liliac scăpat din iad.

– Exact. Fără îndoială. Când e cel mai departe, se deplasează mult mai încet. Pe planeta asta e mai tot timpul iarnă grea.

– Dar n-ar trebui să se evapore și să dispară oceanele? Întrebă Alex. Cu o asemenea orbită?

– Nu am date relevante. Dar pot să-ți spun că prezența lor denotă un anumit tip de protecție împotriva căldurii pe timp de vară.

– De ce?

– Când planeta se apropie de soare, evaporarea este maximă. Nivelul mării scade cu treizeci de metri. Vaporii umplu cerul cu ceea ce vezi chiar acum: nori de furtună opaci, care blochează radiația.

Senzorii penetrară atmosfera densă și am reușit să facem fotografii. Văi străbătute de râuri. Chei largi. Și munți cu căciuli de zăpadă.

– Probabil că apa din oceane scade, am spus. Peste câteva milioane de ani o să dispară complet.

– Se pare că există forme de viață mari în apă, ne anunță Belle.

– Nu îngheață? vru să afle Alex. Cât e de lung anul pe planeta asta?

– Aproximativ douăzeci și una de luni și jumătate, de lungime standard. Timp de nouă luni, temperaturile sunt tolerabile. În cele mai reci șase luni, oceanele îngheață. Nu am cum să determin până la ce adâncime. Probabil nu mai mult de o sută de metri. Așa se evită pierderea excesivă de căldură.

– Și așa reușesc să supraviețuiască animalele din apă.

– Da.

– Ne poți spune ce fel de creaturi sunt?

– Nu. Sesizez mișcare, dar nu am încă detalii.

Nu se vedea nici urmă de așezări umane. Nici un semn că ar fi pus cineva piciorul pe planetă. Pământul era acoperit cu vegetație. Junglă, așa părea. N-am văzut animale terestre mari. De fapt, n-am văzut nici un animal.

Ne-am apropiat mai mult de orbită. Alex se uită la lumea de dedesubt. De la înălțimea noastră, părea caldă și plăcută, un loc idilic, ideal pentru colonizare.

Am zărit câteva petice răsfirate de deșert. În rest, unde te uita, numai junglă.

– Nu pricep, am spus. Planeta asta se deplasează regulat la o aruncătură de băț de soare. Cum supraviețuiește? De ce nu e un deșert? De ce nu e plină de roci arse?

- Vecinătatea periodică a soarelui asigură un climat fierbinte și umed. Perfect pentru junglă. După cum am spus, norii formează un scut protector împotriva căldurii.

Lui Alex îi stătea mintea la cu totul altceva:

- Belle, vezi urme de clădiri pe undeva? Case? Drumuri? Poate un port? Ceva asemănător?

- Negativ. Dar durează până scanez toată planeta.

- Da, sigur.

- În acest moment, temperatura la latitudinea mijlocie variază între douăzeci și trei și cincizeci de grade Celsius.

- Cam cald, spuse Alex.

- Atmosfera e formată din azot, oxigen și argon. E respirabilă. Poate puțin prea bogată în oxigen. Presiunea aerului la nivelul solului este în jur de o mie de milibari.

- La fel e și acasă.

- Nu văd de ce n-ar fi.

Alex se uită la junglă.

- Ce zici, Chase?

- Nu prea văd pe cineva stabilindu-se aici.

Belle clipi. De data asta, sub forma unei figuri bătrâne și materne de bibliotecară cu trăsături distincte și zâmbet liniștitor.

- Detectez activitate vulcanică în emisfera sudică.

Simțeam nevoia să mă adresez cuiva, așa că l-am activat pe Harry Williams. Apăru pe scaunul din dreapta, zâmbi ușor și mă salută. Era un bărbat

solid, cel puțin avatarul lui așa era. Se uită în jur, pe punte, studiind-o ca și cum ar fi fost a lui.

– Aveți o navă grozavă, îmi spuse. Aș vrea să fi avut și noi câteva la fel.

Jachetă cu guler ridicat, albă, în contrast perfect cu pielea lui închisă. Era îmbrăcat lejer, de parcă se pregătea să meargă la plimbare în parc. Bărbatul avea o aură atât de intensă, că i se citea în ochi și în felul în care-și scotea maxilarul în față.

– Unde ne aflăm?

– Pe Tinicum 2116.

– Unde?

Nu recunoștea destinația. Sistemul de catalogare se schimbase de mai multe ori. I-am arătat hubloul.

– Ne-am gândit că găsim Margolia acolo.

– Nu știu.

I-am arătat fotografiile luate din apropiere. Junglă și iar junglă.

– Nu. Nu se poate. În Margolia era mereu vară. Mult verde și multă umezeală, cer înalt, păduri dese și ape nemărginite.

– Aș fi vrut să știi unde era.

– Și eu.

– Dacă ai vedea-o, ai recunoaște-o?

– Nu. Nu am date despre ea.

I-am citit durerea din priviri.

– De ce credeți că se află în *acest* sistem?

Am încercat să-i explic, dar își pierdu răbdarea. Mă sfătui s-o las baltă.

– Nu contează. Nu e aici.

O vreme nu mai spusese nimic, apoi continuă:

– Margolia. Așa îi spuneți voi lumii noastre?

– Da.

– Noi poate n-am fi fost atât de inspirați. A fost un om extraordinar. L-ai citit?

– Nu.

– Filozof și prim-ministru al Marii Britanii în secolul al douăzeci și cincilea.

– Ce te atrăgea atât de tare la el?

– Judeca totul în funcție de rațiune. Fără abstracțiuni complicate. Fără texte sacre. Nu accepta nimic fără dovezi. Așa cum se spunea într-o epocă timpurie: „Arată-mi dovada“.

– Sună rezonabil.

– Iată ce spunea: „Să nu vă pierdeți nici o clipă simțul realității. În comparație cu universul, viața omului e scurtă și fără prea multă însemnătate. Într-o zi suntem copii, în următoarea ne ducem. Așadar, în scurtele momente ce ni s-au dat, trăiți decent, dovediți compasiune și, când vine clipa, acceptați-o fără ipocrizie. Nu uitați că puținele momente de viață sunt un dar suprem. Trăiți-le cu înțelepciune, nu le irosiți și nu uitați că viața nu este un drept.“

Înainte de toate, trăiți liberi. Liberi de constrângerile sociale și politice. Dacă există suflet, atunci fiți convinși că din astfel de lucruri este alcătuit.“

– Margolis ar fi venit cu voi?

– Am vorbit cu avatarul lui. A fost una dintre primele întrebări pe care i le-am pus.

– Și ce ți-a răspuns?

– Că n-ar fi venit. Mai mult ca sigur nu.

– A spus de ce?

Liniile din colțul gurii i se adânciră într-un zâmbet.

– Planul nostru i se părea prea exagerat.

– Și nu era?

Clipele se prelungiră într-o liniște în care se auzea numai zumzetul aparatelor. În cele din urmă, l-am întrebat dacă plecase de pe Pământ singur.

– Sau aveai familie?

– Am plecat cu soția mea, Samantha, și băieții noștri, Harry Jr. și Thomas. Tommy.

– De câtă vreme erați căsătoriți?

– De opt ani, când am plecat.

I se aprinse privirea.

– Nici măcar nu știu cum arătau.

– Nu aveai fotografii?

– Nu. Cel care m-a reconstruit fie nu avea nici o reprezentare, fie n-a considerat că e important.

– Îmi pare rău.

Alex îmi tot spune că avatarurile simt tot atât de mult cât scaunul pe care stau. Sunt niște iluzii. Niște iluzii programate.

„Știm că timpul pare elastic. Că trece mai repede pe acoperiș decât în subsol, în repaus, decât într-un vehicul în mișcare. Știm că există obiecte care au ocupat un anumit loc în cosmos, sute de milioane de ani, deși nu au decât șaizeci de milioane. Ne-am obișnuit să vedem cum lumea fizică plătește tribut timpului. Clădirile se dărâmă. Oamenii dispar. Piramidele se micșorează. Dar, în vidul care ne înconjoară, timpul pare suspendat. Urmele nu se șterg, nici cele lăsate cu mii de ani în urmă pe suprafața lunii.“

Orianda Koval, *Timp și maree*, 1407

Ne venea să renunțăm și să plecăm acasă. Dacă Margolia nu era în sistem, atunci nici *Exploratorul* nu putea fi acolo. În socotelile noastre se strecurase o eroare.

Dar depusesem prea mult efort și nici nu aveam unde să căutăm în altă parte. Așa că am rămas și am

lăsat telescopul să se miște liber. Peste două zile, Belle raportă un obiect suspect.

– Sursă de albedo ridicat, ne informă. Puternic reflectorizantă.

– Unde? am întrebat.

– La opt unități astronomice de poziția noastră actuală.

– Ne poți da mai multe detalii? o rugă Alex.

– Se află pe orbita solară.

– Atât? Nu ne dai și niște imagini?

Pe ecran apăru un punct luminos. O stea fără intensitate.

– Mărește-o, te rog!

– E deja mărită.

Alex nu se arătă prea entuziasmat. Dar ce mai conta?

– Hai să ne uităm mai bine la ea.

Belle schimbă cursul și începu să încarce motoarele. După două-trei ore, ne dădu câteva informații:

– Analiza preliminară indică o orbită eliptică lungă. În prezent se îndepărtează de soare și va atinge afeliul la 7,2 unități astronomice.

– Pare o cometă, remarcă Alex.

– Albedoul nu e al unei comete. Ne fixam centurile în vederea saltului. Se pare că îi trebuie opt ani să facă un tur de orbită complet.

Alex își termină cafeaua din care tot sorbea și puse ceașca în suport.

– E de metal. Probabilitate nouăzeci și opt la sută.

Am făcut un salt echivalent cu două zile. După patru ore, telescoapele ne-au oferit prima imagine adevărată a obiectului. Era, fără îndoială, o epavă. Odată ce-am stabilit asta, Alex începu să radieze. Știuse el de la bun început.

Epava se răsucea lent. Tuburile de evacuare erau îndreptate în direcția unui gigant gazos, la numai câteva milioane de kilometri distanță.

După șase ore, am reușit să vedem detaliile, silueta aerodinamică, elicele de manevră, senzorii. Pe mijlocul ei se vedea vulturul plutind, așa cum îl văzusem și pe ceașcă.

Exploratorul!

– Ce zici de asta? mă întrebă Alex. Ce naiba caută acolo?

După nouă ore, am reușit să-i vedem și numele scris pe fuzelaj, cu literele englezești cu care eram deja obișnuiți.

Pe măsură ce ne apropiam de epavă, ne-am dat seama de dimensiunile ei gigantice. Era de mărimea unui orașel. Opt tuburi propulsoare imense la pupa, *Belle-Marie* ar fi încăput în oricare fără probleme, șase niveluri de hublouri, un tur în jurul carcasei îți lua douăzeci de minute, plus o armată de capsule și antene. Și...

– Aoleu...

Alex se întoarse spre mine.

– Ce s-a întâmplat, Chase?

Două dintre cele opt tuburi propulsoare erau îndoite. Erau răsucite în unghiuri ciudate, la câteva

grade unele față de altele și față de o linie trasată pe mijlocul navei.

Cu ani înainte, am văzut niște fotografii cu nava *Crossmeer* după ce i-au explodat motoarele. Au murit toți, pentru că explozia găurise nava și aerul ieșise înainte să se închidă trapele. Tuburile de evacuare semănau cu propulsoarele din fața noastră.

– A suferit un accident, am tras eu concluzia.

Alex întoarse privirea la monitoare.

– Da. Așa se pare.

Răsuflă și-mi puse o întrebare ciudată.

– Crezi că a supraviețuit cineva?

Vorbea de parcă s-ar fi întâmplat ieri și mai existau șanse de a salva pe cineva. Când te afli departe de lume, în cosmos, ai senzația de atemporalitate. Lucrurile nu se schimbă prea mult când te adăpostești de vânt și ploaie.

– E o navă uriașă. Nu știu. Depinde unde a fost străpunsă.

– Urât fel de-a muri. Pierdut în cosmos.

Eu nu cred că se poate muri și într-un mod frumos, dar l-am lăsat în pace.

Greu de înțeles cum de ajunsese *Exploratorul* acolo. Nu exista nici o planetă locuibilă în sistem. Ce căuta?

– A trecut multă vreme, spuse Alex. Poate că pur și simplu a plutit până acolo.

– De unde?

– De pe Margolia, unde s-o afla.

– Cea mai apropiată stea e la trei ani-lumină. Ar fi trebuit să plutească o distanță mult prea mare.

– Chase, e vorba de nouă mii de ani.

– Tot e prea mare. Cu energie proprie, fără salturi, i-ar fi trebuit douăzeci și cinci de mii de ani s-o parcurgă. Cel puțin.

Scutură din cap.

– Păi, poate erau în hiperspațiu. Motoarele au explodat, iar pilotul a încercat să redreseze nava.

Mă privea cum o făcea întotdeauna în momentul confruntării cu o provocare. *Așa* trebuie să se fi petrecut lucrurile.

– Cred că e o variantă rezonabilă. Dar mi se pare improbabilă.

Nu mai aveam ce face până nu ajungeam la epavă, așa că Alex se retrase în cabina lui. Anunță-mă dacă mai vezi ceva.

– Bine.

– Trebuie să lucrez.

– La ce?

– Medalioanele Blackmoor. Furate într-un conflict civil de pe Morinda, acum trei sute de ani. Nu le-a mai văzut nimeni de atunci. Valorează milioane.

– Știi unde sunt?

– Încerc să aflu.

Ne-am apropiat de epavă. Până și Belle se arătă impresionată de dimensiunile ei. Literele din cuvântul *Exploratorul* cred că aveau douăzeci de metri. Era de trei ori cât *Madrid*, nava operațională cea mai mare din prezent.

Explozia smulsese bucăți uriașe din pupa. Câteva suporturi ale tuburilor de evacuare fuseseră distruse. Un ghem de cabluri plutea în beznă.

Belle ne duse la șaizeci de metri de zona avariata, imită ruliul și tangajul epavei, astfel încât să rămână nemișcată față de noi și avansă pe lângă fuzelaj. M-am uitat înăuntru prin găurile făcute de explozie.

– De ce explodează motoarele? mă întrebă Alex.

– Din mai multe cauze. Nava asta e cam primitivă și probabil nu aveau atâtea modalități de protecție ca noi. Foarte posibil să fi fost combustibilul de vină. Ori un dezechilibru provocat de saltul efectuat înainte ca motoarele să fi fost pregătite.

– A fost de vină tehnologia interstelară ?

– Nu știu. N-am cum să-ți spun de aici. Și nu cunosc destule în domeniu ca să fiu sigură nici dacă mă uit în interiorul navei. Dar, dacă ar fi să pariez, pe motivul ăsta aș paria.

Nava era plină de găuri și spărturi. Belle trimise o rază de lumină asupra ei. Din când în când, ne uitam înăuntru prin găuri, dar nu vedeam mai nimic. Am cercetat spărturile din cală. Am glisat pe lângă șirurile de hublouri. Pe lângă aripile înguste și pe lângă o pânză a cărei singură menire era să sprijine propulsoarele de orientare.

Literele englezești, negre și fără înflorituri, alunecau pe lângă noi. Am mai văzut o serie de sintagme și o aglomerație de culori. Un simbol pe un steag. N-am recunoscut steagul. Nu mi se părea că ar semăna cu stilul margolienilor, dar probabil caracteriza nava.

Pe urmă, am trecut pe lângă ecluzele principale. Erau șase, toate sigilate. La sfârșit, am ajuns la prova.

Alex îmi arată o trapă deschisă în apropiere de tribord. Poate că pe acolo au intrat soții Wescott în epavă.

– Bord la bord, i-am cerut Bellei.

Propulsoarele de orientare luciră scurt. Am avansat până când puteam să întind mâna și să ating nava.

M-am uitat la corpul masiv și negru, și m-am pomenit gândindu-mă la Delia Wescott. Am înțeles de ce era înfricoșată.

Ne-am pus costumele și am ieșit. Lui Alex îi place să preia conducerea în asemenea situații. În consecință m-a instruit să stau lângă el tot timpul. Se simte bine când procedează așa. Nu știu cât s-ar dovedi de util într-un caz de urgență, dar e plăcut să ai un mascul protector în preajmă.

Trapa nu fusese deschisă, ci tăiată. Se pare că nu funcționase sistemul de deschidere manuală. Dar m-aș fi mirat să fi funcționat ceva după atâta vreme.

Ușa interioară de la ecluză era scoasă. Am văzut o încăpere îngustă. De punte era legată o banchetă. La pereții despărțitori se aliniau mai multe dulapuri. Nu era gravitație, bineînțeles. Purtam bocanci cu talpă de prindere.

Alex plimbă lampa de mână în jurul camerei, merse la dulapuri și încercă să le deschidă. Erau deformat. Blocate.

Urma un hol. Avea trei uși pe ambele părți și dădea într-un coridor transversal, cu mai multe uși. Nu se deschidea nici una.

Am tăiat cu laserul ușa aleasă la întâmplare de Alex. Când am înlăturat-o din cadru, am sesizat mișcare înăuntru. Alex tresări. Am tresărit și eu, cred.

Era molozul care aluneca, împrăștiat prin toată cameră. Numai după câteva minute ne-am data seama că era și un cadavru acolo. Sau ce mai rămăsese din el. Nava se mișcă și niște bucăți alunecară pe un dulap și o luară spre plafon.

Nu mai aveam cum să ne dăm seama dacă era bărbat sau femeie, adult sau copil. Am rămas pe loc o vreme, încercând să-l ignorăm, plimbând lămpile în jurul nostru. Se mișcau și alte lucruri: bucăți de plastic, fragmente de mobilă, un pieptene, resturi mărunte din te miri ce.

– Stai pe-aproape, îmi spuse Alex.

Aș fi vrut să punem ușa la loc și să resigilăm camera.

Coridorul transversal ducea la alte pasaje, cu mai multe uși. Am deschis încă o cabină și am dat peste același dezastru, de data asta fără ocupant.

– Camerele erau gândite pentru două persoane, remarcă Alex. Ce capacitate avea, nouă sute de oameni?

– Da.

– Cabinele nu erau deloc rele. Mi le închipuisem vârate una într-alta.

– Alex, să mergem direct la pupa. Să vedem dacă putem afla ce s-a întâmplat.

Se dădu la o parte și-mi făcu loc.

– Condu-mă! veni îndemnul lui.

Se purta neobișnuit de supus, el, care avea un tupeu extraordinar. Știe că e priceput, dar încearcă să-și mascheze cunoștințele. Însă în prima oră la bordul *Exploratorului*, tupeul îl părăsi, iar el se lăsă copleșit.

Am pornit spre pupa. Ne strecuram printre resturi de cadavre. Imposibil de spus câte.

Am găsit toaletele, sălile comune, cele de realitate virtuală și una de gimnastică. Peste tot, cuvinte englezești. I le-am arătat lui Belle, să mi le traducă: IEȘIRE, PUNTEA 5, APĂSAȚI ÎN CAZ DE PERICOL, FEMEI.

Probabil ecluzele se blocaseră la explozia motoarelor. Însă cineva, soții Wescott, poate, le tăiaseră cu laserul.

– În afară de asta, nu cred să mai fie la prova alte pagube provocate de accident. Cei de la bord ar fi supraviețuit până la epuizarea aerului.

Ușile de la pupa erau, în general, mai distanțate. Am deschis una și am privit într-o posibilă cameră de accelerare. Douăzeci de canapele, câte patru pe cinci rânduri.

Toate pline.

Dumnezeule.

Mi-am adus aminte de Mattie Clendennon: „O navă moartă, rostise, și ochii i se deschiseră mari, cu un efectiv complet.”

Cele mai multe rămășițe umane aveau centura de siguranță pusă, deși părți din ele se desprinseseră și pluteau prin cameră. Câteva victime, puține la număr, alunecaseră complet de sub centură. Ne-am dat seama ce erau.

– Copii, rosti Alex.

Am găsit alte trei locuri asemănătoare în următoarele minute. Toate pline de copii. Apoi n-am mai deschis ușile.

În cele din urmă, am ajuns, ușurați, în sala motoarelor. Tavanul fusese smuls de explozie. Motoarele principale erau negre, dar întregi. Unitatea de tehnologie interstelară explodase. Dezastrul era atât de grav și caracteristicile tehnice ale navei atât de neobișnuite, încât nu puteam să spun sigur ce se întâmplase.

– Cred c-au încercat să pătrundă sau să iasă din hiperspațiu.

Alex mă aprobă cu o înclinare a capului.

– Nu prea mai are importanță acum, am adăugat.

– Are importanță, mă contrazise Alex. Dacă reușim să aflăm ce s-a întâmplat, poate aflăm și unde e Margolia.

Nu l-am contrazis. Pe mine nu mă prea interesa unde era Margolia, cel puțin nu în momentul respectiv. Știu, copiii muriseră cu mii de ani înainte și era o prostie să mă afecteze moartea lor acum, dar nu-mi ieșea din cap imaginea navei în ultimele ei clipe.

– Nu te mai gândi, îmi spuse Alex. S-a întâmplat foarte repede.

Ne-am uitat prin spărturile din fuzelaj la stele și la gigantul gazos din vecinătate, la soarele care, privit de la distanță, părea palid și rece. Nu era decât o stea pâlpâind pe cer. M-am aplecat în afară. Am privit spre pupa și am văzut-o pe *Belle-Marie*.

– Știi de ce s-a întâmplat? mă întrebă Alex.

– Nu prea. Pasagerii aveau centurile de siguranță fixate. Asta confirmă faptul că se făcea o manevră. Doar atât pot spune cu precizie.

Am coborât pe punțile inferioare și am străbătut coridoarele. Am ajuns într-o sală de fitness. Puteai face jogging, pedala sau simula ridicarea de greutate. Natura echipamentului dezvăluia lipsa gravitației artificiale. Am întrebat-o pe Belle și mi-a spus că gravitația artificială apăruse la sute de ani după *Explorator*.

Aparatele erau, în cea mai mare parte, fixate de podea și pereți, dar unele pluteau. Am mai văzut prosoape și tricouri.

Camerele de accelerare din zonele din față, la depărtare de sectoarele afectate, erau goale. Le-ar fi salvat ecluzele. Temporar. Pentru că zona era înțesată de rămășițe omenești plutitoare.

Era limpede că *Exploratorul* transportase numărul maxim de pasageri. Nouă sute de oameni. Oare fuseseră toți copii?

– Încotro mergeau? am întrebat. Nu cred că în primele zboruri spre colonie au plecat copii.

– Îi evacuai.

– De unde?

– Habar n-am.

Împinse la o parte un rest care plutea în jurul căștii. Cred că aici sus s-a petrecut mai lent.

Am înțeles ce voia să spună și am refuzat să mă gândesc la scenă.

Apăsă peretele cu mâna învelită în mănușă, vrând parcă să-i afle secretele.

– De unde veneau?

Rezerva de aer se termina, așa că ne-am întors pe *Belle-Marie*. N-am prea vorbit. Dacă ar fi fost după mine, am fi pus capăt aventurii în clipa aceea și ne-am fi întors acasă. Să se ocupe Survey mai departe. Prea era ciudat. Mai fusesem pe nenumărate situri arheologice cu Alex, dar nu mai întâlnisem nimic asemănător. Și nici nu aveam să întâlnesc.

Dar șefului meu îi intrase în cap să afle ce se întâmplase. Așa că, după o oră, am făcut un duș, ne-am luat alte rezervoare pline cu aer și ne-am întors.

De data asta, ne-am oprit mai întâi pe puntea de comandă. Am găsit-o la nivelul al patrulea. M-am mirat, era mai mică decât crezusem. La așa o navă mare, s-ar fi potrivit una uriașă. Am respirat ușurată când n-am văzut cadavre prinse cu centura de scaune. Cine știe ce fusese în mintea căpitanului.

Echipamentul nu-mi era deloc familiar. Manete și butoane. Dăr, fără energie, puntea era doar o sală cu două scaune, un panou de comandă și pereți goi. Oricum n-aș fi înțeles limba fără ajutor.

– Avem vreo șansă să recuperăm jurnalul de bord? mă întrebă Alex.

– Nu. După atâta vreme, n-avea cum să se păstreze vreo înregistrare.

– Păcat.

Se uită în jur, sperând să zărească o luminiță în beznă dezastrului. În stânga pilotului, pe perete, se afla o placă înfățișând silueta *Exploratorului*. I-am arătat-o Bellei, și a precizat că era un premiu pentru transportarea primilor coloniști pe Abudai.

– Unde? Întrebă Alex.

– Pe *Abudai*.

Se uită la mine.

– Ai auzit de planeta asta?

– Nu.

– *Colonia s-a desființat după patruzeci de ani. Era formată dintr-un grup care nu aproba tehnologia. Încercau să trăiască după normele trecutului.*

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– *N-a rezistat. Copiii se maturizau, își făceau bagaje și plecau înapoi pe Pământ.*

Adusesem cu mine un generator și am reușit să-l cuplez la aparate, dar în zadar. Sistemul nu voia să pornească. Nava era ca o stâncă moartă.

– Nu m-ar mira ca Survey să transforme epava într-un monument. Sau într-o rezervație istorică.

Nu știam sigur care era scaunul pilotului. Mi i-am închipuit pe Taja și Abraham Faulkner așezați pe punte, în timpul zborurilor lungi de pe Pământ. M-am gândit la ce credeau despre Harry Williams. La sentimentele lor față de pasageri. Oare fusese vreunul dintre ei pe navă în ultimul zbor?

Probabil că am pomenit numele piloților, pentru că Alex sublinie că noi chiar nu știam cum ajunsese *Exploratorul* acolo.

– Poate accidentul s-a produs la multă vreme după sosirea coloniștilor, spuse. Taja și Faulkner ar fi putut muri cu o sută de ani înainte.

– N-aș prea crede. Nava n-ar fi rezistat mai mult de un secol. Nici întreținută perfect.

Am deschis panourile să verific starea cutiilor negre. Erau sistemele de control pentru comunicare, navigare, resursele energetice, sistemul de menținere a vieții și așa mai departe. Probabil și al computerului. Dacă aveau unul.

Atunci am observat o ciudățenie.

Cutiile erau marcate. Cu sigla producătorului sau un număr parțial. Probabil și o dată. Pe unele am văzut literele care știam că formează cuvântul *Exploratorul*. Pe altele apărea alt grup de litere, dar în același stil.

– Belle, ce înseamnă literele astea?

– Te rog să le ridici mai sus, să le pot vedea. A, da. Scrie *Bremerhaven*.

– *Bremerhaven*? repetă Alex.

– Exact.

– Cealaltă navă a misiunii.

Se încruntă.

– Dar suntem pe *Explorator*.

– Da.

– Atunci sunt piese de pe *Bremerhaven*. Să fie ce cred eu, Chase?

- Așa pare.
- Sunt componente esențiale?
- Nu știu nimic despre navele mileniului al treilea. Asta e chiar o *antichitate*.
- Încearcă să ghicești.
- Fac parte din echipamentul de bază de pe puntea de comandă. Se conectează la comenzile căpitanului. Da. Cred că sunt componente esențiale.

Am descoperit magazine, unele pline de provizii neatinse, altele cu dulapuri. Am spart câteva și am găsit grămezi de bagaje, toate tari ca piatra.

Era plin de artefacte. În dulapurile din sălile de mese am găsit câni și pahare, cești ca a lui Amy Kolmer. Paharele erau în majoritate sparte, iar pe cele rămase intacte le-am pus în cutii.

- Târgul tău cu Shara n-o să fie o problemă, spuse Alex. Aici e destul pentru toată lumea.

Clienții noștri vor fi în extaz. Am luat lămpi, veselă, instrumente de scris, de toate. Ne-au plăcut în special obiectele pe care scria *Exploratorul*. Am dat și peste o rezervă substanțială de jucării. Animale de pluș, cărți pentru copii, jucării trase cu sfoara, cuburi și pistoale. Puține erau în cea mai bună stare, dar, ținând cont de vechime, arătau foarte bine.

Aș fi preferat să ne încheiem cercetările înainte de a căra lucrurile, dar nava era imensă și plină cu de toate. Ar fi trebuit să mergem din cameră în cameră. Alex ar fi spus „ia uite un cititor“ sau ar fi dat peste un instrument necunoscut ori un prosop, tare ca scândura, dar sigur prosop, și l-am fi luat, iar

curând am fi cărat doi munți în brațe. Așa că am plecat spre *Belle-Marie* cu ce aveam pe moment. Afară, Alex, cu brațele pline, își pierdu echilibrul. Lucrurile îi zburară din brațe în spațiu, dar reuși să salveze placa Abudai.

Vă povestesc totul ca să vă dați seama că modul nostru de acțiune era oarecum haotic. Ne mânau motive legate de concurență, dorința de a afla ce se întâmplase cu *Exploratorul*, implicit cu Margolia, dar și goana după artefacte vandabile. Parcă și un vag sentiment de vină că luam obiecte din acest sit special. Nu mă întrebați de ce. N-am mai trăit experiențe similare.

– Mai c-aș vrea să nu fi găsit atâtea, se plânse Alex.

Știam la ce se referă. Dacă pe *Explorator* s-ar fi aflat numai câteva, s-ar fi vândut la prețuri astronomice. Dar în număr atât de mare, chiar dacă Survey le-ar fi trimis la muzee și expoziții, însăși faptul că existau ar fi redus valoarea obiectelor.

Dar ce să-i faci?

De-abia ne-am întors pe nava noastră, că Belle ne și avertiză:

– Cred că am localizat o altă navă.

– Unde?

– A plecat. Poate-a fost doar un punct luminos. N-a stat prea mult în raza telescopului ca s-o identific.

– La ce distanță?

– Treizeci de milioane de kilometri. E un inel de asteroizi pe raza asta.

– În ordine. Anunță-ne dacă mai apare.

„Tehnologia modernă a făcut posibilă călătoria în timp. Nu în stilul clasic, desigur. Salturile în trecut și în viitor par imposibile pentru totdeauna. Nu ne putem întoarce să-l informăm pe Cezar că n-ar fi o idee bună să meargă la forum în martie. Dar ne *putem* întoarce în lumea lui, ca să-i ascultăm gândurile și să-i auzim bătăile inimii.“

Jasmine Kalanna, *Călătorii*, 1365

Te plimbi pe o navă ca *Exploratorul* și te gândești la federații și guverne care s-au format și au dispărut, în vreme ce nava și pasagerii ei tăcuți alunecau pe orbita solitară. Au trecut ere întunecate, revoluții comerciale, dezastre ecologice. S-au născut religii, au prosperat și s-au stins. Au avut loc războaie, dictaturi, pogromuri, răscoale, calamități. Am străbătut ere de aur, perioade de înflorire prelungite, triumfuri sociale și artistice. S-au născut și au murit

bărbați și femei extraordinari. Tot așa, s-au născut și au murit monștri, vizionari, rebeli și artiști. Știința a progresat sau a regresat, Brooking a reușit să ajungă pe M4 (și a avut noroc să se întoarcă acasă viu). S-au născut și au murit bilioane de ființe omenеști. Jumătate din istoria înregistrată s-a scurs.

– Ai fost vreodată pe un sit mai vechi? l-am întrebat pe Alex.

– La sol, da. Dar nicidecum ceva asemănător.

Ne aflam într-una dintre sălile de mese. În lumina lanternelor, pereții erau gri și reci. Cel de lângă ușă avea o pată abia vizibilă. Poate fusese vreo inundație ori stropise cineva cu cafea. (Se bea cafea pe atunci?) Mi-am adus aminte că aici stătuseră oameni, vorbind, mestecând sendvișuri sau bând bere rece. Oare stătuse și Harry Williams la vreo masă?

Am mai dus pe *Belle-Marie* o cutie cu artefacte, a patra. Printre altele, o cămașă albă și o jachetă. Pe buzunarul drept de la piept al cămășii era emblema *Exploratorului*, iar pe spatele jachetei cineva brodase silueta navei. Ambele obiecte de îmbrăcăminte erau în stare perfectă. Tari ca scândura, dar s-au muiat pe *Belle-Marie*.

Am făcut inventarul și am depozitat artefactele în sala principală. În ciuda succesului, Alex era tot indispus. Făcuse descoperirea carierei sale, o descoperire unică pentru *oricine*, dar nu arăta nici un fel de mulțumire de sine.

– Nu-i chiar descoperirea noastră, Chase. E a soților Wescott.

Bineînțeles, nu ăsta era necazul lui. Dar i-am ținut isonul.

– Nici Columb nu a fost primul care a descoperit America. Dar s-a dovedit suficient de inteligent ca s-o anunțe primul și să culeagă el laurii. Pe toți.

– O chestiune de relații publice.

Și care era diferența?

– Cred că trebuie să vorbim din nou cu Harry.

– De ce? Ce crezi c-o să afli? Nu știe mai multe despre el, m-am uitat spre *Explorator*, decât noi.

– Știu. Dar tot vreau să discut cu el.

Belle se conformă și Harry Williams își făcu apariția într-un fotoliu luxos.

– Bună ziua! ne salută vesel. Mă bucur că vă văd. Unde suntem acum? Într-o altă lume excentrică?

N-am apucat să-i răspundem, că zări Exploratorul prin portalurile punții de comandă și se întunecă la față.

– Ce s-a întâmplat? vru să afle imediat.

– Au explodat motoarele, îl lămurii Alex. Mai multe nu știm.

Harry merse la hublou și se uită afară. Arăta speriat.

– Duceau un transport complet, continuă Alex. Credem că majoritatea pasagerilor erau copii.

– Când s-a întâmplat?

– Nici asta nu știm. Nu știm mai multe decât tine.

– Și colonia?

– N-am reușit s-o localizăm.

- Ați găsit *Exploratorul*, rosti el cu voce tremurândă, dar nu știți unde se află colonia? Cum e posibil așa ceva?

- Nava plutește într-un sistem pe care nu sunt condițiile căutate de voi. Habar n-avem de ce e aici sau de unde a venit.

- Cât poate fi de greu să aflați? Pur și simplu căutați o planetă din clasa K.

- Nu ne ascuți, Harry. Nu există nici o planetă din clasa K în acest sistem.

Harry scutură din cap. Imposibil.

- Unde ne aflăm acum?

I-am spus. Pe Tinicum 2116. Ca data trecută.

- Dar tu știi unde s-a așezat colonia? îl întreabă Alex. I-am sesizat nerăbdarea din voce.

- Nu, v-am spus, sunt o simplă entitate compozită.

- Nu mă refer la tine, avatarul, ci la Harry Williams. La primul zbor de pe Pământ, când coloniștii au plecat cine știe unde, Williams le cunoștea destinația?

- Nu.

- Nu știai unde merg?

- Nu. Nu în sensul în care pui întrebarea. Nu puteam spune nimănui destinația. Fusesem acolo. Știam cum arată. Dar nu știu nimic despre călătoriile interstelare.

- Doar știai că e undeva în cosmos.

- Da. N-aveam nevoie de amănunte. Nu erau deloc relevante.

În ciuda tensiunii, zâmbi.

– Dacă-mi spui că o planetă e la cincisprezece grade la vest de Antares, habar n-am despre ce vorbești.

– Am înțeles. Hai să încercăm altfel. Cine a pus la punct detaliile zborurilor spre Margolia?

– Clement Estaban.

Mie, numele nu-mi spunea nimic, dar Alex mișcă aprobator din cap.

– Bărbatul care n-a mai plecat, remarcă el.

– Exact. S-a răzgândit în ultima clipă. Și n-a fost singurul.

– Din ce cauză?

– Estaban era inginer. A făcut primele zboruri de explorare. Și a descoperit o planetă estivală.

– El a fost cel care a propus ideea unei colonii?

– Nu. Nu cred. Ca să fiu sincer, nu mai știu cine a venit cu ideea. Dar...

Nu-și putu controla tremurul vocii.

– Sper că sunt bine.

Vorbea ca și cum pasagerii mai trăiau.

– Harry, care erau planurile pe termen lung pentru *Explorator* și *Bremerhaven*?

– După transportarea coloniștilor?

– Da.

– Foarte simplu. După al treilea zbor, cele două nave rămâneau pe colonie. Urmau să fie plasate pe orbită. Să fie la îndemână, în caz de nevoie.

– Am înțeles. Asta înseamnă că aveți de gând să le întrețineți. Dar avea cine s-o facă? Aveți echipamentul necesar?

– Da, și oamenii, și echipamentul. Am trimis un doc orbital pe colonie, cu toate piesele și echipamentul necesare în viitorul previzibil. Erau și câțiva ingineri printre noi. Nu neapărat specialiști în domeniu, dar dornici să învețe. Însă...

– Însă ce?

– Nu cred că ne preocupau navele. Nu ne gândeam serios c-o să le mai folosim. Așa cum vedeam noi lucrurile, avea să treacă multă vreme până puneam pe picioare colonia. Ani de zile. Chiar decenii. Nu ne interesa să întreținem capacitatea navei. Nu era nevoie.

– Înțeleg.

– Aveam de gând să păstrăm navele ca să nu pierdem tehnologia. Să fim în stare să construim și noi nave când venea vremea.

– Să zicem că apăreau probleme pe colonie. Nu exista comunicare la mare distanță. Nu puteați cere ajutor.

– Ce probleme să apară?

– Ciuma, am sugerat.

– Urma să fim o formă de viață de pe altă planetă. Nu aveam cum să fim afectați de virusurile locale.

– Cum de ești așa sigur? Îl certă Alex. La începutul erei interstelare, ideea că boala afectează numai formele de viață din propriul biosistem era pură teorie.

– Am vorbit cu așii domeniului. Ei ne-au spus că era imposibil.

– S-au înșelat. Au avut loc incidente urâte.

Harry scoase un sunet gutural. I se citea durerea în priviri. Da, știu că era doar un avatar. Nu era un om adevărat. Dar ar fi trebuit să fiți în locul meu.

– Belle, poți elimina nivelurile emoționale? Vrem să putem vorbi cu el.

– Îmi pare rău, Chase. Dacă îi modific personalitatea, nu mai garantez acuratețea modelului.

– Nu-i nimic, spuse Alex. Harry, ați dus în plin necunoscut... Câți? Cinci mii de oameni? De unde știi că nu se va întâmpla nimic rău?

– Am fost foarte prudenți. Știam în ce loc mergem. Vă asigur că nu prezenta nici un pericol.

– Și dacă cineva se răzgânde? Dacă voia să se întoarcă acasă?

– Colonia era *acasă*.

– Haide, Harry, știi ce vreau să spun.

Williams închise ochii o clipă.

– De fapt, știam că se va întâmpla și asta și am luat măsuri.

– Ce măsuri?

– Consiliere. Iar la nevoie, o cale de întoarcere.

– Și cum ați procedat?

– Știam că unii nu se vor putea adapta. Aveam și doi piloți de care trebuia să ne îngrijim. Care urmau să plece acasă. Nu toți erau membrii comunității, știți.

– Am presus...

– Ai presupus greșit.

Schimbase tonul plângăcios cu unul nervos.

– Nu. Abe a fost unul dintre noi. Dar numai pentru că așa voia prietena lui. Pentru el, nu era o

chestiune de principiu. Doi ingineri nu voiau să rămână. Câte unul pe fiecare navă. Taja nu rămânea.

– Căpitanul *Exploratorului*.

– Da.

– Și cum aveau de gând să se întoarcă?

– Cu Boykins.

– Acel *Boykins*.

– Da. Urma să fie duși înapoi, la fel cei care voiau să întoarcă.

– Deci tot a știut cineva unde e Margolia?

– Bineînțeles. Pe pilot îl chema Yurawicz. Marco Yurawicz

– Și a făcut zborul de întoarcere? A venit cineva înapoi? În afară de membrii echipajului?

– De fapt, a făcut trei zboruri. A dus înapoi aproape patru sute de oameni care se răzgândiseră.

– Patru sute?

– Puțin mai mulți. Noi știam că va fi așa. Dar nu știam câți se vor răzgândi. Nu ne-am făcut publică intenția de a pune la dispoziție o cale de întoarcere, convinși fiind că mulți plecau numai ca să vadă dacă le va plăcea experiența. Făceau o încercare cu noi. Noi doream doar oameni dedicați planului nostru. Dar știam că trebuia să ne luăm măsuri.

– Nu era greu de ținut secretul cu atâția oameni?

– Erau ca mine, Alex. Habar n-aveau unde e Margolia. Și nu cred că-i păsa cuiva din guvern de ea.

– Echipajul n-a spus nimănui?

– Nu, din câte știu eu, nu. Țasta era târgul. I-am plătit bine și s-au ținut de cuvânt.

- Dar Taja?

- Ea nu s-a mai întors pe Pământ. Probabil i-a plăcut noua lume. Sau a găsit pe cineva și și-a făcut un rost.

A doua zi, ne-am întors pe *Explorator* pentru ultima oară.

Am pătruns în cabinele căpitanului, secundului și altor trei membri din echipaj. Erau în stare foarte bună. Pupitrele și scaunele, cele fixate de punte, cel puțin, erau intacte. Cabinele aveau băi separate. N-am rezistat și am apăsat butonul de la duș, dar sigur că n-a curs nici un strop. Afară, pe coridor, pereții aveau urme de apă.

Am găsit și câteva fotografii atârinate. În compartimentul pe care i l-am atribuit Tajei, am văzut poze cu un bărbat, o adolescentă, o femeie în vârstă și un copil de cinci ani. În cel alăturat, două tinere atrăgătoare. Fotografiile erau în relief, pe plastic. Membrii familiei, probabil. Copii. Chiar și un câțel. Aveam cu mine un sac de plastic, pentru orice eventualitate. Dar Alex mi-a sugerat să lăsăm pozele pentru oamenii lui Windy.

- Dacă apărem cu ele, o să fim acuzați de crime împotriva umanității.

Camerele aveau magazii. Am pătruns în câteva și am găsit haine. Uniforme de lucru, cele mai multe, dar într-o stare jalnică. Păcat, aveau pe umăr emblema *Exploratorului*.

În cabina căpitanului am făcut o descoperire extraordinară. Într-un colț care ar fi trebuit să fie gol,

am dat peste o casetă neagră, cândva de piele. Înăuntrul ei, un pachet de plastic cu douăsprezece lentile. I le-am arătat lui Alex.

Erau fixate de interiorul casetei, deci nu le puteam scoate. Pielea era însă ruptă pe margini și, după ce le-am șters, am văzut prin ele. Alex le examinează la lumina lanternei, apoi mă invită și pe mine să mă uit.

Pe fiecare lentilă era o imagine. Nu mi-am dat seama ce reprezenta.

- Ai vreo idee? mă întrebă Alex.
- Nu chiar.
- Știi ce cred eu?

Luă caseta și o lumină cu lampa de mână. Se jucă cu lentilele în lumină. Pe peretele opus apărură imagini șterse. Mișcă proiectorul improvizat înainte și înapoi. Imaginile se mișcă și ele, dar nu se limpeziră.

- Holograme, trase Alex concluzia.
- Posibil, l-am aprobat, înclinând din cap. O să ne lămurească Belle.

Vârî cutia într-un buzunar.

- La naiba, de ce nu țin oamenii jurnale cum trebuie? Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi lăsat cineva comentarii scrise despre ce s-a întâmplat! Scoase un zgomot iritat. Ți dai seama cât ar valora *ele*?

Mda. Oamenii nu se gândesc niciodată la viitor.

- Avem musafiri, ne anunță Belle.

Ne-am dus repede pe puntea de comandă, dar n-am văzut nimic.

- Se pare că e un locator.

- Ce-i un locator? Întrebă Alex.

- În limbaj neoficial, un dispozitiv de urmărire, l-am lămurit. E complet automat. De obicei, asemenea aparate sunt folosite ca sonde.

- Se poate să-l fi lăsat cineva?

- Lăsat sau expediat.

- Chase, eu te întreb dacă e capabil să zboare până aici singur.

- Dacă ne-a urmărit salturile? Nu. Nu există asemenea tehnologie. Specialiștii spun că e imposibil.

- Atunci, ori a dat cineva din *întâmplare* peste locul ăsta, ori...

- Mai știe cineva de *Explorer*. Belle, ce face?

- Se apropie.

- Timp aproximativ?

- Unsprezece minute. Vine cu foarte mare viteză. Urmează traseul de coliziune.

Ne-am uitat unul la altul. Mi-am adus aminte de nanotehnologia capabilă să radă casa din temelii și s-o transforme într-un parc.

- Belle, pornește motoarele. Alex, trebuie să-l considerăm inamic. Hai să ne întoarcem pe navă înainte să ajungă aici.

Nu mi-a trebuit mult să-l conving. Am părăsit repede puntea de comandă și am traversat vreo șase coridoare până la camera ecluză. În timp ce ne luptam cu gravitația zero, Belle îmi dădu vestea cea proastă:

- S-a agățat de noi.

- Ce tot spune? Întrebă Alex.

- Are o undă de ghidare. Pur și simplu s-a prins de noi și unde mergem *noi*, acolo merge și *el*. Călătorește pe gratis și stă pe lângă noi cât are chef.

- Va trebui să facem saltul.

- Putem, după opt ore.

Am țâșnit din ecluză pe fuzelaj.

- Probabil că-i o bombă.

- Probabil, dar nu obligatoriu. Nu trebuie decât să ne dea un șut zdravăn și, gata, stingerea!

Am sărit pe *Belle-Marie*.

- Impact în opt minute, anunță Belle.

- Să vedem ce-avem aici, am spus, cățărându-mă pe puntea de comandă și privind în jos.

Intrusul era afișat pe monitor. Un ansamblu mic, un set de motoare liniare și o unitate cu câteva cutii negre în față, dar destul de mare ca să ne scoată din funcție.

- Cu ce viteză se apropie?

- O mie opt sute de kilometri pe oră.

- Da...

Venea spre *Explorator* exact din față.

- Chase, nu putem să-l atacăm cu SCR?

Sistemul de Control al Riscului era un generator de particule care spărgea roci sau bucăți de gheață periculoase.

- Nu. Are o setare de siguranță, ca să nu tragă asupra navelor și echipamentului.

- Nu poți s-o dezactivezi?

- Numai dacă am avea timp.

- Și-atunci ce facem? Ai zis că nu-l putem depăși?

- Privește și învață, șefu'. Privește și învață.

M-am așezat pe scaun, mi-am pus centura și i-am făcut semn să facă la fel.

- Belle, treci pe control manual.

Becurile de control își schimbă culoarea.

- S-a făcut, Chase!

Am mutat-o pe *Belle-Marie* mai în față, spre caroseria *Exploratorului*, în direcția din care venea dispozitivul de urmărire.

- *Distanța două sute zece kilometri.*

Pe prova *Exploratorului* era desenată o explozie de lumină stacojie. M-am oprit pe linia dintre locator și ornament.

- Jucăriile astea sunt făcute să urmărească asteroizi. Și comete. Gunoii cosmic. Nu să se ia la întrecere cu nave care se deplasează independent.

- Așa că o să...

- ...stăm pe loc și-o să așteptăm. Când se apropie, ne dăm la o parte și-o să între în *Explorator*.

- N-ai o soluție mai bună?

- Fii mulțumit că există o soluție.

Alex se uită la epavă.

- N-aș vrea s-o distrugem mai tare.

Trăsăturile i se înăspriă.

- Dacă pun mâna pe Bolton...

- Crezi că-i mâna lui?

- Dar a cui?

- Ai dreptate. Dacă scapă de noi, poate susține c-a descoperit el *Exploratorul*.

- Chase, se rotește la trei sute șaiszeci de grade.

Vedeam și eu pe ecran. Se roti până când ajunse cu tuburile de evacuare spre noi. Apoi încălzi motoarele.

– Frânează.

– Nu-i așa de prost cum am crezut.

– Ce vrei să spui, Chase?

– A simțit pericolul. Încetinește.

N-aveam unde să ne ascundem.

Becul de control al Bellei pâlpâi.

– Cum vrei să procedez, Chase?

– Mă gândesc.

– La rata actuală de decelerație, va ajunge aici cu o viteză de douăzeci de kilometri pe oră.

– În cât timp?

– Zece minute, patruzeci și patru de secunde, dacă nu se schimbă starea actuală.

Cel puțin am câștigat timp. Am activat propulsoarele de orientare și am rotit-o pe *Belle-Marie*. Dispozitivul de urmărire apărui în hublou. Exact în față. Ne-am orientat spre el, l-am prevenit pe Alex că plecăm și am pornit motoarele principale. Am început să accelerăm.

Alex se frecă la gură cu dosul palmei. Dar nu se agită.

Am trecut pe viteză de propulsie maximă. Am fost amândoi împinși cu putere în scaun când *Exploratorul* rămase în spatele nostru.

– A crescut puterea motoarelor.

- Frânează la maximum, i-am explicat lui Alex. Crede că vrem să trecem de el. Încearcă să încetinească suficient ca să poată reacționa.

- Dacă menținem rata de accelerația actuală, dispozitivul se va deplasa cu unu virgulă zero kilometri pe secundă când ajungem în dreptul lui.

- Am o întrebare, spuse Alex.

- Care?

- O să întorci în ultima clipă, nu? O să aluneci pe lângă el pe-o parte sau alta?

- Da.

- Ce-o să se întâmple dacă întoarce și el odată cu tine?

- Nu se va întâmpla. Dar asta-i partea cea mai ușoară. Dacă ajunge în spatele nostru, în coada noastră, o să fie foarte greu să scăpăm de el. Nu cred că-l putem depăși.

- Înțeleg.

- Așa că trebuie să scăpăm de el înainte să ni se urce în cârcă. Iar tu trebuie să mă ajuți.

- Spune cum?

- O să opresc motoarele în momentul următor. După ce le-am oprit, ia un container și umple-l cu cele mai grele artefacte.

- Bine.

Dispozitivul încă nu era vizibil prin hublou. Dar imaginea de pe monitor se mărea.

- Belle, preia comanda până mă întorc.

- Am preluat-o, Chase.

Mi-am scos centura, am luat o funie și un costum presurizat și m-am dus în sala principală, unde Alex îndesa artefacte într-un container.

- Lasă că termin eu. Pune ăsta pe tine.
- De ce? mă întrebă nedumerit. Merg afară?
- Vorbim mai târziu.

Am terminat de împachetat containerul și am asigurat-o. Alex se îmbracă. Am scurtat funia la un metru și jumătate și i-am legat-o la centură.

- Șase minute, am auzit-o pe Belle.
 - Bine. Oprește gravitația.
- Odată gravitația oprită, am luat containerul.
- Să mergem.

Am deschis ecluza. Alex intră în ea. I-am pasat containerul.

- Ce vrei să fac?
- O să ne salvăm pielea cu ajutorul lui.

Am închis trapa, m-am întors pe scaun și mi-am pus centura. În față am văzut ceva strălucind.

- Iată-l, mă informă Belle. Motoarele sunt încă pornite.

- Bine.
- Cinci minute.
- Alex, mă auzi?
- Te aud foarte bine.
- Pornește depresurizarea.
- I-am dat drumul deja.
- Foarte bine. Leagă-te cu funia de un mâner.

Nu vreau să zbori afară.

- Stai o secundă.

Punctul lucios din față creștea.

- Mai repede, Alex.

- Cum naiba se fixează funia asta?

- E-un simplu cârlig.

- Cred că-i stricat.

- Atunci fă-i nod.

- Patru minute.

- Am reușit.

- Trage tare de ea. Asigură-te că ține.

- E-n regulă.

Instinctul îmi striga să frânez.

- Perfect. Presiunea va ajunge la zero într-un minut.

- OK.

- Când se aprinde becul verde pe trapa exterioră, deschide-o.

- Am înțeles. Doar n-ai de gând să-mi spui c-o să-l pocnim cu artefactele!

- Nu mai ai chef să respiri?

- E tot pe traseul de coliziune, îmi comunică Belle.

- N-aveam altceva cu care să aruncăm în el?
zise Alex

- O chiuvetă, dacă ar fi fost mai mult timp.

- Două minute.

- Belle, pornește motoarele principale. Fiți gata de plecare.

- Presiunea e la zero, mă anunță Alex.

- Tot pe traseul de coliziune.

- Un minut douăzeci de secunde, Alex. Locatorul încă frâna.

- Deschid trapa exterioră.

Ecluza era la babord.

- Alex, când arunci containerul, fă-o cu blândețe. Nu-l *azvârl*i.

- OK.

- Pe cât posibil, vrem să se îndrepte în față pe vectorul curent.

- OK.

- Pur și simplu lasă-l acolo. Anunță-mă când ai terminat.

- Bine.

- Gata?

- Da.

- Dă-i drumul.

L-am auzit bombănind, apoi zicând:

- E-n regulă. I-am dat drumul.

- Foarte bine. Nu încerca să închizi trapa. Ține-te bine. Ne răsucim în zece secunde.

- OK.

- Nouă, opt...

Exista un singur risc serios, cel pomenit de Alex: dispozitivul mi-ar putea ghici intențiile sau chiar reacționa suficient de rapid ca să-și schimbe cursul. Dar nu credeam că e posibil. Mai degrabă riscam să mă apropii prea mult și să mă lovesc eu de afurisit.

- Patru, trei...

Motoarele lui încă decelerau.

- Doi...

Am acționat propulsoarele de la babord, răsucindu-mă brusc spre tribord. Propulsoarele de la babordul locatorului se încălziră, când încercă să-mi copieze

mișcarea, dar prea târziu. Am alunecat pe lângă el, iar containerul cu artefacte îl lovi în plin, cu o viteză combinată de aproape două mii de kilometri pe oră.

În spatele nostru, cerul se aprinse. Lui Alex nu-i venea să creadă ceea ce tocmai făcuse. Sigur ar fi existat și altă soluție. Acum, că aveam timp să mă gândesc la ea, mi-am dat seama că puteam umple containerul cu apă. Dar s-o lăsăm baltă.

Am dat câteva tururi mai lungi și mai scurte, să fim siguri că nu se mai îndrepta nimic spre noi.

„Orbite, vectori, intersectări. Dacă le înțelegi bine, totul devine foarte clar.“

Korim Maas, *În laborator*, 1411

Următorul lucru de făcut era să curățăm lentilele. Muncă migăloasă, pe care am lăsat-o în seama lui Alex, în calitatea lui de expert. Când se declară mulțumit că făcuse o treabă excelentă, i le-am arătat lui Belle.

– Ce crezi? o întrebă Alex.

Am văzut cum se plimbă niște luminițe în jurul lor. Belle ne spuse că, ținând cont de vechimea lor, erau într-o stare aproape bună.

– Poți reproduce imaginile?

– Cred că da. Introdu una în cititor, să vedem despre ce e vorba.

Ne-am retras în sala principală și am încărcat prima lentilă.

- E bine.

Lumina scăzu. Ne uitam la un câmp sub un cer înstelat. Copaci întunecați se aglomerau în partea stângă. În prim-plan, două persoane stăteau lângă o poartă dintr-un gard de lemn. O fetiță și o femeie, probabil mama ei. În spatele porții se afla o pajiște, un leagăn atârnat de un copac și o casă, iar în spațele casei curgea un râu.

Imaginea era încetoșată.

- Un moment, interveni Belle, cred că am găsit problema.

Imaginea se limpezi și am trecut în realitatea virtuală. Stăteam pe câmp. Pe malul celălalt al râului, în întuneric, scliffea un cerc de lumini.

- Cred că e un oraș, spuse Alex. Unde ne aflăm, Belle? Ne poți spune? Suntem pe Pământ?

- Nu știu. Am putea fi oriunde.

Fetița avea în jur de nouă ani. Purta o salopetă albastră și o fundiță asortată în părul castaniu. Se uita direct la noi, zâmbea și ne făcea semne cu mâna. Și mama ei ne fixa. Avea o uniformă kaki și zâmbea timid, cu capul lăsat pe-o parte, așteptând să se termine sesiunea foto.

Simțeam că se apropie ploaia. Vântul șușotea printre frunzele copacilor. Luciul galben de pe cerul acoperit de nori indica prezența unei luni. Fetița voi să fugă spre noi, să ne îmbrățișeze, dar bănuiam că așa fusese instruită să pozeze, așa că poza.

- Ne-am lămurit? Întrebă Alex.

- Da, i-am răspuns. Următoarea, Belle.

Aceleași persoane, de data asta pe terasă. Casa părea locuită. Treptele de la intrare nu se încadrau exact în perimetrul terasei, iar lumina cădea oblic. Lipseau câteva țigle din acoperiș. Una dintre ferestrele mari avea cadrul stricat. Nu era ceva cu care să-ți impresionezi prietenii. Dar în fața ei creșteau multe tufe cu flori. Și arăta confortabil.

Norii parcă se mai răriseră, și am reușit să vedem luna plină și strălucitoare, o idee mai mare decât satelitul lui Rimway. Lumina cădea pe ferestre. Femeia râdea, se simțea mai în largul ei și se pregătea s-o ia pe fetiță în brațe. Era atrăgătoare. Cu părul de aceeași culoare ca al fetei, castaniu cu nuanțe roșiatice. Arăta fericită, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă. Purta o bluză albă și pantaloni negri, largi.

– Oare cine-or fi? întrebă Alex.

Am scuturat din umeri.

– Poate căpitanul *Exploratorului*, i-am răspuns.

– Nu *arată* a căpitan de navă interstelară. Ar fi fost prea ocupată cu fetița.

– Eu de fetiță vorbeam.

– Nu e Pământul, interveni Belle.

Parcă vorbise de lângă un grup de copaci.

– De unde știi? întrebă Alex.

– Nu e luna Pământului.

Trei holograme erau priveliști ale râului, larg și liniștit. Într-una apărea femeia. Stătea în picioare lângă un copac și privea gânditoare malul celălalt.

Două holograme nu s-au mai putut recupera. Celelalte șapte fuseseră făcute în vecinătatea casei.

La un moment dat, mama și fetița stăteau în pragul unei uși deschise și am reușit să vedem puțin interiorul camerei: un fotoliu și o masă cu o lampă. Fetița apărea în toate cele șapte holograme.

Pe prispă erau două scaune, iar pe masă stătea o plantă în ghiveci. Cineva își lăsase jacheta pe spătarul unui scaun. Un vagon de jucărie zăcea uitat pe gazonul din fața casei. Am văzut și alea care ducea de la poartă la casă.

Ne-am dus din nou la râu și ne-am uitat mai atent la cercul de lumini de pe malul opus.

– Nu putem să ne apropiem mai mult? am întrebat-o pe Belle.

Se concentrează asupra cercului, apoi se deplasează rapid în direcția lui. Cercul s-a stins, spărgându-se în lumini individuale, probabil vehicule în trafic.

– OK, spuse Alex. Hai să ne uităm din nou la fetița în salopetă. De aproape.

Fetița apărău în centrul imaginii. Râdea. Trăgea de mama ei. Salopeta avea o emblemă pe umăr. Am recunoscut-o imediat. Și emblema, și salopeta.

– E de pe *Explorator*.

– Făcută special pentru copii, adăugă Alex. Probabil o amintire.

Se uită la cer, dar nu sclipa nici o stea.

– Suntem pe Margolia.

M-am dus la culcare, gândindu-mă ce bine ar fi să ajung mai repede acasă. Tocmai adormeam, când Alex bătău la ușa cabinei. Am aprins un bec, am pus ceva pe mine la repezeală și i-am spus să intre.

Ținea în mână o ceașcă de cafea.

– Îmi cer scuze că te deranjez.

– Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?

– Mi-a venit o idee și am vrut s-o discut cu tine.

În cabină nu era decât un singur scaun, pe care i l-am cedat. Eu m-am așezat pe pat.

– Dă-i drumul, l-am îndemnat.

– Noi am tot vorbit despre o catastrofă. E singurul motiv plauzibil pentru care ar fi îmbarcat copiii pe *Explorator*. A fost o încercare de a-i salva.

– Sigur. Asta trebuie să se fi întâmplat. Colonia a fost lovită de ceva. Un virus. Foamete. Ori altă civilizație.

– Gândești la scară mică.

– La scară mică? Adică o altă civilizație înseamnă *la scară mică*?

– Știm amândoi că sistemul planetar de aici e vraiește, da? N-am descoperit decât trei lumi, dintre care una pe o orbită deformată.

– Nu-i nimic neobișnuit. Sisteme deformate există peste tot.

– Dar noi aici am descoperit *Exploratorul*. Asta sugerează cel puțin posibilitatea unei legături.

– Alex, despre ce vorbim?

– Despre o catastrofă la scară planetară.

– Aha.

– Poate că ceva a lovit sistemul și fie a distrus colonia, fie a expulzat-o.

– Sau a ciocnit-o de soare. Este posibil. Dar improbabil.

Șansa unei coliziuni era îndepărtată. Dar, dacă așa se întâmplase...

Alex privea undeva, departe.

– Eu cred că *exact* așa s-a întâmplat. Au venit, au înființat lumea aceea frumoasă din holograme. Au ridicat un oraș. S-au extins un pic. Mici așezări drăguțe la țară, cu terase și leagăne. Au rezistat suficient ca navele să se deterioreze. Casa din imagini avea nevoie de reparații. Pe urmă s-a ivit o amenințare.

– Se poate, am spus.

– O planetă malefică. Nu știu. Nu sunt expert în sisteme planetare. Ar fi trebuit s-o luăm cu noi pe prietena aia a ta.

– Shara.

– Da, Shara. Poate ne-ar fi dat o idee mai bună.

– Se explică totul. Dacă n-au întreținut navele sau dacă pur și simplu au îmbătrânit...

– Nu se mai puteau baza pe ele. Nici una n-ar fi reușit să zboare. Au fost obligați s-o ciopârțească pe una, ca să-i dea o șansă celeilalte. Planul era s-o trimită după ajutor. Cu condiția să aibă timp. Pământul la ce distanță era? Un an? Și încă unul înapoi.

– Dacă au umplut-o cu copii, înseamnă că nu prea mai aveau timp.

– Sau că au crezut c-au rezolvat problemele *Exploratorului*.

Alex inspiră adânc.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat, de fapt.

- Dacă au fost expulzați din sistem, n-o să-i găsim.
- Nu, probabil că nu. Bătu cu degetele pe monitorul de navigare.

- De ce nu rulăm un test? Să ne confirme dacă sistemul ăsta a fost, într-adevăr gazda coloniei.

- La ce fel de test te gândești?

- Să căutăm luna.

- Luna?

- Sigur că da. Margolia avea o lună. Avem o imagine cu ea.

- Bine, facem testul. Dar poate că și luna a primit un șut.

- Nu știm sigur. În orice caz, nu strică să verificăm.

- În regulă. Dacă se mai află în sistem, ar trebui s-o găsim repede.

Știam cum arată o parte a ei. În jurul nostru pluteau o grămadă de resturi, dar nu prea multe sfere.

Alex plecă spre puntea de comandă. M-am dus după el, lipăind în picioarele goale, și i-am cerut Bellei să ruleze din nou imaginile.

Luna se vedea clar în trei holograme. Le afișă pe rând. Nu ne puteam ghida decât după fața satelitelui, dar era suficient. L-am studiat amănunțit, câte un crater pe ici, pe colo. Creste într-o parte și spre pol. Un lanț muntos și așa mai departe.

- Suntem gata să dăm o tură, Belle? am întrebat.

- Când vrei.

Ne-am gândit că luna trebuie să se afle pe o orbită solară și am început să explorăm în consecință.

Am găsit patru candidate în prima zi, dar le-am respins rapid. Alex se lăsă absorbit de efort. Vorbea întruna cu Belle, întrebând-o unde căutam, dacă nu iroseam cumva timpul pe o traiectorie sau alta, dacă respecta parametrii de căutare pe care i-am setat noi.

Belle începu să se enerveze. La începutul celei de-a patra zile, când ne distanțaserăm de soare și pătrunseserăm adânc în sistem, fără să vedem nici o lună cu telescoapele, își pierdu răbdarea și ne înștiință că imediat ce apar informații interesante vom fi căutați.

– Până atunci, adăugă, trebuie să lucrăm temeinic. Chiar dacă zona nu promite să dea rezultate, trebuie să o eliminăm definitiv, nu să ne întrebăm ulterior dacă nu cumva ne-a scăpat ceva și să revenim.

Alex își dădu ochii peste cap.

– Am reușit să enervez computerul.

Am făcut multe călătorii de lungă durată împreună cu șeful meu. E o companie la fel de plăcută ca oricine altcineva. Se pricepe să susțină o conversație, are simțul umorului. De obicei, știe când să-și țină gura. Cu toate acestea, dacă izolezi doi oameni într-un spațiu restrâns o perioadă mai lungă, fără întrerupere, lucrurile încep s-o ia razna. Am citit în niște studii că nu e neapărat din pricină că vezi aceeași persoană zi de zi, ci pentru că ești închis între patru pereți. Abandonează doi oameni pe o insulă, la soare, în bătaia vântului, la țărmul mării, și vei obține un efect total diferit.

Așa că am profitat la maximum de facilitățile realității virtuale. Ne-am dus la teatru, am fost la un concert, am stat pe plajă lângă sute de oameni, am luat masa în restaurante virtuale, am asistat la evenimente sportive și am strigat împreună cu gloata. Am participat la un turneu de șah din India, am hoinărit de-a lungul coastei la Poarta Mării, am văzut spectacolul de comedie al lui Parvis Kune la Royale și ne-am plimbat prin străvechiul Luvru.

Numai că ne-am învățat într-un spațiu virtual și, pe măsură ce curgeau zilele, eram tot mai conștienți. Nu aveam nimic important de făcut. Alex își petrecea vremea punându-se la punct cu ultimele descoperiri din lumea antichităților. Eu citeam romane polițiste. După un timp, ni s-a cam acrit.

Cum puteți afla de la orice femeie singură de vârstă potrivită, nimic nu te încântă mai mult decât posibilitatea ca, într-o zi, să-ți întâlnești Alesul. Cel care-ți face inima s-o ia la goană și pe care știi de la bun început că nu-l vei uita niciodată. Să zicem că așa e. Eu încă n-am dat peste nici un asemenea bărbat în carne și oase și am momente când mă îndoiesc serios că există cu adevărat. Dar să petreci o seară urmărind simularea perfectă, să-l vezi pe Choelo Tabor cum citește adânc în sufletul avatarului lui Chase Kolpath, să-i vezi pe amândoi cum se îndrăgostesc unul de altul, în vreme ce stropii grei de ploaie cad pe acoperișul unei cabane, iar muzica se aude tot mai tare și îi poartă cu ea... Ei, bine, Choelo nu trebuie decât să întindă mâna ca să mă

aibă când vrea. Dar știam că n-aveam să-l văd nici pe el, nici pe altul ca el, în mijlocul pustiului cosmic, lângă Boopsilon Delta sau unde naiba ne aflam.

Rezerva de combustibil începea să scadă. Salturile scurte sunt *scurte*, și noi făceam destule, dar consumă la fel de mult ca o călătorie pe distanțe lungi.

În cele din urmă, am început să cercetăm și partea cealaltă a soarelui. Plănuisem să aruncăm mai întâi o privire rapidă, în caz că dădeam peste ceva interesant, și să hotărâm după aceea ce opțiuni aveam.

În sfârșit, în a noua zi, Belle ne anunță că descoperise ceva.

– Luna? am întrebat.

– Nu tocmai.

Încă o trăsătură umană a Bellei: îi plăcea să domine clipa și nu ezita niciodată s-o prelungească.

– Ce ziceți de asta?

– Ce anume? Ce-ai văzut?

– Încă un obiect cu albedo ridicat.

Mi se tăie respirația.

– Alt locator?

– Nu. Nu cred.

– Altă navă?

– Posibil.

– *Bremerhaven*?

– Nu pot face identificarea. Dar, orice-ar fi, e în apropiere.

Nu era *Bremerhaven*. Și nici alt musafir nepoftit. Era o stație de andocare lungă de aproape un kilometru, cu două compartimente pentru navete, un

terminal, o clădire ce aducea cu o magazie și o serie de reazeme, grinzi transversale și rezervoare sparte. Plutea în derivă, răsucindu-se încet, la nesfârșit, trăgând după ea stâlpi și cabluri rupte. Compartimentele erau deschise, dar goale.

Ne-am oprit lângă doc. Alex își puna deja costumul. L-am întrebat dacă vrea să luăm cu noi un container.

- Hai să mergem să vedem mai întâi ce-i acolo.
Era tot abătut.

Am luat un laser și am trecut. Era posibil ca sectoarele închise ale stației să mai fie sub presiune, cum s-a și întâmplat. Am străbătut un intrând și a trebuit să ne croim drum printr-un perete despărțitor. N-am mai dat peste nici un cadavru. Am respirat ușurată.

Am ajuns într-un pasaj întunecos, puțin mai lat decât cele de pe *Explorator*. Dar n-am pornit la vânătoare de artefacte. Ca să fiu sinceră, nici nu prea aveam ce vâna.

În loc de moloz plutind în beznă, am văzut un observator, o stație de întreținere și o bucătărie. Două tunele de îmbarcare fuseseră trase înăuntru și așezate la loc pe suporturi.

Am ieșit pe docul la care, am presupus noi, acostaseră odată *Bremerhaven* și *Exploratorul*.

- Cum or fi reușit? Întrebă Alex.

Navele erau colosale pe lângă stație. Am găsit parâme. Erau subțiri, greu de crezut c-ai fi putut fixa vreuna dintre cele două imensități cu ele.

– Docul are marginini magnetice, am spus. Pur și simplu le-au blocat și legat.

– Mă așteptam să găsesc ceva distrus.

– Ce vrei să spui?

– Poate mă înșel. Dar am presupus că *Bremerhaven* n-avea cum să fie operațională după ce-au scos din ea componentele găsite pe *Explorer*.

– N-am cum să fiu sigură, dar sunt aproape convinsă că ai dreptate.

– Deci, ce s-a întâmplat cu ea?

M-am uitat la frânghiile trase înapoi pe stație.

– I-au dat drumul.

– De ce?

– Poate că n-au vrut să distrugă docul.

– Chase, docul era demult uitat. Chiar crezi că nu știau ce se va întâmpla?

– Habar n-am, Alex.

Atinse o frânghie. Își pierduse flexibilitatea.

– De ce să dai drumul unei nave care nu putea pleca nicăieri?

– N-am idee. Poate că n-au vrut să se trezească cu ea peste ei, când s-a petrecut ce s-o fi petrecut. Așa c-au scăpat de ea.

– Se poate.

Se uită lung la mine, deși nu-i vedeam fața prin casca întunecată.

– Ceva *nu* se potrivește.

– Am găsit o lună, strigă Belle.

Imediat ce am intrat în raza vizuală, am văzut că era vorba de satelitul din holograme. N-aveam cum

să nu recunoaștem craterele și linia de creste sau lanțul muntos.

Belle nu prea înțelegea toanele comportamentului uman. Crezând că descoperirea e un motiv de sărbătoare, își făcu apariția într-o rochie de seară, cu umerii dezveliți. Arăta ca un model din *Nisip și mare*. Ridică pumnii deasupra capului și-și umflă pieptul, asaltându-ne cu felicitări. Dar atmosfera de pe navă nu se însufleți.

La fel ca *Exploratorul* și stația de andocare, luna intrase pe orbita solară.

– Circumferința la ecuator e de trei mii cinci sute de kilometri, anunță Belle.

Cam mare pentru o lună, chiar și după standardele satelitului supradimensionat al lui Rimway.

– Nu detectez urme de cataclism.

Dacă ai văzut o lună, le-ai văzut pe toate. Asta era plină de cratere într-o parte, cea vizibilă în hologramă. Cealaltă era netedă, produsul unui vechi flux de lavă, am presupus. Am mers pe orbită în jurul ei și am început să căutăm semne care să ne spună cum ajunsese acolo.

Alex făcu fotografii. Împreună, am făcut harta lunii. Am măsurat-o și am scanat-o. Speram să găsim urme de pași. O bază, un monument, o cheie aruncată în praf. Orice. Dar n-am văzut nimic.

– Perioadă orbitală de aproximativ șapte sute treizeci și cinci de ani. Acum se află între afeliu și periheliu.

– Avem o stație de andocare și o lună, am spus. Cu ajutorul lor, am putea afla unde și când s-a întâmplat evenimentul.

Alex înclină aprobator din cap.

– Dă-i drumul.

Iată șansa mea de-a ieși în evidență.

– Belle, urmărește orbitele lunii și ale docului în ultimii nouă mii de ani. Se intersectează vreodată?

– Lucrez.

– Bravo, Chase. Poți să te lansezi în cariera de matematician.

– Ar însemna să cobor ștacheta.

Belle reveni:

– Nu. Nu s-au intersectat. Dar s-au apropiat foarte mult.

– Cât de mult?

– La doi virgulă trei milioane kilometri, în 3 martie 2745, după calendarul terestru.

– După cincizeci și cinci de ani de la sosire, socoti Alex.

– Hai să vedem despre ce e vorba, Belle. Arată-ne și biozona.

Belle reduse lumina. Ne arată soarele. Trasă un cerc larg în jurul lui, ca să marcheze biozona. Adăugă un arc de culoare galben intens.

– Acesta este docul.

Încă un arc, pe lateralul docului.

– Luna.

Luna și docul se apropiaseră la marginea internă a biozonei.

– Belle, rosti Alex, arată-ne unde era lumea terestră la data respectivă.

– Nu pot da un răspuns precis, pentru că e posibil ca orbita planetară să fi fost diferită înainte de eveniment.

– Trebuie să fi fost diferită, Belle, am spus.

– Atunci ce anume caut? întrebă iritată.

– Presupunând că lumea terestră a avut inițial o orbită standard în interiorul biozonei, lângă marginea ei interioară, unde s-ar fi aflat ea?

– Un moment.

Liniște perfectă.

Un marker începu să pâlpâie la distanță de o palmă de lună. Și mai departe de doc.

– N-aș zice că se intersectează, comentă Alex.

„Vom pune capăt aberațiilor ideologice – fie politice, fie religioase, fie sociale – transmise de la o generație la alta. O vom lua de la început, într-un loc nou, într-un mod nou. Vom învăța de la istorie și vom elimina doctrinele care au imobilizat rasa umană într-un haos al discordiei și confuziei. Am fost dintotdeauna conștienți de potențialul măreției noastre, pentru că am văzut ce sunt în stare să facă oamenii care rup lanțurile conformității. Acum vom arăta ce se întâmplă când o societate pune libertatea minții mai presus de toate.“

Harry Williams, cuvinte rostite la sărbătorirea
Zilei Libertății, Berlin, 3 martie 2684 C.E.

Ne învârteam încă în jurul lunii, când Belle rapoartă că o localizase pe *Bremerhaven*.

– Ultimul trofeu, am spus.

– Vedem noi.

Era mai mică, mai subțire și mai lungă decât *Exploratorul*. Nu-i explodaseră motoarele. Nu era avariata, cu excepția unor mici scobituri, provocate de roci și bucăți de gheață plutitoare. Purta același steag, dar literele erau scrise pe fuzelaj într-un stil mai elegant.

Nu am găsit resturi de cadavre în interior. Existau niște piese cărora le-ar fi stat bine să apară în inventarul Rainbow, dar Alex hotărî, fără să-mi explice de ce, că n-o să luăm nimic de pe *Bremerhaven*.

– Partea lui Windy, preciză.

Ajunși pe puntea de comandă, am deschis panourile și ne-am uitat la firele de curent deconectate. Și la locurile goale, cândva ocupate de cutiile de control. Alex tropăia cu bocancii lui magnetici și vâra lanterna în orice spațiu deschis.

– Chase, mi se adresează într-un sfârșit, răspunde-mi la o întrebare. După ce au mutat cutiile negre pe *Explorator*, nava asta ar fi fost capabilă să plece undeva? Cu resurse proprii?

– Mă îndoiesc.

– Dar nu spui sigur nu.

– Nu cunosc nava suficient de bine. De exemplu, e posibil să existe la bord un centru de comandă auxiliar.

– Am înțeles. Putem să verificăm?

Mi-am adus aminte de un set de relee de putere inscripționate *Bremerhaven* în sala motoarelor de pe *Explorator*.

– Hai să ne uităm la unitățile de propulsie, am sugerat.

V-am spus undeva că nu mă pricep la tehnologia mileniului al treilea. Nici nu trebuie, dacă nu faci decât să verifici dacă lipsesc piese și sunt deconectate cablurile. A fost nevoie de-o singură privire ca să-mi dau seama că *Bremerhaven* n-ar fi reușit să plece nicăieri cu de la sine putere.

N-am luat cu noi nimic. Am făcut doar o înregistrare vizuală. Pe urmă ne-am întors la bordul lui *Belle-Marie* și am băut cafea.

Alex își lăsa gândurile la voia întâmplării.

– Ce este? l-am întrebat, în cele din urmă.

Sorbi prelung din cafea.

– Cred că jungla aceea e Margolia.

– Chiar dacă orbitele nu se potrivesc?

– Da. Nu știu cum, nici de ce, dar margolienii sunt îngropați acolo.

Nu văzusem nici o urmă care să indice existența unei colonii, cândva. Desigur, în câteva mii de ani, vegetația luxuriantă la care ne uitam ar fi îngropat și Andiquarul. Am coborât și ne-am plimbat puțin pe suprafață, căutând probe. Nimic. Dar pentru o confirmare exactă a prezenței sau absenței probelor ne-ar fi trebuit echipament specializat.

– *Chase?* mă strigă Belle, în timp ce moșaiam pe puntea de comandă, iar Alex se uita la fotografiile făcute.

– Am studiat orbita navei *Bremerhaven*.

– Și?

– La 3 martie 2745, se afla la treizeci de milioane de kilometri depărtare.

– De planeta asta? Întrebă Alex.

– *Da.*

Ne-am uitat unul la altul.

– Ai vreo explicație?

– Pentru moment, rosti el, hai să spunem că e vorba de-o anomalie.

„În toiul sărbătorii, cădem victimă calamităților.“

Kory Tyler, *Musings*, 1312

Ne-am strecurat înapoi în sistemul nostru planetar, după un zbor pe care oamenii probabil că-l vor pomeni și peste o mie de ani. Am găsit Atlantida căutată, dar am trăit o dezamăgire atât de mare, încât am lăsat la o parte orice altă compensație. Ne-am asigurat rezultate excelente? Absolut. O să devenim celebri? Mi-am imaginat cum mi se iau interviuri la fiecare emisiune, de la *Masa rotundă* la *Dimineața cu Jennifer*. O să câștigăm bani cu ghiotura. Deja mă gândeam să scriu o carte. Dar noi sperasem la o Atlantidă încă vie, în ciuda pronosticurilor. Sau măcar vizibilă.

– Ce titlu o să-i dai? mă întrebă Alex, referindu-se la carte.

– *Misiune finală*.

Își duse degetele la tâmplă și îmi vorbi pe un ton cu care s-ar fi adresat unui copil:

- Sper că nu-mi sugerezi că ai de gând să te re-tragi. Oricum, titlul nu trebuie să se refere la *tine*.

- Nici nu se referă la mine. Nu intenționez să mă retrag, Alex. O să scriu numai despre *Explorator*. Cum a căutat ajutor, cum s-au urcat o mulțime de copii la bord, cum s-au distrus motoarele. Nici o posibilitate de salvare pe o rază de mulți ani-lumină. Mor toți cei aflați la bord, iar Margolia își pierde singura speranță. O poveste tragică.

- Da, este un eveniment deprimant. Cred că trebuie să-i adaugi un pic de optimism.

Stătea în sala principală, în fața unei probleme de șah la care nu se concentra. L-am întrebat cum avea de gând să anunțe descoperirea, și se arată nesigur.

- Încă nu m-am hotărât. Tu ce părere ai?

- Am putea organiza o conferință de presă împreună cu Windy.

Luă regele negru, îl studie, apoi îl așează la loc.

- Eu n-aș zice să procedăm așa. Nu vreau să-l atâț pe Kolchevsky sau pe alți idioți. Hai să nu facem prea mult tam-tam momentan și să ne plasăm obiectele în liniște.

- Știi că nu se poate. Odată ce se află că am descoperit Margolia, o să ne bată la ușă toți jurnaliștii din lume. Trebuie să hotărâm ce le spunem.

Am andocat, am intrat și ne-am dus la platforma de gravitație zero, pentru că aveam trei containere pline cu artefacte.

Când am ajuns în sala de așteptare principală, ne aștepta un tânăr înalt.

– Charlie Everson, se prezentă. Cum a mers excursia, domnule Benedict?

– Bine.

Alex se uită la mine. Îl cunosc? Nu-l mai văzusem niciodată. Avea păr negru și o înfățișare conservatoare, dar ținuta lui îmi amintea de genul de tipi care se străduiesc să impresioneze prin poziția pe care o ocupă în lume.

– M-a trimis Windy, ne explică. De-abia așteaptă să afle cum au decurs lucrurile.

– Spune-i că a fost o operațiune productivă, i se adresează Alex. Primul lucru pe care îl vom face mâine dimineață va fi să mergem s-o vedem.

– Excelent!

Era mulțumit.

– Așteaptă cu nerăbdare detaliile.

Credeam c-o să fie mai insistent, c-o să ne întrebe dacă am găsit ce-am căutat, dar își vârî mâinile în buzunare și pomeni de o petrecere dată de Windy în cinstea noastră.

– Apropo, adăugă, v-am aranjat trecerea pe navetă. Fixă containerele cu ochi mari, căprui.

– Complimente de la Survey.

– Foarte frumos din partea ta. Mulțumim!

– Plăcerea e de partea noastră. Aveți artefacte în cutiile acelea?

– Da, răspunse Alex.

– Minunat.

Zâmbi din nou, se uită la mine, apoi își mută privirea.

– Felicitări, domnule Benedict!

– Mulțumesc!

– O s-o anunț pe Windy. Și-o să-i spun să vă aștepte mâine.

Ne-am strâns mâna toți trei.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi.

Făcu un pas, se opri, apoi se întoarse.

– Rezervarea e făcută pe numele dumneavoastră, domnule Benedict. Naveta pleacă la ora șase.

Alex îi mulțumi din nou. Apoi tânărul își văzu de drum, pentru că mai avea și alte probleme de rezolvat, ne lămuri.

Ne-am oprit să aranjăm transportul containereilor. Eu mutam câteva dintre piesele mai fragile într-o cutie pe care aveam de gând s-o iau cu mine în navetă. La început ne-au spus că nu mai aveau loc pentru încărcătură suplimentară, și că le vor expedia cu altă navetă. Alex le dădu niște bani și se găsi loc imediat.

Mai aveam aproape o oră până la plecare, când am terminat cu bagajele. Alex șovăia.

– Ce este? l-am întrebat.

– Mi-e foame.

Era plin de bufete expres, dar el insistă să mergem la Karl's, pentru că avea lumânări, muzică discretă și pui fript dellacondan care sfârâia.

– Nu avem destul timp, am protestat. E-adevărat că o oră pe Rimway e puțin mai lungă decât una

terestră, dar tot n-am prinde naveta. La Karl's te duceai să te relaxezi, să te simți bine în ambianța localului, să-ți cadă bine mâncarea, cu alte cuvinte.

– Mai e un zbor la nouă, spuse încruntat.

Chase, citeam în ochii lui mari, am stat acolo închiși săptămâni de zile. Hai să ne relaxăm puțin.

– De ce să n-o luăm încet? De ce să nu profităm de ocazie?

De fapt, mă întreba dacă nu voiam o masă decentă în locul alimentelor preambalate servite pe navetă.

Așa că am sunat la agenție și am schimbat zborul. Ne-am dus pe Puntea B și am aruncat o privire prin magazinele de suvenir. Eu am cumpărat o cămașă pentru un nepot, iar Alex își luă ciocolată pentru drum. Pe urmă ne-am dus la Karl's.

Deși ne întorceam din misiunea noastră cu rezultate și bune, și rele, aveam ce sărbători. Ne-am așezat la masă. Am pus cutia cu suvenir pe scaunul de lângă mine și l-am rugat pe Alex să nu mă lase s-o uit. Din celălalt capăt al sălii se auzea o muzică de pian, senzuală. Am dat paharele peste cap și ne-am uitat unul în ochii celuilalt, ca doi îndrăgostiți celebri. Ne-am lăudat reciproc, ce grozavi eram, toată lumea o să vină la noi să ne întrebe cum am reușit. Am comandat scoici albe, aduse, zice-se, din Marea Interioară. Indiferent de unde erau, am savurat fiecare înghițitură. Ciudat, dar îmi amintesc limpede fiecare detaliu al mesei, cum arăta salata, sosul, forma paharelor de vin, totul, de parcă ar fi fost

ieri. Văd și candelabrul, și sala pe jumătate plină. Îl văd pe Alex, dus de valul emoțiilor, în apogeul carierei, extaziat și deprimat în același timp. Nenorocirea margolienilor îl afectase puternic. Dacă m-aș fi purtat eu așa, mi-ar fi zis să mă adun. Toată lumea moare. E-o poveste veche.

Și chiar așa *era*.

Mi-aduc aminte cum glumea, zicând că și deale-rii de antichități ar trebui să aibă celebritățile lor. Era cazul să li se recunoască meritele prea multă vreme ignorate. Nu uită să-mi mulțumească. Cred că, până la momentul mulțumirilor, băuse puțin cam mult.

Pianistul era real, nu virtual. Un tip înalt, cu înfățișare sobră, mustață țeapănă și ochi gri, cam nepotrivit cu muzica romantică. N-am uitat ce cânta, că purta o garoafă roșie și era trist. Țin minte că am dat vina pe repertoriul melancolic. *Pierdut fără tine. Noapte fără lună. Și Chandra.*

Nu mai știu precis când am sesizat schimbarea de atmosferă. Mâncasem demult. Stăteam, beam și ne simțeam bine. Mă gândeam chiar că nu mai prindem nici zborul de ora nouă. Și, treptat, am simțit o schimbare de ambianță. Dispăruse spontaneitatea, oamenii sușoteau, se uitau în jur și scuturau din cap. Observă și Alex schimbarea. Când veni chelnerul să ne umple paharele, îl întrebă dacă era totul în ordine.

– *Naveta a explodat în aer.*

Trebuie să mărturisesc, primul meu gând nu a fost la victime, ci la noi, la cât de aproape de moarte

fusesem Alex și cu mine. Dacă n-ar fi fost pofta lui de mâncare și obsesia lui de a merge Karl's de câte ori se ivește ocazia...

Victimele. Cu câteva ore în urmă, se plimbaseră prin sala de așteptare, atingându-se cu umerii de noi. Tânărul acela rușinos. Charlie. Fusesse oare și el la bord? Nici unul n-am mai mâncat sau băut după ce-am auzit vestea. Chelnerul nu cunoștea amănunte. Am auzit pe cineva suspinând în sala de așteptare. Știu că m-am ridicat de la masă în timp ce Alex achita consumația. Am ieșit din restaurant în stare de șoc.

– Se mai întâmplă, am spus.

Alex îmi aruncă o privire stranie și scutură din cap. Nu înțeleg cum s-a întâmplat, dar m-am pomenit în brațele lui.

– Liniștește-te! E totul în regulă.

Eu sufeream mai departe. Alex își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ce-i? l-am întrebat

– Artefactele.

Sună la agenția de expediții. Da, le părea rău, cele trei containere *fuseseră* în naveta de ora șase.

– *Dar văd că sunt asigurate. Nu trebuie să vă îngrijorați, domnule Benedict.*

Asigurate pe o sumă nominală. Dacă le-am fi asigurat la adevărata lor valoare, firma de transport ar fi fost depășită și ar fi refuzat să le preia.

Atunci mi-am adus aminte de cutia cu singurele artefacte rămase. Cea pe care o uitasem la masă. Am

plecat înapoi, ca s-o văd pe gazdă alergând spre mine cu ea și cu plasele de cumpărături.

Am încercat s-o sunăm pe Windy. Computerul ei ne informă că vorbea pe alt circuit, era foarte ocupată, planifica o conferință pentru a doua zi.

Am întrebat dacă auziseră despre navetă.

- Da, răspunse computerul. A aflat și dr. Yashevik.

- Am o întrebare, interveni Alex. Există un Charlie Everson printre angajații lui Windy?

- Nu există o persoană cu acest nume pe listele noastre.

Am întrerupt legătura. Alex mă trase deoparte și se uită neliniștit la mulțimea care viermuia în jurul nostru.

- Noi trebuia să murim în explozie? m-am alarmat.

- Tu ce crezi?

- Nici un supraviețuitor, anunță o voce la știri. Încă nu s-au făcut publice numele lor pentru a fi anunțate rudele.

Reportera se întoarse spre alt ziarist.

- Bill, ce ne poți spune?

- Lara, se crede că este primul accident în care a fost implicată o navetă în peste o sută de ani. Ultimul a avut loc...

Oamenii se adunau în grupuri ca să asculte.

Alex sună la serviciul de securitate. Le dădu descrierea lui Charlie și le spuse că ar putea fi implicat în accident. Ăsta era tipul pe care l-am considerat rușinos!

Peste două minute, își făcură apariția un bărbat și o femeie, care ne puseră o mulțime de întrebări. După ce le-am povestit puținele lucruri pe care le știam, ne priviră sceptici. Dar ne mulțumiră, ne asigurară că vor face un raport complet și se interesară unde eram de găsit în caz că mai aveau întrebări.

– Poate reușesc să-l prindă înainte să plece de pe stație, am spus.

– Să sperăm.

Știrile continuau:

– Compania Air and Space va face o declarație foarte curând...

Bărbatul de lângă noi își îndemnă copiii să tacă. În capătul celălalt al sălii de așteptare leșină o femeie.

– ...douăzeci și două de persoane, inclusiv pilotul...

M-am uitat în jur, sperând să-l zăresc pe Charlie în mulțime și întrebându-mă dacă nu va încerca să ne facă de petrecanie a doua oară.

– ...în ocean. Echipele de salvare tocmai sosesc la locul accidentului...

Alex deschise cutia. Nu lipsea nimic.

– Ține bine de ea, mă sfătuie.

– ...ni se spune că naveta n-a anunțat nici o problemă. Nici un apel de urgență. Nimic de acest fel. Pur și simplu, s-a pierdut din raza telescoapelor, fără nici o avertizare...

Pe ecran apăru macheta navetei model L700, utilizată la Skydeck. Un analist începu să explice caracteristicile de siguranță.

Doi asistenți medicali dădeau îngrijiri femeii leșinate. Se striga „Atenție“ și „Faceți loc“. Femeia fu dusă în altă parte.

– ...ne spune că e naveta cea mai sigură din toată flotă. A zburat în toată confederația peste șaiszeci de ani. Acesta este primul...

Ne-am depărtat de mulțime și am găsit locuri în zona de îmbarcare. Cred că începeam să înțelegem cât erau de reale evenimentele petrecute. Douăzeci și doi de morți. Unul dintre cele mai mari dezastre din timpurile moderne. Dar nu sunt convinsă că asta simțeam. M-am văzut în cabină, apoi în explozia care a cuprins cerul.

– Ești bine? mă întrebă Alex.

– Da...

Bărbatul și femeia de la serviciul de securitate se întoarseră și ne conduseră într-o sală centrală, unde l-am descris pe Charlie unui pictor.

– Știai că, îmi explică Alex, într-o vreme se montau camere de supraveghere în astfel de locuri? Înregistrau totul. De fapt, adăugă el, Rainbow a vândut o astfel de cameră unui colecționar cu ani de zile în urmă.

– Poate c-ar trebui să le monteze înapoi.

Când am terminat, plecase și naveta de ora nouă. Dacă mai fusese lansată vreuna.

„Nimic nu șochează sistemul mai mult decât crima. Ne aduce aminte că și în aceste vremuri iluminate, trăiesc printre noi barbari.“

Barringer Tate, *Excesul de civilizație*, 1418

Până dimineată, s-au aflat numele pasagerilor. Nu m-am mirat că nu fusese nici un Charlie Everson printre ei.

– Nu era unul dintre oamenii noștri, îmi spuse Windy prin circuit. Nici n-am știut că v-ați întors până nu m-ați căutat.

– Am venit ieri.

– Slavă cerului că nu v-ați urcat în naveta aia. Chiar crezi c-a încercat cineva să te omoare pe tine și pe Alex?

– E a treia oară.

– Dumnezeuule, ce se întâmplă?

– Alex crede că cineva vrea să ne scoată din peisaj ca să-și atribuie descoperirea *Exploratorului*.

Windy se luminează la față.

– L-ai găsit?

– Da.

– Povestește-mi. În ce stare e? Unde e? Ai găsit Margolia?

Am făcut o pauză scurtă, pentru efect.

– Ne-am învățat pe orbita ei.

Rămase cu respirația tăiată.

– Serios? Nu mă păcălești?

– Nu, Windy. Am fost acolo.

Bătu din palme, strigă „Ura!” și sări de pe scaun cu atâta forță, încât am crezut că se năpustește ea însăși în biroul meu.

– Minunat!

– E o junglă acum. N-a mai rămas nimic din ea.

– Nu contează. Dar ai găsit-o? Extraordinar! Ești sigură? De unde știi că n-a mai rămas nimic din ea?

Mi-au trebuit câteva minute ca să-i explic. Apoi altele ca să discutăm efectul descoperirii asupra comunității arheologice. După ce se opri la o mină radiantă, reveni la navetă.

– Cum arăta Charlie?

I l-am descris.

– Nu-mi pare cunoscut, spuse, și scutură din cap.

– Presupun că e la fel de sigur să spui că nu știi nimic nici despre un locator, nu?

– Nu. Ce locator?

– Cineva a vrut să ne jucăm de-a mașinuțele la Luna Parc.

– E-o nebunie.

– Exact. Credem c-a trecut pericolul acum, după ce-am depus o plângere.

– Fiți precauți, oricum. Când ați depus-o?

– În dimineața asta, la prima oră.

– Ne-ați inclus și pe noi?

– Nici nu s-ar fi putut altfel.

– Mulțumesc!

– N-ai pentru ce. Ne trebuie două lucruri.

– Te-ascult.

– Vrem să se facă imediat un anunț. Cu mare tâmbălău, să ne asigurăm că nebunii știu că am ieșit în public. În cazul în care nu urmăresc ce face Biroul de Înregistrări. Vrem să afle că s-au lins pe bot de Margolia.

– Bine, aranjez unul pentru mâine dimineață. Ce altceva mai pot face pentru voi?

– Mă aștept ca Survey să trimită o misiune.

– Normal.

– În ordine. Trebuie să vă grăbiți. Indivizii ăștia, cine-or fi, sunt cu un pas în față. Ar putea prăda locul înaintea oricui altcuiva.

Imediat ce-am terminat de vorbit cu Windy, am sunat-o pe Shara.

– Am auzit ce s-a întâmplat. Bine că ați ratat zborul.

– Nu e doar atât, Shara. Cineva a încercat să ne elimine în timpul misiunii.

I-am povestit despre locator.

– Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cine știa unde mergeți?

Am ezitat.

– Nimeni, în afară de tine.

Duse mâna la gură.

– Eu n-am spus nimănui.

– Asta am vrut să aflu. N-a venit nimeni să-ți pună întrebări?

– Nu. Absolut nimeni.

– Are cineva acces la informațiile pe care ni le-ai dat?

Inspiră adânc.

– Personalul.

– Care personal? Cine anume?

– Chase, oricine lucrează pentru Survey le-ar fi putut extrage.

– Shara...

– Am rulat programul din biroul meu. Așa a devenit accesibil.

– Pentru toată lumea.

– Îmi pare rău, Chase. N-ai spus că trebuie să-l țin secret.

– Mi s-a părut evident.

– N-a fost. Îmi pare rău.

– Bine. Măcar știu ce s-a întâmplat.

– Dacă mi-aș fi dat seama, i-aș fi atașat un cod de securitate.

– Nu-i nici o problemă.

– N-am știut...

După-amiază ne-a căutat Fenn și am fost interogați de alți doi anchetatori. Am repetat cele spuse și primei echipe, apoi iarăși am povestit aceleași lucruri. Ne-au întrebat cine ar vrea să ne vadă morți, și s-au uitat strâmb când le-am spus că nu știm.

– Nu e vorba că n-am avea dușmani, preciză Alex. În domeniul nostru, nu se poate altfel. Dar nu cunosc pe nimeni cu apucături de criminal.

– Și credeți că urmăreau să găsească *Margolia* asta?

– Da.

– Mi se pare cea mai gogonată pretenție din toate timpurile.

Anchetatorii erau un bărbat și o femeie, foarte sobri, vă mulțumim, doamnă, sunteți sigură? Femeia era slabă și îngrijită, bărbatul, scund și îndesat. El era șeful.

Ne arătară imagini cu toți tipii pe care-i chema Charlie Everson de pe planetă. Nici unul nu era individul în cauză. Ne-au vârat sub nas un album cu fotografiile tuturor răufăcătorilor. Nici vorbă de el.

– A fost o bombă? am întrebat.

– Da, spuse femeia, și înclină din cap.

I-am simțit tensiunea din voce. Furie înăbușită, mi-am zis.

– Greu de crezut că ar pune cineva o bombă într-un vehicul plin cu pasageri. Nu știu unde-o să ajungem.

– S-au implementat diverse măsuri de securitate, interveni bărbatul.

Alex întreabă dacă poliția bănuia pe cineva.

Nu aveau voie să facă nici un comentariu.

Ne-au sfătuit să fim prudenți și să-i sunăm dacă observăm ceva periculos.

– Să nu vă credeți în siguranță, ne avertiză femeia, numai pentru că ați făcut plângere. Cel mai bine ar fi să nu călătoriți împreună. Cel puțin până găsim vinovatul.

Nimeni nu se mai interesă de descoperiri arheologice, când explozia navei ajunse știrea principală. Windy tot făcu o încercare. Aranjă o conferință de presă pentru ziua următoare, așa cum îmi promisese, iar Alex făcu anunțul oficial în cadrul ei. Stătu în fața unei mulțimi de cincisprezece scriitori și jurnaliști, în mod normal, la un asemenea eveniment ar fi venit aproape o sută, și le spuse că Margolia fusese descoperită.

Prima reacție a fost un cor de râsete și pufnituri. Ei, sigur că se exprimă la modul figurat.

– Nu. Există cu adevărat. Am fost acolo.

– Mai trăiesc? întreabă cineva, stârnind alte râsete.

– Nu. Au murit demult. Acum e doar junglă peste tot.

– Sunteți sigur?

Râsetele începură să se calmeze.

– Vreau să spun, sigur ați nimerit locul potrivit?

– Da. Nu încapă nici un fel de îndoială.

Continuă cu descrierea celor văzute de noi și ce am presupus că s-a întâmplat. Probabil o stea aflată în trecere.

Scriitorii îl asaltară mai mult de o oră. Cât rezistasе colonia înainte de catastrofă? Ce a simțit când a pătruns în *Explorator*? Cum se scrie corect acest cuvânt? Ce populație avea Margolia la momentul dezastrului? Aveam de gând să ne întoarcem? De unde am știut unde să mergem?

Alex se pregătise pentru ultima întrebare:

– Trebuie să recunosc, nu Chase și cu mine am făcut descoperirea. Adam și Margaret Wescott au descoperit *Exploratorul*, cu aproape patruzeci de ani în urmă, în cadrul unei misiuni a organizației Survey. Când s-au întors, au încercat să înțeleagă importanța navei, dar au murit amândoi într-un cutremur.

Întrebările începură să curgă în cascadă, dar Alex le puse capăt:

– Din fericire, au adus cu ei o ceașcă de pe *Explorator*. Pornind de la ea, am aflat restul.

Când le povesti ce-am găsit pe navă, în sală se făcu liniște.

Nu pomeni de cele trei containere cu artefacte neprețuite, care supraviețuiseră în regiunea stelei Tinicum nouă mii de ani, numai ca să dispară brusc în explozie.

Nici n-am ieșit bine din clădire, când am auzit că profesorul Casmir Kolchevsky dăduse o declarație în care numea activitatea noastră „profanare“. Era oripilat și sugera că era momentul să se dea legi care să „oprească hoții și vandalii să trăiască prădând valorile trecutului“.

În drum spre birou, ne-a contactat Jennifer Cabot, gazda emisiunii *Dimineata cu Jennifer*.

– Alex, am vrut să te avertizez că mâine va fi și Casmir în direct. O să vorbească despre Margolia. M-am gândit c-ai vrea să-i dai o replică.

Casmir. Amicul ei, în caz că vă mă îndoiiți de partea cui era.

Tocmai scăpasem din traficul aglomerat și ne îndreptam spre nou-construita zonă de case și maluri, ridicată pe locul fostei păduri la vest de Andiquar. Alex scoase o strâmbătură, ca atunci când intră în casă diverse gănganii zburătoare.

– La ce oră vrei să fiu acolo? o întrebă pe Jennifer.

Întorși la birou, m-am gândit că vrea să-l ajut să se pregătească pentru dezbateră de a doua zi.

– E-n regulă. O să mă descurc. Ia-ți liber restul zilei. Meriți.

Mi s-a părut o idee bună, dar aveam prea multe de făcut. Eram personajele principale la știrea zilei și primeam telefoane de la clienți din toată lumea. Fiecare credea că avem un munte de artefacte de vânzare. De fapt, noi aveam cinci: trei cești, o farfurie și placa Abudai.

Pe lângă asta, Alex a mai fost solicitat să dea peste douăzeci de interviuri. O ocazie unică, de care voiam să profităm.

Seara mi-am făcut timp să stau de vorbă cu Harry, și l-am pus la curent cu mersul lucrurilor. Așa trebuie să procedezi cu avatarurile, ca să fie mai bine informate când stau de vorbă cu următoarea

persoană care are nevoie de ele. Dar oamenii nu se deranjează atâta.

De obicei, nu m-aș fi deranjat nici eu. Însă de data asta nu se putea altfel.

I-am spus că se pregătea o nouă expediție.

– Chase, fă-mi un serviciu, mă rugă.

– Cu plăcere.

– Dacă reușește cineva să-și dea seama ce s-a întâmplat cu Samantha și copiii mei, anunță-mă.

– Sigur.

E-o prostie. Știam că n-avea cum să-și amintească de ei, nu-i cunoscuse niciodată, nici măcar nu știa cum arătaseră. De vină era numai programul lui.

Poate că și eu. M-am hotărât să văd ce-ar fi de aflat.

L-am sunat pe Shepard Marquard din Barcross, de la catedra de antichități terestre.

– Vreau să vorbesc cu tine despre Harry Williams, Shep.

– Sigur. Felicitări! Am văzut conferința de presă. Sunteți grozavi!

– Mulțumesc!

– Aș fi vrut să fi fost alături de voi. E o realizare nemaipomenită.

Își drese vocea.

– Informațiile despre Williams sunt foarte puține. Ce voiai să afli?

– Date despre familia lui. Ce se cunoaște despre ea?

– Avea familie?

– Soția și doi copii. Amândoi băieți.

– Să vedem.

Se uită în dreapta.

– Acum verific.

Se încruntă, scutură din cap de mai multe ori, citi concentrat, își duse arătătorul la buze și, în cele din urmă, ridică privirea.

– Pe soția lui o chema Samantha. Și, da, aveau doi fii.

– Harry Jr. și...

– Thomas. Thomas era cel mai mic. Avea aproape cinci ani când au plecat.

– Mai poți să-mi spui ceva?

– Atât.

– Putem să ne vedem personal?

– Ești liberă la cină? Mâine se întâmplă să fiu în oraș.

– Sigur, Shep. Mi-ar face plăcere.

– Te contactez eu.

„...Oferit în amintirea realizărilor memorabile
în serviciul omenirii...”

din inscripția de pe Premiul Omul Anului,
oferit de Survey

Shep apăru la Rainbow ferchezuit, în ipostaza
de omul serii. Aduse cu el un cip și două cărți

– Am informații despre Samantha, mă anunță.
Și m-am gândit că te-ar interesa să vezi plecarea
Exploratorului.

– Ai așa ceva? am exclamat, încântată.

Îmi arată cipul din palmă.

– O hologramă. Refăcută. Din 27 decembrie 2688.

Muream de nerăbdare s-o văd, dar el scutură
din cap:

– Mai întâi cina.

– De ce nu putem să ne uităm puțin acum?

– Pentru că așa va trebui să mă inviți la tine.

– Shep, am protestat, aparatura de la birou e mai bună.

Zâmbi. Un zâmbet minunat, curat, simbolul onestității.

– Mă îndoiesc.

Am mâncat la Porch Light și l-am condus în apartamentul meu.

Ne-am uitat la coloniștii care se deplasau prin sălile de așteptare ale unei stații spațiale antice. *Exploratorul* era prea mare ca să tragă la docuri, așa că pasagerii erau transportați la el cu naveta în grupuri de câte douăzeci. După spusele povestitorului, fusese nevoie de o săptămână întreagă să ridice nouă sute de oameni pe orbită și să-i mute pe navă. Erau oameni de toate vârstele, nu doar tineri, cum mă așteptasem, și mulți copii. Unii trăgeau după ei baloane și se hârjoneau, alții plângeau. Nu le venea să plece de acasă, probabil.

Un reporter lua interviuri. Toate erau traduse în limba standard. Se îndreptau spre noi frontiere, spuneau ei, unde aveau să ducă o viață mai bună. M-a surprins să-i aud spunând că doreau, într-un final, să se stabilească relații între colonie și lumea lor natală.

– După ce punem treaba pe roate.

„Să punem treaba pe roate“ părea să fie sloganul momentului.

Avusesem impresia că erau bogați. Că formau o clasă socială cu bani. Dar cei din hologramă arătau a fi oameni obișnuiți.

N-am văzut pe nimeni care să-i conducă. Am dat vina pe costul drumului până la stație, care trebuie să fi fost foarte ridicat pe vremea aceea. Oamenii și-au luat rămas-bun la sol. Dar plecarea răspânda o atmosferă singuratică și descurajantă.

Pe un scaun rămase o pancartă. Nu știam să citesc scrierea veche, dar a făcut-o translatorul în locul meu: *Margolia sau Suflet*.

N-am înțeles ce voia să spună nici în ziua de azi.

Ultimii coloniști se urcară pe o rampă îngustă și intrară în navetă. Trapele se închiseră, naveta țâșni, iar un corespondent rămase ca să vorbească despre noii pionieri.

Apoi ne-am pomenit într-o cameră cu șemineu, în care mai multe persoane discutau despre „semnificația de ansamblu a evenimentului“. Semnificația de ansamblu a evenimentului se dovedi sumbră și deprimantă. Coloniștii erau niște rebeli. Bunul lor simț, la fel ca patriotismul, rațiunea și chiar moravurile, era discutabil. Îi puneau în pericol pe cei dragi. Nu sprijineau un guvern căruia îi datorau cu toții recunoștință și loialitate.

– Mie de copii îmi pare rău.

După câteva minute am revenit pe stație. Ne uitam la *Explorator* printr-un hublou mare cât un perete. Era legat cu parâme din față și din spate de unitățile de alimentare. Fuseseră conectate cabluri de combustibil și curent. Naveta ieșea din ecluză ca să se întoarcă.

Apăru din nou corespondentul:

– Așadar, cel mai mare grup de coloniști care ne-a părăsit vreodată se află la bord, gata de plecare. Și nu e decât o parte din primul val. *Bremerhaven* va pleca spre aceeași destinație, unde s-o fi aflând ea, la sfârșitul lunii viitoare.

Funiile și cablurile erau retrase. Propulsoarele auxiliare se activară, iar nava uriașă începu să se miște.

– Peste patru zile, se auzi din nou vocea povestitorului, *Exploratorul* va pătrunde pe tărâmul misterios numit de noi hiperspațiu. Iar după zece luni, cu voia lui Dumnezeu, vor ajunge la noua lor casă. Peste doi ani, *Exploratorul* e programat să se întoarcă și să transporte un alt grup.

Correspondentul stătea în stație. Era când trist, când dinamic, când pompos, când melodramatic. În spatele lui, sala de așteptare se golise.

– Președintele Hoskin a făcut o declarație azi-dimineață, exprimându-și speranța că Dumnezeu îi va binecuvânta pe oamenii care pleacă astăzi în peregrinarea lor. S-a oferit să le trimită ajutor, dacă vor avea nevoie, deși recunoaște că distanța va fi o problemă. Alte surse din cadrul administrației, care au refuzat să-și decline identitatea, au declarat că Republicii îi va merge mai bine fără călători. Citez: „Aceștia sunt oamenii care nu ar fi fost mulțumiți până nu și-ar fi impus ideologia lor păgână asupra noastră.”

Diseară la nouă, Howard Petrovna este invitat la *Lucia Brent Show*, să discute despre șansele coloniștilor de a se descurca singuri.

Am văzut *Exploratorul* prin hublou. Se învârtea. Se depărta în noapte.

- Ai legătura, Sabrina, spuse corespondentul. Sunt Ernst Meindorf și am transmis de la lansarea *Exploratorului*.

Una dintre cărți era o biografie ostilă a unei cântărețe, Amelia, celebră la vremea plecării navei. Și-a împărtășit soarta cu margolienii și a plecat cu primul val. Fusesse printre cei pe care i-am văzut îmbarcându-se. A renunțat la o carieră de succes, devenind o legendă din acest motiv. Dar mulți ani după aceea a fost văzută în diverse locuri de pe planetă, de parcă n-ar fi plecat niciodată.

Biograful ei nega acest lucru, desigur, și o descria ca pe-o susținătoare a celor ce considerau că societatea devenise una represivă. „Guvernul oferă tuturor un trai confortabil și un venit decent, se zice că ar fi declarat cântăreața. În consecință, ne supunem directivelor lui. Nu mai trăim, doar existăm. Ne distrăm, ne prefacem fericiți și ne mulțumim cu pietatea și superioritatea noastră față de ceilalți.” Dar, susține biograful, în loc să lupte pentru cauza cea dreaptă, cântăreața a renunțat și a zburat în bezna cosmosului „cu Harry Williams și cei de teapa lui”. Un act de lașitate, pretinde el, dar care poate fi înțeles. Mă întreb cât de nerăbdător ar fi fost *el* să se opună președintelui Hoskin.

- N-ar fi fost așa, mă lămuri Shep. Oamenii dispăreau destul de des. Dacă se întorceau, erau

schimbați. Uneori nu se mai întorceau. Dacă provocați scandal, îți asumi și riscurile de rigoare.

Cântăreața fusese arestată de mai multe ori, de obicei sub acuzația că „incită la nemulțumire“. Biograful ei, născut la o sută de ani de la evenimente, în vremuri mai bune, consideră că personalitatea ei ar fi fost supusă reorganizării „pentru a o face mai fericită“, numai că era prea cunoscută și ar fi apărut probleme politice.

Povestea cântăreței se încheie la plecarea ei cu *Exploratorul*.

Cealaltă carte, *Marea emigrare*, era scrisă la începutul Mileniului al Patrulea și trata strămutarea, vreme de trei secole, a grupurilor de nemulțumiți în locuri departe de planetă. Autorul explica motivul fiecărui grup în parte, îi descria pe lideri și povestea despre coloniile născute în urma migrării, dintre care nu a supraviețuit nici una.

Câteva dintre aceste grupuri migratoare depășeau efortul margolienilor, deși se întindeau pe perioade de timp mai lungi. Caracterul unic al margolienilor era secretul lor, hotărârea lor fermă de a nu se lăsa conduși, nici influențați, de forțele politice terestre.

Am văzut în carte o poză cu Samantha și Harry, ea călare, el, cu hățurile în mână și uitându-se la ea. Explicația spunea: „Liderul cultului, Harry Williams, și prietena lui, Samantha Alvarez, la ferma părinților ei de lângă Wilmington, Delaware, iunie 2679.“ Cu nouă ani înainte de plecarea primului val. Samantha

avea atunci în jur de douăzeci de ani. Râdea și se ridica pe scara de la șa. Era mult mai scundă decât Harry, cu păr castaniu lung până pe spate. Era o frumusețe. Ar fi putut alege orice bărbat.

Nu mai scria nimic altceva despre ea, nici despre margolienii. Cartea susținea eforturile guvernului de a-i împlânzi pe cei pe care autorul îi numea, sistematic, nervoși. Nivelurile guvernamentale superioare își manifestau îngrijorarea că margolienii vor fi „departe de casă”, „hotărâți să acționeze strict după voința lor”, „în mâinile unor lideri bine intenționați, dar iresponsabili”.

Guvernul a încercat să-i domolească pe margolienii, continua autorul, deși eforturile constau mai degrabă în promisiuni că nu vor fi acuzați. Infracțiunea de care erau învinuiți Williams și asociații lui era „tulburarea bunăstării generale”. Williams fusese închis de două ori.

– N-am găsit nimic despre fiii lui, îmi spuse Shep.

– Nu-i nimic. Măcar avem o fotografie a Samanthei.

– Era foarte frumoasă.

– Da.

– Ca tine, Chase.

Una dintre problemele cu care se confruntă bărbații într-un apartament străin e că nu știu de unde se stinge lumina.

I-am arătat.

În seara următoare, Alex și cu mine ne-am întâlnit cu Windy, la invitația ei și pe cheltuiala firmei

Survey, la Parkwood's, într-un club cu pretenții, pe malul râului. Eu nu m-am simțit niciodată în largul meu în asemenea locuri. Sunt prea convenționale și rigide. Îți dau senzația că oamenii sunt prea preocupați să se lase impresionați (și să impresioneze la rândul lor), ca să se simtă bine.

După cum cerea eticheta, Windy ajunse prima.

– Mă bucur că vă văd, ne întâmpină. Trebuie să-ți spun, Alex, că la Survey suntem uluiți de realizarea ta.

– Mulțumesc!

– Am o veste pentru tine, continuă Windy.

Alex se aplecă în față.

– Firma o să te numească Omul Anului. La ceremonia noastră anuală.

– Mulțumesc că m-ai anunțat, răspunse radios.

– O să aibă loc o gală în data de unsprezece. Poți să vii?

– Bineînțeles. N-aș lipsi pentru nimic în lume.

– Excelent. Nu trebuie să-ți mai spun că e o chestiune strict profesională. O să lansăm anunțul pentru public la sfârșitul săptămânii.

– Normal.

Când au venit băuturile, am ciocnit pentru Omul Anului. Eram destul de liniștiți, dacă te gândești la câte se petrecuseră. Vestea că din Margolia nu rămăsese decât o junglă tăiasse din entuziasmul lui Windy. Sau intenționa să se folosească de întâlnire ca să negocieze partea firmei din descoperire. Așteptam să ne sosească mâncarea, când șeful operațiunilor de

la Survey își făcu apariția și se prefăcu surprins la vederea noastră acolo.

– Sunteți grozavi! ne laudă. Excelentă treabă, Alex! Era mic de statură și dădea întruna din mâini. Când vă întoarceți, aș vrea foarte mult să merg și eu.

M-am uitat la Alex. Spusese cuiva că se întoarce la *Explorer*? Mă înțelese și-mi făcu semn că nu.

Apoi apăru Jean Webber, din consiliul director.

– O să-ți ridice statuie în Rock Garden, spuse ea. După cum decurg lucrurile, o să fii și tu de față.

Rock Garden era Gala Celebrităților de la Survey, unde se montau plăci și portrete ale marilor exploratori printre copaci înfloriți și fântâni susurătoare. Dar onoarea fusese întotdeauna postumă.

Lui Alex îi plăcea să joace rolul bărbatului neimpresionat de onoruri. După spusele lui, nu conta decât să știe că a realizat ceva meritoriu. Bineînțeles, nu era adevărat. Îi plăcea să fie elogiât, cum îi place oricui. Când a fost ridicat în slăvi pentru afacerea Christopher Sim, nu și-a mai încăput în piele de bucurie. Dar la fel de tare s-a întristat când unii au susținut că făcuse mai mult rău decât bine, și că ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau.

Mi l-am și imaginat umblând cu gulerul ridicat, ascunzându-și identitatea, strecurându-se în peșteră să-și admire statuia noaptea, pentru ca în timpul zilei să pretindă că toate astea sunt niște prostii.

Chelnerul ne aduse mâncarea. Pește pentru Alex și Windy, fructe pentru mine. Vinul începu să curgă în pahare. M-am întrebat dacă nu cumva Windy

încerca să ne înmoaie rezistența. Seara promitea să fie plăcută.

Până când apăru Louis Ponzio, directorul de la Survey, un tip pe care Alex nu-l înghițea. De obicei, șeful meu își masca bine reacțiile, fie ele favorabile, fie nefavorabile. Dar cu Ponzio avea probleme, pentru că era un individ plin de sine, pițigăiat și aborda o veselie artificială. Genul de om care, elev fiind, era permanent terorizat de colegi. Ponzio însă nu dădea semne să-i observe aversiunea.

– Bravo, Alex! spuse, și îl bătu cu palma pe umăr. De data asta chiar ai rupt gura târgului.

– Mulțumesc! Se pare că am avut noroc.

Ponzio se uită la mine, încercă să-și aducă aminte cum mă cheamă, renunță și se întoarse spre Windy, care înțelese imediat:

– Doctor Ponzio, v-o amintiți pe Chase Kolpath. Asociata lui Alex.

– Sigur că da. Cine ar putea uita o femeie atât de frumoasă?

Chiar, cine?

Nu se opri la masa noastră. Încă nu discutaserăm în detaliu transferul drepturilor asupra *Exploratorului* și Margoliei. Era, cred, destul de deștept să-și dea seama că Survey va obține un transfer deschis dacă nu se bagă și-o lasă pe Windy să poarte tratativele.

Avea dreptate. La masă, Windy a negociat dreptul de acces și recuperare a navei și a Margoliei. Alex își rezervă dreptul de a se duce acolo din nou

ca să aducă mai multe artefacte, deși acceptă și câteva restricții.

Windy luă notițe, își bău vinul, și dădu peștele la o parte în același timp. O făcu plină de încântare.

– Foarte bine, conchise. Încă un lucru: o să plecăm în expediție imediat. Vrem să te alături celor care organizează misiunea și să le dai tot ajutorul necesar.

– Da, cu mare plăcere, acceptă Alex.

– Și, Alex...

– Da?

– Știu că lucrurile n-au ieșit exact cum ai vrut. Dar profitul va fi mult mai mare. E vorba de o descoperire epocală. Orice s-ar întâmpla de acum înainte, ți-ai câștigat locul alături de Schliemann, Matsui și McMillan.

„Științei i-a scăpat mereu esențialul. Ea visează o lume ideală, plină de fluctuații cuantice, dimensiuni flexibile și oameni care nu știu dacă sunt morți sau vii. Singura realitate este percepția.“

Leona Brachtberg, *Cea din urmă
femeie respectată*, 1400

Timp de două zile, Alex fu răsfățatul Andiquarului. Apăru la *Dimineata cu Jennifer*, la *Showul zilei* și la *Joe Leonard & Co. Personalități academice* îl complimentau și explicau publicului semnificația descoperirii sale. Se confruntă cu Kolchevsky la *Jennifer*, apoi la *Raportul Dumas*, subliniind contribuțiile sale de-a lungul anilor. Kolchevsky îl făcu jefuitor de morminte.

În a doua seară, un bărbat de pe coasta de sud fu acuzat că și-a omorât soția și i-a aruncat cadavrul de pe o barcă, iar povestea cu Margolia trecu pe locul doi.

Lui Alex îi plăcea rolul de erou cuceritor și se arătă înclinat spre toleranță și în privința lui Kolchevsky.

– Își apără convingerile, îmi spuse. E greu să te lupți cu asta.

Îi trimise chiar un mesaj, felicitându-l pentru prestație. Insistă, fără să se strâmbe, că nu turna gaz pe foc.

N-am avut parte decât de un singur moment neplăcut, atunci când Ollie Bolton ne luă apărarea.

În direct la *Sfredelul știrilor*, Bolton se declară mândru să fie coleg de breaslă cu Alex Benedict.

– Alex și cu mine suntem prieteni apropiați. Îl cunosc bine și a făcut întotdeauna cinste comunității noastre. Dacă a săvârșit o nelegiuire, atunci la fel am făcut și eu. Dacă el a depășit limitele impuse de lege, arătând însă decență față de părerile altora, atunci eu le-am încălcat cu grosolănie.

– Târâtură ipocrită, îl categorisi Alex.

– Alex Benedict are dreptate, continuă Ollie. Dacă n-ar exista oameni ca el, cele mai multe dintre rămășițele trecutului nostru s-ar pierde în negura timpului. Sau n-ar mai fi găsite niciodată.

În ziua când în mass-media nu se vorbea decât despre Crima de pe Coasta de Sud, cum era deja cunoscută, vremea își reveni, în sfârșit, dând semne de primăvară. Ciripeau păsărele, înfrunzea natura și un vânticel parfumat dansa printre perdele.

Windy îl sună pe Alex, completând șirul interminabil al elogiilor:

– Aproape m-ai convins că nu sunt destui dealeri de antichități, recunosc. Deci poți s-o iei ca pe-o laudă sinceră, puțin șovăitoare.

– Mersi.

– Am vrut să-ți mai zic ceva. Se zvonește prin firmă că ți se va propune un post de consultant. Te-ar interesa?

Alex se gândi puțin, apoi răspunse:

– Nu, îmi pare rău. Dar îți mulțumesc.

– M-am gândit eu că așa vei răspunde. Dar ascultă-mă până la capăt. O să vă luăm pe amândoi. Remunerația va fi constantă, n-o să vă ocupăm tot timpul și vei avea satisfacția unei contribuții majore. Și o să-ți aprobăm vânzările. Așa vei avea acoperire pentru ele.

– Iar Survey o să le controleze.

– Alex, ar fi în avantajul tuturor.

– Mulțumesc pentru ofertă.

Bolton sună și el.

– Am tot vrut să dau de tine, încep el. Ce lovitură! Margolia! Nu te poate depăși nimeni.

Era sincer încântat, fără nici o urmă de invidie.

– Mersi, Ollie, rosti Alex pe un ton neutru.

– Aș vrea să fi fost și eu cu tine.

Nu reuși să-și mascheze disprețul complet:

– Sau chiar cu un pas înaintea noastră.

– A, da. De ce să nu recunosc? Ți-am trimis o ladă cu cel mai bun vin Kornot. Te rog s-o primești împreună cu felicitările mele.

– Știi, mi se adresează Alex după ce se încheie convorbirea, de câte ori îl ascult, mi se pare că Windy are dreptate. Poate că *suntem* toți niște hoți.

– Păi, de *el* putem fi siguri.

– Da...

Bătu darabana pe brațul scaunului.

– Știi, cred că e timpul ca Bolton să plătească pentru Gideon V.

Peste trei zile, eram în biroul lui Windy cu un teanc de documente.

– Ai auzit de Medalioanele Blackmoor?

– Normal, răspunse ea, și inspiră adânc. Doar nu vrei să zici că le-a găsit și pe *ele*?

– Nu. Dar vrem ca Ollie Bolton să aibă impresia asta.

Am așezat hârtiile pe biroul ei.

În cea de deasupra se preciza că, după părerea lui Alex, medalioanele se aflau pe *Baluster*, un vas de război imperial vechi de trei sute de ani.

Windy se uită la mine chiorâș, apoi zâmbi.

– Și unde se află vasul ăsta?

– Pe orbita stelei gigantice Palea Bengatta. A fost avariat într-o luptă și abandonat acolo. Am vrea ca informația să ajungă în biroul directorului. Femeia pe care o suspectai mai lucrează acolo, da?

– Da. Încă nu i-am spus nimic.

– Foarte bine. Nici să nu-i spuneți. Cel puțin o vreme.

Se uită la raport.

– Palea Bengatta? Unde-i asta?

– În capătul celălalt al Confederației. În direcția Brațului Perseus.

– În regulă.

– E doar o epavă. Mai sunt câteva pe-acolo, rămase în urma războaielor civile de pe Morinda.

– Și care-i ideea?

– *Baluster* a fost un *crucișător de linie*. Îți trebuie luni de zile, dacă nu cumva ani, ca să-l cercetezi.

– Ați explicat cum au ajuns acolo medalioanele?

– Scrie în notele de subsol. O nebunie scripitoare pentru intelectuali.

– Și crezi că Bolton o să muște?

– O va considera o pradă irezistibilă.

Alex inclusese în documente informații adevărate (când le găsisese) și inventate: natura avariei, copii după rapoartele flotei, corespondență personală.

– De fapt, a existat o poveste despre un membru al administrației, care ar fi fugit cu medalioanele pe un vas de război, când a început să se înrăutățească situația. Cine știe care-i adevărul?

– Voi doi sunteți niște mari figuri, știai asta?

I-am dat lui Windy și un raport despre planurile firmei Rainbow de a zbura spre *Baluster*. *Plecăm în cinci săptămâni. Imediat ce punem totul la punct.* Dezvăluiam și sursele, astfel ca raportul să sune cât mai oficial.

– O să mă ocup de el.

– Mulțumesc!

– N-ai pentru ce. E bine să se facă dreptate și într-un stil mai poetic. Sper să meargă. Apropo,

misiunea noastră spre Margolia pleacă într-o săptămână. Am vrea ca tu și Alex să veniți la ceremonia de plecare.

– În nici un caz n-o să lipsim.

– Poate că Alex o să spună câteva vorbe.

Evenimentul avu loc la Sala Pierson, recent construită în complexul Survey. Era și Ponzo de față, bineînțeles, și un grup de politicieni. Și echipa de exploratori, doisprezece la număr. Urmau să plece cu două nave, *Exeter* și *Gonzalez*. Reprezentările virtuale ale navelor pluteau de o parte și de alta a sălii. Pe prima am pilotat cândva, dar între timp a fost dotată special cu senzori de ultimă generație. *Gonzalez* era înzestrată cu echipament de excavare.

Alex își pusese cele mai bune haine pentru ocazie: sacou albastru, guler alb, butoni argintii. Windy ne prezentă.

– Nici nu vă dați seama ce nebunie a fost pe capul nostru, ni se plânse. Un adevărat circ.

Gazdele ofereau gustări și băutură. Imediat ce sosită toate personalitățile științifice, ne-am mutat în sala de conferințe. Un bărbat care părea să fie responsabil cu organizarea se urcă pe podium. Când se făcu liniște în sală, îl prezentă pe Alex, „omul care a făcut descoperirea“.

Alex fu întâmpinat cu aplauze entuziaste. Arătă spre mine, cea fără de care n-ar fi ajuns nicăieri etc. etc. Publicul se răsuci în scaune. M-am ridicat și am fost aplaudată puternic. Alex descrie desfășurarea

misiunii, sublinie aspectele care atrăgeau atenția în mod special (de exemplu, stația de pe Margolia, foarte posibil localizată la ecuator), arată fotografii și așteptă să i se pună întrebări. Prima se referea la o chestiune de navigație, așa că am răspuns eu.

La sfârșit, le-a urât succes celor două nave și se așează. Bărbatul care se ocupa de organizare reveni la pupitru. Făcu câteva observații scurte, le mulțumi tuturor pentru prezență și se alătură mulțimii. Mai târziu am aflat că era Emil Brankov, savant de rang superior și șeful echipei de exploratori

În timp ce ne îndreptam spre sala principală, Alex îmi spuse că voia să afle când explodase *Exploratorul*.

– Vreau să știu dacă s-a întâmplat în 2745.

– Când orbitele s-au apropiat cel mai mult una de alta.

– Exact. Crezi că-i greu de stabilit când au explodat motoarele?

– Dacă au pe cineva care știe cum se construiau navele în vremea aceea, n-ar trebui să fie prea greu. Pe nave sunt tot felul de ceasuri și cronometre. Probabil că erau și pe atunci. Nu trebuie decât să afle când s-au oprit motoarele.

Am observat că unul dintre membrii mai tineri ai echipei se uita la mine cu interes.

– Dar de ce ne-ar preocupa? l-am întrebat.

– Nu știu. Probabil că încă mă aflu la pescuit de informații.

Avea o privire stranie.

- Nu știu despre ce e vorba, dar ceva nu e în regulă. Cred că le datorăm măcar atât. Să aflăm adevărul.

- Alex, au trecut de atunci mii de ani.

Am aflat că în misiune pleca și un expert în tehnologia superluminică. Îl chema Spike Numitsu. Un tip mai bătrân, cărunt, cu nas lung și ochi albaștri ca marea, sclipitori. Alex îl trase într-un colț și-l întrebă dacă putea determina data dezastrului.

- Ar fi posibil. O să vă țin la curent.

- Nu văd la ce ne-ar folosi, am comentat mai târziu.

- Te înțeleg, mă asigură Alex.

Se uita în gol.

- Dar vreau să știu de ce a fost eliberată parâma navei *Bremerhaven*. Și ce nu e în ordine cu orbita ei.

„Așa-zisul asasin s-a dovedit deosebit de parșiv, pentru că și-a plănuit crima înainte ca victima să termine de mâncat cina. “

Etica lui Barrington, ediția a III-a, 1411

Misiunea Survey se lansă la timp, iar peste câteva zile sosiră rapoarte de la ambele nave. Spike și echipa lui nu păreau atât de șocați ca noi doi. Vorbeau despre prezența unor resturi mumificate de parcă nu făceau decât să înregistreze rezultate și să le ordoneze.

Între timp, *Gonzalez* se deplasă pe orbita planetei acoperite de junglă, făcu un studiu complet și anunță că scannerele localizaseră niște ruine. Erau acolo, chiar dacă zăceau îngropate de junglă. Ni se confirma faptul că descoperiserăm Margolia. În seara aceea, am invitat câțiva prieteni și am chefuit până la ziuă.

Windy ne anunță că Raportul Medalioanelor, cum îl numea, fusese înmânat directorului. (Era și el la curent cu situația, firește.) Angajata suspectă i-l dăduse personal, deci nu ne rămânea decât să așteptăm ca Ollie Bolton să-și facă bagajele și s-o șteargă în celălalt capăt al Confederației.

Între timp, n-a mai încercat nimeni să ne omoare.

Alex susținu că e extenuat, își luă concediu și plecă pe Insulele Guajalla.

– Păzește casa, mă rugă. Și nu mă căuta.

Așa se întâmplă că eram singură în clădire când sună Bolton. Mi-am ascuns cu greu dezamăgirea că era încă în oraș.

– Trebuie să vorbesc cu Alex.

Era întotdeauna înconjurat de o aură mixtă de sinceritate și vulnerabilitate. Am făcut un efort să-mi displacă.

– Nu este aici, domnule Bolton.

Stătea în spatele unui birou, obosit, cu nasturele de la gât deschis. Se arată dezamăgit.

– Chase, renunță la tonul ăsta formal cu mine. Unde e?

– În concediu.

– Unde?

– Mi-a lăsat instrucțiuni să nu spun.

– Poți să-l contactezi?

– Nu.

M-a lăsat să înțeleg că știa că-l mint.

– Când se întoarce? Crezi că poți să-mi spui măcar atât?

- Peste o săptămână.
- Chase...
- Doriți să-i lăsați un mesaj, domnule?
- Cred că voi doi mi-ați lăsat mie unul.

Luă o bucată de hârtie, o studie, apoi o puse înapoi pe birou.

- Îmi pare rău, dar nu știu la ce vă referiți.
 - Palea Bengatta.
 - Aha.
 - Cred că nu mai e un secret.
 - Despre ce secret vorbiți?
 - N-am de gând să-mi cer scuze.
 - Nici nu mă așteptam.
 - Suntem rivali. Jucăm cinstit.
 - Sigur că da. Dumneavoastră ați distrus naveta?
- Se uită la mine sincer șocat.
- Voi trebuia să muriți?

Făcu ochi mari. Am avut impresia că nu poate respira.

- Chase, chiar mă crezi capabil de un asemenea act?
- Ca să fiu sinceră, nu-l credeam.
- Ați fi în stare să-l comiteți?
 - Nu! N-am făcut rău nimănui, niciodată. Nici

n-aș face.

- Mai doriți ceva, domnule?

- Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama. S-a întâmplat exact în ziua când v-ați întors. Și acum, asta. Ești singură? mă întrebă după o scurtă ezitare.

- Da. De ce vă interesează?

Am văzut cum i se înăspresc trăsăturile feței. Poate din cauza luminii. Sau poate că-i era frică.

– Fii cu grijă, mă sfătuie.

Nu sunase ca o amenințare.

Am căutat-o pe Windy.

– Ai vreo veste de la Bolton?

– Nu. De ce?

– Tocmai am vorbit cu el. N-a mușcat momeala.

– M-am gândit eu că-l subestimați.

– Da... Așa mi se pare.

– Acum îmi dai voie să scap de turnătoare?

Directorului nu-i place să umble ca pe ouă.

– Sigur că da. Fă ce trebuie să faci. Te simți bine? am întrebat-o, căci mi se părea iritată.

– Da. Dar îmi pare rău că a scăpat ticălosul.

– Știu. Și mie.

Am vrut să-i spun lui Alex despre Bolton, dar am renunțat. O să-i spun când vine acasă. N-am vrut să-i aduc aminte de problemă câtă vreme era în concediu.

Peste două zile, Windy mă anunță că Brankov coborâse pe Margolia și începuse excavațiile.

– Sunt la unul dintre situri. La o adâncime de treizeci-patruzeci de metri sub nivelul junglei.

– Cum e vremea?

– Umedă și fierbinte.

– Nu prea sunt condiții favorabile.

Orice ar fi lăsat în urmă coloniștii, era deja terci.

Peste o oră făcu primul anunț public. Incluse și o fotografie cu Brankov ținând în mână o piatră

destul de netedă pe o parte. Făcuse parte dintr-un zid, explica el.

În seara aceea, directorul de la Survey, luând cu vântul la o întrunire simandicoasă, își descrise reacția la știrea descoperirii și preciză cât era de mulțumit de contribuția lui Alex, care „depusese eforturi exemplare” pentru a proteja siturile.

Atât îi trebui lui Kolchevsky, care erupse din nou ca un vulcan. Dar lumea se obișnuise deja cu el și nu-i mai acorda atenție. Își făcuse rost de câțiva aliați și existau dovezi că insista să se pedepsească extragerea artefactelor fără autorizație de la o sursă competentă. Alex spusese întotdeauna că nu se putea vota o asemenea lege, că nu aveai cum s-o impui. I-am vorbit despre asta și lui Windy, care mă surprinse:

– Până la urmă tot o să afli, așa că mai bine îți spun eu. Sunt unul dintre susținătorii ei. Cred că avem șanse s-o impunem.

Nu înțeleg de ce m-a luat pe nepregătite. Mi-a reamintit că cei de la Survey susținuseră întotdeauna firma Rainbow, dar *voi sunteți un sac fără fund*. Se temperă. Scutură din cap. Zâmbi. *Îmi pare rău*.

A doua zi, îmi transmise o legătură temporară cu Spike Numitsu, care vorbea de la un centru de operațiuni:

– Alex, explozia de pe Explorator a avut loc în 2742. La începutul anului. Măine mergem în sala motoarelor. O să-ți spun și ție ce-am găsit acolo.

I-am transmis legătura lui Alex, care se relaxa în costum de baie, cu un pahar de vin în mână. Stătea pe o verandă. În fundal se vedea oceanul.

– Ce zici de asta? mă întrebă, evident mulțumit. Chase, ce părere ai?

– În legătură cu ce?

– 2742.

– Nu înțeleg.

– Mai ții minte când s-a întâmplat?

Se referea la apropierea orbitelor docului, lunii și Margoliei. Data dezastrului.

– Da. În 2745.

– La trei ani după distrugerea Exploratorului.

– Și ce-i cu asta?

– Chase, fuseseră avertizați cu cel puțin trei ani înainte. Gândește-te. Trei ani ca să se salveze.

– Au încercat. Au reconstruit *Exploratorul*. N-a mers.

– Crezi c-au renunțat așa ușor?

– Au renunțat? Fii serios, Alex. Se aflau într-o situație imposibilă. Odată Exploratorul distrus, nu mai aveau capacitate interstelară. Nu exista comunicare superluminică. Ce crezi c-au făcut?

– Dar aveau printre ei câteva minți geniale. Tehnicieni, fizicieni, ingineri. Știau cum funcționează tehnologia superluminică.

– Nu le-a folosit la nimic, dacă n-aveau cum s-o construiască.

– Dar au avut trei ani la dispoziție.

- De ce-mi tot repeți asta? Nu văd ce importanță are. Ți trebuie o bază industrială foarte avansată ca să produci energia necesară. Nu poți s-o faci în pădure, oricât de inteligent ai fi.

Vorbisem destul cu Harry Williams și toată povestea asta mă complexa. Dacă erau atât de deștepți, de ce n-au verificat zona înainte de a se instala? Și au mai luat și copiii cu ei.

- Nu, spuse Alex, scuturând din cap.

Îi atrase ceva atenția.

- Trebuie să plec. Dar să știi că ne scapă ceva.

Am uitat să-i spun de convorbirea cu Bolton.

Nu trecu nici o oră și, când mă pregăteam să închei treburile zilnice, Bolton mă contactă din nou pe circuit.

- Nu s-a întors. Încă două sau trei zile.

- E foarte urgent.

- Ce s-a întâmplat, Ollie?

Arăta atât de tulburat, că am lăsat la o parte orice resentiment.

- Nu pot să vorbesc pe un circuit deschis. Nu vrei să ne întâlnim undeva?

- Hai, Ollie, sunt ocupată.

- Te rog! E important!

I-am dat de înțeles că nu-mi convenea deloc.

- Când și unde?

- La Brockbee e bine? Ora opt?

- Șapte.

Aveam un rând de haine curate în casa de la țară, așa că n-a trebuit să trec pe-acasă. Am făcut un duș,

m-am schimbat și, deși nu-l consideram pe Ollie un pericol fizic, am vârat un scrambler în jachetă. Am luat glisorul firmei și, când soarele se lăsa la orizont, am plecat în oraș.

Brockbee e un club privat. Se află în spatele unui zid înalt și, pentru că e locul preferat de persoane cu greutate și celebrități de tot felul, e foarte bine păzit. M-au luat la întrebări de cum m-am apropiat. Le-am spus cine sunt și că trebuia să mă întâlnesc cu doctor Bolton.

- Un moment, vă rog. M-am învârtit ușor în cerc deasupra platformei de aterizare de pe acoperiș.

- În regulă, doamnă Kolpath. Bine ați venit la Brockbee. O să preluăm noi controlul glisorului. Vă vom conduce înăuntru.

Peste câteva minute intram în sala de mese. Gazda mă informă că doctor Bolton nu sosise încă, dar mă conduse la o masă. Era șapte fix.

Peste douăzeci de minute, tot acolo eram. Un avatar veni să mă întrebe dacă nu voiam să beau ceva cât așteptam. Sau poate doream un aperitiv.

- Avem niște gustări excelente în această seară. Am refuzat.

După jumătate de oră mă gândeam dacă să-l sun sau nu. În drum spre ieșire, am rugat gazda să-i transmită domnului Bolton salutările mele, dacă mai venea.

Carmen mă trezi dintr-un somn foarte adânc.

- Ești căutată, Chase. Cred că e important.

Primul meu gând a fost Bolton.

– Inspectorul Redfield.

Afară era întuneric încă. Ce naiba voia și *ăsta*? Dacă s-a întâmplat ceva cu Alex? Mi-am luat repede halatul și m-am dus în camera de zi.

– Fă-mi legătura, Carmen.

Fenn coborî de pe bancheta din față a unui vehicul de poliție. Era cam surmenat.

– Chase, îmi pare rău că te deranjez la ora asta criminală.

– Nu-i nimic, Fenn. Ce s-a întâmplat?

Se strâmbă. Avea vești proaste.

– Ollie Bolton e mort. Cineva i-a tăiat cablul de combustibil din glisor.

Mi-a trebuit ceva timp să procesez informația. Bolton mort? Imposibil.

– Când? am întrebat.

– Acum strângem date. Dar se pare că s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. S-a ridicat, a plutit puțin și gata, s-a oprit glisorul. S-a prăbușit pe proprietatea lui. Un vecin care venea acasă la miezul nopții a văzut epava.

– Înțeleg. Sigur e vorba de crimă?

– Fără îndoială.

– Și de ce m-ai sunat pe mine?

– Computerul lui zice că trebuia să ia cina cu tine aseară.

„În zorii omenirii, când pământul era mai aproape de Paradis decât acum. “

Robert Browning, *Trece Pippa*, 1841 C.E.

Presa îi luă interviu lui Kolchevsky a doua zi dimineața. N-am să pretind că i-am fost prieten. Nici că lumea nu e mai bună fără el. Dar aş fi preferat să recunoască singur că greșea. Sunt convins că poliția n-o să precupețească nici un efort pentru a-l aduce în fața justiției pe autorul acestei fapte abominabile.

L-am anunțat pe Alex, care-și încheie mai repede cu o zi concediul și porni imediat spre casă.

– Până când aflăm cine e vinovatul, e posibil să ne fi luat cineva în vizor pe noi doi. Ai grijă.

Fenn mă chemă la birou. Victima plecase de acasă la o întâlnire cu mine când s-a prăbușit.

– Să-nțeleg că nu știi ce anume voia să-ți spună?

– Da. Habar n-am.

Inițial am bănuir că voia să mă convingă să-l las pe Alex și să lucrez pentru el. Dar mi-am zis că-și face de cap egoul meu îngâmfat. Chiar dac-ar fi fost adevărat, n-ar fi ajutat cu nimic ancheta.

Fenn mă întrebă cum erau relațiile dintre Ollie și Alex. Fusesse o animozitate fățișă?

– Nu. Doar nu crezi că Alex are vreo legătură cu crima?

Scutură din cap și-mi spuse:

—Nu. Îl cunosc prea bine ca să-l socotesc în stare de o asemenea faptă. Dar, dacă te gândești la motive, Alex le avea. Unde e acum?

Mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu el imediat ce se întoarce.

Criminalul n-a fost descoperit nici la venirea verii. Am devenit mai precauți ca niciodată. Nimeni nu se apropia de glisorul firmei sau de vehiculele noastre personale fără să pornească alarma. Nu ne despărțeam de arme și am învățat să fim oriunde cu ochii-n patru. Nu așa voiam să trăiesc. Dar au trecut multe săptămâni și nu s-a întâmplat nici un incident.

Continuau să sosească rapoarte de la exploratorii plecați în misiune. *Exeter* făcuse o descoperire: un glob transparent pe orbita solară, cu diametrul de patruzeci și opt de metri. Înăuntrul lui era un strat gros de pământ înghețat, iar sub el, sisteme de irigare și de încălzire.

Erau și o ecluză, niște cabluri și linii de curent.

Spike era uluit. Plutea de cine știe când prin pustiul cosmic.

– E o seră, spuse Alex.

Am fost nevoită să recunosc că eram de aceeași părere. Dar de ce? La ce folosea globul?

Alex îi trimise lui Spike o întrebare: Naveta de pe *Bremerhaven* mai era pe navă?

– Ce importanță are naveta? l-am întrebat.

– Răbdare, îmi ceru el. Avem o seră. Acum totul depinde de navetă.

Fenn ne anunță că pistele pe care le urmărea se răciseră. Alex se interesă dacă exista vreun suspect.

– Nici unul. Bolton avea mulți prieteni și admiratori. Greu de găsit cineva care să-l vrea mort. În afară de fosta lui nevastă. Și câțiva concurenți de afaceri, adăugă, aruncându-i o privire plină de subînțeles.

După un timp, am simțit nevoia unui concediu și mi-am luat liber un weekend pe care l-am petrecut cu actualul meu iubit. Cu amândoi, de fapt, dar asta e altă poveste. Am oprit toate aparatele, așa că nu aveam nici o legătură cu biroul. Am recunoscut deja că nu sunt atât de dedicată sorții margolienilor ca Alex. Orice am fi aflat despre ei, erau morți de multă vreme și nu mă mai entuziasmam. Dar am petrecut nepermis de mult timp îngrijorându-mă din pricina șefului meu, care făcuse o fixație.

Nu m-am mirat când, ajungând acasă, am găsit o căruță de mesaje de la el.

– Chase, sună-mă când ajungi.

– Chase, sună-mă când poți.

– Chase, am avut dreptate.

– Au găsit primele rămășițe umane.

– Se pare că erau cu miile la polul sud. Oameni care au supraviețuit catastrofei.

Spike raportă că pe *Bremerhaven* nu era nici o navetă.

– Excelent, se bucură Alex.

– Din câte se pare, au încercat să migreze, ne spuse Windy într-o dimineață de vară târzie. Se deplasau la poli vara și înapoi la ecuator iarna. Iernile erau mai lungi, verile mai scurte. Dar Emil crede că au reușit să supraviețuiască un timp.

– Cât timp? se interesă Alex.

– Momentan se lucrează la corelarea probelor. Câteva generații. Trase aer adânc în piept. Nici nu vă dați seama ce curajoși au fost oamenii ăștia. Mă întreb ce anume i-a ajutat să reziste.

Poate speranța că vor primi ajutor. Că-i va găsi cineva.

– Au construit un aparat de zbor. Emil zice că a găsit urme ale unor fabrici originale de alimente.

Își creau condiții de trai. Refugiul polar se transforma într-o bază întinsă, vastă, în mare parte sub pământ, pentru înlesnirea ventilației pe timp de vară. Spațiile de locuit erau spartane, dar funcționale.

Orice nu stătea în soare în sezonul fierbinte se păstra foarte bine.

Am încercat să-mi imaginez cum era când planeta se apropia de soare. Cât de mare era astrul pe cerul după-amiezii? Oare puteai scoate capul pe ușă din cauza arșiței?

Răspunsul, conform estimărilor primite, ne luă prin surprindere. Specialiștii spuneau că da. Temperaturile din regiunile polare în perioadele cele mai calde ale verii erau la fel cu temperaturile de la ecuatorul de pe Rimway. Foarte ridicate, da. Dar clar mai mici decât pe restul planetei.

Pe la sfârșitul anului, misiunea descoperi ruinele unei biblioteci. Câteva mii de volume. „Din nefericire, în stare irecuperabilă“, spuse Brankov. Luasem prânzul cu Windy și revenisem în biroul ei, ca să vedem ce vești ne așteptau.

„În stare irecuperabilă.“

Brankov ne arată biblioteca. O sală interioară fără ferestre, rafturi aliniate la perete, pline de mucegai.

– Cărțile nu rezistă mult nici în cele mai bune condiții. Aici sunt cele mai proaste condiții.

Păstram amintirea vie a junglei și a umezelii din aer.

În cele din urmă, am primit și estimarea așteptată:

– Credem că au supraviețuit aproape șase sute de ani.

Brankov arăta ca un soldat. Pe la cincizeci de ani, păr blond, tuns scurt, salopetă impecabilă, dicție perfectă.

– N-au reușit să-și conserve tehnologia la nesfârșit în aceste condiții. Până la urmă s-a uzat, pur și simplu.

Își întoarse privirea și scutură din cap.

– Ar trebui să fiți de față să vă dați seama cu ce s-au luptat.

Era într-o cabină modulară, de tipul adăposturilor pentru călătorit. Am văzut printr-un geam o furtună de zăpadă foarte puternică.

– Șase sute de ani, spuse Alex. Înapoi, înainte, de la ecuator la pol, de la pol la ecuator, la fiecare douăzeci și una de luni, în timp ce luna când fierbea, când îngheța.

M-am uitat la vremea liniștitoare care trecea drept vară în Andiquar.

– Oare i-a căutat vreodată cineva? se întrebă Windy.

Mi-am adus aminte că doriseră să fie lăsați în pace.

Veneau mereu vești, pe măsură ce se apropia toamna. S-au descoperit orașele construite de primii margolienii. Aș fi vrut să știu dacă rezistase măcar o parte din casa văzută în holograme. Și ce s-a întâmplat cu fetița plină de veselie, căreia cineva îi făcea fotografii cu mama ei.

Alex se lăsa absorbit de cercetarea margolienilor. Se ducea la bibliotecile de pe continent și de pe insule. Aducea acasă extrase despre mișcarea margoliană, pe care le citea cu religiozitate. Cele mai multe proveneau din cărți publicate pentru prima oară în secolul al douăzeci și optulea. O parte fuseseră

scoase la tipografii private, erau povești de familie, jurnale bisericești sau personale. Spunea că au supraviețuit pentru că de obicei erau aruncate în lăzi sau în poduri, iar peste câteva secole, când sunt descoperite, prezintă interes istoric.

– Așa cel puțin oamenii le păstrează cu grijă. Le multiplică. Dacă trec de primii două sute de ani, scapă cu viață.

Când l-am întrebat ce anume căuta, râse și dădu la o parte un teanc de hârtii.

– Nava *Bremerhaven*. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Becul de avertizare al lui Jacob începu să pâlpâie. O transmisie pentru Alex.

– E doctor Yashevik, domnule. Vrea să vă vorbească, dacă aveți o clipă liberă.

Îi spuse lui Jacob să-i facă legătura, și Windy își făcu apariția imediat.

– M-am gândit c-ai vrea s-o vezi și tu. Au găsit-o la douăzeci de grade latitudine sudică.

Lumina se stinse. Ne-am trezit într-o groapă, pe vișcol, uitându-ne la ce-a mai rămas dintr-o clădire. De fapt, la o piatră de temelie. În afară de număr, n-am înțeles ce scria pe ea.

– Scrie *Scoala Paul DeRenne*. 55. Nu știm cine e Paul DeRenne.

– La ce se referă numărul? Întrebă Alex. E anul construirii?

– Așa bănuiesc ei.

- Adică la cincizeci și cinci de ani de la înființarea coloniei.

- Probabil.

- S-a gândit cineva să socotească durata unui an pe Margolia înainte de catastrofă?

- Cu zece la sută mai scurt decât un an standard.

- Deci școala a fost construită cam la patruzeci și nouă de ani după aterizare, în timp terestru.

- Cam așa.

- Presupunând că anul înființării este 2690, înseamnă că e vorba de 2739 după calendarul terestru.

- Da.

- Catastrofa s-a petrecut în 2745.

- Da. Când au ridicat școala, nici nu le trecea prin minte că se apropie.

Alex se frecă pe frunte.

- Probabil că nu. Ar fi rezistat clădirea ulterior?
După catastrofă?

- Nu știu. Nu mi s-a spus, recunosc Windy oftând. Și dac-ar fi rezistat, tot n-ai fi vrut să fii acolo, nici vara, nici iarna.

- Nu, nu cred.

- Ar fi însemnat să te tot muți, am intervenit eu.

- Poate că nu aveau de ales. Nu puteau sta câteva luni la pol și restul anului la ecuator. Aveau nevoie de baze intermediare. Un loc unde să locuiască. Școala o fi fost unul. Orașul Primăvară. N-aveau cum să stea prea mult într-un loc.

- Mă mir că n-au renunțat, rosti Windy.

O întristase vestea. Toți am fi vrut ca sfârșitul margolienilor să fi fost unul rapid. Alex zâmbi.

– Șase sute de ani.

Îl rugă pe Jacob să mărească imaginea pietrei.

– Incredibil.

Afară începea să se întunece. Afară *la noi*. Se adunau nori de ploaie.

– Mai e și altceva?

– Au găsit un monument. Probabil locul în care au pus coloniștii prima oară piciorul. Greu de spus cu exactitate. Totul e distrus.

– Cum arată?

Luminile pâlpăiră încă o dată. Ne-am trezit în fața unor bucăți de piatră rearanjate cu dificultate, să alcătuiască un zid. Fragmentele de inscripție, traduse, spuneau „În acest loc... în numele... și picior.” Și un zero. În fața lui mai fusese o cifră, un nouă sau un opt. După el, C.E.

– Era comună, ne explică Windy.

– Are legătură cu Pământul, spuse Alex, lămurindu-mă și pe mine.

– După părerea noastră, coloniștii au ajuns în jurul lui ianuarie 2690. Emil zice că inscripțiile nu conțin date terestre decât în cazul evenimentelor legate de Pământ. Și nu le vine în minte decât unul singur.

Windy reveni pe circuit înainte de a se termina ziua de lucru.

– Mai am ceva pentru voi. Emil crede că au găsit terminalul terestru pentru zborurile de pe orbită. E în zona temperată sudică.

– Jacob, arată-ne harta, ceru Alex.

Nu știam că aveam o hartă. Apăru globul margolian, cu continente-insule, râuri și lanțuri muntoase deja familiare. Erau marcate baza polară sudică și siturile descoperite în timpul misiunii.

Windy ne indică unde era terminalul, iar Jacob îl marcă silitor.

– Se afla chiar la marginea unui oraș mare.

Până aici, nimic neobișnuit.

– Se vede vreo navetă?

– Nu. Am scanat zona în detaliu. Emil zice că a acoperit-o jungla. Ați văzut vreo navetă pe *Explorator*?

– Da. Era la locul ei.

Alex închise circuitul și se uită la mine, așteptând să spun ceva. Ce voia?

– De ce zâmbești așa? l-am întrebat. Care-i treaba cu naveta?

– Unde e?

– S-a dizolvat. A mâncat-o jungla.

– Și cum au coborât de pe orbită?

– Cum a coborât *cine* de pe orbită?

– Cei care au desfăcut funiile lui *Bremerhaven*.

– Nu știu. Poate nici *nu* au mai venit. Poate au...

– Exact. Poate că s-au îmbarcat pe navă.

– Imposibil. Nu era operațională.

– Atunci unde-i naveta?

– Undeva la sol. O s-o găsească. Îngropată adânc.

– Mai există o posibilitate, insistă Alex.

– Care?

– Chase, vreau să-mi faci un serviciu.

Am oftat. Cât am putut de tare.

– Bine.

– Am stat de vorbă cu toți istoricii, bibliotecarii și arhivarii în viață.

– Despre ce?

– Despre orice ne-ar putea ajuta. Vreau să verifici ceva.

– Bine.

– Ai fost pe Pământ, nu? Nu? O planetă istorică. E cazul s-o vizitezi.

„Lumea de acasă ne ademenește cu cântecul sirenei. Oricât de departe ne ducem sau oricât de mult lipsim. Ne așteaptă răbdătoare. Iar când ne întoarcem, așa cum se cuvine, cântă în cinstea noastră. Ne-am născut în pădurile ei, am ieșit din apele ei. E în sângele nostru, la bine și la rău.“

Ali Barana, *Cotește la stânga la Arcturus*, 1411

Pământul.

Un sentiment straniu să-l simți pe Sol atât de aproape. Planeta plutea în gol, cu luna plină de cicatrice și cu continentele oarecum familiare. Parcă aş mai fi fost acolo. Parcă mă întorceam acasă.

Harmony, gigantica stație orbitală, sclișea în noapte. Era cea mai recentă dintr-o serie lungă de stații. Inițial a fost un simplu terminal, apoi stație de întreținere cu câteva secole în urmă, dar s-a tot extins, s-au construit hoteluri și zone de relaxare,

plus un institut de cercetare. Nu se mai distingea structura originală, ascunsă cum era de șirul de capsule, cupole și sfere. S-a discutat multă vreme dacă să se modernizeze locul sau să fie reconstruit din temelii.

O cursă regulată decola chiar la sosirea mea. Trecu pe lângă mine în drum spre univers, cu lumina radiind pe punte și prin rândurile de hublouri. O navă mare, nu cât *Exploratorul* și nici atât de romantică. Își ambală motoarele și accelerează, depărtându-se, până când n-am mai văzut decât un punct luminos.

Am predat controlul lui *Belle-Marie* operatorilor, care mă așezară în zona de andocare, aglomerată cu nave de dimensiuni mici. Majoritatea vehicule de firme. Am coborât pe tubul de îmbarcare conectat la trapă.

Peste trei ore eram la sol, pe *terra firma*, dormind în compartimentul unui tren glisor, în drum spre continentul nord-american. Dimineța am privit pentru prima oară Pacificul și am luat o cursă de navetiști spre Insulele Destiny, foste Regina Charlotte, la optzeci de kilometri nord de-a lungul coastei. Vedeam traficul de la sol, oamenii și plaja. Oceanul era împânzit de bărci cu pânze.

Destiny era un grup de peste o sută cincizeci de insule, într-o zonă de conservare naturală, cu copaci înalți, dimineți cețoase și vulturi. Nu mai văzusem un vultur niciodată, dar am înțeles imediat de ce era simbolul potrivit pentru o navă interstelară. Dedesubt

am zărit munți cu vârfuri înzăpezite, lacuri albastre și râuri unduitoare. După două zile, când aveam să mă întorc, văzusem deja vreo zece balene cenușii înotând în apele liniștite.

Îmi rezervasem o cameră la Hotelul Porumbița Albă, la Rennell Sound, cu vedere spre ocean. Mi-au dat o încăpere frumoasă, cu ferestre largi și perdele unduioase. Pacificul, cel puțin la respectiva latitudine, era mai calm decât Marea Estică de acasă. Spre vest nu vedeai altceva decât apă.

Când m-am pus în mișcare, dimineața era pe sfârșite. Am căutat numele primit de la Alex, Jules Lochlear, și am rugat computerul să-mi facă legătura cu Universitatea Americilor. Lochlear, am fost informată, era bucuros să mă primească în acea după-amiază. „Fix la ora unu.“

L-am găsit la nivelurile superioare ale bibliotecii campusului, o clădire în stil vechi, proiectată de un arhitect puternic înclinat spre modele geometrice excentrice. Acoperișuri multiple, uși în locuri nepotrivite. Colțurile diferitelor încăperi nu erau paralele, iar culoarele spre etajele de sus se ridicau și coborau la întâmplare, în unghiuri care sugerau că numai un atlet putea circula pe ele în siguranță. Un stil cândva prezentat ca exploziv mai degrabă decât un proiect de arhitectură clasic.

M-am cam învărtit până am găsit biroul lui Lochlear, dar cred că așa era modelul locului. Era singur și lucra la o masă încărcată de cărți și note-suri. Pe pereții încăperii vaste atârnav diplome și

premierii academice. O ușă glisantă mare dădea spre o verandă, de unde se vedea campusul. Când am intrat, n-a ridicat ochii spre mine, ci a continuat să scrie cu o mână într-un dosar verde, cu cealaltă făcându-mi semn să mă așez pe o canapea.

Trecuse bine de prima tinerețe. De fapt, era chiar bătrân. Slab, adus de spate. Câteva șuvițe cărunte completau sprâncenele stufoase deasupra ochilor umezi. Mi se părea atât de pipernicit, că nu se putea ține pe picioare.

– Trebuie să fiți doamna Kolpath, rosti cu glas surprinzător de puternic, fără să-și ia ochii de la hârtiile pe care scria.

– Da, domnule profesor.

– Foarte bine, domniță. Imediat stăm de vorbă.

N-a fost chiar imediat, dar într-un sfârșit își exprimă mulțumirea că-și încheiase sarcina, puse tocul jos și catadicsi să mă privească.

– Te rog să mă ierți. Dacă mă întrerup în mijlocul scrisului, îmi trebuie o oră să mă reintroduc în atmosferă.

– Nu face nimic. Mă bucur că vă cunosc.

Alex mi-l descrise drept istoric și arhivar.

– La ce lucrați, domnule profesor? am întrebat, ca să încep discuția.

– A, la nimic important.

Se dădu în spate de la masă.

– Făceam niște speculații.

Încercă să-mi distragă atenția cu un zâmbet, dar nu-i merse.

– Despre ce? am insistat.

– *Investigatorii.*

– *Investigatorii?*

– O piesă. Sper să se joace la Teatrul Mării în sezonul următor.

– N-am știu că sunteți și dramaturg.

– Păi, nu sunt. Nu tocmai. Am scris câteva piese. Dar n-am trecut de nivelul local. Știi cum e.

Habar n-aveam, dar i-am spus că știu.

– Scriu romane polițiste comice, continuă. Aș vrea ca măcar unul să ajungă la Brentham.

M-am prefăcut că înțeleg despre ce vorbește.

– Ar fi minunat. Vă doresc mult succes, domnule profesor.

– Mulțumesc, dar nu sunt prea optimist.

– Ce predați?

– Nimic. Am predat istoria o vreme, dar foarte demult. M-am săturat să-i conving pe studenții fără tragere de inimă, așa că am renunțat.

– Și acum...

– Ocup catedra Capani. Adică uneori coordonez candidați la doctorat. Dumnezeu să-i ajute!

Se ridică, se clătină puțin, dar își reveni și începu iar să râdă.

– Podeaua asta nu mai e la fel de solidă cum a fost odată. Acuma, cred că ai venit la mine să...

Se întrerupse și începu să scotocească printr-un teanc de hârtii. Renunță și deschise un dulap. Cotrobăi prin el, apoi se luminează la față.

– Da, am găsit. Doamnă Kolpath, de ce nu veniți cu mine?

Se îndreaptă spre verandă. Ușa culisă. L-am urmat.

– Ai grijă, mă atenționează.

Prinse imediat puteri. Nu mai părea sfrijit și se mișca de colo-colo cu ușurința unui tinerel. Când am pășit în spatele lui și nu mi-am mai simțit greutatea, mi-am dat seama de ce.

– Unități antigravitaționale, am observat.

– Sigur. Acum ai cam treizeci la sută din greutatea normală, Chase. Pot să-ți spun Chase? Bine. Fii atentă pe unde calci. Câteodată efectul e că te simți prea bine. Unii au căzut.

Ne aflam pe una dintre rampele pe care le-am văzut de pe sol. Balustradele erau de metal gravat și se înclina brusc spre un acoperiș. Lochlear începu să urce cu mișcări exersate.

Am ajuns în vârf și ne-am plimbat pe acoperiș. Se deplasa cu o neatenție care, combinată cu slăbiciunea și greutatea redusă, m-a îngrijorat. Vântul bătea fără întrerupere dinspre ocean și putea să-l doboare oricând. Îmi văzu îngrijorarea și râse.

– Nu te teme. Merg toată ziua pe aici.

M-am uitat spre mare peste parapetul acoperișului.

– E splendid.

– Aici te simți din nou tânăr. Câteva minute.

Am făcut slalom printre mese și scaune și am intrat din nou în clădire printr-o ușă dublă. N-am înțeles de ce ne grăbeam până când nu mi-am dat seama că Lochlear făcea totul în mare viteză.

Am trecut de niște draperii și am intrat într-o sală lungă și îngustă, plină de rafturi, dosare, cipuri, cărți și vitrine. Vitrinele adăposteau volume individuale.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Am crezut că le-am pus la o parte după ce-am primit mesajul de la domnul Benedict al tău.

Cărțile expuse erau vechi, cu coperte decolorate și uzate sau, în unele cazuri, fără coperte. Deschise ușa unui dulap, se uită înăuntru și se luminează la față.

– Iată-le! Scoase o cutie, o puse pe masă și începu să scotocească prin ea. Da, bine.

Luă câteva recipiente etichetate, le șterse de praf, le sortă, puse două înapoi și le înșiră pe restul în fața mea. Erau patru, fiecare cu câte opt discuri. Pe etichete scria REȚEAUA COLLIER, NECOLAȚIONATE, și erau marcate cu numere de catalog.

– Tarim? strigă.

Îi răspunse vocea delicată a unui computer:

– Bună ziua, doctor Lochlear.

Profesorul se întoarse spre mine.

– Chase, Tarim te va ajuta cu plăcere.

– Vă mulțumesc!

– Mai e ceva: sunt foarte valoroase. Te rog să fii foarte atentă. Scannerul e aici lângă perete, dacă vrei să faci copii. Bineînțeles, n-o să poți scoate originalele din cameră. Dacă vrei să vorbești cu mine, spune-i lui Tarim, iar el o să-ți facă legătura. Când ai terminat, lasă totul pe masă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Chase.

Plecă. Ușa se închise în urma lui cu un declic.

Când a devenit operațional, Telescopul Collier a fost cel mai mare din toate timpurile. Se afla lângă Lumea lui Castleman, care l-a întreținut aproape șapte sute de ani. Unitățile lui fiind răspândite în tot sistemul planetar, avea un diametru de patru sute de milioane de kilometri. Un produs al Mileniului al Cincilea, a funcționat până când a ajuns victima unuia dintre războaiele interminabile ale perioadei respective. Distrugerea lui a fost un act de malițiozitate deliberată. Dar și pe atunci era deja depășit.

Rețeaua de telescoape îi trezise brusc interesul lui Alex, pentru că Lumea lui Castleman era la patru mii de ani-lumină de Tinicum 2116. Patru mii de ani pentru ca lumina să ajungă la lentilele multiple ale sistemului. Își dădu seama că, dacă telescopul înregistrase cumva steaua, atunci o făcuse înainte de catastrofa care i-a ucis pe margolieni.

Majoritatea datelor adunate de Collier s-au pierdut în colapsul general de pe Lumea lui Castleman, la sfârșitul Mileniului al Cincilea. Dar în primele decenii ale secolului trecut, investigațiile au scos la iveală întâmplător date stocate pe listări făcute de telescop. Nu s-a ocupat nimeni de ele, pentru că erau deja disponibile pe alte căi.

Discurile erau marcate cu datele pe care se bănuia că le acopereau, dar nici de ele nu puteai fi sigur. Nu avea importanță.

M-am așezat în fața cititorului, am luat înregistrarea zborului nostru la Tinicum făcută de Belle și

am introdus-o în el. Apoi am scos discul marcat cu numărul 1 și l-am inserat și pe el.

– Tarim, activează, te rog.

Becurile de control se aprinseră.

– Tarim, încerc să găesc Tinicum 2116 prin datele neprelucrate ale telescopului. Ți-am furnizat analiza spectrografică și imagini ale tiparelor stelare înconjurătoare. Începe căutarea.

– Lucrez, mă anunță computerul.

Am deschis un roman și am început să aștept.

Uneori ai noroc. Tinicum 2116 fusese cercetată cu telescopul. Datele le-am găsit pe discul al doilea.

Tarim afișă imaginea stelei așa cum se vedea prin telescop. În spate apăruă rezultatele analizei: cantitatea de hidrogen, heliu, fier, litiu etc., un adevărat pomelnic. Pe ultimul rând scria:

„Număr de planete: 4.“

Patru.

Noi știam numai de trei.

A patra era o planetă terestră.

De-asta nu se potriveau orbitele.

Doi giganți gazoși. Și *două* planete terestre.

Bingo.

Lochlear mă contactă să mă întrebe dacă nu vreau să iau cina cu el. Membrii facultății se întâlneau aproape în fiecare seară. Stătusem suficient printre arhive, studiind celelalte discuri ca să mai aflu date despre Tinicum. N-am mai găsit nimic. Dar eram plictisită și înțepenită când sosi invitația, așa că de-abia așteptam să fac altceva.

Profesorul veni să mă ia și mă conduse la cantina facultății, într-o clădire vecină. Când am intrat, sosiseră deja cinci sau șase persoane. Lochlear făcu prezentările. Am constatat cu uimire că auziseră de mine. Kolpath? Ridicări de sprâncene stufoase peste tot. Tu ai fost cu Benedict când a descoperit Margolia, nu-i așa?

Am recunoscut că eu eram aceea.

Au vrut să-mi strângă mâna. Toți.

– O realizare extraordinară, Chase, mă laudă un tânăr energic, care arăta de parcă ridica haltere când nu preda studenților.

M-au rugat să-i transmit felicitări lui Alex și să-i spun că îi erau cu toții îndatorați. A fost un moment plăcut. Câțiva m-au întrebat, naivi, dacă Rainbow nu făcea angajări. Și s-au întrebat ce căutam la universitate.

Când le-am spus că nu făceam decât muncă de cercetare, au râs. O femeie între două vârste, cu părul de culoarea mierii, îmi spuse că nici ea n-ar spune nimănui ce face, dacă ar cerceta genul de lucruri pe care le vânez eu. Alte râsete. Mă simțeam regina balului.

Tipul musculos mă întreabă dacă eram convinși de descoperirea făcută. Sigur era Margolia?

– Da, i-am răspuns. Nu încape nici o îndoială.

Ridică ră ceștile de cafea în cinstea firmei Rainbow.

– Universitatea Americilor te apreciază foarte mult, Chase, mi se adresă un bărbat bine clădit, în pulover roșu.

Galan și-nu-mai-știu-cum. Specialitatea lui era teatrul modern. M-am întrebat ce părere avea despre piesele lui Lochlear.

Nu păreau deloc cuprinși de dezamăgirea pe care o trăiserăm eu și Alex. Frenezia era cuvântul de ordine. Femeia între două vârste se scuza și ieși. Reveni peste câteva minute cu un exemplar din cartea lui Christopher Sim, *Om și Zeu*.

– Aș dori să-mi dați un autograf, mă rugă.

Afacerea Sim fusese cu multă vreme în urmă, așa că ezitam. Era o ediție legată în piele, cu margini aurite și panglici negre. Nu era genul de carte pe care s-o semnezi.

– Te rog! insistă ea.

Am semnat, simțindu-mă destul de prost.

– Ce urmează? mă întrebă Lochlear.

– Drumul spre casă, i-am răspuns.

– Nu, care-i următorul vostru proiect? McCarthy?

Arheologul Golis McCarthy revenise de pe o planetă marginală în secolul trecut, pretinzând că adusese cu el artefacte extraterestre. Nu de-ale mușilor. De pe altă lume. N-a vrut să dea amănunte, dar artefactele au dispărut în următoarele trei luni. Lumea a bănuir că le-a aruncat el însuși în ocean. McCarthy și echipa lui, șapte oameni în total, au refuzat să facă orice comentariu. În șapte luni, erau toți morți, victimele unor accidente de diverse tipuri. Visul unui teoretician al conspirației.

– Nu, cred că o vom lăsa mai moale o vreme.

Lochlear se aplecă spre mine.

- Ai găsit ce căutai?

- A, da.

Chipul îi străluci de încântare.

- Mă bucur că te-am putut ajuta.

Musculosul, care se numea Albert, îmi spuse că, dacă mai aveam în mânecă un as ca Margolia, ar vrea să-l invităm alături de noi. I-am promis că data viitoare o să-l caut.

La sfârșit, în drum spre bibliotecă, Lochlear mărturisi că înregistrasem un adevărat succes. Mi-a părut rău că Alex nu era cu mine.

N-am rezistat și am petrecut vreo două zile vizitând obiective turistice. M-am plimbat cu pluta, am vâslit în canoe, am făcut turul insulelor cu barca și am acceptat să iau masa cu Albert. Apusul soarelui la sfârșit de vară a fost un spectacol impresionant. M-am hotărât ca, dacă vreodată aveam de gând să mă mut, Insulele Destiny să fie printre primele pe lista de opțiuni.

„Sofocle, Dostoievski, al Imra, Bertolt – cu toții sunt angajați, înainte de toate, în crearea miturilor. Ei descriu tot ce e mai bun, sau mai rău, în noi. Ei ne arată cum am vrea să gândim despre noi, cum am vrea să fim, dacă am avea curajul.“

Muriel Jean Capaliana, Introducere la
Un tratat complet, 2216 C.E.

Încetul cu încetul, deveneam și eu renumită. La scurtă vreme după ce am ajuns în sistemul solar de acasă, cei de la operațiuni mi-au spus că a apărut o nouă simulare care mă interesa. Despre Margolia. (Două sau trei acum se produceau. Toată lumea se grăbea să profite de descoperire.) Nu voiam să mi-o transmită? Se numea *Adio, Margolia*.

Am pretins că mă gândesc. Ca să fiu sinceră, din spusele lor am dedus că era vorba de o dramatizare a zborului făcut de mine și Alex. Așa că am adoptat

o atitudine degajată și le-am spus că da, dacă aveau timp, să mi-o trimită.

Spre dezamăgirea mea, am văzut o poveste istorică despre ultimele zile ale coloniei. O planetă rătăcită a fost cauza dezastrului.

Un savant singuratic sosește în capitală și vrea să intre în audiență la Harry Williams. Apropierea noii lumi descoperite va avea, pretindea el, efecte catastrofice. Vor fi cutremure, valuri uriașe, erupții vulcanice.

– O să modifice orbita, mai adăugă.

– Vom supraviețui?

Savantul e înalt, sobru, pățimaș. Un reprezentant al Distribuției Centrale a Actorilor.

– Domnule director, nu există nici un motiv să ne facem speranțe.

– Cât mai avem?

– Paisprezece luni.

(Scriitorul fie nu a știut, fie a ignorat faptul că margolienii fuseseră avertizați cu cel puțin trei ani înainte.)

Colegii lui reacționează violent, insistând că nu se poate întâmpla așa ceva. Lumea în care trăiesc are șase miliarde de ani. Care sunt șansele unei catastrofe la numai câteva decenii de la sosirea lor?

Când se încheie perioada de negare a viitorului dezastru, se fac eforturi pentru a stabili a cui e vina. Williams vorbește pe calea undelor, anunță rezultatele și își asumă responsabilitatea. „Încercăm să găsim o soluție, le spune el ascultătorilor.“

Nu e timp să ceară ajutor, așa că se hotărăsc să îmbarce cât de mulți oameni pe ambele nave și să-i trimită înapoi pe Pământ. Sloganul este *Salvați copiii!* Apoi urmează vestea groaznică adusă de ingineri: nici *Exploratorul*, nici *Bremerhaven* nu pot zbura singure acasă.

Astfel se ajunge la a doua tură de incriminări. Harry ia vina asupra sa încă o dată. *A fost responsabilitatea mea*, spune el Consiliului. *Are mare dreptate*, mi-am zis.

A, da. Nobilul Harry. Jucat de un actor specializat în asemenea roluri.

Când se răspândește vestea, mulțimi furioase înconjoară clădirile guvernamentale. Williams e dat jos de la putere.

După o serie de lungi dezbateri, se ia decizia ca părțile componente de pe *Bremerhaven* să le înlocuiască pe cele din *Explorator*, care e mai rezistent. „Dumnezeu să ne ajute, spune un tehnician, dar tot nu sunt sigur că vom ajunge acasă.” Pământul a devenit din nou *Acasă*.

În clipa asta am oprit simularea. Nu-mi plac simulările pesimiste și știam cum se va sfârși aceasta.

Alex mă aștepta la terminalul din afara Andiquarului, când ateriză naveta.

– Bine că te-ai întors. S-a adunat un munte de treburi.

Râse, ca și cum tocmai făcuse cel mai caraghios comentariu de pe lume.

– Înțeleg că avem dreptate.

Frumos din partea lui să folosească pluralul, când eu nici n-am fost implicată.

– Da, i-am spus, a *existat* într-adevăr o altă planetă terestră.

– Minunat! I-ai văzut orbita?

– Nu. Nu se dădeau amănunte.

– Nici unul?

– Nici.

Am luat liftul spre acoperiș. Era un spațiu liniștit, aproape pustiu.

– Încă o planetă terestră. Înseamnă că se afla în biozonă.

– Nu e sigur. Nu s-au folosit categoriile standard. Dar au prezentat compoziția atmosferei. Azotul și oxigenul formează combinația standard pentru o planetă de clasa K. Așa că da, s-a aflat în biozonă. Așa trebuie să fi fost.

– Bine.

– Tot nu înțeleg ce importanță are. Știu ce gândești, dar e imposibil să fi fost atât de proști, încât să se retragă pe o planetă care urma să fie scoasă de pe orbită. Sigur știau ce se va întâmpla.

Când am ajuns sus, s-au deschis ușile și am ieșit într-o după-amiază ploioasă. M-am îndreptat către o zonă de transport, am făcut cu mâna unui taxi și am pornit spre vest.

– Cu toate acestea, Chase, să știi că exact asta au făcut.

– Dar a fost sinucidere curată.

– Așa s-ar părea.

În timp ce ne ridicam deasupra orașului, Alex privea la furtuna de afară.

Peste douăzeci de minute, intram în conacul lui. Jacob ne aștepta cu cafea și gogoși cu jeleu.

– Deci, ce urmează? am început, după ce m-am așezat și m-am servit.

– Trebuie să găsim planeta pierdută.

– Glumești, i-am replicat, deși știam că asta va zice.

– Din perspectiva afacerilor, va fi o mină de aur. Atmosfera probabil a înghețat când s-a depărtat de soare. Deci suprafața s-a golit, iar artefactele s-au conservat. O adevărată comoară. Iar povestea ultimului grup de coloniști, dacă vom stabili că au existat într-adevăr, o să ia proporții mitice.

– Și cum propui să procedăm ca să găsim planeta? Eu nu cred că e posibil.

– Tocmai asta-i specialitatea ta. Să găsești o soluție.

Cum cauți un corp ceresc negru pierdut printre stele?

Am trecut în revistă tot ce știam despre tehnologia de detecție. Nu prea multe, am aflat. Așa că am dat niște telefoane și, în cele din urmă, am primit numele lui Avol DesPlaine. Mi s-a spus că e cel mai bun în domeniu.

L-am rugat pe Jacob să-l găsească. I-am lăsat un mesaj. Ne-a căutat în dimineața următoare să mă informeze că putea să-mi acorde un minut.

Avea pielea cea mai neagră din lume. Dacă n-ai trăit pe Pământ, culoarea pielii nu mai e o trăsătură distinctivă de mii de ani. S-au încheiat prea multe

căsătorii între cei plecați de pe planeta natală. În consecință, aproape toată lumea are piele măslinie. Unii mai deschisă, alții mai închisă. Dar nu cu mult.

DesPlaine era excepția de la regulă. M-am întrebat dacă nu era cumva produsul unor gene rătăcite sau dacă s-a întors nu demult de pe Pământ. Nu mi-am dat seama dacă era scund sau stătea în cel mai mare fotoliu de pe planetă.

– Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Kolpath?

I-am explicat ce doream să aflu. Acum nouă mii de ani, o planetă a fost expulzată din sistemul ei solar la trecerea prea apropiată a unui corp străin. Nu știm în ce direcție a luat-o.

– Există tehnologie care să ne ajute să aflăm?

– Bineînțeles, spuse, animat de subiect. Normal. Dar vorbiți despre o zonă foarte întinsă. Îmi puteți da și alte amănunte? Orice?

Avea un craniu mare, câteva șuvițe de păr alb și ochi adânci, care nu mă slăbeau.

– Nu. Știm din ce sistem a fost expulzată. Cam atât.

– Înțeleg.

Mâzgăli ceva pe o hârtie. Nu scoase nici un zâmbet, deși am simțit c-ar fi vrut.

– Câț de mare va fi flota?

– Poftim?

– Câte nave vor fi implicate în operațiunea de căutare?

– Una singură. Nu e vorba de o flotă.

– Una.

Alt zâmbet înăbușit. Alte mâzgălituri.

– Foarte bine.

– Presupun că e o problemă.

Își drese vocea.

– Are un nume planeta asta alungată?

Mi-am stors mintea să-i găsesc unul. Am avut cândva o pisică botezată după un personaj dintr-un roman vechi.

– Da. Balfour.

– Balfour.

Îl analiză, îl rosti cu propriile buze.

– Dacă i s-a dat un nume, sigur știe cineva unde s-a dus. În caz contrar, dacă porniți într-o căutare oarbă înseamnă că vreți să găsiți acul în carul cu fân. Pe întuneric.

– Chiar și cu cea mai nouă tehnologie?

Râse, dar mi s-a părut că aud un soi de grohăit. Dacă ar fi fost o conexiune numai audio, mi l-aș fi închipuit mult mai mare.

– Considerați că echipamentul senzorial e o lanternă. De rază foarte îngustă.

– E chiar atât de grav?

– Eu întotdeauna încerc să fiu optimist.

„Sunt oameni cu care viața noastră se intersectează doar trecător. Dar după plecarea lor nu mai suntem aceiași.“

Chile Yarimoto, *Călătorii*, 1421

Alex nu crede că există imposibilul. Dacă se poate călători mai rapid decât lumina, îi plăcea lui să spună, atunci orice se poate face. În consecință, n-are rost să mergi la el și să-i spui că sarcina pe care ți-a dat-o nu se poate duce la capăt.

Aveam nevoie de ajutor, așa că m-am dus din nou la Shara. Purta o conversație cu computerul ei, cred, când am intrat pe ușă. Îmi făcu semn că termină imediat, puse două întrebări despre populațiile stelare dintr-o regiune de care eu n-am auzit, obținu răspunsul, luă notițe și se întoarse spre mine cu un zâmbet larg.

– Chase, cum e să fii o celebritate?

- Nu știu cum să fac să ies din situația asta.
- Am înțeles că vor să te ia cei de la Survey.
- Așa se zvonește.
- Să nu te duci la ei. Plătesc prost și nu știu pe nimeni de acolo care să ajungă faimos.

Abordă o mină serioasă.

- Cu ce te pot ajuta?
- Shara, a mai existat o planetă în sistemul Tini-cum. De clasa K. Bănuim că a fost expulzată când s-a deformat orbita Margoliei.

- Și vrei să știi dacă există o cale de a fi găsită?

- Da.

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te interesează? Crezi că a fost o bază pe ea?

- Cam așa ceva.

- Bine.

- Deci crezi că e posibil să fie găsită?

- Asta s-a întâmplat... Când, acum nouă mii de ani?

- Exact.

- În regulă. E relativ recent. Dar nu cunoști natura intrusului? A catastrofei care a distrus sistemul?

- Nu. Bănuim că a fost o gaură neagră.

- De ce ?

- Pentru că nu există stele în imediata vecinătate care s-o fi provocat.

Shara mă privi cu scepticism.

- Practic, cauzele sunt nenumărate.

- Nu contează. Nu ne interesează ce era obiectul. Vrem doar să găsim planeta care lipsește.

- Ar fi posibil. Mai povestește-mi despre sistem.

- Bine. În prezent, în el sunt doi giganți gazoși cu orbite normale, Margolia, cu o orbită de formă eliptică exagerată, și o lună strămutată.

- Are un nume planeta asta rătăcită din clasa K?

- Balfour. Începea să-mi placă numele ăsta.

- Și sunt două nave străvechi acolo, da?

- Da. Și un doc care a luat-o razna când s-a produs dezastrul. Se pare că *Exploratorul* a încercat să facă un salt în hiperspațiu când a explodat.

- Așa. Din câte înțeleg, *Exploratorul* a plecat cu copii la bord cu trei ani înainte de catastrofă.

- Exact. Nu ne ajută prea mult. Dar cealaltă navă? Cum îi zice?

- *Bremerhaven*. Orbita ei n-o plasează lângă Margolia la momentul apariției intrusului.

- Interesant.

- Poate că era pe orbita planetei Balfour.

- Ai vreun motiv special să crezi asta? Sau doar presupui?

- Presupun.

- Dar docul?

- A fost pe Margolia când a lovit intrusul.

- Și acum sunt ambele pe orbita solară?

- Da.

- Dă-mi toate detaliile. Tot ce ai. În primul rând trebuie să stabilim ce s-a întâmplat.

- Știm deja.

- Bine. În regulă. Atunci poate avem șanse. Trimite-mi datele. O să le studiez și te caut după aceea.

- Mulțumesc, Shara!

- N-ai pentru ce. Te ajut cu plăcere. Mai scap de rutină. Este vreun termen limită?

- Nu. Dacă a așteptat atâta, mai poate aștepta puțin.

- Dacă-mi trimiți datele diseară, o să văd ce pot face până mâine, îmi spuse râzând.

- Ai avut dreptate despre data evenimentului, îmi povesti în seara următoare, când stăteam la Longtree și beam un cocteil. 1 martie 2745, după calendarul terestru.

- Cu doar două zile înainte față de data stabilită de noi.

- Ne luăm după calendare, în loc să ne gândim la timp. E greu să lucrezi cu astfel de situații, din pricina bizareriilor suferite de timp când obiectele sunt la depărtare de sute de ani-lumină.

- Bine, acum știm *când* s-a întâmplat. Unde ne duce asta?

Un cântăreț interpreta *Foc și gheață*. Afară era rece și umed. Dar la Longtree era plin. Într-o aripă era o nuntă, iar un grup mai mare sărbătorea nu știu ce. Din când în când, sala răsuna de râsete. Câteva perechi dansau în mijloc.

- Chase, știm unde se aflau giganții gazoși la momentul catastrofei.

- Da.

- Nu i-a afectat trecerea intrusului. Asta scoate din cauză teoria ta cu gaura neagră. Dacă intrusul ar fi fost un corp masiv, uriaș, ar fi fost și ei afectați. Dar orbitele lor n-au suferit nici o modificare.

– Și asta ce ne spune?

– Că intrusul avea o masă mai mică decât a zecea parte din masa soarelui.

– Bine.

N-am înțeles la ce ne folosea informația, dar ea părea că știe unde vrea să ajungă. Își termină cocteilul și mai comandă un rând.

– Mai merge unul, câtă vreme Alex face pe generosul?

Bineînțeles, Rainbow achita nota de plată.

– Foarte bine. Nu te sfii, comandă.

– Așa. Deci orbita Margoliei se întinde, iar luna o ia spre sud. Cealaltă planetă terestră, Balfour, zboară din sistem. Asta indică o masă străină cel puțin de o sută de ori mai mare decât Margolia.

– Da.

– După mine, o masă situată undeva între cea a lui Jupiter și a unei stele pitice de clasă M.

– Shara, știu că pe tine te interesează lucrurile astea din punct de vedere profesional. Dar cum ne ajută ele să găsim planeta Balfour?

– Ah, Chase, nu mai ești la fel de răbdătoare ca altădată. Dacă împărțim diferența dintre corpurile dinainte, ajungem pe teritoriul piticei maro.

– Pitica maro.

– Da. E o stea care nu a părăsit niciodată zona, având o masă prea mică. Așa că nu s-a aprins.

– Deci e un obiect întunecos.

– Nu. Nu neapărat. Are destulă energie ca să scli-pească. Își păstrează căldura o perioadă lungă.

- Ce anume generează energia?

- O are de la formare. Steaua asta nu arată, de fapt, ca o stea. Nu e o lumină puternică pe cer. Dar, dacă te apropii suficient de ea, o poți vedea.

- Cum arată?

Shara se gândi puțin înainte de a-mi răspunde.

- Poate că seamănă cu un gigant gazos luminat din interior. Înnorat. Probabil de culoarea noroiului.

- Mi se pare o culoare ciudată.

Shara are uneori tendința de a ține conferințe, așa cum i se întâmpla acum.

- Piticele mai tinere sunt de obicei de un roșu aprins. Radiază căldura generată de formarea lor. Pe măsură ce îmbătrânesc, se răcesc. În atmosfera lor se adună tot mai multe molecule și se formează nori.

- Ce fel de nori?

- Compuși de fier și silicon, de cele mai multe ori. Cu tipare climatice ciudate. În cele din urmă, se fac roșii. În timp, devin roșii spre maroniu, apoi maro.

- Am înțeles. Dacă o asemenea stea trece printr-un sistem planetar, îl dă peste cap?

- Normal. Chase, e masivă. Probabil unu la sută din masa solară. Pare puțin, dar e un pachetel dinamic. Dacă se apropie de tine, ferește-te.

- Poți să-i determini traiectoria prin sistem?

- Nu prea. Mai degrabă nu.

- Explică-mi.

- Am încercat nenumărate combinații de înclinație, distanță la periastru, masă și viteză.

– Stai puțin. Vorbește pe limba mea. Ce înseamnă distanță la periastru?

– Când e cel mai aproape de soare.

– Am înțeles.

– Deci am încercat aceste combinații ca s-o detectez. Să află ceva ce produce rezultatele pe care le vedem. După mine, a intrat și a ieșit din sistem pe o traiectorie ușor înclinată spre planul planetelor, cu periastrul între orbita Margoliei și a lui Balfour. Apropo, Margolia era cea mai interioară dintre planetele de clasa K.

– Mie asta nu-mi sună ca o simplă presupunere.

– Nici nu este. Orbita Margoliei nu se putea modifica în afara unor limite. Dacă Balfour se afla și ea în biozonă, cum zici tu, ar fi fost mai îndepărtată. Oricum, luând și Balfour în calcul, e posibil să potrivești orbita docului, a lunii și a Margoliei.

– De-asta nu am reușit să intersectăm orbitele, am spus eu.

– Corect. Aveați nevoie de a patra planetă.

Ochii Sharei sclipeau. Îi plăcea la nebunie să vorbească despre astrofizică.

– Trebuie să fi fost un obiect masiv, continuă. Dacă s-ar fi apropiat foarte mult de steaua centrală, ar fi distrus-o. Cum s-a întâmplat pe Delta Karpis secolul trecut.

– Înțeleg.

Ni se aduseră băuturile. O gustă pe a ei fără să comenteze.

– Așadar, reluă, știm că giganții gazoși se aflau de cealaltă parte a sistemului când pitica s-a intersectat cu orbita lor. Până aici, toate bune. Dar cele două planete terestre n-au fost așa norocoase. A trecut aproape de ele.

– Shara, am întrerupt-o eu, de ce ne interesează atât de mult steaua asta pitică?

Arată spre paharul meu. Bea. Am priceput.

– Pentru că ea ne poate spune unde e Balfour.

– Excelent.

– Nu te grăbi. Acum vine și vestea proastă. Nu am cum să determin unde e Balfour dacă nu găsesc pitica maro.

– De ce?

– Când găsim pitica maro, îi determinăm masa, poziția actuală și viteza. Cu datele astea, îi calculăm traiectoria prin sistemul Tinicum. Numai *după* aceea putem obține o estimare rezonabilă a poziției planetei rătăcite.

– Shara, nu cumva ne învârtim în jurul cozii? Cum găsim pitica maro?

Se uită peste umărul meu.

– Nu te întoarce, îmi spuse.

Am așteptat câteva secunde și am văzut un chelner conducând un bărbat înalt, cu sacou negru, la o masă din colț. Arăta foarte bine. O zări pe Shara și o fixă. Avu loc un schimb de mesaje nonverbale, apoi trecu mai departe. După ce dispăru din raza ei vizuală, Shara îmi zâmbi.

– O țintă de ocazie.

Poate că nu se schimbase atât de mult cât crezusem.

– Pitica maro, am revenit eu la discuție.

– Da.

Era tot cu gândul în altă parte.

– Păi, un lucru bun e că n-avea cum să ajungă prea departe în nouă mii de ani. Sigur e la mai puțin de un an-lumină. Strălucește în infraroșu, să zicem, cu o magnitudine de zece sau, în cel mai rău caz, de cincisprezece.

O femeie tânără trecu pe lângă noi și se îndreptă spre bărbatul înalt. Shara clătină din cap.

– Păcat.

– Deci putem s-o găsim?

– O să vă coste.

– Ce trebuie să facem?

– Să mergeți s-o vânați. Dar mai întâi să convingeți firma Survey să vă dea o navă.

– De ce? O avem pe *Belle-Marie*.

– Nu face față. Va trebui să trimiteți două telescoape cu câmp larg în zona de căutare. O navă personală nu-i capabilă de așa ceva. Oricum, Survey are nave gata echipate pentru asemenea acțiuni.

– O caut pe Windy.

– O să vă bage pe gât pe cineva de la firmă. Așa e regula.

– Practic, ce trebuie să facem? Cum funcționează telescoapele cu câmp larg?

– În cuplu. Le plasăm la distanță unul de altul și le punem să cerceteze cerul simultan. Pitica maro va ieși în evidență.

– Ești sigură?

– Ai încredere în mine.

– În ordine. Dar computerul navei o să fie în stare să se ocupe de toate fără să mă implic și eu?

– Nu. E nevoie de programe suplimentare. Nava o să fie dotată cu echipamentul necesar, dar e vorba de operațiuni mai complicate decât cele pe care le poate face un computer obișnuit.

Îmi explică procedurile. Chelnerul ne aduse mâncarea. Legume cu salată și felii de pui. Ne era foame amândurora. Ea se puse pe înfulecat, dar eu încercam să notez ce-am auzit.

– N-o să mă descurc niciodată, m-am plâns.

– Ba sigur c-o să te descurci. Știi ce, înainte să pleci, își țin eu un curs rapid.

– Bine.

– O să te descurci, Chase.

– Dintre persoanele plecate în misiunea Survey, e cineva la care să apelez dacă avem probleme? Care știe cum funcționează telescoapele?

– Una sau două persoane, cred. Nu sunt sigură. Dar nu-ți face griji. Persoana pe care o trimite Windy știe să lucreze cu echipamentul.

Nu prea îmi convenea aranjamentul. Mă simțeam de parcă am ajuns în pustiu și habar n-am ce-i de făcut. Iar tipul trimis de firmă se uită nedumerit în jur și-mi spune că a trecut vreme serioasă de când a făcut așa ceva. Așadar a urmat o încercare din partea mea:

– Ai zis că firma o să-și trimită un reprezentant cu noi.

– Sunt ocupată, Chase.

– Ți-aș fi recunoscătoare. Aș considera-o favoare personală.

Shara ridică o felie de roșie cu furculița și aruncă o privire furișă spre masa din colț. Bărbatul o sorbea pe femeie din ochi.

– N-o să te mai rog altceva niciodată.

– Sunt convinsă.

Bătea cu unghiile pe paharul de vin în timp ce se gândea.

– Nu-i chiar atât de greu, Chase.

– E vorba de o descoperire istorică. N-ai vrea să fii de față?

– Cred că istoria s-a scris deja, campioano. Ar fi trebuit să fi mers prima oară.

– Shara, Alex are instincte foarte bune. S-ar putea să mai găsim ceva. Ceva mareț.

Aproape că-și terminase mâncarea și în curând se va uita pe meniul cu deserturi. Făcea parte din categoria de ființe enervante care mănâncă ce vor și nu plătesc nici un fel de preț.

– E vorba de foarte mult timp, Chase. Cum rămâne cu viața mea socială?

– Chefuim pe drum.

A fost foarte complicat să facem rost de navă.

Shara a avut dreptate când mi-a spus că politica firmei era să trimită pe cineva la bord cu noi. Numai că respectivul trebuia să fie pilot.

– Nu avem piloți disponibili, îmi spuse Windy. O să verific dacă nu se oferă vreun voluntar. Dar ar

face muncă suplimentară. Și nu prea cred să găsesc pe cineva acum.

Îmi enumeră piloții liberi pe moment și de ce n-ar veni la serviciu din concediu.

- Dar eu? Am licență.

- Pentru clasa *Arcturus*?

Pilotam nave particulare și comerciale.

- Nu chiar. Dar cât poate fi de greu?

- Astea sunt regulile, Chase. N-am de ales.

Windy dădu câteva telefoane și, așa cum prevăzuse, ambii piloți refuzară. Piloții de la Survey sunt foarte bine plătiți și nu prea ajung să stea pe-acasă. Dacă am fi fost pe o stație sau un avanpost, n-ar fi fost nici o problemă. Dar pe Andiquar, nici o șansă.

Așa că Alex m-a înscris la un curs intensiv. Prin urmare m-am calificat ca pilot de nave superluminice de nivel superior. Acum aveam licență *Longstar*, un nivel superior față de *Arcturus*. Nici pe ea n-am ținut s-o am, dar asta e altă poveste.

La trei săptămâni de la discuția mea cu Windy, m-am dus la ea cu licența în mână. M-a preluat temporar, să mă poată considera angajată.

Între timp, Shara se întreba de ce făceam atâta tâmbălău.

- N-am să pricep niciodată de ce aruncă unii banii cu grămada pe antichități. Înteleg că au valoare arheologică. Dar cazul ăsta al vostru e problematic sub toate aspectele. N-ai la ce să speri decât să afli cum și-au petrecut ultimele zile niște ființe care

au rezistat foarte mult în fața morții. Ca să fiu sinceră, cred că le-ați respecta mai mult dacă le-ați lăsa în pace.

Fusesem autorizată să ofer o treime din viitoarele profituri, dacă făceam descoperirea, după ce Survey își lua partea. Așa am reușit să-i atrag atenția.

– Despre ce sumă vorbim?

I-am făcut o estimare modestă, pe baza celor câteva trofee aduse de pe *Explorer*. Se arată de-a dreptul impresionată.

– Afacerea merită.

– Cred că da. Bine, Chase, n-am cum să te refuz. Dar tot nu înțeleg de ce ar fi încercat margolienii să ajungă pe o lume pe cale să se congeleze. Cred că perseverăm în greșală. Dar, în fine, n-avem nimic de pierdut.

Windy își făcu apariția în câteva minute. Shara o anunță că vine cu noi. Windy se schimbă la față.

– Altă părere aveam despre tine, îi spuse.

Așadar, într-o zi rece, cu vânt, de la sfârșitul verii, în anul 1430 de la Înființarea Statelor Asociate de pe Rimway, Alex, Shara și cu mine am luat naveta spre Skydeck și ne-am îmbarcat pe VHY-111. *Spiritul*. Într-o oră eram din nou pe drum spre Margolia.

„Agață-ți căruța de o stea.“

Ralph Waldo Emerson,
Societate și singurătate, 1870 C.E.

Spiritul era de două ori mai mare decât *Belle-Marie* și avea locuri amenajate pentru unsprezece pasageri. Sistemul de menținere a condițiilor de viață era alcătuit din puntea de comandă, douăsprezece compartimente (unul pentru pilot), două băi, o magazie, un centru de operațiuni, o sală de fitness cât o magazie mai mare și o sală principală. Cea din urmă era mult mai întinsă decât ne obișnuisem Alex și cu mine. Cu alte cuvinte, *Belle-Marie* era mult mai confortabilă. *Spirit* era strict un vehicul de transport dintr-un loc într-altul, fără posibilități de relaxare.

Restul navei, platforma de lansare, magazia principală și sala motoarelor, toate aflate dedesubt, erau menținute în vid, pentru conservarea

resurselor. Mai exista și o zonă de acces la sistem, imediat sub punte.

- Acolo sunt unitățile de comandă, i-am explicat Sharei, în caz că e nevoie de reglaje suplimentare. Tot acolo sunt și cutiile negre ale computerului.

Am făcut verificările dinainte de lansare și am programat saltul la nouă ore de la plecare. Apoi m-am dus înapoi la centrul de operațiuni, unde am găsit-o pe Shara în fața unui ecran.

- Bine că ai venit, îmi spuse ea. Mă pregăteam să vin după tine.

- Vrei să vorbim despre ținta noastră?

- Da. Îmi arată o stea și o lumină mai mică. Tinicum 2116, îmi explică. Și Margolia.

- OK.

- Hai să dăm Tinicum înapoi cu nouă miș de ani.

Coordonatele pulsară în colțul din dreapta, jos, tot mai încet, până se opriră. Steaua se deplasă până în mijlocul camerei.

- În perioada care a trecut de la catastrofă, a călătorit puțin peste un an-lumină. Atunci a avut loc impactul. Efectele lui ne-au arătat că intrusul a coborât la un unghi apropiat de sistemul planetar. De asemenea, mai știm că, până acum, va fi străbătut aceeași distanță ca Tinicum, adică aproximativ jumătate de an-lumină.

- Bine.

- Nu uita că e vorba de estimări. Dar ar trebui să fie destul de precise. Nu știm în ce direcție s-a deplasat.

– Deci putem trasa un cerc în jurul punctului de impact, cu o rază de jumătate de an-lumină...

– ...intrusul aflându-se în circumferință. Da.

Trasă cercul.

– Asta e zona noastră de cercetare. Ținta poate fi spre marginea ei sau spre interior, probabil puțin mai sus sau mai jos față de plan. Dar e acolo.

– E cam întinsă zona asta, spuse Alex pe care nu-l văzusem apropiindu-se.

– Da, recunosc Shara. Dar e destul de mică s-o poți cerceta.

– Cu ce viteză se mișcă pitica?

– Cu viteza lui Tinicum, așa zice. Douăzeci de kilometri pe secundă.

– Deci e posibil să fie aproape de sistem. Să călătorească împreună cu el?

– *Aproape* e un termen relativ. A trecut prin sistem, deci știm că a deviat.

– În regulă. Când începem?

– Pornim spre punctul de impact. Odată ajunși, dispunem telescoapele de o parte și de alta a lui. La o distanță de – o scurtă ezitare, un moment de gândire – hai să zicem cinci unități astronomice. Vrem ca între ele să fie zece unități astronomice.

În următoarele ore m-am pus la curent cu piticele maro. Shara avea dreptate când spunea că există o grămadă. Conform datelor de la Survey, în imediata vecinătate a soarelui lui Rimway existau câteva sute. Asta nu mă bucura. Dar e o vecinătate cu mult spațiu gol. Tehnologia modernă face călătoria

instantanee, așa că uiți cât de mari sunt distanțele. Cred că v-am mai spus asta.

Piticele mari nu sunt destul de masive ca să ardă hidrogen, deci nu se aprind ca orice stea matură. Dar emană o cantitate substanțială de căldură, mai mult sau mai puțin din cauza efectelor de maree. Se pot observa cu telescoape cu infraroșii, prin care apar asemenea unor pâlپări slabe.

Dacă te apropii suficient de o pitică maro medie, ți se va părea o stea de luminozitate slabă. Strălucirea ei e de numai 0,00004 ori din a soarelui nostru sau a Pământului. La suprafață, temperatura atinge 3.200 de grade Celsius. La nivelul ăsta, substanțele ca fierul și rocile sunt deja gaze.

În procesul de răcire, pitica maro produce metan. Gazele se condensează și formează nori calzi. Dar răcirea continuă produce furtuni, care alungă norii. Atunci scapă radiația infraroșie din atmosferă și face ca pitica să strălucească.

Shara nu glumise când îmi pomenise de tipare climatice. Unele pitice, acelea mai fierbinți, au ploi feruginoase. Altele, suficient de reci, au ploi cu apă obișnuită.

Piticele maro se clasifică în multe feluri, pe baza proprietăților spectrale.

– Dar prin telescoapele noastre sunt vizibile oricare dintre ele?

Shara răspunse cu o înclinare a capului.

– De fapt, exercițiul nostru ar trebui să fie destul de ușor. Cel puțin așa sper.

– De ce? am întrebat-o. Ai vreun rendes-vous?

– Chase, oi fi eu astrofizician, dar nu înseamnă că vreau să-mi petrec weekendurile pe-aici.

Am făcut saltul după program, dar am nimerit la câteva zile distanță de zona țintă. Shara nu se arată prea mulțumită.

– Se pare că trebuie să ne îmbunătățim tehnologia.

Am contactat nava comandant a misiunii, *Gonzalez*, să anunț că eram în zonă. Alex profită de conexiune ca să vorbească cu Emil Brankov despre ultimele descoperiri făcute la siturile de excavare. Erau, după spusele acestuia, multe artefacte. Și rămășițe umane. Nu prea multe, dar sunt câteva.

În timp ce ne aliniam pe poziție, am stat de vorbă, ne-am uitat la simulări, am făcut exerciții de gimnastică. Sharei îi plăceau jocurile de roluri în care explodau diverse lucruri. Nu știam dacă încerca să-mi transmită un mesaj sau avea un spirit combativ din naștere. Mi-am dat seama că se schimbase mult de când fusesem împreună la colegiu. Când i-am spus că uneori aveam impresia că de-abia am cunoscut-o, m-a întrebat dacă știam cât de mult *mă schimbasesm* eu.

– În ce fel?

– Erai timidă. Nesigură pe tine. Și, din câte îmi amintesc, te impresionau figurile autoritare.

– Timidă sunt și acum.

– Ha, ha, ha! Nici nu mă îndoiesc.

Ne-a plăcut și *Conversații cu Cezar*. Dacă nu le-ați încercat, să știți că vă oferă ocazia să stați de

voră cu avataruri ale personajelor istorice. Sharei îi plăceau personajele antice, așa că am petrecut două zile discutând despre religie cu Cleopatra, despre drepturile femeilor cu Toma d'Aquino și despre relații publice cu Henric al VIII-lea. Marinda Harbach ne-a explicat de ce avem o istorie atât de sângeroasă:

- Animalele de pradă periculoase nu seucid reciproc. Niciodată nu s-a întâmplat. Un tigru înțelege, de exemplu, că e periculos să atace alt tigru. Nu e sigur care dintre ei va sfârși mort.

Dar oamenii nu sunt animale de pradă adevărate. Dimpotrivă, au fost nevătămate, mâncând ce găseau la îndemână. Nu și-au dezvoltat instinctul de a evita certurile.

- La urma urmei, când se bat două maimuțe, una se alege cu câteva cucuie, dar atât. De fapt, le place. Se vede clar la tomograf. Când maimuțele au descoperit armele avansate, era deja prea târziu.

Am vorbit despre război și pace cu Winston Churchill și despre universuri care se ciocnesc cu Taio Myshko. Kalu, computerul, imita vocea fiecărui personaj. Bineînțeles că nimeni nu știa ce voce avusese Churchill, dar pe Myshko cred că l-a nimerit foarte bine.

Ne imita și pe noi. Îi plăcea să comenteze în stilul premeditat și studiat al lui Alex despre avantajul antichităților ca investiție. O imită și pe Shara perorând despre stele care se ciocnesc în noapte. Și tot timpul comanda gustări cu vocea mea.

- Eu nu mănânc atâta, m-am plâns lui Alex, dar el nu făcu decât să râdă.

Când ne-am apropiat de punctul de impact, Shara a hotărât că venise momentul să verificăm pachetele cu telescoape. În loc să presurizăm încărcătura, am preferat să ne luăm costumele.

Încărcătura era împărțită în trei sectoare, cel din mijloc fiind și cel mai mare. Era zona noastră de lansare și conținea pachetele. Naveta, galbenă ca fierea și cu textul DEPARTAMENTUL DE STUDIU PLANETAR ȘI CERCETARE ASTRONOMICĂ inscripționat pe fuzelaj, stătea în siguranță în compartimentul ei.

Cele două telescoape aveau forma unor cuburi cu colțurile rotunjite, puțin mai înalte ca mine, protejate cu folii de plasten. Fiind la gravitație zero, le-am mutat pe pista de lansare.

Am rupt folia de pe unul dintre pachete ca să ne uităm mai bine la el. Era un vas de metal negru, care-mi venea până la umăr, cu câteva minipropulsoare atașate.

- E un telescop de doi metri, preciză Shara. Echipat cu o rețea sensibilă la infraroșu, de treizeci și două de mii pe treizeci și două de mii de elemente. Analizează pătrate cu latura de trei grade. Ocoli pachetul și acționează o telecomandă. Începură să pâlpaie becurile. Le compară cu o listă de control.

- E-n regulă? am întrebat.

- Da.

Ne-am dus la pachetul următor, am rupt ambalajul și am repetat procedura. La sfârșit, am inspectat naveta de lansare.

- Cred că suntem pregătiți, spuse Shara în cele din urmă.

Ne-am întors printr-un tub de urcare, am trecut prin ecluză și am ajuns pe puntea de comandă. Ne-am scos costumele. Shara spuse că e bine să revii la gravitație. Kalu ne anunță că mai avem o oră până la punctul de impact.

Ne-am așezat și, fără un motiv anume, am început să depănăm amintiri. Am descoperit că la un moment dat am ieșit amândouă cu același tip și am avut aceeași reacție. Am vorbit despre instructori la care nu m-am mai gândit de cincisprezece ani. De visuri ambițioase împlinite sau abandonate.

- Tu te-ai făcut pilot. Când ne-am cunoscut, când erai încă un copil, mi-ai spus că asta vrei să faci.

Era adevărat. Odată am vrut să devin sculptor, dar nu m-a ținut prea mult.

- Da... Întotdeauna mi-a plăcut să zbor. Mi se părea romantic.

- Și nu era?

- Te plictisești la un moment dat, i-am spus, făcând-o să râdă.

- Mi-aduc aminte când Jerry Cum-îl-chema avea să fie tatăl copiilor tăi.

- A fost tare demult.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- A devenit bancher. Sau consultant financiar. Așa ceva.

- L-ai mai văzut?

- Nu, de vreo zece ani. Am auzit că e însurat și are doi copii.

- Nu mi te pot închipui măritată cu un bancher.

- Nici eu.

Dar mă gândeam la el câteodată. Nu m-ar fi deranjat să ne întâlnim într-o seară. Întâmplător, bineînțeles.

Când Kalu ne anunță că mai aveam cinci minute până la destinație, ne-am dus la centrul de operațiuni, unde ne aștepta Alex. Shara se așeză pe scaunul operatorului.

- Kalu?

- Da, Shara. Sunt aici.

- Pregătește lansarea pachetului Alpha.

- La comanda ta.

Erau mai multe monitoare. Pe unul am văzut cum se deschid ușile pentru lansare.

- Cine naiba e Kalu?

- Computerul.

- Știu asta? Dar cine a fost?

- Acum două secole, când cei de la guvernare au vrut să oprească explorarea interstelară, explică Shara, Kalu a fost cel care i-a împiedicat. Politic, a avut de suferit, pentru că oamenii nu mai voiau să plătească pentru explorări. Un adversar l-a întrebat când se vor încheia.

- Și el ce i-a răspuns?

– „Dacă te oprești, mori.“ A fost primul secretar al Departamentului de Studiu Planetar și Cercetare Astronomică.

– Primul *secretar*?

– Așa era la început. Nu aveam directori.

– Am priceput, spuse Alex.

Un nor stelar se forma pe monitor.

– Uitați-vă acolo sus, ne atenționează Shara. E Virginium. O grămadă de stele tinere și fierbinți. Dacă veniți peste câteva miliarde de ani, veți găsi o pepinieră pentru o nouă civilizație.

Se uită la Alex și zâmbi. Am avut impresia că șeful meu îi cădea în mreje.

– E momentul lansării. Vrei să faci tu onorurile?

– Nu, dă-i tu drumul.

Generozitatea lui m-a convins. Lui Alex îi plăceau teatralitatea și ceremonia.

– Kalu, lansează Alpha.

Pachetul ieși prin trapă, propulsoarele sclipiră o dată, de două ori.

– Alpha lansat.

Telescopul dispăru treptat în întuneric.

Acum venea rândul meu.

– Puneți-vă centura. Kalu, pregătește-te de plecare.

Computerul se confirmă. Shara îi comunică telescopului instrucțiunile finale.

– Peste câteva minute, imaginea lui Brankov clipi în centrul de operațiuni. Arăta extenuat.

– Am găsit niște inscripții pe piatră, ne anunță.

Ne arată una dintre ele, un bloc mare de marmură cu litere englezești. Nu știam să le citim, dar ne ajută translatorul: Laboratoarele de Sănătate McCorby. Dedesubt, o dată. Numele lunii era martie. Ziua paisprezece, anul 11.

– Primăria e mai jos, pe aceeași stradă. Iar dis-păruta Grădină Botanică Chalkoski e la o jumătate de kilometru.

Am observat cum îi luceau ochii lui Brankov. Era misiunea vieții lui.

Peste câteva ore, am făcut un salt la un miliard și jumătate de kilometri, la capătul opus al punctului de impact și am lansat telescopul Beta. Shara ne puse la curent cu pasul următor:

– Acum o să executăm o scanare completă a cerului, trei sute șazeci de grade în latitudine, douăzeci de grade deasupra și dedesubtul planului orbital.

Am vrut s-o întreb la care plan orbital se referă, pentru că eram într-o pustietate. Dar sigur că lucrăm cu planul sistemului planetar de acum nouă mii de ani.

– Unitățile vor lucra în paralel, continuă. Trebuie să privim paisprezece mii patru sute de grade pătrate. Adică avem nevoie de o mie șase sute de imagini. Pentru fiecare sunt necesare cinci minute de expunere, plus timpul de corecție.

Alex adoptă iar expresia de nelămurit, receptată de Shara

– Adică o să încheiem cercetarea în șase zile, îl lămuri.

– Excelent, spuse el. Și la un moment dat o să depistăm pitica maro.

– Da, așa ar trebui. Vom suprapune imaginile primite de la telescoape pe ecran.

Bătu cu degetul în monitorul central.

– Totul e în funcție de stele. Ele nu se vor mișca prea mult de la o imagine la alta pentru că sunt prea departe. Dar orice e aproape se va mișca în salturi. Și aceea trebuie să fie pitica noastră, domnule Benedict.

– Cât durează un salt? am întrebat.

– Între treizeci și șaiszeci de arcsecunde.

Alex zâmbi. Asta cât înseamnă?

– Nu contează, căutăm o diferență. Când apare, o să măsurăm viteza radială. Așa o să deducem unde s-a aflat la momentul impactului.

– Dar știm deja.

– Date de confirmare. Cu cât sunt mai exacte, cu atât va fi mai ușor să localizăm planeta Balfour.

– Bine, am înțeles.

– Din păcate, nu știm ce temperatură are pitica, așa că o să lucrăm cu lungimi de undă între doi și zece microni. Așa o să găsim pitice foarte fierbinți sau foarte reci, dar și altele, la temperaturi intermediare.

Ridică telecomanda.

– Putem începe?

– Cum să nu! exclamă Alex.

Se priviră cu subînțeles.

– Mulțumesc, înțeleg că e rândul meu.

Luă telecomanda și apăsă pe buton fără să mai spună altceva.

„Există lumi destule pentru toți. Mergeți și veți vedea canioane care vă vor ameți, plaje solitare, inele de lumină și râuri de fier. Dar nu uitați să vă luați pardesiul pe voi.“

Tavron Hamm, *Până acolo și înapoi*,
mileniul al șaselea

Odată analiza începută, am renunțat la *Conversațiile cu Cezar*. Alex nu părăsea centrul de operațiuni decât pentru necesități fiziologice. Se uita neîntrerupt la imaginile care se schimbau tot la câteva minute, indicând un alt sector de cer. Dacă un punct luminos părea puțin în ceață, se apleca spre ecran plin de speranță, așteptând reacția Sharei sau confirmarea lui Kalu.

Uneori, stătea de vorbă cu Brankov, care se declară fascinat de eforturile noastre.

– Vă doresc tuturor mult succes. Să sperăm c-o veți găsi. Și că speculațiile tale sunt corecte.

Shara îl toleră pe Alex numai prima zi, până când nu mai rezistă. Era pur și simplu prea pătimaș. A doua zi dimineată, îl rugă s-o anunțe dacă descoperirea ceva și se retrase în sala principală. Eu băgam din când în când capul pe ușă să văd ce face, dar am rămas cu Alex în majoritatea timpului. Probabil, dintr-un devotament exagerat.

– De ce se agită atâta? mă întrebă Shara. A făcut deja descoperirea vieții. Ce dacă unii s-au retras în alt loc? N-am dreptate? Sau îmi scapă ceva?

– Nu, ai dreptate. Nu l-am mai văzut nici eu în asemenea stare. Cred că e din cauza *Exploratorului*. Era plin de copii. L-a zguduit din străfunduri. Nu e de acord că margolienii știau ce se va întâmpla cu o planetă, dar nu și cu cealaltă. Sigur știau că, dintre cele două, Margolia era mai sigură. Vrea să afle de ce s-au aruncat în gura leului. Crede că le datorează măcar atât.

– Dacă într-adevăr așa s-au petrecut lucrurile, preciză Shara. Eu nu sunt convinsă.

– Nici eu, dar în asemenea cazuri, instinctele lui sunt foarte bune.

– Chase, instinctele contează atunci când vine vorba de mâncare și sex. Nu prea au de-a face cu logica.

Scutură din cap.

– Dacă margolienii au ajuns pe Balfour înseamnă că au greșit la socoteală.

– Dar ar fi trebuit să-și dea seama, nu?

– Normal. Dar nu e decizia mea, încheie ea cu un oftat.

Trebuia să schimbăm subiectul.

– Shara, am rămas uimită când am aflat ce multe sunt piticele maro. Există o hartă cu cele locale?

– Sper că glumești.

Îmi oferi iar micul ei zâmbet răutăcios, de genul hai să nu fim naivi.

– N-ai cum să-ți clădești o reputație căutând pitice maro, așa că nu umblă nimeni după ele.

– Poate că ar trebui să ia măsuri Consiliul.

– Da, ce să zic, sigur e primul lucru pe lista lui de priorități. I-am pomenit odată de pitice unui reprezentant, și m-a întrebat cât timp am avea la dispoziție dacă una ar da buzna în sistemul nostru.

– Cât timp am avea?

– Douăzeci, treizeci de ani.

– Și ce-a zis?

– Că e mai mult decât suficient ca să ne ocupăm de ea.

– Vorbea serios? Ce-am face dacă s-ar întâmpla?

– Păi, n-ar fi prea multe *de făcut*. Exceptând evacuarea planetei.

– Evacuarea *planetei*? Dar nu avem echipamentul necesar, nu? Pentru o acțiune de o asemenea anvergură.

– Sunt miliarde de oameni. Mă îndoiesc, spuse Shara.

Stătea cu o carte în poală.

- Nu cred că matematica era punctul lui forte.

În a doua noapte, Alex mă trezi din somn cu o bătaie în ușa.

- Am descoperit-o!

Am trezit-o pe Shara. Veni în halat și se așează în fața ecranului. Două steluțe pâlpâiau slab, una lângă alta.

- Atâta tot? am întrebat.

- E o șansă destul de mare. Kalu, la ce distanță sunt?

- O fracțiune de 0,64 dintr-un an-lumină.

- Viteză de recesie?

- Douăzeci și doi de kilometri pe secundă.

Mâzgăli datele pe un notes.

- Șansele sunt destul de mari. Cred că am găsit-o.

- Crezi?

- N-am cum să fiu sigură încă. Am putea reconfigura telescoapele ca să mărim magnitudinea.

- De ce?

- Ca să aflăm viteza transversală, să obținem o imagine 3-D și să o identificăm precis.

- Asta cât durează?

- Aproximativ paisprezece ore.

- Perfect, aprobă Alex, frecându-și mâinile. Pe urmă afli unde e planeta, da?

- Dacă se confirmă locul.

- Foarte bine. Shara, ești o comoară.

- Fac și eu ce pot, spuse ea și zâmbi cu modestie. Eu stăteam pe lângă ei fără nici un rost.

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Nu, mulțumim. Mă ocup eu. Du-te înapoi în pat.

- Bine, mă duc. Ne vedem dimineată.

Am plecat spre ușă. Shara se întoarse deodată spre Alex și spuse:

- În schimb, *tu* poți să faci ceva pentru mine.

- Orice.

- N-am văzut niciodată o pitică neagră din apropiere. În loc să stăm aici, așteptând să primim rezultatele, ce-ar fi să aruncăm o privire?

- În regulă.

Se prefăcea bine, căci n-avea nici un chef de excursii. Nu în momentul ăla. Dar se gândi că i-o datorează Sharei. Se uită la mine.

- Chase?

- Sunt gata imediat, șefu'.

- Dacă tot am ajuns atât de departe, măcar să vedem cum arată una.

Am rămas uimită.

- N-ai văzut niciodată o stea pitică?

- Ca să fiu sinceră, nu. N-am avut ocazia.

- Atunci hai să îndreptăm lucrurile.

O cuprinse încântarea. Parcă era un copil la petrecerea de ziua lui.

- Am luat de bun ce știm despre ele. Că sunt multe și nu fac nimic.

- Doar țopăie primprejur.

- Da, doar atât.

Imediat ce am făcut saltul, am primit o transmisie de la Brankov. Găsiseră un muzeu în onoarea primilor coloniști. Nu prea mai aveai ce vedea.

Exponatele, ca și vitrinele care le adăposteau, erau distruse aproape complet.

– Putem citi câteva inscripții. Cam atât. Date terestre. Nume necunoscute.

I-am comunicat și noi că am găsit pitica maro.

– Mă bucur. Deci o să aflați unde e Balfour? Într-acolo mergeți acum?

– Mai întâi aruncăm o privire la pitică. Avem la bord o doamnă foarte interesată de obiecte compacte.

– Minunat. Mult noroc! Ține-mă la curent.

I-am trimis un mesaj lui Windy, s-o informăm și pe ea de evoluția situației. Nu ni s-a părut strategic să-l ținem deoparte pe responsabilul cu relații publice de la Survey.

Am făcut un salt reușit și am ajuns la o zi de drum de pitică. Steaua avea aspectul unui gigant gazos, doar că nu era nici un soare în jurul ei, așa că radiația pe care o emitea nu era lumină reflectată. Aveam cam cinci la sută din masa solară, în spatele norilor care o înconjurau.

– E cam luminoasă, spuse Shara. Are nevoie de o masă solară de aproximativ *opt* la sută ca să se aprindă.

Ca să devină o stea în toată legea. Am văzut o colecție de luni, unsprezece la număr, și un inel dens, greu vizibil la prima privire.

Pitica, ciudat termen pentru un obiect uriaș, arăta ca o simplă sferă de nori de culoarea noroiului, cu luminozitate stranie, brăzdată de fâșii și pete

roșcate. La suprafață, temperatura era de cinci sute de grade Celsius.

– Petele acelea sunt furtuni.

Radia de fericire. N-am mai văzut-o atât de bucurasă. Se afla, cum zicea ea, față în față cu unul dintre obiectele în jurul cărora se învârtea viața ei.

Stătea lângă un hublou, scăldată de o lumină de toamnă.

– Nu-i așa că-i extraordinar?

– Într-adevăr, am aprobat.

– E din clasa T. Mult metan. Și apă.

– Apă?

– Da, răspunse și înclină din cap.

M-am dus lângă ea și m-am trezit în brațele ei.

– Chase, îmi retrag cuvintele. Îmi pare bine că am venit.

– Mă bucur.

Am rămas lângă hublou schimbând vorbe vesele până când vocea de bariton a lui Kalu ne atrase atenția:

– Am obținut viteza transversală.

Shara înclină din cap și porni spre centrul de operațiuni.

– Hai să vedem cum arată.

Kalu ne afișă o proiecție tridimensională. Aici e pitica maro. Asta e traiectoria ei inversă, spre momentul impactului, acolo, spre grupul de monitoare, era Margolia și soarele ei. Exact *la locul impactului*.

– Nu se intersectează, am observat. Ceva nu e bine.

– Kalu, fă o verificare, te rog.

Shara se uită la mine și ridică din umeri. Se mai întâmplă.

- Imaginea este corectă, Shara.
- Nu se poate, am protestat.
- Într-adevăr, nu e lângă sistem.

Verifică distanțele.

- Nu pe ea o căutăm. Nu s-a apropiat la mai mult de o fracțiune dintr-un an-lumină. A douăzecea parte.

L-am simțit pe Alex, care stătea tăcut lângă trapă și asculta.

- Înseamnă că am greșit? Că sunt două pitice maro în zonă?

- E posibil.

Shara se așează în fața unei console. Imaginea tri-dimensională dispăru.

- De fapt, șaiszeci la sută dintre piticele maro călătoresc în perechi.

- Serios?

- Da. Însoțitoarea se află, de obicei, la o zecime de an-lumină depărtare. Afișă pe monitor imaginile transmise de telescoape. Vederi din față, din spate și laterale.

- E destul de improbabil ca pitica asta să fi ratat Margolia, așa cum o alta, fără nici o legătură cu ea, să fi devastat sistemul. Deci...

Pe fundalul cosmic, în partea dreaptă, se ivi o stea roșie ca sângele. De magnitudine unu.

- Asta e?

- Ți spun mai târziu, rosti Shara.

Era la mai puțin de un an-lumină de noi, iar viteza ei transversală și radială erau aproape identice cu ale piticei maro.

– E unul dintre obiectele tale de culoarea sângelui.

– Așa se pare.

Shara tasta și se uita cum rulează cifrele pe ecran. În cele din urmă, opri derularea. Aveam un set de coordonate. Deplasă pitica până o intersectă cu Tinicum. La punctul de impact.

– Iată intrusul vostru. El e, fără nici o îndoială.

– Excelent, interveni Alex și se așeză lângă ea. Acum putem afla ce s-a întâmplat cu Balfour.

– Mai dă-mi puțin timp.

I-am trimis un raport lui Windy, apoi m-am retras în cabină și am încercat să citesc. Eram oboșită, dar am stat întinsă, ascultând diversele sunete produse de navă. *Spirit* era mai zgomotos decât *Belle-Marie*. Cabinele erau mai înghesuite. Iar eu eram pasivă. N-ș putea explica de ce. Poate din cauza computerului. Kalu nu avea charismă.

În cele din urmă, m-am ridicat, am făcut un duș și mi-am schimbat hainele. Când am ieșit, am găsit-o pe Shara în toiul unei explicații. Era sobră. Alex pălise. Ea făcu un semn cu mâna în direcția mea.

– ...nu înseamnă neapărat că a fost înghițită.

Alex inspiră adânc.

– Shara crede că s-a produs o coliziune.

– Poate s-a produs.

– O lovitură directă? Balfour? m-am interesat.

– Posibil.

Nimeni nu mai spusese nimic.

Shara își coborî vocea. Să ne păstrăm calmul.

– Trebuie să verificăm mai atent. Am nevoie de timp să pun cifrele cap la cap. Apoi ne putem face o idee despre ce s-a întâmplat în realitate.

Alex se uită la mine.

– Chase, informează-l pe Emil și du-ne acolo.

– Unde?

– La intrus.

Ne-am răsucit spre tribord. Intrusul roșu strălucea discret în depărtare. Ne-am aliniat cu el, i-am precizat distanța lui Kalu și ne-am pus centurile.

– Nu sări prea aproape, îmi atrase atenția Shara. Nu trebuie să ne apropiem foarte tare.

Eu întotdeauna pun siguranța pe primul loc. Din cauza asta, dar și a impreciziei saltului cuantic, am ajuns la o distanță de trei zile. Suficient de aproape.

M-a șocat din nou asemănarea piticei cu un gigant gazos. Numai că pitica de acum era roșie, nu avea lună și nici inel. La suprafața ei se războiau tor-nade și cicloane.

– Sunt de fier, rosti Shara.

– Cine?

– Norii. Și de silicați și corindon.

Uneori, când norii se destrămau, se vedeau puncte fierbinți și mai strălucitoare. Shara manevra aparatura sub privirile nerăbdătoare ale lui Alex.

– Ce cauți? o întrebă.

– O surpriză, poate. Vestă bună: pitica n-a înghițit planeta Balfour. Dar a *mâncat* ceva nu demult.

- Ce vrei să spui?

- Cred că luna lui Balfour. A trecut la câteva sute de mii de kilometri de planetă. Fac pariu c-a halit luna. Știm dacă Balfour *avea* lună?

- Nu.

- Eu jur că avea.

- De unde știi?

Ne arată niște linii de pe ecranul central.

- Atmosfera ei e saturată cu silicați.

- Și asta ne spune că...

- A înghițit o lună. În momentul intersectării. Alex trase aer adânc în piept.

- Cum poți fi sigură că n-a înghițit planeta?

- N-a înghițit o planetă.

Se răsuci spre el.

- Lunile terestre sunt formate din zgura de suprafață luată de pe lumile terestre la impacturi puternice. Gândiți-vă la compoziția lui Rimway. Mieze de fier și înveliș de silicați. Luna de acasă nu e decât un material sărac în fier.

Arată spre ecran.

- Uită-te la linii. Nici urmă de fier.

Eu n-aveam de unde să știu lucrurile astea, și nici Alex. Dar nu avea importanță. Le știa Shara și nu mai conta altceva.

- Deci, unde-i Balfour?

Shara ne oferi un zâmbet larg.

- S-a apropiat suficient de mult ca să-și piardă satelitul. Deci se târăște în spatele pitice.

- Putem obține imagini?

- Am tot încercat. Încă n-am reușit.
- Nu-i nimic. E devreme.
- Exact. Și mai există o posibilitate.
- Care?

În câteva minute, a doua posibilitate se materializă sub forma unei stele albastre în spatele piticei.

- Chase, Alex, bucurați-vă. Dacă nu cumva fac o greșeală enormă, aveți în fața ochilor planeta Balfour.

„Folosiți-vă ochii în locul minții și veți sfârși prin a plânge de fiecare dată. “

Delis Tolbert, *Aventurile lui Omar Paisley*, 1417

– Nu cred că e cazul să ne îndoim. Asta-i planeta care lipsea.

O zăream destul de clar prin telescop. Am văzut imediat că avea oceane! Și era *verde*.

Alex era copleșit.

– E o lume vie, constată.

– Așa se pare, îl aprobă Shara, cu o înclinare a capului. Cât de aproape e de pitică? mă întrebă apoi pe mine.

I-am transmis întrebarea lui Kalu.

– La aproximativ un milion de kilometri. Poate puțin mai mult.

Shara bătu din palme.

– Foarte aproape. Cine s-ar fi gândit?

Era un moment glorios. Am țopăit, am chicotit și ne-am îmbrățișat. Alex mă strânse tare în brațe.

– E într-o ecluză de maree, ne anunță Kalu. Perioada orbitală e de aproximativ 2,6 zile.

Ne-au trebuit câteva minute să revenim cu picioarele pe pământ. Am deschis dulapul de provizii și ne-am turnat de băut. Am ciocnit pentru Balfour.

– Genial, spuse Alex.

– Despre ce vorbești? l-am întrebat. Cine e genial?

– Margolienii. Acum știm de ce s-au mutat pe Balfour.

– Crezi că știau dinainte ce se va întâmpla?

– Da, încuviință Shara, puțin nedumerită. Și-au dat seama. Poate că n-au fost siguri. Nu știu ce echipament aveau cu ei. Dar au înțeles că Balfour va scăpa neatinsă.

– Atunci de ce te încrunți? se interesă Alex.

– Păi, condițiile de trai de la suprafață ar fi fost destul de precare în momentul catastrofei și chiar după ea.

– Cum adică?

– În primele decenii de la capturarea de către pitică, energia de rotație ar fi trebuit să se disipeze. Scrise câteva ecuații pe un notes. Ar fi avut loc nenumărate cutremure, valuri de maree, taifunuri, erupții vulcanice. Primul secol s-ar fi caracterizat prin încălzire globală. Evaporare substanțială. Junglă peste tot.

– Alta? am întrebat.

– Da. Cataclismele calde, umede favorizează jungla.

Scutură din cap.

– Margolienii trebuiau să fi căzut pradă disperării ca să meargă pe Balfour și nu văd cum ar fi supraviețuit.

Eu aș fi preferat să dispar odată cu planeta originală, decât să mă târască după ea o pitică rătăcitoare.

O parte a planetei Balfour era, bineînțeles, în beznă permanentă. Am îndreptat oricum telescoapele spre ea și ne-am ținut respirația. Nu știu la ce ne așteptam sau la ce spera Alex. Dar nimeni nu scoase un cuvânt. Și, așa cum era normal, nu am zărit nici măcar o pălpâire.

– Dacă ar exista supraviețuitori, spuse Shara, dacă ar fi reușit să construiască o bază și s-o mențină, n-ar fi ridicat-o pe partea întunecoasă. E prea frig acolo.

Se uită la datele transmise de senzorii care încă analizau pitica maro, notându-i masa, gravitația, perioada de rotație și distribuția elementelor în nori. Temperatura de suprafață era de peste o mie două sute de grade Celsius.

– E tânără, spuse Shara. Mult mai tânără decât cealaltă. Se răcesc pe măsură ce îmbătrânesc.

– Câți ani are? am întrebat.

– Cam o sută de milioane.

– Asta înseamnă tânără?

– Relativ. Sigur.

Îmi place la nebunie cum vorbesc savanții.

Alex se uita la imaginile planetei Balfour, fără să fie atent la conversație.

– O să mergem la suprafața ei, să vedem ce găsim. Ce condiții crezi că sunt la sol?

Shara începu să-i răspundă ceva despre alegerea unui loc destul de confortabil, când am primit un semnal luminos. Se opri brusc. M-am răsucit spre ecranul auxiliar.

– Ce s-a întâmplat? vru să știe Alex.

– Am primit un S.O.S. Rulez o confirmare, pentru siguranță.

– De *acolo*? întrebă Shara. Cine să fie în pericol *acolo*?

– Kalu, avem imagini?

– Negativ, Chase. Încerc localizarea.

– Avem și semnal sonor?

– Nu, i-am răspuns Sharei. Numai bipul.

– E ridicol, rosti Alex. Imposibil să mai fie cineva în zona *asta*.

– Și totuși e *cineva*, am insistat.

– Chase, am coordonatele.

Ne-am uitat unii la alții, cuprinși de presentimente.

– Kalu, am întrebat, nu avem încă imagini?

– Pe ecran.

Era o capsulă de salvare. O unitate de urgență, în care să rezisti până sosesc ajutoare. Dar trapa era deschisă.

Am mărit imaginea.

– E cineva pe scaunul pilotului, spuse Shara.

În costum presurizat. Am deschis un canal.

– Salut. În ce stare ești?

Am comutat și am ascultat o undă purtătoare.

Alex se apropie de microfon.

- Hei.

Vocea lui suna amenințător.

- Ne poți răspunde?

- Kalu, unde e?

- Relevment 034-27. Distanță 425 kilometri.

- E și o navă?

- Da. Acum culeg datele.

- Detalii, te rog.

- Pare o navă particulară. Identificator KY pe fuzelaj. Restul e invizibil. Plutește. Are un semnal specific, dar slab.

- OK, am spus. Du-ne la capsulă pe ruta cea mai rapidă. Toată lumea să-și pună centura.

- Stai puțin, mă opri Alex. E o înscenare. Trebuie să fie.

- Cred că ai dreptate. E prea mare coincidența. Dar nu contează. Nu putem risca să-l abandonăm. Trebuie să ne mișcăm repede. Nu știm de când stă acolo.

Alex mișcă aprobator din cap.

- Mai întâi trebuie să ne luăm măsuri de precauție.

- Kalu, în cât timp putem ajunge?

- Cât combustibil vreți să utilizați?

- Oricât e nevoie. Cel mai scurt timp.

- Foarte bine, Chase. Am calculat treisprezece minute.

- Ce fel de măsuri de precauție? Întrebă Shara.

Omul din scaunul pilotului nu se mișcă. Înăuntru era întuneric, deci nu se vedea nimic.

- Mai bine să ne grăbim, am spus și am pornit.

M-am ridicat de pe scaun, dar Alex mă întrebă pe un ton aspru unde aveam de gând să merg.

– Să-l iau de-acolo.

– Nu. Hai să procedăm cum am hotărât.

– N-am știut că vrei să mergi *tu*.

– Îmi pare rău dacă nu m-am exprimat clar. Dar nu-i o treabă de femeie.

Of, Doamne, iar o luăm de la început.

– Alex, am mai multă experiență în gravitație zero.

– Cât de greu poate fi să merg zece metri, să-l trag afară și să-l aduc aici?

De fapt, Alex nici nu trebuia să iasă. Bineînțeles, aș fi putut insista. Dar n-aș fi obținut nimic. Știam din experiență că, dacă testosteronul din el o lua razna, mai bine îl las să facă așa cum vrea.

– Să mergem, atunci!

Îi aruncă o privire Sharei.

După câteva minute, în costum presurizat, alerga spre ecluza care, dacă vă amintiți, era conservată în vid. I-am aprins lumina și am deschis ușile încărcăturii când ajunse în dreptul lor.

Kalu orientă propulsoarele și ne înclină spre capsulă până când pătrunse prin ușile încărcăturii. Apoi l-am ridicat ușor pe *Spirit*, iar vehiculul se fixă pe un suport.

– Foarte bine! l-am auzit pe Alex. Am reușit!

Am activat închiderile magnetice de siguranță și gravitația. Alex merse cu grijă spre trapa deschisă, se uită înăuntru și se pomeni cu o armă în față. Am văzut-o în aceeași clipă cu el.

– Înapoi! se auzi o voce cunoscută în difuzoare.
Nu face mișcări bruște!

Alex îngheță.

– Kolpath, bănuiesc că mă auzi. Dacă încerci ceva, orice în afară de ordinele mele, îl omor. Ai înțeles?

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc cine era. Charlie Everson. Tânărul care ne făcuse rezervare pe naveta care explodase.

– Bine. Să nu-i faci rău. N-o să-ți fac necazuri.

– Foarte bine. Gândești inteligent.

Alex prinse glas:

– Ce-i asta? Ce vrei, Everson?

Charlie ieși din capsulă.

– Sunt convins că știi ce vreau, domnule Benedict.

Vorbea pe un ton disprețuitor.

– Acum întoarce-te, mergi drept înainte și nu întinde mâinile după nimic.

Alex începu să meargă. Charlie îi ținea arma în spate.

– Despre ce-i vorba, totuși? insistă Alex.

– Taci și mergi.

Alex vru să se întoarcă. Charlie ținti platforma. Alex îngheță. Charlie așteptă câteva secunde și dezactivă raza.

– Mă sperii repede. Nu face nimic până nu-ți spun eu.

– Chase, mă anunță Kalu, platforma inferioară e perforată.

– Nu-i mare lucru, continuă Charlie. Dacă faceți ce vă spun, nimeni n-o să pățească nimic.

Purta un costum presurizat galben-aprins, fără însemne. Alex avea unul verde standard, de la Survey. Ajunseră în tubul fără gravitație, urcară amândoi și apărură pe platforma principală. I-am auzit intrând în ecluză și închizând trapa. Începu ciclul de compresie.

Trapa interioară se deschidea direct pe puntea de comandă. M-am întors cu fața spre ea.

– Pentru cine lucrezi? întrebă Alex.

– Nu te interesează.

– Tu ai pus bomba, nu-i așa? Tu i-ai ucis pe cei douăzeci și trei de pasageri.

– Da. Cred că i-am ucis. Nu mai știu câți erau.

Vorbea pe un ton extraordinar de calm. Și de amenințător.

– Kolpath.

– Ce vrei, Charlie?

– Îți repet. Fără șmecherii când se deschide ușa. Tu și cealaltă femeie să stați exact în fața ecluzei. Cu mâinile sus. Dacă nu sunteți acolo, îl omor. Ai înțeles?

– Care cealaltă femeie?

– Nu te juca. Știi despre cine vorbesc. Michaels.

– Nu e la bord. Nu suntem decât Alex și cu mine.

– Minți.

– Crezi ce vrei.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Becul de pe trapă era galben. Ciclul de compresie nu se încheiase.

- A...

- S-a mutat pe Gonzalez când ne-am oprit pe Margolia, răspunse repede Alex.

- De ce?

Nu voia să muște.

- Prietenul ei e la bord, continuă Alex. Proasta dracului! Numai de-asta a venit cu noi.

Era mai credibil decât aș fi fost eu, care voiam s-o dau bolnavă în ultima clipă.

- Minți, spuse Charlie.

- N-aș face asta. Nu când mă ameninți cu o armă laser.

Charlie ezită, neștiind ce să facă mai departe.

- Dacă se întâmplă ceva, orice, o să moară cineva. Ai înțeles, Benedict?

- Am înțeles.

- Și tu de-acolo, Kolpath?

- Nimeni n-o să-ți facă probleme, Charlie.

- Dacă văd pe cineva, oriunde, îl omor.

- Termină! îl opri Alex. O sperii!

- Asta-i bine, Benedict. Teama te face să te porți cum trebuie în clipele astea.

- Fă ce spune, Chase! E ȋicnit!

- Ai grijă cum vorbești.

- De ce? Ce-ai de gând să-mi faci? Să mă omori?

- Pot, dacă vrei.

- Te rog, lasă-l în pace. O să-ți dăm tot ce vrei.

Becul de stare se făcu verde. M-am deplasat în fața ecluzei și am ridicat mâinile.

– Kalu, deschide trapa.

Trapa se deschise larg. Charlie îl împinse pe Alex în față și scoase capul, să se uite în jur. Când nu văzu pe nimeni, arătă spre un perete.

– Treceți amândoi acolo. Cu mâinile deasupra capului.

Am făcut ce ne-a spus în timp ce-și scotea casca. Respiră adânc.

– Al dracului de aer împruțit.

Nu știu dacă se referea la aerul din costum sau de pe puntea de comandă.

Alex își scoase și el casca.

– De unde-ai știut? De unde-ai știut că suntem aici? Charlie scutură din umeri.

– Știu absolut tot ce faceți.

– Nebunule, am spus, despre ce naiba e vorba?

Nu-l prea afecta critica. Răsuci arma în direcția mea. M-am aruncat pe-o parte. Trase scurt în direcția mea. Numai o secundă. Îmi arse piciorul imediat sub genunchi. Am țipat și am încercat să mă rostogolesc din calea razei. Alex făcu o mișcare în față, dar Charlie îndreptă din nou arma spre el.

– Nu te mișca!

Alex înțepeni.

– Nu vreau să mai aud o vorbă de la nici unul. Se uită la mine, jignit. Încă o dată și-ți închid gura pe veci.

Alex se aplecă să mă ajute, în timp ce Charlie inspecta puntea de comandă. Văzu câteva rezervoare de aer.

– Sper să nu vă supărați dacă le împrumut când plec.

– Când pleci? l-am întrebat.

Nu sângeram, dar durerea din picior era insuportabilă. Alex vru să ia unguentul din trusa de prim-ajutor, dar Charlie nu-i dădu voie.

– Nu te apropii de nimic fără să-ți spun eu.

Trapa ecluzei rămase deschisă.

– Kalu, închide trapa, am cerut.

Computerul se conformă.

– Nu era nevoie, Chase. Îmi pronunță numele ca și cum ar fi înjurat. N-aveam de gând să stau mult.

L-am privit în ochi.

– Puterea obișnuinței.

Se uită prin ușă pe coridor.

– Hai să ne asigurăm că suntem singuri într-adevăr. Se dădu înapoi, dar păstrând, atât cât se putea, distanța față de noi. Tu primul, Benedict. Dacă-mi faci necazuri, o-mpușc pe ea.

– Fii atent cu chestia aia! se răsti Alex la el.

– Fă ce-ți zic și taci!

M-am ridicat în picioare. Nu mă durea cum m-ar fi durut în condiții de gravitație maximă, dar am încercat să nu mă las cu toată greutatea pe piciorul rănit.

Șchiopătam în spatele lui Alex pe coridor. Charlie făcea pe ariergarda. Toate ușile erau închise.

- O să le deschidem pe rând, hotărî. Chase, tu stai aici, lângă mine.

Mă apucă de umăr.

- Dacă văd pe cineva, îl împuşc. Nu stau de vorbă.

- Nu-i nimeni aici, Charlie, îi spuse Alex.

Cabina lui era imediat lângă puntea de comandă.

Prima încăpere.

- Kalu, deschide camera unu, am comandat.

Uşa se ridică deasupra capului.

- Intră, îi ordonă Charlie lui Alex.

Am urmat eu. El rămase în prag, să nu scape din ochi coridorul. În cabină nu era decât un dulap.

- Deschide-l!

Alex apăsă clanţa şi uşa culisă în perete: pe umerase atârnavu câteva cămăşi, o pereche de pantaloni, o jachetă. Atât.

Am străbătut holul.

- Asta-i cabina ta? mă întrebă Charlie.

Erau haine peste tot.

- Da.

- Foarte dezordonată.

Am deschis dulapul.

- Întotdeauna cari cu tine atâtea haine? mă întrebă rânjind.

- Îmi place să fiu pregătită pentru orice situaţie, i-am răspuns.

Din cauza durerii tot mai mari, m-am proptit de perete, încercând să rămân în picioare.

Cabina următoare era a Sharei. Alex deschise uşa şi-i arătă o încăpere nelocuită. Nimic în dulap.

Nimic în dulăpioare. Charlie îi văzuse deja toate lucrurile în camera mea. Când se declară satisfăcut, am închis ușa și am plecat mai departe.

Am vizitat pe rând toate compartimentele, în același stil. Am inspectat centrul de operațiuni, sala principală, toaletele și magazia de la capătul coridorului.

Charlie era nedumerit. Fusesse convins c-o va găsi pe Shara Michaels.

– Cum ați reușit să ajungeți aici fără un tehnician la bord, care știe ce trebuie făcut?

– Știu eu ce trebuie făcut, am spus, prefăcându-mă jignită.

– Sunt convins.

Se folosi de armă ca să ne îndemne s-o pornim înapoi spre puntea de comandă. Avea o privire rece, aspră. De gheață. Se tot uita în jur. Ajunși pe punte, observă trapa din platformă, cea care ducea la comanda sistemului.

– Ce-i aia?

– O trapă.

Îmi trase o palmă care mă trimise în genunchi. Alex se uită la mine lung. Nu-l mai provoacă.

– Ce-i acolo jos? Întrebă Charlie. Și nu mai face pe deșteapta.

– Provizii. Echipament.

– Deschide-o.

I-am transmis ordinul lui Kalu. Ușa intră în platformă. Charlie ne făcu semn să ne mișcăm mai încolo, se uită înăuntru și mormăi ceva.

- În regulă. Poți s-o închizi.

Deschise una dintre cele patru conexiuni de comunicare și își puse o pereche de căști.

- E totul în ordine, spuse el cuiva de la capătul celălalt al circuitului.

N-am auzit răspunsul. Charlie înclină din cap.

- Totul e sub control.

Alt răspuns de pe nava particulară.

- Bine.

Nu ne scăpa din ochi.

- Vom schimba cursul într-un minut, îi comunică tovarășului său. Odată ce ne-am apropiat, aduci nava bord la bord. Spune-i ce să facă și-o să știe ea. Mă întorc în câteva minute.

Ascultă și dădu din cap.

- Te anunț eu când e gata.

M-am întrebat în ce direcție schimbăm cursul, dar am tăcut. Alex îmi surprinse privirea. I-am înțeles mesajul imediat. Nu ne așteptau lucruri bune.

Charlie încă asculta.

- Bine, spuse el, într-un sfârșit.

Tot timpul dădea din cap. Activă difuzorul și-i făcu semn lui Alex.

- Șefa vrea să vorbească cu tine.

Alex înclină și el din cap, apoi rosti:

- Bună, Windy.

- Oo! exclamă ea.

Era vocea ei, șoptită, tristă și plină de regret. Dacă aș fi stat pe scaun, aș fi căzut.

- Deci știi.

– Bineînțeles. Cine mai știa că suntem aici?

– Bravo.

Făcu o pauză.

– Am vrut să știi cât de rău îmi pare de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

– A fost mâna ta tot timpul.

– Am încercat să fac apel la rațiunea ta, Chase. Dar n-ai vrut să mă ascuți. Nici tu, nici partenerul tău cel ipocrit n-ați vrut să renunțați. Aveați de gând să profanați în continuare siturile, să furați artefacte și să le vindeți numai pentru profitul vostru. Îmi pare rău de tine.

Îi tremură vocea.

– Ai un potențial extraordinar. Și m-ai obligat să fac lucruri pe care o să le regret întotdeauna. Dar trebuia să vă oprească cineva.

– De ce l-ai omorât pe Ollie? o întrebă Alex.

– A devastat situl de pe Gideon V. A meritat. Am presupus că ați fi de acord. A cumpărat pe unul dintre oamenii directorului. Ți-am spus adevărul. Nu te-aș minți.

– Nu cu fraze din astea lungi, am intervenit.

– Nu-i cinstit ce spui. Nici nu mai știu de câte ori te-am avertizat că nu e bine ce faceți tu și partenerul tău.

– Așa că ai aranjat să explodeze o navetă.

– Nu. Nu asta am intenționat.

– A fost ideea mea, interveni Charlie.

Trăiam clipe suprarrealiste. În picioare, Charlie rânjea, mândru de el.

- Mi-am zis că-i o chestie sigură. Cei mai mulți oameni nu-și vără nasul în toate oalele, cum faceți voi.

- Trebuia neapărat să vă opresc pe tine și pe Chase. I-am spus să se ocupe de voi, dar să facă în așa fel încât să pară un accident. Nu mi-am imaginat...

- E prea târziu să-ți mai faci griji, o întrerupse Charlie. N-ai cum să învii morții.

Alex încercă să-și coboare mâinile, dar Charlie îi făcu semn să le țină deasupra capului.

- Nu l-ai omorât pe Ollie din cauza lui Gideon V, așa-i? L-ai omorât pentru că începuse să te suspecteze.

- L-am omorât din cauza lui Gideon V. Dar e-adevărat că începuse să pună lucrurile cap la cap. A fost, de fapt, destul de prost ca să mă întrebe, ca tine, mai înainte, dacă eu am pus bomba în navetă. M-am simțit jignită.

- Sunt convins.

- Vorbesc serios. N-am vrut să moară oamenii ăia. Dacă aș fi știut...

- Cum ți-ai dat seama? l-am întrebat pe Alex.

- Ce altceva ar fi vrut Ollie să-ți spună? Atenție la Windy!

- Nu mi-a fost deloc milă de el. E vorba de un tip care jefuia morminte. Care a mituit o angajată de-a noastră ca să aibă acces la informații. Asta m-a oripilat. Oamenii ca el sunt complet lipsiți de moralitate. Îmi pare rău că vă spun lucrurile astea, dar sunt adevărate. Și tu, Chase. Ai corupt-o pe Shara. Apropo, nu i-am auzit vocea. Bună, Shara! Îmi pare rău că ești și tu implicată în povestea asta.

- Nu-i aici, o informă Charlie. Nu-s decâtăștia doi.

- Bineînțeles că-i acolo, Blink. Uită-te bine! Și fii atent! Se ascunde pe undeva. Caută-mă când ți-ai terminat treaba.

Întrerupse legătura. Am întrerupt-o și eu la capătul nostru. Nu voiam să riscăm să audă ce spuneam în următoarele câteva minute.

- *Blink?* întrebă Alex. Tu ești *ăla*?

- Da... Se uită agitat în jur, să fie sigur că nu vine nimeni din spate. Ia ziceți, unde e?

- Windy se înșală, îi spuse Alex. Shara e pe *Gonzalez*.

Am făcut câțiva pași la dreapta, să mă depărtez de Alex. Așteptă puțin, apoi se apropie de mine. Charlie se mută și el mai spre dreapta. Voia să ne țină la distanță unul de altul. Dar noi voiam să-l mișcăm, ca să stea cu spatele la ecluza încărcăturii.

- Care-i numele tău întreg, Blink? îl întrebă Alex.

- Ce-ți pasă? Unde-i ticăloasa aia?

- Nu-i aici.

Ridică arma și ochi un punct între ochii lui Alex. Clipi, dar nu se dădu înapoi.

- Îți mai spun o dată. Nu e aici. Știi că nu-i aici.

- Bine. Nu contează. Îndreptă arma spre scaunul pilotului. Stai jos, Chase. Și tu Benedict.

Ne-am supus.

- Chase, îndreaptă nava pe o rută de coliziune. Mișcă din cap spre pitica maro.

Am început să mă răsucesc, dar el ținea arma în așa fel încât să-i văd capătul de lanternă – mare, negru și mortal.

– Kalu. Schimbăm cursul în direcția piticei maro.

– Pe orbită?

– Nu.

Am ezitat. Charlie mă împunse cu arma în ceafă. Am simțit metalul rece.

– Spune-i, îmi ordonă.

– Coliziune.

– Ești sigură, căpitane?

– Da.

– Foarte bine. Va fi nevoie să modific puțin cursul actual.

– Fă-o.

– Și vom accelera câteva secunde.

Alex se uita la mine.

– Știi, Charlie, Blink sau cum te-o fi chemând, o să fii prins.

– Posibil. Dar mă îndoiesc.

– Două minute până la manevră, anunță Kalu.

– Foarte bine, spuse Charlie. Puneți-vă centurile.

Se propti de un perete.

– Sper că nici unul dintre voi nu se gândește să facă pe deșteptul.

Spirit porni pe direcție și începu să accelereze. Se auzi un bufnet în ecluză.

– Ce-a fost asta? întrebă Charlie.

– Proviziile, explică Alex. Probabil că am zgândărit ceva când ai întors tu locul ăsta cu fundul în sus.

Charlie aruncă o privire scurtă pe coridor. Era gol. Se agăță de un monitor când forța gravitațională ne împinse în scaune, pentru că am accelerat și ne-am răsucit spre babord în același timp. Pe urmă a mers totul de la sine.

– Manevră completă. Suntem pe traiectoria de coliziune cu pitica. Impact în patru ore, unsprezece minute.

– Mulțumesc, Kalu.

Am vrut să-mi scot centura, dar Charlie îmi spuse să stau pe loc. Veni în spatele meu. Când am zărit arma cu colțul ochiului, am crezut că vrea să tragă în mine. Dar trase în comenzi. Nu ochi, trase la întâmplare și plimbă raza laser de-a lungul panoului. Tăie modulele și monitoarele. Cablurile săreau și se ardeau. Am spus ceva urât și mi-am scos centura, dar Charlie îmi făcu semn din cap să stau în loc și plimbă arma în direcția mea, trăgând. Ochi undeva jos. Mi-am tras picioarele. Raza tăie baza scaunului și-l smulse din montură. Căzu și mă trânti pe punte.

– Nu te ridică, îmi ordonă. Stai acolo unde ești.

În aer se simțea mirosul înțepător de cabluri arse. Îmi rânji.

– Crede-mă, îmi pare rău, dar nu am de ales, iubire.

Mi se opri inima în loc. Își plimbă arătătorul pe maxilar.

– Lumea e rea.

Stătea, în sfârșit, cu spatele la ecluză.

– Știi, interveni Alex, e trist să se întâmple așa ceva când suntem atât de aproape.

– Da...

– Vreau să spun că e momentul potrivit. Să te afli aici, sus, într-o misiune ca asta.

Era un semnal pentru Shara. Lui Charlie, cu atenția distrasă, îi scăpă mesajul. *E momentul potrivit...* Acum sau niciodată.

În spatele lui, trapa ecluzei se deschidea.

– Aș fi vrut să vă las în viață în ultimele ore. Dar nu pot. Îmi pare rău, dar nu cred că aș avea vreo șansă să scap cu voi doi liberi pe-aici. De exemplu, sunt convins că mă puteți închide în ecluză, nu-i așa?

– N-avem cum, i-am spus. E imposibil.

– Foarte bine. Dar tot nu pot fi sigur. Uneori pur și simplu n-ai nici o clipă de liniște, știi?

Mă luptam să nu mă uit spre ecluză.

– Mai întâi doamnele, cred că așa merge. Nu știu exact ce spune protocolul în situații de-astea.

Ridică arma spre mine.

– Adio, Chase. O să fie...

Shara țâșni din ecluză cu o cheie în mână.

Charlie o auzi și vru să se întoarcă. Eu am apucat arma. Shara încercă să-l pocnească în cap. El ridică un braț și cheia îl nimeri în umăr. Destul de

tare. Țipă și căzu. Alex trecu și el la atac. Ne-am năpustit toți să luăm arma.

Charlie mă împinse la o parte și o rostogoli pe Shara cu o lovitură în falcă. Și el, și Alex trăgeau de arma care se descărcă din nou. Metalul crăpă și scoase fum. Charlie Țipă și încercă să-l doboare pe Alex. Arma sări în aer și ajunse sub scaunul auxiliar. Cei doi bărbați se împinseră cu brațele, încercând amândoi să ajungă la ea. Dar Shara fu mai rapidă, puse mâna pe ea și trase. Fulgerul îl lovi pe Charlie în cap. Mormăi, făcu câțiva pași clătinați în spate și se prăbuși lent, cum fac oamenii în spații cu gravitație redusă.

Shara, care nu-i obișnuită să piardă timpul, îl fixă cu raza până îl văzu la pământ.

– Ajunge, îi spuse Alex, și-i luă arma.

Charlie zăcea lat la podea, fără chip, cu un fuior de fum ridicându-se din craniu.

Panourile de comandă erau distruse, arse și sparte.

Shara se uită la Alex, se asigură că n-a pățit nimic, apoi veni la mine. Mă durea piciorul și nici ceafa nu se lăsa mai prejos.

– M-am temut c-ați uitat de mine, mi se adresă.

– Aș fi vrut să te scot de-acolo mai repede. Speram să-i vii de hac atunci când a urcat pe punte.

Se uită la Alex.

– Distanța dintre voi nu era niciodată suficientă. Te ochea întruna la ceafă.

– Nu-i nimic. Acum l-am scos din funcție. Altceva nu mai contează.

Eu eram de altă părere.

– Kalu, raport de stare, te rog.

– Bună, Chase. Nu mai am control asupra traiectoriei de zbor. Sistemele de control ale motoarelor principale și ale propulsoarelor de orientare sunt ambele nefuncționale. Motoarele cuantice sunt avariate. Nu am date despre ele în acest moment. Sistemul de menținere a condițiilor de viață e funcțional.

Începu să ne recite un pomelnic de probleme, dar l-am întrerupt.

– Lasă detaliile pe mai târziu. Pierdem aer?

– Fuzelajul e intact, cu excepția găurilor din puntea inferioară.

– Putem face vreo manevră?

– Ne putem roti în jurul axei centrale. Atât.

– Nu putem folosi naveta ca să scăpăm? Întrebă Shara.

– Nu are suficientă propulsie. Ne-am duce în jos, după *Spirit*.

– Treci pe comandă manuală, sugerează Alex.

– Nu computerul e problema, i-am spus eu, ci comenzile. Nu mai există. Kalu, trimite un S.O.S. către *Gonzalez*. Spune-le că au patru ore la dispoziție să ajungă la noi.

– Nu! strigă Alex. Așteaptă!

– Ce s-a întâmplat?

– E închis canalul de comunicare?

– L-am închis acum câteva minute.

– Deci Windy nu știe ce s-a petrecut aici?

– Nu.

- Dacă trimiți un S.O.S., o să afle imediat.
- Nu mai contează, Chase. Sistemul de transmisie pe distanțe lungi e nefuncțional. Nu mai avem comunicare radio.
- O să ajungă la noi în șase luni, spuse Shara. Alex deschise trapa din platformă.
- Va trebui să facem reparații. Avem piese de schimb.
- M-am uitat lung la puntea de comandă.
- Sper că sunt foarte multe.

„Viitorul e la fel de sigur ca prezentul.“

Walt Whitman, *Cântecul bardei*, 1856 C.E.

– Poți să faci reparațiile? mă întrebă Alex.

M-am uitat la dezastru.

– Nu sunt prea optimistă, am recunoscut.

Am văzut prin hublou nori mari și roșii, care ascundeau jumătate de cer.

– Nu-ți spun să fii optimistă. Încearcă niște soluții temporare.

Se uitau la mine plini de speranță, în timp ce eu făceam o estimare rapidă a dezastrului.

– Pot să pun sistemul la punct dacă am toate piesele și dacă am destul timp. Kalu mă poate ajuta. Dar s-au dus relele, cablurile scot fum, unele piese s-au topit. Într-o săptămână, aş putea să-l repar.

– E grav deci, concluzionă Alex.

- Cam așa. Deci răspunsul la întrebarea ta inițială e *nu*.

- Mai sunt trei ore, cincizeci și șapte de minute până la punctul în care nu vom mai putea schimba cursul, anunță Kalu.

Cred că voia să ne ajute.

M-am uitat la Shara.

- De ce nu-i ziceți pitică *roșie*?

- Întotdeauna li s-a spus acestor obiecte pitice maro.

- Nava celorlalți e singura noastră scăpare, spuse Alex.

- Nu cred că Windy vrea să ne invite.

- Îmi place la nebunie călătoria cu voi, mărturisi Shara. Așa pățiți tot timpul?

În ciuda bravadei, era înfricoșată.

- Are cineva vreo idee?

Luase unguentul pentru arsuri și mă freca pe picior. Eu stăteam jos, cu capul pe spate și cu ochii închiși.

- Windy știe că nu mai avem propulsie?

- N-are cum să nu știe. Acum îl așteaptă pe Charlie să-i spună că nu mai avem nici posibilitate de comunicare, deci nu mai putem contacta pe nimeni. Îi rămâne doar să-și recupereze gorila și s-o șteargă.

Alex se uită la cadavru.

- Dacă realizează că Charlie a dat colțul, pur și simplu o să pornească motoarele și-o să dispară.

- Privește!

Am arătat spre hublouri. Nava lui Windy se apropie de noi pe la tribord. Se pregătea să-l ia pe Charlie. Am scanat rapid vehiculul.

- E un *Lotus*, am spus, cu capacitate de *trei* persoane. Pilotul și doi pasageri.

- Dumnezeule, se îngrozi Shara, ne-ar trebui ceva mai mare.

- Numai dacă te îngrijorează soarta lui Windy, preciză Alex, urmărind cu privirea nava. Eu am trecut demult de faza asta.

- Păi, există întotdeauna o marjă de siguranță, am adăugat. Mai poți să iei două-trei persoane la bord. Judecând după dimensiunile buburuzei ăleia, nu mai mult de una. Dar, dacă reușim să punem mâna pe ea, l-am putea alerta pe Brankov. Și-atunci ar trebui să rezistăm numai până ajunge el aici.

- Crezi că mai e cineva pe navă cu ea? întrebă Shara.

- Nu-i genul de zbor în care inviți prieteni cu tine, răspunse Alex.

Shara se proptea cu spatele de perete.

- Bine, atunci cum procedăm? Sigur n-o să ne deschidă ușa.

- Ba s-ar putea. La urma urmei, îl așteaptă pe Charlie.

- Deci i-l dăm pe Charlie? am vrut eu să știu.

- Exact. Kalu, poți să imiți vocea lui Charlie?

- Cred că da.

Am tresărit. Am avut impresia că Charlie era din nou pe picioare.

– Îți repet. Fără șmecherii când se deschide ușa. Tu și cealaltă femeie să stați exact în fața ecluzei. Cu mâinile sus. Dacă nu sunteți acolo, îl omor. Ai înțeles?

Ton și inflexiuni copiate la perfecție.

– Minunat, se bucură Alex. Acum hai s-o sunăm pe Windy. Kalu o să-i spună că suntem morți cu toții și vine acasă. Să deschidă ecluza. Dacă-mi pun costumul lui, ar trebui să traversez până la ea și să intru fără să-și dea seama.

– Tu?

– Dar cine?

Știa ce urmează și mă avertiză din priviri.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, Chase.

Verifică să vadă dacă și-a luat arma.

– Ar trebui să merg eu, i-am spus.

– De ce?

– Știi doar. Am mai multă experiență în vid. Și de data asta sunt în joc viețile noastre.

– Chase, e prea periculos.

– Dar să stai aici și să urmărești ce se întâmplă nu-i?

Trase aer adânc în piept și-l expiră încet.

– Uite, nu cred că nu te-ai descurca. Dar ai dreptate: sunt în joc viețile noastre. Trebuie să ne folosim șansa la maximum. Poate că va trebui s-o omorâm pe Windy. Ești pregătită?

– Dacă sunt obligată, da.

Sara ne urmărise discuția în contradictoriu.

– Să știți că nu vreau să vă fac probleme, dar fătuca asta e dusă. S-ar putea să creadă c-a dat norocul

peste ea să scape de singura persoană care știe că-i vârată până-n gât în povestea asta.

– Așa crezi? am întrebat.

– De ce nu? Dacă-ș fi în locul ei și-ar fi să acționez ca ea, i-aș lua piuitul lui Charlie în secunda în care ar pune piciorul pe navă și mi-ar zice că s-au aranjat toate aici. *Hasta la vista*, Charlie! Pe urmă mi-aș vedea de drum.

Alex și cu mine am avut un schimb de priviri neliniștite.

– Are dreptate, recunosc.

– Și ce facem?

– Ne gândim mai bine înainte s-o contactăm și să-i spunem *ceva*.

– Trebuie să găsim o soluție mai bună, spuse Shara. Și dacă tot îmi risc viața, vreau să facă saltul pe *Lotus* persoana cea mai experimentată.

Arătă spre mine.

– Bine, acceptă șeful meu. Chase, ai câștigat.

– OK.

Alex stătea după hublou, încercând să se uite la cealaltă navă fără să fie văzut.

– Zici că *Lotus* e mică. Dar ecluze interioare?

– Nu. Numai carlinga, trei cabine înghesuite și o zonă de întreținere.

– Adică odată intrați, gata, am scăpat. Nu mai sunt alte piedici?

– Nici una.

– Bine. Atunci am o idee.

– Care?

- Avem un mic avantaj.
- Să-l auzim.
- Ecluza noastră principală e la babord.
- Nu văd avantajul.
- *Lotus* e tot la tribord. Windy n-are cum s-o vadă.

Alex își luă costumul presurizat al lui Charlie. Shara și cu mine aveam costume de pe *Spirit*.

- Gata? ne întrebă Alex.
- Cred că da, i-am răspuns.
- O întrebare. Windy aude ce vorbești tu cu Kalu?
- Nu. Fuzelajul ar trebui să fie un scut solid.
- Să nu uiți că vor fi deschise ușile de lansare, îmi

aminti Shara.

- Exact. Uitasem.
- Atunci o să ne *audă*.
- E mai sigur să presupunem că aude.
- Bine, spuse Alex. Să nu uite nimeni. Suntem

gata?

Am înclinat toți din cap.

- Să-i dăm drumul.

Shara și Alex coborâră prin ecluza încărcăturii pe platforma inferioară. Am așteptat cinci minute, pe care le-am petrecut uitându-mă cum se apropie de noi pitica. Era furtună în partea superioară a atmosferei ei, un rotund murdar, mai întunecat decât norii roșii din jur.

Aveam laserul lui Charlie. I-am verificat nivelul și mi l-am legat la centură. Apoi mi-am fixat rezervorul de aer și propulsoarele.

Când s-au scurs cinci minute, i-am spus lui Kalu să se pregătească și să deschidă un canal de comunicare cu Lotus.

– Windy, spuse Kalu, cu vocea lui Charlie, avem o problemă.

– Ce se întâmplă, Blink? De ce durează atât?

I-am spus computerului ce să-i răspundă:

– Am scos din funcție panourile de comandă principale. Dar mai au o punte de rezervă. În ecluza de lansare. Pentru urgențe.

– Distruge-o și pe aia.

– La asta lucrez acum.

– Cum adică, lucrezi la ea, Blink? Pur și simplu sparge-o. Unde-i Benedict?

– E liber. A scăpat.

– Mai zi o dată.

– A scăpat. Windy. A cedat arma, de-asta avem probleme.

– Dracu să te ia, Blink! Ți-am spus să verifici totul.

– Era încărcată. Dar mi-a explodat în mână.

– Unde ești?

– Pe puntea auxiliară.

– Bine, fă ce trebuie făcut. Distruge-o naibii de tot. Care-i situația cu comunicarea?

– Au capacitate de comunicare pe distanțe lungi.

– Nu-i lăsa să profite. Omoară-i!

– Femeile sunt deja moarte.

– Măcar atât ai făcut bine.

– Benedict a șters-o prin ecluză când s-a defec-tat laserul.

- Nu-l poți găsi?

- E pe jos, pe undeva.

- Lasă-l naibii. Distruge panourile de comandă și vezi să nu poată comunica. Anunță-mă când ai terminat.

Am deschis un circuit cu Alex. Din cauză că era posibil să ne audă Windy, n-am vorbit unul cu celălalt. L-am lăsat deschis șase secunde, apoi l-am închis. Alex auzi unda purtătoare, iar cele șase secunde îi confirmară că faza întâi decursese conform planului. Faza doi, în cinci minute.

L-am deconectat pe Kalu și am pus în buzunar cipurile cu memoria și programele lui.

Apoi mi-am pus casca și m-am dus în ecluza principală. Peste două minute eram afară, într-o baie de lumină de un roșu-închis.

Dacă Windy nu se uita la *Spirit*, nu aveam nici o problemă. Dar știam că se va uita. Probabil că-și va îndrepta atenția spre trapa calei, pe unde intrase Charlie. Era încă deschisă.

Exact la cinci minute după ce i-am trimis lui Alex unda purtătoare, am trimis și un mesaj preînregistrat cu vocea lui Kalu. „Windy, l-am prins pe ticălos!“ Peste câteva momente, dacă ne sincronizam, două siluete în costume spațiale, unul galben, de pe *Lotus*, celălalt verde, de la *Survey*, vor ieși prin ușile deschise. Se vor bate în liniște, căci radioul lui Charlie era distrus, cică. (N-aveam cum să coordonăm realist sunetele luptei cu ce vedea Windy.)

Dar a mers.

– Blink! strigă. Ucide-l! Nu-l lăsa să se apropie de puntea cealaltă.

M-am urcat pe *Spirit* și m-am lansat spre *Lotus*.

– Blink! Răspunde! L-ai prins? Lichidează-l!

Ecluza încărcăturii intră în raza vizuală când am sărit de pe *Spirit* spre nava lui Windy. Am sesizat mișcare, dar n-am văzut ce se întâmpla.

În minutul care mi-a trebuit ca să fac saltul am fost foarte expusă. Windy nu trebuia decât să întoarcă privirea de la scena cu Alex.

Ecluza *Lotusului* era închisă. Am aterizat lângă ea cât de încet am putut și am atins comanda manuală. Încuietoarea cedă. M-am strecurat înăuntru.

Trapa exterioară se închise și începu să crească presiunea. Dacă Windy ar fi fost cât de cât atentă, și-ar fi dat seama c-a intrat cineva în ecluză. Și ar fi ghicit imediat ce se întâmpla.

I-am auzit vocea:

– Cine-i acolo?

Ce tâmpită.

– Știu că ești acolo, Alex. Nu te-ajută la nimic.

O auzeam cum se luptă cu trapa. Probabil că voia s-o blocheze, să n-o pot deschide. Dar ecluzele nu sunt proiectate așa. Au o caracteristică de siguranță. Trapa interioară se deschide întotdeauna când presiunea aerului din interior corespunde celei de afară.

– Du-te înapoi de unde ai venit, Alex. Dacă intri pe ușa asta, ești mort.

Striga.

Presiunea ajunsese la nivelul normal. Am oprit-o. M-am gândit la ce mă aștepta când deschideam ușa. O țicnită cu un laser. Sau un scrambler.

Puteam trage amândouă, dar miza era prea mare ca să risc. Mi-am amintit de întrebarea lui Alex. Eram capabilă s-o omor pe Windy, dacă se ajungea până acolo? Mi-am dat seama că era singura cale de a salva situația.

Am inversat comenzile trapei, inițiind ciclul de decompresie. Îmi ghici intenția imediat.

– Inteligentă mișcare, Alex. Ieși de-acolo cât mai poți.

Cunoșteam structura navei. În spatele peretelui din dreapta mea era o cabină. În stânga, o magazie.

– Presupun că l-ai omorât pe Blink. Și că ai dat un spectacol bine regizat. Dar nu contează. Oricum nu era prea eficient, nu? Cum ai reușit?

Presiunea ajunsese la zero. Am deschis trapa exterioară și m-am uitat la Spirit. Shara și Alex stăteau și priveau de lângă ușa calei. Înțelegerea era să nu ia nici o măsură până nu rezolv eu situația. Oricum n-aveau ce face.

– Nu vrei să vorbești cu mine? Nu-i nimic. N-are importanță. Nu mă simt jignită. Înțeleg că ești supărat. Îmi pare rău că a ieșit așa. N-am nimic personal cu tine. Dar nu te mai pot lăsa să devastezi situri. Ești prea bun.

– Bună, Windy! Ce mai faci?

– Chase!

Era îngrozită.

– Te-a trimis pe tine? Lașul ăla te-a trimis pe tine?

– A fost ideea mea.

– Nu mi-am imaginat că poate fi un dobitoc așa de mare.

Oare o auzea Alex?

– Măcar el n-a omorât pe nimeni.

– Știi că-mi placi, Chase? Tu îmi ții mie lecții de morală. Ce glumă bună!

– Îmi pare rău că ți-ai făcut impresia asta.

Am ales partea dreaptă, unde se afla cabina. Mi-am scos arma de la curea, am ochit peretele și am tras.

– Nu te apropia, Chase! Du-te înapoi de unde ai venit!

Raza roșie țâșni și atinse metalul la înălțimea capului meu. Metalul începu să se topească încet. Picăturile negre se umflau și alunecau pe perete. Le priveam cu satisfacție. Mi-am închipuit-o pe Windy de partea cealaltă a trapei. Prietena mea de o viață. Ferească-mă Dumnezeu de prieteni...

– Hai, ieși din ecluză. Plec. Dacă mai ești acolo, o să simți niște zguduituri cam prea puternice.

Nu pot spune că mi-era milă de ea.

– Du-te, Chase! Cară-te!

Am prelungit tăietura, trăgând o linie de jumătate de metru.

– Ai plecat? Ultima șansă.

Am făcut o tăietură paralelă cu prima, la jumătate de metru de ea. Mai multe bule. Mai mult aer.

– Chase?

– Sunt tot aici.

Presiunea din navă era treizeci și două de livre pe inci pătrat. Aerul începea să iasă din ecluză.

Începu să pâlpaie un bec alb. Semnala o manevră. Pericol. Puneți-vă centura.

– Ce faci? țipă ea. Chase, oprește-te!

Era deja în față, probabil așezându-se pe scaun și privind la becurile care se albeau. Puntea se zgudui. Porneau motoarele.

Am tras o linie verticală la capătul uneia dintre paralele, unindu-le.

– Oprește-te, Chase, orice-ai face! Te rog! Îți deschid!

La revedere, Windy. Am tras a patra linie, să închei dreptunghiul.

Peretele explodează când am început să accelerăm. Am fost aruncată în spate. O avalanșă de haine, plastic și prosoape năvăli în ecluză și țâșni prin trapa deschisă.

„Puteți beneficia de minuni cu energie cuantică, puteți țâșni spre bolta necuprinsă a cerului. Puteți sări de la o galaxie la alta, lăsând în urmă dâre de lumină. În ce mă privește, nu vreau decât să mă uit pe fereastră. Dați-mi un vânt prielnic și o goeletă cu toate pânzele sus.“

Kasha Thilby, *Semne de viață*, 1428

Din cauza accelerației, m-am lovit de un perete. A trebuit să aștept să-mi revin. În câteva minute, ecluza se închise. Am reușit să ies și să urc în carlingă. Windy era moartă, încâlcită în centură, țeapănă, asfixiată, umflată. Nu mai semăna cu ea.

I-am scos centura și am tras-o pe punte. Computerul nu accepta instrucțiuni de la străini, așa că l-am deconectat și am început să răsucesc nava, ca să mă întorc la *Spirit*. Apoi am deschis sistemul de comunicații și i-am contactat pe cei de pe *Gonzalez*.

Le-am spus că avem nevoie de ajutor. Nu era urgent, pentru că lucrurile erau deja sub control. Au confirmat, spunând că vor ajunge la noi într-o oră.

Am pus-o pe Windy într-un compartiment și-am închis ușa.

Nu mai trebuie să vă spun cât de ușurați s-au simțit Shara și Alex când am oprit lângă *Spirit* și i-am luat pe nava lui Windy.

Am închis trapa exterioară și am represurizat ecluza. Le-am povestit ce se întâmplase. Alex se arată foarte îngrijorat din cauza mea. Eram teafără? Ai făcut ce trebuie. N-ai avut de ales.

Am discutat dacă să ne întoarcem pe *Spirit*, să recuperăm cadavrul lui Charlie, dar era prea riscant. Prea ne apropiam de zona de gravitație a piticeii. Așa că am renunțat și am plecat, în vreme ce *Spirit* plonja spre norii fierbinți și roșii.

Alex îl prinse pe Brankov pe circuit și-i garantă că n-o să-i pară rău de zbor. Refuză să-i dea detalii, dar Brankov ghici imediat că găsiserăm planeta Balfour.

Am reparat secțiunea pe care-o tăiasem cu laserul, pentru ca ecluza să fie din nou operațională.

– Cred c-a venit timpul să ne uităm la Balfour, spuse Alex.

Echipamentul optic de pe *Lotus* era minimal. Un singur telescop, numai de navigație, care nu bătea pe distanțe lungi și nu era destul de precis. N-am reușit să vedem detaliile planetei până nu ne-am ridicat deasupra ei. Atmosfera, un strat

subțire de nori, semăna cu cea terestră. Treptat, am zărit două continente-insulă și un ocean imens, care înconjura globul. Câteva furtuni. Calotele polare. Lanțuri de munți și râuri.

– Cred că margolienii au știut ce fac, remarcă Alex. Shara părea gânditoare.

– Nu văd cu ce i-ar fi ajutat. N-ar fi supraviețuit fazei de tranziție. Dar ar fi meritat încercarea.

Alex se interesă din nou de condițiile de la sol când planeta fusese scoasă de pe orbită.

– Animalele mai mari nu e posibil să fi supraviețuit. Șocul inițial ar fi afectat rotația planetei când a intrat în rotația sincronă. De aici pornește totul. Oceane furioase, uragane dezlănțuite, erupții vulcanice, tot ce vrei.

– Și ar fi durat...

– Patruzeci de ani. Poate cincizeci. Poate mai mult. Nu e domeniul meu, dar cred că dezastrul ar fi anulat orice posibilitate de supraviețuire a coloniei.

– Acum pare calmă, am spus.

Ape albastre, nori, văi străbătute de râuri. Până și jungla te ispitea s-o vizitezi.

– E exact la distanța potrivită de pitică, observă Shara.

– Din punct de vedere al temperaturii la sol?

– Da. Pe partea aflată spre ea. Cealaltă trebuie să fie foarte rece.

– Ar îngheța apa?

– Nu știu.

Norii erau, în cea mai mare parte, cumulus alb, colorați stacojiu de strălucirea pseudosoarelui. Furtunile vizibile prin telescop se întindeau pe întreg oceanul. Vârfurile mai înalte erau acoperite de zăpadă.

– Ai avut dreptate în legătură cu jungla, recunosc Alex în fața Sharei.

Acoperea ambele întinderi de pământ.

Lotus consuma o cantitate enormă de combustibil. Alex murea de nerăbdare să ajungă la Balfour, așa că am ajuns la ea foarte repede.

– O să folosesc planeta ca să încetinem, le-am spus. O să parcurgem cam trei sferturi de orbită. Mai ales partea rece. Îmi pare rău, dar nu prea am ce face.

– Nu-i nimic, spuse Alex. Și pe urmă?

– O să coborâm într-un unghi care ne va permite să ajungem pe orbita piticei. Când am redus suficient viteza, ne întoarcem aici. Mai puțin stres pentru toată lumea și mai puțină risipă de combustibil.

Alex se uită cu tristețe la arcul planetar.

– Aș fi vrut să avem o navetă.

– O să fie una pe *Gonzalez*.

Shara râse

– Sunt sigură că Emil o să fie încântat să te însoțească.

Eram pe orbita piticei când ne contactă *Gonzalez* și ne anunță că ajunsese în apropierea noastră.

– Ce-i aia? întrebă Brankov, referindu-se la pitică. Asta-i surpriza promisă?

– Da, asta e. Adică o parte din ea.

– Care-i restul?

– Nu știu care-i poziția ta exactă acum, Emil, dar vezi planeta albastră de pe orbita ei?

– Nu.

Îi trebui un minut să răspundă. Înseamnă că Gonzalez era la o distanță considerabilă. Brankov purta o jachetă Beron, un model cu multe buzunare.

– E vreo planetă albastră pe undeva?

Nu mi-am dat seama dacă ne-a întrebat pe noi sau pe pilotul lui.

– Pe orbita piticei. O lume vie.

– Vorbești serios?

– Foarte serios.

– Interesant. Ce legătură are cu noi?

– A fost cândva în sistemul Tinicum.

Brankov zâmbi. Un zâmbet larg, prin care ne întreba când începem să cheuim.

Peste câteva ore am alunecat pe orbita ecuatorială a lui Balfour. La început, de partea întunecată, așa că n-am văzut decât pământ și apă.

Ne-am uitat cum răsare soarele și am trecut de linia care separa partea întunecată de cea luminoasă. Alex era lipit de hublou, Shara nu se dezlipea de monitor. Reacționară în același timp. El trase un pumn în aer, ea îmi spuse cu glas emoționat să mă uit pe monitor.

Am văzut interiorul unuia dintre continentele insulare. Dar altceva...

Shara încercă să mărească imaginea. Alex îmi făcu semn. Se vede mai bine de aici. Uită-te jos, acolo.

Junglă dispăruse. În locul ei, un fascicul de linii drepte. Lângă un lac.

- Un oraș? am întrebat.

- Uită-te și acolo. Mai multe linii, spre nord. În jurul unui râu.

Nu știam ce să citesc în privirea lui. De obicei, când găsesc un sit nou, ia înfățișare de geniu modest. Uneori, dacă a fost o căutare lungă, nici atât nu face, ci pur și simplu triumfă. De data asta, nu știu ce simțea. Încântare. Tristețe. Melancolie. Veselie. Toate la un loc.

- Sunt și mai multe, ne anunță Shara. Pe coasta de sud, dar tot la linia de demarcație a părții luminoase de cele întunecate.

Am numărat cinci fascicule.

- Nimic pe cealaltă insulă mare, remarcă Alex.

- Pentru că se află direct în lumina soarelui. E prea cald. Ce am văzut noi e în zona amurgului. Acolo e clima cea mai prielnică.

Am trecut mai departe și am pierdut liniile din vedere. *Lotusul* nu avea un telescop care să privească înapoi. Alex îi zâmbi Sharei cu gura până la urechi.

- Ce mai valuri de maree și tornade...

Ea se încruntă.

- Mie mi se pare imposibil ce vedem aici.

- Ba e foarte posibil. Au plecat pe orbită. Cu *Bremerhaven*. Și au rămas acolo până s-a calmat situația.

- *Patruzeci* de ani?

Nici eu, nici Shara nu-l credeam. Nu l-ar fi crezut nimeni,

- Da. De aceea aveau nevoie de sere. Ascultați-mă. Trebuiau să repare *Exploratorul* cât de repede posibil ca să-l trimită pe Pământ și, sperau ei, să îi salveze. Se așteptau să mai existe supraviețuitori pe Margolia. Dar probabil că nu aveau încredere în *Explorator*. Era singura lor variantă, nici ea sigură. Știau că pe planeta Balfour aveau să fie cândva condiții de viață, iar cele de pe Margolia vor trece la limita extremă. Deci, înainte s-o ciopârțească pe *Bremerhaven*, au transportat oameni cu ea aici. Numai *după* aceea au scos părți din ea și au trimis *Exploratorul*. Oamenii de pe Balfour au rămas la bord. Pe orbită. Patruzeci, cincizeci de ani. Cât a fost nevoie. Când s-au mai îmbunătățit condițiile la sol, au coborât și s-au stabilit aici.

- De-asta n-am găsit nici o navetă, am spus.

- Exact. E undeva sub noi.

- Câți crezi c-au fost?

- Nu știu. Nu prea mulți. Cât de puțini posibil. Câteva sute, probabil. Poate nici atât. Cu cât mai puțini, cu atât aveau ceilalți șanse mai mari. Care e cifra minimă pentru siguranța reproducerii?

Nu știa nimeni. Shara se uita la planeta albastră.

- Păcat...

- De ce? La ce te referi? am întrebat-o.

- Cavaleria vine cam târziu.

Dintr-odată, aveam din nou oceanul în față. În spate, soarele piticei cobora spre marginea planetei.

Apa era albastră, lucioasă și calmă. Am țâșnit prin întuneric.

– Regiunea aceea, vorbi Shara, e probabil singura porțiune de pe planetă cu temperaturi rezonabile. Stați să vă spun ce cred...

Nu ne mai spusese niciodată, pentru că se întrerupsese, *tipă* și arată spre ecran.

Văzuse ceva în ocean.

– Poți să mărești imaginea?

– Seamănă cu...

Cu o *navă*.

Nu era decât o dâră. Obiectul care o lăsa era prea mic să-l vedem clar.

– Poate că-i un pește uriaș, sugeră Alex.

Am încercat să fac imaginea mai clară, dar am pierdut-o în ceață.

– La naiba! se înfurie Alex.

Confirmarea a venit de la Gonzalez, care, pe măsură ce se apropia, putea folosi telescoapele. N-am să uit niciodată primele cuvinte rostite de Brankov:

– Dumnezeuule, Alex, să știi că *trăiesc* oameni acolo.

„Viața omului e înconjurată de mister: experiența noastră îngustă e o mică insulă în mijlocul unei mări nemărginite. Pentru a spori misterul, domeniul existenței noastre terestre nu e o insulă aflată numai într-un spațiu infinit, dar și într-un timp nelimitat. Trecutul și viitorul sunt la fel de izolate de noi: nu cunoaștem nici originea lucrurilor, nici destinația lor finală.“

John Stuart Mill, *Trei eseuri despre religie*, 1874 C.E.

Cine ar fi crezut?

Fixați pe suprafața planetei, senzorii și telescoapele lui Gonzalez preluau imagini și le trimiteau pe Lotus. Orașe. Poduri și autostrăzi. Porturi și parcuri. Un obiect asemănător cu un tren se arcuia peste un canion. Și am surprins, scurt de tot, un aparat de zbor.

Brankov exclamă din nou:

– E și un nor electronic. Comunică între ei!
Noi, în fundal, am scos strigăte de bucurie.

Nu vă pot descrie încântarea din clipele respective. Aproape că am uitat pățaniile prin care trecusem cu câteva ore înainte. A fost un moment sublim. Mi-am făcut timp să-l felicit pe Alex, să-l sărut și să mă lipesc de el, așa cum vrei să te lipești de cineva într-un moment unic, pe care l-ai vrea nesfârșit.

Am fost copleșiți de un val de vești. *Gonzalez* capta semnale video, muzică, voci. Am încercat să preiau și eu o parte, utilizând echipamentul navei lui *Windy*. Traficul de pe cer devenise foarte aglomerat.

Alex era în extaz. *Shara* se declară uluită.

– Sunt izolați acolo de o perioadă cât jumătate din istoria scrisă. Nu înțeleg cum au supraviețuit.

Dar să știți că și ea *radia* de încântare.

Peste câteva ore sosi și *Gonzalez* lângă noi. Ne-am dus să ne strângem mâna și să ne batem pe spate. Bea ceva. Cum de v-ați gândit? Au sateliți! Uită-te aici! Un joc cu mingea. Cu trei echipe pe teren. De când zici că sunt acolo?

Imaginile preluate apăreau pe mai multe monitoare. O parte se transmiteau la *Survey*.

Alex arăta mai fericit decât l-am văzut eu vreodată. Accepta felicitările tuturor. Pe *Shara* și pe mine ne pupau toți bărbații de pe navă. Dar ce naiba, de câte ori de întâmplă așa ceva?

Ochii *Sharei* străluceau de emoție. Când se mai liniști atmosfera, veni lângă mine.

– Ai făcut treabă bună, *Chase*.

– Alex, nu eu. Dacă era după mine, aş fi abandonat de mult.

– Da. Dar şi ție trebuie să ți se recunoască meritele, insistă cu un zâmbet. Prietena mea.

Eram copleșiți de numărul imaginilor: un turn care probabil făcea parte dintr-o rețea de transmisie radio, o plajă plină de oameni, un parc cu fântâni și pajiști întinse și copii.

– Din povestea asta am învățat ceva, spuse unul dintre cercetători. Suntem niște maimuțe mici și rezistente. Nu cedăm ușor.

Brankov stătea cu spatele drept și radia ca un erou cuceritor.

– Cea mai mare descoperire din istoria omenirii.

Ridicără paharele în cinstea lui Alex, a margolienilor, a Sharei și, la sfârșit, și în cinstea mea. În timp ce vă povestesc, mă uit la fotografia de pe peretele din dreapta mea, care immortalizează momentul de glorie.

Am descoperit mai multe orașe, localizate de-a lungul liniei ce separa partea întunecată de cea luminoasă, unde clima era cea mai favorabilă. Unele aveau turnuri subțiri și înalte, ca Orașul de pe Crag, altele parcuri nemărginite, două pur și simplu se extinseseră la întâmplare. Altul semăna cu o roată uriașă. În fiecare, oamenii înfrânseseră jungla, o făcuseră să dispară în adevăratul sens al cuvântului.

Am văzut mai multe avioane. Și am ascultat transmisii radio.

– Nu înțeleg nimic, se plânse Brankov, frustrat. Mă întreb dacă știu că suntem aici.

Computerul primi însărcinarea să se ocupe de traducerea mesajelor.

Brankov suferise o transformare. Renunțase la convenționalism și rezervă, se dezvăluia precum un album de sentimente entuziaste. Își iubea munca. Îi plăcea să meargă pe teren. Să fie de față când se întâmpla ceva. Se dădea în vânt după mâncare. Nu cred c-am mai cunoscut o persoană care să rămână în extaz o perioadă atât de lungă. În prima seara vru s-o convingă pe Shara să se culce cu el. Ea se eschivă, așa că își încercă norocul cu mine.

– Ar fi un mod de a sărbători evenimentul, îmi explică. L-am face de neuitat. În aceste clipe, orice este posibil.

A fost, în general, un moment extraordinar.

A început apoi o dezbatere dacă ar fi înțelept să le facem o vizită verișorilor noștri de la sol.

– Sunt o cultură *străină*, susținu un specialist de-al lui Brankov. Nu contează că sunt oameni. Ar trebui să-i lăsăm în pace, să progreseze cum vor. N-ar trebui să-i deranjăm.

Am făcut și eu câteva comentarii, deși nu mi-a cerut nimeni părerea. Le-am subliniat că nu știu dacă le-am împiedica sau nu evoluția, dar ar fi periculos să vizităm niște oameni care habar n-aveau cine suntem și ce vrem.

– Poate ne trezim cu un proiectil în spate, am spus. Sunt singuri de atâta vreme. Străinii picați din cer i-ar putea enerva.

Alex fu cel care făcu observația hotărâtoare:

- N-ar trebui să fie acolo. Dacă-i lăsăm în pace, o să rămână izolați. Nu au cum să vadă alte lumi. Probabil că nici nu știu de unde se trag, cred că s-au născut pe Balfour. Dacă-i lăsăm într-ale lor, acolo vor rămâne.

Printre noi se afla o femeie înaltă și ciolănoasă, care arăta de parcă mergea des la sala de întreținere. Era arheolog, i-am uitat numele, și insista să coborâm. Ar fi venit și ea. De ce ne temeam așa? Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie decât să vă uitați la imagini. Copii la joacă în parc, oameni mergând pe stradă. În mod clar nu erau barbari.

Am vrut să-i spun că de-a lungul istoriei, guvernele însetate de sânge n-au interzis lumii să meargă în parc sau să circule pe stradă, dar am renunțat.

Îi făcu pe toți bărbații să se simtă lași, așa că se hotărâră că da, sigur, era de datoria lor să ne facă prezența cunoscută. O să ne asumăm orice risc, ce naiba!

Căzu de acord până și Alex, care e de obicei mai perspicace.

Așa că am organizat o misiune. Brankov mai că saliva la ideea că va coborî pe o pajiște, va ieși din navetă și-i va saluta pe locuitori. Femeia arheolog vorbea de parcă ne-ar fi întâmpinat cu ovații și fanfară.

În navetă încăpeau șapte, plus pilotul. Alex își avea automat locul reținut. Voiam să vin și eu?

Am preferat să aud ce vorbesc din navă decât să risc. Nu-mi ieșea din minte imaginea sălbaticilor urmărindu-l pe căpitanul Cook.

– Nu, mulțumesc. O să vă aștept aici. Să-mi povestiți și mie cum a fost.

Shara spuse că acceptă cu bucurie să-mi ia locul.

Brankov și alți patru arheologi, inclusiv femeia, vor completa locurile rămase. De-abia așteptau să plece. Unii nici nu voiau să mai aștepte programul de traducere. Dar Alex rămase ferm pe poziție. În loc să acționăm în pripă, mai bine auzim întâi ce au de spus, insistă el.

Am estimat o populație de aproximativ douăzeci de milioane. Bineînțeles, locuitorii nu aveau la dispoziție suprafețe de teren extinse. Partea întunecată a planetei era prea rece, cea orientată spre pitică prea caldă. Asta nu însemna că nu erau locuibile. Dar era nevoie de niște pionieri.

Am încărcat naveta cu provizii și am așteptat translatorul.

Știu că mă contrazic, dar mă deranja că nu mă luau și pe mine. M-am așteptat din partea lui Alex să insiste atunci când am dat înapoi. Dacă ar fi procedat așa, tot nu m-aș fi lăsat convinsă. Dar mi-ar fi plăcut măcar să încerce.

În timp ce lumea aștepta finalizarea programului de traducere – *nu am software de traduceri*, ne-a explicat computerul, *asa că trebuie să improvizez* – m-am dus înapoi pe *Lotus*, l-am reconectat pe Kalu la sistemul de bază al navei și l-am salutat. Mi-a mulțumit că l-am salvat și, la cererea mea, mi-l aduse pe Harry.

Williams purta o jachetă pentru toate anotimpurile și părea resemnat.

- Am vești bune, l-am anunțat.

Îmi aruncă o privire suspicioasă.

- Ce vești?

- Sunt aici. Coloniștii au supraviețuit.

Imaginile transmise de telescoapele navei *Gonzalez* licăreau pe monitor. Copii. Bărci. Ferme. Avioane. Orașe. Autostrăzi.

- M-am rugat, dar n-am îndrăznit să sper.

M-am întrebat dacă rugăciunile unui avatar aveau vreun efect.

- N-aș fi crezut că e posibil.

I-am povestit cum se descurcaseră. Înclina mereu din cap, de parcă ar fi știut toată vremea că vor supraviețui.

- Știu cine sunt? De unde au venit?

- Încă nu am aflat. Să nu le cerem prea mult.

- Așa este. Nimic despre Samantha și băieți, nu?

- Nu. Harry, a trecut prea mult timp.

- Firește.

- Poate că s-au păstrat arhive.

Alex mă contactă de pe *Gonzalez*:

- Avem translatorul. Coborâm.

- Ai grijă de tine. Și salută-i din partea mea.

M-am dus înapoi pe *Gonzalez* pentru că nu voiam să fiu singură cât timp se desfășura misiunea. Am ajuns cu câteva minute înainte de lansare, la timp să aud computerul că întrerupe orice acțiune.

– Primim un mesaj de la sol. Se îndreaptă spre noi și se adresează „vehiculului neidentificat“.

– De la cine e? Întrebă Alex, care-și trăgea cu greu costumul presurizat.

– Vrei să întreb?

Brankov și Alex avură un schimb de priviri și zâmbiră simultan.

– Fă-ne legătura, spuse Brankov.

Era o femeie. Căruntă, cu trăsături severe și ochi verzi intensi. Stătea lângă un dulap cu uși de sticlă, plin cu farfurii și pahare cu picior. Străbătu cu privirea distanța scurtă până la Brankov, apoi la încă două-trei persoane. În cele din urmă se opri asupra celui dintâi. Îi puse o întrebare într-o limbă necunoscută. Computerul traduse cu voce de femeie:

– Cine ești?

Brankov îi făcu semn lui Alex să răspundă. El trase aer adânc în piept, apoi rosti:

– Mă numesc Alex Benedict.

– Nu. Întreb cine ești tu?

– Îmi pare rău, spuse computerul. Cred că nu am tradus corect.

Alex râse. Nu era nici o problemă. N-o scăpă din ochi pe femeie.

– Am venit să vă căutăm. E o poveste lungă.

EPILOG

Coloniștii lui Harry nu aveau idee cine erau. Planetei pe care trăiau îi spuneau, simplu, *Lumea*. Nu exista alta. Nu mai știau nimic despre marea migrație printre stele, dar își aminteau foarte vag episodul cu pitica maro și descinderea lor pe Balfour, ca parte dintr-un text sacru. În scrierile lor străvechi se spunea că fuseseră aduși pe lume de un grup de ființe divine, care i-au trecut peste un pod luminos. Că ființele divine încercaseră să-i treacă și pe alții peste pod, dar aceștia se dovediseră nerecunoscători și mândri. Și că divinitățile vor reveni într-o zi, să-i ia pe cei aleși și să-i ducă în paradis.

Foarte puțini coloniști mai credeau în scrieri. Cu mii de ani în urmă, știința margoliană a descoperit că în lume existau două biosisteme care se excludeau reciproc: unul al oamenilor, cu o varietate largă de fructe și legume comestibile și anumite

animale și pești, și altul, complet diferit, care îngloba restul. Hrana unui sistem nu era bună pentru creaturile celuilalt, și nici bolile unuia nu îl afectau. Biologii au ajuns la concluzia că viața a început de două ori. Dar credincioșii adevărați susțineau că fluxul dual al vieții, așa cum era cunoscut, sprijinea povestea celei de-a doua creații.

Alex îi spuse femeii de la celălalt capăt al canalului de comunicare întreaga lor poveste. Ea îl ascultă, când palidă la față, când sceptică. Aduse pe cineva lângă ea, un bărbat înalt, cu căutătura ursuză, care se purta de parcă voiam să-i vindem o casă, și Alex trebuia să ia încă o dată povestea de la început.

Și încă o dată, în prezența unui bărbat și mai înalt, într-o robă albastră.

Emil, am început să ne tutuim, preluă el discuția și vorbi cu un altul, scund, îndesat, roșcat, în haine albe. Birourile erau tot mai mari, deci știam că aveam de-a face cu persoane de rang tot mai înalt.

Între individul roșcat și cine avea să urmeze după el, am interceptat o transmisiune video: era Alex, care-i povestea femeii că locuitorii de pe planeta ei se trăgeau din locul numit Pământ, că lipseau de sute de generații și că vizitatorii erau încântați că-și găsiseră frații și surorile demult pierdute.

Zâmbește, Alex. Ești la TV Universal.

Deși unii s-au temut că strămoșii margolienilor vor ieși pe stradă și se vor răzvrăti, ei au acceptat afirmațiile noastre cu stăpânire de sine. După o oră, am receptat debateri televizate și comentarii pe

marginea poveştii vizitatorilor, considerată de unii credibilă, de alţii absurdă. Peste treizeci de ore, am primit o invitaţie din partea liderilor comunităţii.

La aterizare, reprezentării noştri au fost primiţi ca prieteni. Margolienii s-au amuzat copios când ne-au auzit vorbind şi când ne-au văzut hainele. Mâncarea lor era necomestibilă. La întâlnire au fost invitaţi bărbaţi şi femei de vază. Aveau pregătite întrebări care să ducă la descoperirea adevărului. Au prelevat de la noi şi mostre de ţesut. În aceeaşi zi, ne-au anunţat că suntem, într-adevăr, înrudiţi.

În preajma liniei care separa partea întunecoasă de cea luminoasă a planetei, soarele rămânea permanent puţin deasupra orizontul. Parcă era tot timpul seară.

Margolienii trimiseseră nave în apele îngheţate ale părţii întunecoase. Îşi stabiliseră acolo baze, uneori din motive militare, dar de obicei în scopuri ştiinţifice, în diverse puncte. Vorbeau mai multe limbi, aveau religii şi sisteme politice diferite. Din această cauză, în primii ani, s-a ajuns la războaie. Dar conflictele armate fuseseră demult interzise. Pe lume erau prea puţine locuri unde se putea trăi. Bunul-simţ a impus societăţi paşnice. De la primele fabrici construite trecuse atâta timp, că nici nu se mai ştia de ele.

Întrucât nu existau anotimpuri, nici ciclul zi-noapte, aveau nişte idei foarte ciudate despre timp. Exista numai ca măsurătoare a duratei dintre două

evenimente. Nu era decât o născocire a omului. N-a existat niciodată al doilea Einstein.

În general, s-au descurcat foarte bine. (Nici unul nu recunoștea denumirea de *margolian*.) Au prosperat, în ciuda resurselor naturale limitate. Au format guverne democratice de-a lungul acelei zone fericite, în care soarele nu bate niciodată direct și e mereu seară, pe care o numeau *Bakara*.

Astăzi, desigur, întâlnești copiile statuilor margoliene și alte forme de artă, chiar și câteva originale, la muzeele mari din Confederație. Unele dintre proiectele lor arhitectonice au fost preluate în locuri îndepărtate, ca Toxicon și Spinners. Bestsellerul de anul trecut e scris de un locuitor din Bakara. Ar trebui să adaug că durate medie de viață este cu doisprezece ani mai lungă decât a noastră.

Nu plecau niciodată de pe planetă. Nu aveau lună și nici obiective de explorat. Cunoștințele despre universul din afara lumii lor s-au pierdut foarte demult, iar mulți dintre ei sunt și acum ferm convinși că nu mai există altă lume în afara lor. Și în ziua de azi, unii margolieni insistă că Vizita, cum spun când vorbesc despre sosirea noastră, nu a avut loc niciodată. Că a fost un fel de conspirație la mijloc.

În ciuda faptului că sunt avansați în multe domenii, astronomia a rămas într-o epocă întunecată. Natura luminilor de pe cerul nopții (vizibile numai de către cei care se aventurau pe partea întunecată)

era un mister veșnic, pe care nu l-a înțeles nici o generație de savanți.

Primele traduceri ale istoriei margoliene au început să apară la câteva luni după ce n-am întors noi acasă. Au documente bine puse la punct despre evenimente datate cu cinci mii de ani în urmă. Pentru perioadele de dinainte nu se cunosc decât foarte puține date, care se pierd, treptat, într-o mare învolburată de mituri. Cel mai vechi oraș al lor, Argol, a fost distrus într-un război și a devenit subiectul unor căutări arheologice susținute.

În ansamblu, istoria lor nu se deosebește foarte mult de a noastră. Au avut loc invazii și masacre, au existat dictatori, epoci întunecate și revoluții. Din când în când, câte-o perioadă de renaștere. S-au întemeiat și filozofii, unele raționale, altele distructive. Religia se pare că a existat dintotdeauna, sub forme tolerante la începuturi, dar opresive și exclusiviste cu trecerea timpului, pe măsură ce s-au stins amintirile despre Pământ.

Astăzi se discută susținut dacă vom putea învăța foarte multe despre natura umană comparând experiența de pe Balfour cu cea a societății în general.

Alex a stat alături de mine cât am scris aceste rânduri. L-au interesat unele mituri referitoare la un oraș pierdut, Sakata, despre care se spune că a fost o civilizație avansată construită, nu se știe din ce motive, pe partea întunecată a planetei. Crede că e vorba de baza originală, ridicată înaintea catastrofei. Zice că știe unde să caute.

Nu i-am spus nimic despre Harry, să nu mă acuze de sentimentalism. Dar sper că va reuși să găsească dovezi că Samantha, Harry Jr. și Tommy au reușit să zboare pe Balfour. Știu că Harry nu s-ar fi dus. Nu și dacă e omul care pretinde a fi.

Vă spun cu mare bucurie că soții Wescott și-au câștigat reputația bine meritată. Contribuția lor la descoperirea *Exploratorului* a pus capăt oricăror speculații conform cărora ar fi făcut-o numai pentru ei.

Blink avusese mai multe nume. A reieșit că a fost pilot renegat și condamnat anterior ca asasin plătit. Deși trecut prin procesul de reconstruire a personalității, e clar că vechile lui înclinații au ieșit iar la suprafață, așa că a intrat în serviciul lui Windy. Este cel mai cunoscut caz de recidivă după spălarea creierului din timpurile moderne.

Amy Kolmer a primit o căruță de bani pe ceașcă, dar am înțeles că tot falită e.

Hap Plotzky a mai fost condamnat de două ori pentru agresiune fizică după peripeția mea cu el. Când ne-am întors de pe Margolia, m-a rugat să vin la procesul lui ca martor al apărării, una dintre cele mai mari obrăznicii pe care le-am auzit în viața mea. Acum îngrijește garduri vii și face pe grădinarul în Kappamong, în Munții Kawalla. Nu mai știe nimic din anii săi de tâlhării și crede că-l cheamă Jaspersen. Anul trecut, a fost ales printre cei o sută de cetățeni model ai orașului.

Data viitoare când mergeți pe planeta mușilor, vizitați Muzeul Formelor de Viață Străine din Provno. Au o aripă întreagă dedicată Margoliei. Și avatarul meu și al lui Alex. Dacă-l socotești și pe tipul cu barbă și lance, avatarul lui Homo Neanderthal, suntem trei oameni cu totul.